

Giới thiệu Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường

☺ Phong, anh là ngọn gió mát lạnh thênh thang giữa đất trời trong trối buộc, thế nhưng không biết tự lúc nào, anh đã là ngọn gió ấm áp bên đời em, sưởi ấm con tim em, chỉ riêng em mà thôi. ☺

☺ Có thể một khoảng khắc nào đó trong cuộc đời, anh sẽ không thể bên cạnh em nữa, nhưng em vẫn cứ vẫn tin bước tiếp nhé, vì anh sẽ luôn chờ em ở phía cuối con đường. Dù có khó khăn, giông bão gì, anh vẫn đợi em, đợi em vượt qua nỗi buồn, đợi em vui vẻ nắm lấy tay anh đi hết những quãng đường còn lại. ☺

☺ Anh là ngọn gió, là ánh mặt trời, là tia hy vọng trong cuộc đời em. Vì vậy anh chỉ được thuộc về em, chỉ của một mình em thôi đấy! ☺

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: ☺ Người lạ từng quen ☺

7h30' sáng

Sân bay Tân Sơn Nhất

Một người con gái nhỏ nhắn, phong cách ăn mặc hơi bụi bặm với chiếc nón lười trai che khuất một phần gương mặt hoàn mỹ đang kéo vali bước ra hòa vào dòng người tấp nập.

Đứng lặng trước cửa sân bay, cô dõi mắt xuống đường phố ngoài kia. Sài Gòn lại mưa nữa rồi, sau 10 năm, Sài Gòn vẫn đón chào người con gái bé nhỏ này bằng một cơn mưa. Ư thì cô thích mưa, rất thích nhưng giờ đây, ở tại nơi này, nó lại làm cô nhớ đến những ngày đã từng hạnh phúc trong quá khứ. 10 năm, rất dài mà cũng rất ngắn, những kỉ niệm đẹp đó tưởng chừng như mới xảy ra ngày hôm qua. Cuộc đời này vui dập cô, đưa cô từ bất hạnh này đến bất hạnh khác. 10 năm qua có được bao nhiêu ngày cô sống trong hạnh phúc thực sự? Có chăng thì cũng chỉ là những nụ cười giả tạo, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi trong đêm. Cô không có bất kì một người bạn nào cho đến năm 11 tuổi, mọi người xung quanh đều nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, những đứa trẻ cùng trang lứa ai cũng mắng cô là “Đồ mồ côi”. Ư thì cô mồ côi. Ha, mồ côi nhưng vẫn còn ba - người đàn ông đáng khinh nhất trên đời này.

Một chiếc xe sang trọng đỗ xuống trước mặt cô, người lái xe cung kính cúi đầu, cô đưa hành lí cho ông ta rồi lấy một cây dù, bảo ông ta về trước còn mình thì lặng lẽ bước đi ngắm nhìn đường phố Sài Gòn.

Sài Gòn thay đổi nhiều quá, ồn ào hơn, tấp nập hơn nhưng cũng buồn hơn... Trời mưa nên rất ít người đi lại trên vỉa hè, cô rảo bước thật chậm, ngắm nhìn dòng người tấp nập vội vã trong cơn mưa. Những con người ngoài kia, chắc ai ai cũng có những hoài bão, những ước mơ cho riêng mình, không như cô, sống chỉ vì một người - một tia hy vọng nhỏ nhoi trong cuộc đời tối tăm lạnh lẽo của cô, một người mà cả đời này có thể cô sẽ không bao giờ gặp lại.

Mưa ngày một lớn, tiếng mưa rơi phát ra âm thanh lộp bộp trên chiếc dù của cô, nghe thật vui tai. Đường phố vắng người hơn, thỉnh thoảng mới có một vài chiếc xe lướt nhanh qua. Quả thực bây giờ, cô rất muốn vứt chiếc dù này qua một bên, để cơn mưa lạnh buốt xối thẳng vào người cô.

Nghĩ là làm, buông chiếc dù trong tay, cô ngược mắt lên nhìn trời, bầu trời xám xịt một màu, những hạt mưa vẫn rơi xối xả, mưa táp vào khuôn mặt xinh đẹp. Một giọt nước mặn chát rơi vào khóe môi cô, nước mưa mặn vậy sao? Chẳng bao lâu, người cô ướt sũng, quần áo ướt, tóc ướt, khuôn mặt cũng đầm nước, không biết là nước mưa hay nước mắt. Tắm mưa thích thật nhưng cũng lạnh thật. Rảo bước thêm một lúc nữa, cô quyết định quay trở về nhà. Bước xuống lòng đường để sang đường bên kia nhưng cô hoàn toàn không để ý gì đến đèn giao thông, chân vẫn bước đi theo vô thức nhưng đầu óc thì không biết đang ở chốn nào. Một chiếc xe lao đến phía cô với tốc độ chóng mặt, có vẻ như người lái xe đang vội, tiếng còi xe réo lên inh ỏi kéo cô về thực tại, lúc định thần lại thì chiếc xe chỉ cách cô một khoảng rất ngắn. Cô vẫn đứng im, không nhúc nhích thậm chí còn nở nụ cười nhẹ

“Mẹ... cuối cùng người cũng đồng ý cho con đi theo rồi...”

Cô nhắm mắt lại và chờ đợi. Trong khoảnh khắc tưởng chừng như sắp được gặp lại mẹ thì có một bàn tay kéo cô vào trong một vòng tay ấm áp. Vòng tay này ấm lắm, có phải cô được gặp mẹ rồi không? Nhưng tại sao cô không cảm thấy đau chút nào?

Cô loáng thoáng nghe tiếng chữ rửa của ai đó, nói cô không nhìn đường, vậy là cô chưa chết sao? Vậy vòng tay này không phải mẹ sao? Nhưng sao nó ấm đến vậy?

Người kia buông cô ra, ngược mắt lên cô thoáng giật mình. Trước mắt cô là một người con trai với gương mặt anh tú hoàn mỹ không chút tí vết, làn da trắng như men sứ, đôi môi mông, đôi mắt màu xanh đen phẳng lặng tỏa ra hàn khí lạnh đến bức người, mái tóc nâu ướt sũng, khuyên tai bạc hình thánh giá đính những viên kim cương đen thể hiện sự tôn nghiêm cao quý, cả người anh cũng đầm nước mưa.

- “Đi đường phải chú ý chút chứ” - Anh nói, chất giọng lạnh tanh không cảm xúc.

- “Cảm ơn” - Cô nói rồi xoay người bước đi.

- “Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về”

Cô không nói gì, chỉ xoay người chuẩn bị bước sang đường thì một bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô. Cô nhìn xuống tay mình rồi ngược mắt lên nhìn anh về khó hiểu

- “Đèn đỏ”

Đèn tín hiệu dành cho người đi bộ chuyển sang màu xanh, cô cùng anh rảo bước sang đường. Anh không buông tay cô ra, cô cũng không rút tay lại. Hai người cứ thế nắm tay nhau bước đi, không ai nói gì với ai nhưng cũng không ai có ý định buông tay nhau ra. Bước đi trong cơn mưa lạnh buốt nhưng hai con người này không hề cảm thấy lạnh.

- “Đáng lẽ anh đừng nên cứu tôi” - Cô nói, chất giọng man mác buồn.

- “Tại sao?”

- “Người như tôi, sống hay chết cũng không có ý nghĩa. Một người sống đơn độc, không niềm vui, không hạnh phúc chỉ có thù hận. Một đứa trẻ mồ côi bị người ta hắt hủi, haha mồ côi nhưng vẫn còn cha.” - Cô cười nhưng nước mắt lạnh lẽo rơi, đôi mắt màu xanh lá cây thường ngày lạnh lẽo là thế nhưng giờ đây lên tia nhìn bi thương.

Anh dừng lại, cô cũng đứng lại theo. Anh xoay người cô về phía mình, đôi mắt màu xanh đen nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lá cây

- “Cô ngốc lắm! Cô sống cho mình chứ có phải cho người khác đâu. Nếu như cô chết, người vui mừng nhất sẽ là những người ghét cô đúng không? Nếu vậy, cô nhất định không được chết, cô phải sống hơn nữa phải sống thật tốt để những người đã từng hắt hủi cô phải hối hận vì những gì bọn họ làm. Hơn nữa có thù thì phải báo, bọn họ gây cho cô một thì cô trả lại cho họ 10. Còn cha cô, tôi không biết ông ta là người như thế nào nhưng nếu ông ta có lỗi thì cô phải cho ông ta nếm mùi của những đau khổ mà cô phải chịu chứ không phải chết đi để những con người khốn nạn ngoài kia cười trên nỗi đau của cô, hiểu không?” - Anh nói, chất giọng vẫn lạnh như thường nhưng ánh mắt tràn ngập vẻ quan tâm.

Cô ngây ngốc, đứng đờ người nhìn anh. Quả thật anh cũng ngạc nhiên về bản thân mình. Một con người lạnh tanh, bất cần, vô cảm với những người xung quanh, bình thường nói chưa đến hai câu mà bây giờ lại nói những lời chứa đựng sự quan tâm lo lắng đối với một người xa lạ. Anh không hiểu mình đang nghĩ gì, chỉ biết khi nhìn thấy một người con gái đứng lặng chờ từ thân, anh cảm thấy như mình sắp mất đi một thứ gì quý giá lắm, hành động theo bản năng, kéo cô vào trong lòng mình. Khoảnh khắc anh vòng tay ôm lấy cô, trong tim anh dấy lên một cảm xúc lạ lẫm. Người con gái này, mặc dù người cô ươn ướt nhưng anh vẫn cảm nhận được một hơi ấm kỳ lạ - một hơi ấm mà trước đây chưa bao giờ anh cảm nhận được. Anh nắm tay cô mục đích chỉ để ngăn không cho cô qua đường nhưng sau đó lại luyến tiếc không muốn buông. Lúc nhìn thấy đôi mắt bi thương đầm nước cùng những lời cô nói, không hiểu sao, anh lại có một cảm xúc mãnh liệt, muốn ôm người con gái này vào lòng, muốn che chở, bảo vệ cho cô ấy. Anh không hiểu sao lại có những cảm xúc mãnh liệt như thế với người con gái lần đầu gặp mặt. Lần đầu gặp mặt? Hình như anh đã từng gặp cô ấy trước đây bởi vì đôi mắt này... quen lắm.

- “Anh có thể cho tôi ôm anh một lần được không?”

- “Hả?...” - Anh trở mắt nhìn cô không nói gì rồi vòng tay ôm lấy cô, kéo cô vào trong vòng tay ấm áp. Cô cũng vòng tay ôm lấy anh, nước mắt lạnh lẽo rơi, giờ phút này, ở trong vòng tay của một người xa lạ nhưng cô cảm nhận được sự bình yên, ấm áp lạ thường. Bờ vai cô khẽ run run, anh ôm cô chặt hơn. Dưới cơn mưa lạnh buốt, hai con người xa lạ ôm lấy nhau, truyền hơi ấm cho nhau.

Một lúc sau, cô buông anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh:

- “Cảm ơn anh, tôi nhất định sẽ sống và sẽ làm cho tất cả những người kia hối hận. Không biết sau này chúng ta có thể gặp lại nhau hay không, có thể anh cũng sẽ như những con người xa lạ bước qua cuộc đời tôi nhưng dù sao cũng cảm ơn anh vì đã cho tôi một tia hy vọng để tiếp tục sống tiếp.” - Cô nói, nước mắt lạnh lẽo rơi.

Những ngón tay thon dài ấm áp khẽ lau đi những giọt nước mắt trên khóe mi cô, anh nói:

- “Cô có muốn chúng ta gặp lại nhau nữa không?”

Cô không đáp chỉ xoay người bước đi, anh bước theo cô. Cô có muốn gặp lại người con trai này nữa không? Một người con trai xa lạ nhưng cho cô những cảm xúc lạ lẫm ngay từ lần đầu gặp mặt. Câu trả lời là có nhưng cô không chắc mình có thể gặp lại anh nữa không.

Thoát cái, căn nhà của cô đã hiện lên ngay trước mặt, cô xoay người lại nhìn anh:

- “Đến nhà của tôi rồi, cảm ơn anh”

Thấy cô chuẩn bị bước vào nhà, anh thoáng chút hụt hẫng, hình như cô ấy không muốn gặp lại anh.

Đang bước vào nhà thì cô bỗng xoay người lại, nói to:

- “Tôi là Hoàng Thiên Nhi, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại, cảm ơn anh.” - Cô nở một nụ cười thật tươi rồi bước vào nhà.

Anh đứng ngây ngốc nhìn bóng dáng cô khuất sau cánh cửa, cô ấy cười thật đẹp. Mà khoan đã Hoàng Thiên Nhi, cái tên này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khắc sâu vào tâm trí anh bao năm qua. Khóe môi khẽ cong lên thành một nụ cười nhẹ. Nếu như đây là duyên số thì chắc chắn anh sẽ gặp lại cô, bởi vì định mệnh đã cho họ gặp lại nhau thêm một lần nữa.

Bánh xe định mệnh vẫn quay vòng, hai con người tưởng chừng như bước trên hai đường thẳng song song không bao giờ chạm mặt nhau thì bỗng lại gặp nhau, hơn nữa còn đến ba lần.

Nếu lần này, định mệnh đã cho anh gặp lại cô thì anh sẽ ở bên cạnh chăm sóc, bảo vệ cô, không bao giờ để cô rời xa anh thêm một lần nào nữa ...

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: 𐄂 Trường mới 𐄂

Thiên Nhi bước vào trong nhà, đây là lần đầu tiên cô đặt chân vào ngôi nhà này. Sau khi mẹ nuôi cô mất, cô đã làm được những điều còn hơn cả sự mong đợi của bản thân. Ngôi nhà này là nhà cô mua bằng chính số tiền mình kiếm được, nói là mua chứ ngoài cái địa chỉ, cô không biết chút gì về ngôi nhà này. Cánh cửa sắt nặng nề khép lại, cô thoáng sửng sốt với cảnh vật trước mắt mình. Ngôi nhà, à không phải nói là ngôi biệt thự mới đúng vì nơi này rất rộng, rộng hơn căn nhà của mẹ nuôi cô trước đây nữa. Căn biệt thự có màu kem thiết kế theo phong cách Châu Âu nhẹ nhàng, tao nhã. Bao quanh lối vào là hai hàng cây cảnh được cắt tỉa gọn gàng. Xung quanh nhà là những bãi cỏ xanh mướt cắt tỉa hình bông hoa rất độc đáo. Nơi đây làm cô nhớ về căn nhà hồi nhỏ cô từng sống, căn nhà tràn ngập tiếng cười, có ba, có mẹ. Nó cũng lớn như vậy... Nhưng thôi quên đi, nơi đó bây giờ đâu còn thuộc về cô nữa, nhưng một ngày nào đó nhất định cô sẽ lấy lại nó bằng chính bàn tay này.

Nén tiếng thở dài, cô bước trên nền gạch dẫn vào căn biệt thự. Vừa đặt chân vào trong nhà, cô che miệng ho sặc sụa, hình như bị cảm rồi. Một người phụ nữ trung niên đến đỡ cô, hình như bà ấy là quản gia thì phải. Bà đỡ cô lên phòng rồi sai người gọi bác sĩ, nấu cháo cho cô...

Đột đó, Thiên Nhi ốm liên suốt ba ngày, sức khỏe của cô trước giờ không tốt lắm. Chỉ cần dầm mưa một chút thì sẽ bị cảm ngay nhưng cô lại đặc biệt thích tắm mưa vì vậy từ nhỏ đến lớn bị cảm như vậy là chuyện rất bình thường. Nhưng từ sau khi mẹ cô mất, chẳng còn ai quan tâm đến cô nữa, bị ốm cũng không uống thuốc, cứ để vậy rồi nó tự khỏi thôi. 3 ngày này, cô nhận được sự quan tâm chăm sóc của bác quản gia, của những chị giúp việc, họ là những người xa lạ, chỉ mới gặp cô lần đầu nhưng còn tốt hơn trăm nghìn lần những người cô từng xem như người thân...

***

Hôm nay là thứ 2, là ngày cô bắt đầu nhập học ở trường mới. Khoác trên mình bộ đồng phục của học viện Royal, cô bước lên chiếc xe sang trọng để đến trường. Xe chuyển bánh, cô lơ đãng dõi mắt ra ngoài cửa sổ, cảnh vật bên ngoài lướt nhanh qua trước mắt cô, những cảnh cây ngọn cỏ sau cơn mưa đẹp đến lạ. Nhớ ngày xưa cô từng cùng mẹ ngắm đường phố sau mưa, cùng mẹ dạo qua các con phố ở Sài Gòn, ngày đó yên bình và hạnh phúc biết bao. Nhưng đó chỉ là câu chuyện của mười mấy năm về trước. Còn bây giờ, cô về lại nơi này để bắt đầu một kế hoạch mới, để cho ông ta biết thế nào là đau khổ, là hối hận về những việc mình đã làm. Thiên Nhi của bây giờ đã không còn là một cô bé yếu đuối như ngày xưa.

Chiếc xe đỗ xuống cổng học viện Royal, một thoáng để cô nhìn ngắm quy mô đồ sộ của học viện này. Nơi này quả không hổ danh là trường học quý tộc đạt chuẩn quốc tế, không chỉ nổi tiếng với quy mô lớn, cơ sở vật chất hiện đại, trình độ giảng dạy cao mà còn hơn thế nữa, học viện này là do Lâm Thị và Hàn Thị - 2 Tập đoàn thời trang đá quý lớn góp vốn xây dựng nên. Tất cả đều hoàn hảo không chút khiếm khuyết nhưng liệu bên trong có đẹp để như vẻ hào nhoáng bên ngoài của nó không hay chỉ toàn những đám học viên con nhà giàu với đầu óc rỗng tuếch, không biết suy nghĩ gì chỉ biết đeo bám gia đình, ăn chơi đua đòi, đi học chỉ để cho có, suốt ngày chỉ biết xum xoe nịnh nọt những người có địa vị cao hơn mình và coi thường những học viên nghèo, những người như vậy thật đáng khinh.

Cô bước thẳng lên phòng hiệu trưởng, sau thủ tục và mấy câu hỏi qua loa, cô được một cô giáo còn khá trẻ tầm gần 30 tuổi dẫn về lớp. Lớp của cô là lớp 11A1, nằm ở tầng 2 của dãy A. Đến lớp, đúng là không ngoài suy đoán, tuy đã vào giờ học từ lâu nhưng đám học viên này có người thì tùm lại nói chuyện, có người thì mãi mê trang điểm, có người thì lại nghịch điện thoại, chỉ có một số phần tử rất nhỏ đang đọc sách, hình như bọn họ không phải quý tộc. Cô khẽ thở dài, trường học quý tộc là đây sao? Đúng là chỉ được cái vẻ hào nhoáng bên ngoài.

Cô giáo vỗ vỗ tay mấy cái để gây sự chú ý, và đúng là có hiệu quả, đám học viên dừng mọi công việc đang làm dở quay lên nhìn cô giáo. Cô giáo dịu giọng nói:

- “Hôm nay lớp ta có học sinh mới.” - Rồi ra hiệu cho cô bước vào

Cả đám học viên không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía cửa, ngoài cửa một người con gái từ từ bước vào, khuôn mặt hoàn mỹ không chút tí vết, làn da trắng, đôi môi anh đào quyến rũ, đôi mắt màu xanh lá cây ánh lên tia lạnh lẽo, mái tóc đen dài thả tự do, chiếc khuyên tai hình hoa hồng tinh xảo thoát ần, thoát hiện. Cô gái này quả thật rất xinh đẹp nhưng lại mang theo hàn khí lạnh đến bức người. Ở dưới lại được dịp lộ lên những lời bàn tán. Cô giáo ra hiệu cho cả lớp im lặng:

- “Em có thể tự giới thiệu về mình?”

- “Chào, tôi là Hoàng Thiên Nhi. “ - Cô cất giọng, cái giọng lạnh tanh không chứa tí cảm xúc gì.

- “Xin cho hỏi, bạn là tiểu thư của tập đoàn nào vậy? Sao mình chưa bao giờ thấy bạn? “

Cô đưa mắt xuống chỗ người vừa phát ngôn, đó là một cô gái, ừm phải nói là đẹp, một nét đẹp dịu dàng lay động lòng người, mới nhìn qua chắc không có chàng trai nào không say đắm với vẻ đẹp của cô gái này nhưng Thiên Nhi không hiểu sao ngay từ cái nhìn đầu tiên đã không có thiện cảm với cô ta. Khuôn mặt ấy có nét gì đó quen quen, hình như cô đã từng gặp cô ta trước đây. Dời mắt khỏi cô ta, Thiên Nhi lạnh giọng hỏi:

- “Vậy cô là ai? “

- “Cô mới từ trên trời rơi xuống sao? Đến cô ấy là ai mà còn không biết “ - Không đợi cô ta trả lời, một cô gái ngồi bên cạnh cô ta đã cất giọng, cái giọng lạnh lạnh đặc trưng của mấy cô nàng tiểu thư chảnh chọe - “Cô ấy là hoa khôi của học viện này, Nguyễn Ngọc Minh Châu là con gái của chủ tịch tập đoàn thời trang Minh Dương và là vị hôn thê của Lâm Thiếu gia. “

“Nguyễn Ngọc Minh Châu? Ha, không ngờ gặp lại cô sớm như vậy.”

Khóe môi cô khẽ nhếch lên

- “Xin lỗi nhưng tôi thật sự không biết, tôi sống ở Anh từ nhỏ, chưa bao giờ nghe cái tên này, cả Minh Dương tôi cũng chưa từng nghe qua, tôi có biết qua về nhà họ Lâm nhưng cũng chưa bao giờ nghe nói Lâm thiếu gia có vị hôn thê? “ - Thiên Nhi trưng ra vẻ mặt bất cần nhưng khóe miệng thì nhếch lên tỏ ý khinh miệt.

- “Cô...” - Minh Châu khuôn mặt hơi biến sắc một chút. Còn Thiên Nhi, cô vẫn giữ nụ cười nửa miệng cố hữu trên gương mặt như thách thức.

Cô dời mắt khỏi Minh Châu, lướt qua một vòng lớp học rồi đi xuống một bàn trống cạnh cửa sổ, ngồi xuống và... ngủ. Đám học viên lại một lần nữa, không hện mà cùng quay đầu lại nhìn cô. Cô gái này, đám chọc tức Minh Châu, chắc không phải loại tầm thường đâu.

Cô cứ thế ngủ cho đến khi giờ học kết thúc rồi đứng dậy ra về mà không để ý đến xung quanh, cũng không thèm quan tâm đến một cặp mắt đang khó hiểu nhìn mình.

Minh Châu không hiểu, cô chỉ mới gặp Thiên Nhi lần đầu, chưa từng gây thù, tại sao ánh mắt khi cô gái ấy nhìn cô, có chút gì đó, là căm ghét.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: ʘʘ Rắc rối đầu tiên, đụng độ Hotboy ʘʘ

Cô trở về nhà trong tình trạng khá mệt mỏi, nằm trên chiếc giường lớn, cô nhìn lên trần nhà, trầm mặc hồi lâu

“Nguyễn Ngọc Minh Châu, có vẻ cô không biết tôi là ai nhưng tôi cả đời cũng không quên cô đâu.”

***

Một ngày mới lại bắt đầu, hôm nay là ngày thứ 2 cô học ở Royal. Hôm nay cô đến sớm hơn hôm qua, sân trường bây giờ khá đông người, cô bước xuống xe vẫn trưng ra bộ mặt bất cần lướt qua đám học viên đang chỉ trỏ bàn tán về cô. Chuyện cô học viên xinh đẹp mới chuyển đến mà đã dám chọc giận Minh Châu lan ra khắp toàn trường với tốc độ chóng mặt. Nhưng có vẻ nhân vật chính của chúng ta chẳng mấy để tâm, cô vẫn thản nhiên lướt qua.

Bước trên hành lang dài dẫn về lớp học, cô lơ đãng đưa mắt nhìn hàng cây bằng lăng tím dưới sân trường, những cánh hoa tím lung linh trong làn gió nhẹ nhàng của buổi ban mai, thật đẹp. Cô không thích màu tím lắm, người ta nói màu tím tượng trưng cho sự thủy chung nhưng thủy chung thì được gì, tuy nhiên loài hoa này cho cô một cảm giác khá thích thú, không thích màu tím đâu có nghĩa là không thích hoa bằng lăng đâu. Mà mê ngắm những cánh hoa tím, cô không để ý đến phía trước và kết quả là ... RẦM !!!!!!!!!!!

Cô đụng phải một ai đó, té xuống đất, đau chết đi được, mẹ kiếp không có mắt nhìn đường sao? Haizzz nhưng nghĩ lại chung quy cũng là lỗi do cô không nhìn đường trước, cô lồm cồm ngồi dậy đang tính mở miệng xin lỗi thì một giọng nói chặn họng cô

- “Mắt cô để đằng sau hay sao mà không nhìn đường vậy hả? Có biết cô đụng phải ai không? Muốn gây chú ý với tôi thì có thể dùng cách khác, không cần phải cố tình đụng tôi ngã vậy đâu. “ - Chàng trai kia lồm cồm ngồi dậy, xà một hơi, rõ ràng anh ta đang tức giận. Đang mãi mê ngắm phong cảnh tự nhiên lại bị ngã, không tức sao được!

Thiên Nhi nhìn người con trai trước mặt, khuôn mặt đẹp trai, hoàn mỹ, làn da trắng, có phong thái của một công tử nhà giàu nhưng cách nói năng thì thể hiện rõ sự ngạo mạn trong đó, gây chú ý? Nực cười thật Hoàng Thiên Nhi này mà cũng phải đi gây chú ý với người ta sao?

Thấy người kia chẳng nói gì, anh ta càng bực hơn.

- “ Cô đừng người ta mà không biết xin lỗi hả? Cô không biết phép lịch sự tối thiểu sao? Cô... “

Anh ta ngược mắt lên nhìn Thiên Nhi và đờ toàn tập trước vẻ đẹp của cô, lời muốn nói đều tự động biến đầu mất. Thiên Nhi nhìn anh ta, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét, cô cất giọng lạnh lạnh rợn người:

- “ Nhìn đủ chưa? “

- “ Hả? À, cô có sao không? Xin lỗi tôi không nhìn đường. “

Đây là người vừa nãy rửa xá cô sao? Khóe môi cô nhếch lên nụ cười nửa miệng quen thuộc.

- “ Đồ điên! “ - Cô bỏ lại một câu rồi sai bước đi.

Tất cả học viên có mặt trên hành lang và cả anh ta mất chữ O mềm chữ A nhìn cô. Sau một hồi mới sực tỉnh lại thì bóng dáng cô đã khuất dần. Đồ điên? Cô nói ai là đồ điên? Chàng hotboy nhà ta khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận.

Hừ! 17 năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên có kẻ dám nói với anh như vậy. À, tất nhiên là người con gái đầu tiên dám nói như vậy, còn cái câu “đồ điên” thực chất anh bị thằng bạn thân chửi hoài.

Bỏ qua chuyện đó đã, cô gái này đẹp thật nhưng xác xược quá, có hay không nên chỉnh cô ta một lần?

Nhìn anh bây giờ giống như một gian thương chính cống, đôi mắt cong cong mang chút suy tính, khóe môi hiện hữu một nụ cười gian gian. Tay vuốt vuốt cằm tỏ ý ngẫm nghĩ, làm cho đám học viên xung quanh không rét mà run.

Thế là một tin mới lại được lan truyền còn nóng hơn tin trước “ Cô học sinh mới dám cả gan mắng hotboy Hàn Thiên Duy là đồ điên “

Còn về phần Thiên Nhi, cô bước về lớp như không có chuyện gì xảy ra. Vừa đặt chân xuống chỗ đã nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy ác ý của Minh Châu:

- “ Cố tình đụng Hotboy ngã rồi còn mắng anh ấy nữa, trơ trên quá đấy “

- “ Tôi trơ trên thì có ảnh hưởng đến cô sao? Không trơ trên được như tôi cô ghen à? “

- “ Cô... “ - Cô nhìn Minh Châu, ánh mắt như muốn cảnh cáo nếu muốn chết thì cứ nói tiếp. Cô ta im ngay lập tức. Nếu ánh mắt có thể giết người thì có lẽ những người xung quanh Thiên Nhi đã chết mấy lần rồi. Cô vút cặp vào một góc, nằm xuống bàn và ngủ. Giờ học, có rất nhiều người nhìn cô với ánh mắt không mấy thiện cảm, cũng đúng thôi, đụng vào hotboy của bọn họ mà lại. Nhưng Thiên Nhi của chúng ta đâu phải người hay để ý loại chuyện vớ vẩn đó, trung ra bộ mặt bất cần, cô thản nhiên ngồi chơi game trên điện thoại.

Buổi học kết thúc trong vô số lời bàn tán và những ánh mắt hình viên đạn xoáy vào cô. Đang tính về nhà thì cô nghe thấy tiếng la hét của đám nữ sinh. Cuộc đời này, Hoàng Thiên Nhi ghét nhất là ồn ào. Cô nhăn mặt xoa xoa lỗ tai một chút. Tiếng la hét nhỏ dần rồi ngừng lại và một người con trai xuất hiện trước cửa phòng lớp 11A1. Dáng người cao đứng tựa vào cửa, khuôn mặt hoàn mỹ với nụ cười tươi trông lãng tử vô cùng. Chàng trai đó nở một nụ cười tươi rồi bước xuống chỗ của Thiên Nhi. Đám người xung quanh lại được dịp bàn tán:

- “ Anh Thiên Duy đến đây làm gì vậy? “

- “ Chắc là tính sổ với con nhỏ đó rồi. “

- “ Chắc vậy, hồi sáng nó dám mắng anh ấy mà.”

- “ ... “

Đúng vậy, chàng trai đó không ai khác chính là Hàn Thiên Duy, con người bị bệnh thần kinh cô vừa đụng phải hồi sáng. Thiên Nhi ngồi im tại chỗ, vòng tay trước ngực, khóe môi khẽ nhếch lên, cô đang chờ xem anh ta chuẩn bị diễn trò gì. Thiên Duy đi đến trước mặt Thiên Nhi, anh cất giọng, chất giọng nhẹ nhàng trầm ấm mang một chút nghịch ngợm:

- “ Cô, phải xin lỗi tôi vụ ban sáng!”

- “ Tại sao?”

- “ Cô không nhìn đường đụng phải tôi.”

- “ Chẳng phải hồi sáng anh nói tại anh không nhìn đường sao?”

- “ Cũng đúng nhưng cô cũng là người có lỗi.”

- “ Vậy nếu tôi không xin lỗi?”

- “Cô... Xác định không xin lỗi?”

- “Không.” - Cô nhếch môi thách thức. Thiên Nhi không hiểu sao cô không có ác cảm với chàng trai này. Nhưng không ác cảm cũng không có nghĩa là có thiện cảm!

Thiên Duy nở nụ cười lãng tử quen thuộc

- “Được! Có một cách mà cô không cần thiết phải xin lỗi tôi. “

Cô khẽ nhướn mày

- “Làm bạn gái của tôi. “

Đám học viên xung quanh mắt chữ O mồm chữ A nhìn chàng Hotboy, cô ta không phải kẻ thù sao?

Khóe môi Thiên Nhi khẽ nhếch lên, hay lắm hotboy. Cô đứng dậy bước ra khỏi lớp, trước khi đi còn để lại một câu

- “Tôi không điên giống anh. “

- “Cô nói ai điên hả? Đứng lại đó. “

Thiên Nhi vẫn thản nhiên bước đi để mặc cho ai đó đầu bốc khói đứng đó léo nhéo gọi cô.

Những tưởng chuyện như thế là xong ai ngờ chàng hotboy nhà ta vẫn mặt dày bám theo Thiên Nhi, ngày nào cũng như ngày nào, sáng đi học thấy anh ta ở cổng trường, giờ ra chơi, anh ta đến tận cửa lớp rù rê lời kéo cô đi xuống canteen, ra về, giáo viên còn chưa ra khỏi lớp đã thấy anh ta đứng tựa vào cửa lớp cười với cô rồi bám theo huyền thuyên đủ thứ cho đến khi cô lên xe. Khổ, tính cách không thích ồn ào mà anh ta thì nói nhiều kinh khủng, không biết kiếp trước cô ăn ở ác với ai mà kiếp này lại dây vào một người như anh ta. Được hơn một tuần, đến khi Thiên Nhi không thể chịu đựng thêm được nữa thì Thiên Duy mới chịu không bám theo cô nữa. Không bám theo là không đến cửa lớp tìm, không lèo đèo theo mọi lúc mọi nơi nhưng mà thấy cô ở đâu là phi đến ngay lập tức. Để mặc cho ai đó mặt mày nhăn nhó, khó chịu nhưng anh vẫn huyền thuyên đủ thứ chuyện trên đời. Khổ!

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Dối Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: 𐄂𐄃 Học sinh mới 𐄂𐄃

Vậy là đã được hơn một tuần cô học ở Royal, mặc dù không thích bọn học viên ở đây lắm nhưng cô cũng đâu khác gì chúng, đến lớp chỉ để ngủ, ngủ chán rồi về nhà. Haizz, không biết cô đến trường này làm cái quái gì nữa.

Hôm nay là thứ 5, bầu trời trong xanh không một gợn mây, ở đâu đó có tiếng chim hót líu lo nghe thật vui tai. Thiên Nhi chống cằm nhìn ra cửa sổ, nhìn xuống sân trường, những cánh hoa bằng lăng tím bị làn gió nhẹ thổi qua rơi rụng xuống đất, cảnh tượng thật đẹp. Nhưng có người lại nhẫn tâm phá vỡ khung cảnh thơ mộng đó. Minh Châu vừa đến lớp, nhìn thấy Thiên Nhi đang nhìn gì đó ngoài kia, không thích tí nào nên mở miệng châm chọc, đến bản thân Minh Châu cũng không rõ lý do tại sao mình làm thế, hình như bọn họ có thù từ kiếp trước.

- “Sao mấy hôm nay không thấy hotboy đến nữa vậy, không phải cô bị đá rồi chứ. “

Thiên Nhi liếc mắt nhìn Minh Châu, cô ta đúng là thành phần chuyên phá hoại cảnh đẹp của người khác mà.

- “Liên quan đến cô sao? Nếu không thì im giùm đi, hoa khôi ạ! “

Minh Châu đành im lặng, hậm hực đi về chỗ, đúng là không liên quan đến cô thật, cô với Thiên Duy có quan hệ gì đâu chứ.

Giờ học, cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp, nở nụ cười dịu dàng với đám học viên, cô nói:

- “Hôm nay lớp ta có thêm một bạn học sinh mới! “

Ở dưới bất đầu ồn ào, tò mò bàn tán về học sinh mới.

Cô giáo nhú mày tò ý không vừa lòng

- “Các em trật tự nào, em vào đây. “

Cả lớp đồng loạt nhìn ra ngoài cửa với ánh mắt hiếu kì tất nhiên là trừ một người đang mãi ngắm cảnh không để ý gì đến xung quanh.

Ngoài cửa lớp, một cô gái từ từ bước vào, cả lớp tròn mắt nhìn, xinh thật. Trên bục là một cô gái rất xinh, làn da trắng hồng, đôi mắt nâu to tròn, đôi môi anh đào quyến rũ, mái tóc nâu hạt dẻ uốn xoắn nhẹ nhàng trông cô ấy không khác gì búp bê Barbie. Cô ấy nở một nụ cười cực đáng yêu làm đám con trai đổ rạp, còn đám con gái, mặc dù không muốn nhưng cũng phải công nhận cô ấy rất xinh.

- “Xin chào, mình là Hoàng Thiên Vy rất vui được làm quen.” - Lại cười.

- “Bạn xinh thật đấy!!!” - Ở dưới, đám nam sinh bắt đầu ồn ào.

- “Bạn từ đâu chuyển đến trường này vậy?”

- “Mình là du học sinh mới từ Anh về, hồi nhỏ mình sống ở đây.”

- “Nhà bạn ở đâu?”

- “Cô ơi, em ngồi ở đâu ạ?” - Sau một hồi trả lời đủ thứ chuyện cho đám học viên bên dưới, Thiên Vy ngó nghiêng khắp lớp.

- “À em có thể...”

- “Thiên Thiên!” - Chưa để cô giáo nói hết câu Thiên Vy đã chặn họng cô

Thiên Thiên? Trong đầu cả lớp và cô giáo chủ nhiệm là một dấu chấm hỏi to đùng, lớp này đâu có ai tên là Thiên Thiên đâu?

Thiên Vy không để ý đến mấy chục cặp mắt đang nhìn mình với vẻ khó hiểu, cô chạy đến chiếc bàn cạnh cửa sổ, nhìn ngó một hồi rồi bất chợt ôm chầm lấy Thiên Nhi. Cả lớp trở mắt tập 2. Còn Thiên Nhi, đang mãi ngắm cảnh tự nhiên thấy có ai đó ôm mình, cô quay sang và cũng ngạc nhiên không kém.

- “Vy Vy cậu... từ đâu ra vậy?”

- “Thiên Thiên, tớ nhớ cậu quá à. Cậu có nhớ tớ không?” - Thiên Vy buông cô ra, nhìn cô bằng ánh mắt rớm nước, khuôn mặt y như con cún con bị chủ bỏ rơi trông đáng yêu kinh khủng.

Thiên Nhi khẽ cười

- “Sao giờ này cậu lại ở đây?”

- “Hi hi tớ trốn nhà qua thăm cậu.” - Thiên Vy cười tươi rói.

- “Nói dối”

- “Thiệt đó! Mà tớ ngồi đây được không?”

- “Được!”

- “Thôi học bài, học bài ra chơi nói cho nghe.”

- “Học bài? Cậu trở thành học sinh ngoan hiền từ hồi nào vậy?”

- “Chuyện, Thiên Vy ngoan xưa giờ rồi mà” - Vy héch mặt lên làm ra vẻ tự hào.

Cả lớp này giờ vẫn đang trở mắt quan sát hai người này. Chuyện quái gì thế này? Bạn học sinh mới dễ thương này lại có quan hệ thân thiết với công chúa băng giá sao? Đùa à? Tính cách khác nhau một trời một vực.

Thiên Vy nhìn quanh lớp một lượt rồi lại cười, mắt sáng rực:

- “Sao mấy bạn nhìn tui mình hết vậy? Có gì vui nói mình nghe với. Mà thôi học bài, học bài, Thiên Vy là học sinh ngoan hiền.”

Cả lớp được dịp trở mắt lần thứ n. Học sinh ngoan hiền? Có không đây?

Cuối cùng thì mấy tiết học dài đằng đằng cũng kết thúc, giờ ra chơi, cô học sinh ngoan hiền của chúng ta nằm gục trên bàn, miệng liên tục than thở:

- “Haizz làm học sinh ngoan hiền đúng là mệt thiệt.”

- “Ai kêu cậu làm làm gì?”

- “Không làm không được.”

- “Là sao?”

- “Haizz bỏ đi, Thiên Thiên, tớ đói.” - Vy nhìn Thiên Nhi bằng một đôi mắt to tròn ngấn nước y như cún con bị bỏ rơi. Nhìn đôi mắt ấy, ai mà không

động lòng. Thiên Nhi mặc dù không thích nhưng vẫn phải miễn cưỡng đứng dậy dẫn cô bạn của mình đi đến canteen.

Hai người bước vào canteen, cả canteen đang ồn ào bỗng dưng im bật, quay lại nhìn hai người. Độ nổi tiếng của Thiên Nhi thì không cần phải bàn cãi rồi, vừa vào trường đã gây chuyện, ai mà không biết. Còn cô gái bên cạnh, nghe đồn là học sinh mới nhưng không ngờ lại xinh như vậy. Hai người này đi chung với nhau đúng là tạo thành một bức tranh hoàn mỹ không chút khiếm khuyết.

Thiên Nhi mặc kệ những ánh mắt đang chăm chú nhìn mình vẫn thản nhiên bước đi, còn Thiên Vy này giờ đang lo huyền thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Cứ gặp mặt là sẽ như vậy, bất chấp mà nói.

Hai người chọn một cái bàn trống ở giữa canteen, Thiên Vy nhanh nhẩu đi lấy đồ ăn

- “Cậu ăn gì?”

- “Capuchino đi.”

- “Tớ hỏi cậu ăn gì chứ đâu hỏi cậu uống gì.”

- “Tớ có nói muốn ăn hả?”

- “Biết ngay mà, không có tớ ở bên cậu bỏ bữa suốt chứ gì. cậu có biết là bữa ăn sáng rất quan trọng không hả? Sức khỏe của cậu có tốt lắm đâu mà suốt ngày không chịu ăn, còn nữa #\$\$@@^&@^&%@\$ ....” - Và Thiên Vy bắt đầu điệp khúc muôn thủa của cô ấy, điệp khúc mà Thiên Nhi đã nghe đi nghe lại hàng trăm lần.

- “Được rồi, cảm ảm hoài, vừa này ai kêu đói hả.”

- “Hừ!” - Thiên Vy mặt phụng phịu chạy đi lấy đồ ăn, “biết ngay mà, không có ai bên cạnh chăm sóc là nó lại bỏ bữa, không biết nếu không có mình bên cạnh thì nó còn sống được đến giờ này không nữa”

Thiên Nhi đang xoa xoa cái lỗ tai tội nghiệp của mình. Khổ quá mà, không có thì thôi chứ có nó bên cạnh là không ngày nào cô được yên mà. Và như thường lệ, trông thấy Thiên Nhi, hotboy Hàn Thiên Duy bay đến chỗ cô ngay lập tức.

- “Hôm nay mưa lớn hả? Sao công chúa lại giá áo xuống canteen thế này?” - Anh cười cười.

- “Việc của anh sao?”

- “Tất nhiên rồi, nếu hôm nay mưa lớn thì tôi phải thông báo với mọi người về nhà sớm tránh lũ chứ”

- “...”

Thiên Vy chạy lại kèm theo một đồng đồ ăn, nhìn thấy một người con trai lạ hoắc đang ngồi ở bàn của mình, mắt mở to vì ngạc nhiên, trước giờ Thiên Nhi chưa từng nói chuyện hay thân thiết với người con trai nào, thằng cha này là ai đây? Đặt đồng đồ ăn xuống bàn, Vy ngồi xuống ghế của mình, liếc mắt sang chàng trai bên cạnh

- “Anh ta là ai vậy?”

Thiên Nhi chỉ nhún vai tỏ ý không biết.

- “Ê, anh là ai vậy?” - Thiên Vy quay sang phía người con trai đó hỏi.

Thiên Duy này giờ đang lo ngắm người con gái xinh xắn từ trên trời rơi xuống này thì câu hỏi đó kéo anh về thực tại.

- “Cô không biết tôi?”

- “Anh ám đầu hả? Anh không nói sao tôi biết, tôi đâu phải thánh.”

- “Á...m... đ...ầ...u?” Thiên Duy lấp bắp. Ám đầu? Lại có một người con gái nữa cả gan mắng anh. Huhu một Hoàng Thiên Nhi miễn dịch với vẻ đẹp của anh thôi là đủ buồn lắm rồi, bây giờ lại có thêm một người nữa. Ông trời ơi, sao ông bắt công với tôi như vậy?

- “Anh bị nói lấp hả?” - Thiên Vy chớp chớp mắt rất chi là ngây thơ.

- “Lấp lấp cái đầu cô. Giới thiệu với cô, tôi là Hàn Thiên Duy, hotboy của học viện Royal này.”

Phụt !!!!

Thiên Vy phun hết ngụm nước đang uống trong miệng ra, này giờ cô nàng đang vừa uống nước vừa quan sát chàng trai trước mặt, ừm phải nói là đẹp, rất đẹp nhưng nghe những lời anh ta nói xong thì:

- “H...o...t...b...o...y? hahaha... hahaha.” - Lấp bắp một hồi cô bỏ ra bàn cười như chưa từng được cười. Thiên Duy nhìn cô bằng một ánh mắt thương

cảm, tội nghiệp đẹp mà điên.

Sau một hồi cười đã đời, Thiên Vy ngồi thẳng người dậy, nhìn thẳng vào anh

- “Nhìn anh xấu hoắc vậy mà cũng là hotboy, tính chọc cười tôi sao? Hahaha “ - Lại cười.

Thiên Duy mặt ngu ngơ mắt 2" rồi

- “Xấu hoắc? Cô nó ai vậy hả?”

- “Anh chứ còn ai vào đây!”

- “Cô... cô... cô ... “

- “Hahaha nhìn mặt anh ngố quá đi! “ - Lại tiếp tục lẩn lè mà cười.

- “Được rồi.” - Thiên Nhi nãy giờ vẫn im lặng, nhân nhả thưởng thức ly capuchino, bây giờ cũng phải lên tiếng, để hai đứa này cãi nhau người thiệt nhất vẫn là cô thôi.

- “Hừ! “ - Thiên Duy tức muốn chết nhưng vẫn không thể làm gì. Đường đường là một hotboy đẹp trai ngời ngời vậy mà lại bị một con nhóc vừa trốn trại ra làm tức chết, hừ đợi đấy, ta sẽ báo thù.

- “À, quên mất, tôi là Hoàng Thiên Vy là bạn của Thiên Nhi. “

- “Hoàng Thiên Vy, Hoàng Thiên Nhi? Sao tên hai cô giống nhau vậy?

- “Vy và Nhi thì có chỗ nào giống nhau hả? Anh bị ám đầu nữa rồi à?”

- “Cô... “

- “Mà này, tôi nhìn đi nhìn lại cũng không thấy anh đẹp ở chỗ nào.”

- “... “ - Bạn Thiên Duy từ chối cho ý kiến, đối với những bệnh nhân như thế, cần phải thông cảm, không nên chấp nết làm gì.

- “À, đúng rồi Vy Vy sao cậu lại ở đây? “ - Thiên Nhi hỏi.

- “Tớ trốn nhà thiệt mà. “

- “Cậu nghĩ tớ là con nít? Cậu mà có gan trốn nhà thì giờ cũng bị bắt lại lâu rồi. “

- “Thực ra.. tớ nhớ cậu nên xin anh ấy qua với cậu. “

- “Anh ấy cho? “

- “Ừ! Với điều kiện là tớ phải trở thành học sinh ngoan hiền, không quậy phá Thiên Thiên. “

- “Đó là lý do cậu trở thành học sinh ngoan hiền? “

- “Ừ, vậy nên cậu đừng đuổi tớ sang bên đó. Tớ sợ lắm rồi. “

- “Sợ? “

- “Huhu Thiên Thiên, anh ấy suốt ngày bắt nạt tớ, bóc lột sức lao động của tớ, huhu “ - Và Thiên Vy bắt đầu công cuộc kể tội ai đó.

- “Đưa tớ mượn điện thoại “ - Thiên Nhi ngắt lời khi Vy đang trong công cuộc kể tội vô cùng say sưa

- “Hả? Để làm gì? “ - Mặt ngu ngơ

- “Gọi điện cho anh ấy, thảo luận về công cuộc bắt nạt người khác.”

Thiên Vy đỏ mặt hơi lạnh, nãy giờ chỉ nói dối thôi, Thiên Thiên mà gọi thật thì cô tiêu chắc

- “Không cần, không cần, bây giờ tớ có làm sao đâu hi hi “ - Vy cười giả lả

- “Nãy giờ hai người đang nói đến ai vậy? “ - Người nào đó bị cho ăn bơ nãy giờ mới mở miệng

- “Không liên quan đến anh “ - Vy liếc anh.

Đúng lúc đó, tiếng chuông báo vào lớp vang lên. Thiên Vy cùng Thiên Nhi bước về lớp, trước khi đi còn không quên chào tạm biệt hotboy.

- “Tạm biệt anh, hotboy ầm đầu.” - Rồi nhanh chân chuồn lẹ

Chàng hotboy nào đó đầu bốc khói không ngừng rửa xả cô gái bé nhỏ.

Và tất nhiên tin tức của Thiên Vy lan truyền với tốc độ chóng mặt.

Thời gian cứ thế trôi qua, thoát cái đã được một tuần từ ngày Thiên Vy chuyển về. Cuộc sống của Thiên Nhi vẫn cứ như một vòng tuần hoàn liên tục. Sáng đến trường ngủ, ra chơi bị Vy kéo xuống canteen và tiếp tục bị tra tấn lỗ tai bởi tiếng cãi nhau chí chóe không có điểm dừng của Thiên Duy và Thiên Vy. Lâu lâu lại bị Vy kéo đi chơi. Cuộc sống này tuy ồn ào nhưng hơi nhàm chán, có tí sóng có phải vui hơn không? Như đáp lại yêu cầu của cô, một lần nữa, rắc rối lại kéo đến....

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: ㄣ Rắc rối thứ 2 ㄣ

Hôm nay là thứ 5, trời xanh mây trắng, gió thổi nhẹ nhẹ, những chú chim thi nhau nhảy nhót trên những cành lá xum xuê. Trong phòng học lớp 11A1, Thiên Nhi tai đeo headphone, tay lướt lướt trên màn hình điện thoại. Thiên Vy cũng ngoan ngoãn bấm bấm điện thoại, không làm phiền Thiên Nhi vì cô biết cô ấy đang làm việc.

Khung cảnh thơ mộng vô cùng trong sáng và đẹp dễ thì sự xuất hiện của một đám con gái lạ mặt đã phá vỡ khung cảnh đó. Tụi nó bước về phía bàn của Thiên Nhi, thấy hai cô gái của chúng ta vẫn chảnh mảy may để tâm, tụi nó đập bàn cái rầm, gây sự chú ý cho toàn bộ học viên trong lớp và ngoài hành lang. Đám học viên hiếu kì tụ tập ngày càng đông theo dõi đám chị hai của trường xử lý học sinh mới. Thiên Nhi nghe tiếng động ngược mắt lên nhìn chừng 1s rồi lại cúi đầu vào cái điện thoại, còn Thiên Vy vẫn mải chơi game.

- “2 con kia “

“... “ - im lặng

- “Này! “

“... “ - im lặng

Rầm

- “Tao đang gọi chúng mày đấy “ - Cô gái kia có vẻ không chịu nổi bị làm lờ, đập bàn lần hai.

Thiên Vy này giờ mới chịu lười biếng mở miệng:

- “Điện hả? Không thấy người ta đang chơi game sao? Có chuyện gì để tôi chơi xong rồi nói. “

- “Láo thật! Chị Ngọc xử nó đi “ - Một người con gái nào đó từ phía sau nói vọng lên.

Cô gái tên Ngọc kia nhận được sự ủng hộ của đám đàn em, đưa tay giật lấy điện thoại trong tay Thiên Vy.

Cuộc đời của Hoàng Thiên Vy, có thể cái gì cũng chịu được nhưng ghét nhất là đang chơi game mà bị phá. Cô quắc mắt nhìn bọn chúng, giờ một tay ra:

- “Đưa! “ - Chất giọng lạnh hơn cả Thiên Nhi làm bọn chúng không rét mà run. Cô gái tên Ngọc đó đưa điện thoại cho Thiên Vy. Vy cất điện thoại, nhìn thẳng vào bọn chúng rồi quay qua nhìn Thiên Nhi. Thiên Nhi cũng ngẩng đầu lên nhìn chúng vài giây và khẽ gạt đầu với Thiên Vy rồi lại cúi xuống điện thoại.

- “Chuyện gì? Nói! “ - Thiên Vy nói, giọng lạnh tanh. Đôi mắt nâu không còn vẻ đáng yêu thương ngày xưa mà tràn ngập sát khí. Những đứa phá đám khi ta chơi game đều không yên thân, để xem giờ ta xử bọn mi ra sao?

Đám con gái phía sau và Ngọc cũng thấy sợ đôi mắt của cô. Nhưng với uy nghi còn sót lại của chị hai cô ta bước tới trước mặt Thiên Vy, mặt làm ra vẻ dữ tợn nói:

- “Tao cảnh cáo bọn mày, tránh xa anh Thiên Duy ra... “

- “Nếu không còn việc gì nữa thì biến, đừng để tao nói lần thứ 2.” - Thiên Vy ngắt lời cô ta, thay đổi cách xưng hô, giọng nói đậm chất xã hội đen.

Tụi con gái phía sau lần lượt chuẩn hết, chỉ còn lại Ngọc. Cô ta tính nói gì đó nhưng thấy đồng minh của mình biến đâu hết nên cũng chuẩn theo.

- “Khốn kiếp thật! Đang chơi vui. “ - Thiên Vy chửi thề một câu rồi lại cúi đầu vào chơi game tiếp.

Đám học viên trong lớp trở mắt nhìn cô, học sinh ngoan hiền đây sao? Chắc không phải rồi!

***

Ra chơi.

Cô lại bị Thiên Vy kéo xuống canteen, đám của Ngọc và Minh Châu cũng ở đây. Hai người đi lướt qua họ vào một cái bàn phía trong. Thiên Vy vẫn cười nói với Thiên Nhi như bình thường mà không để ý đến mấy cặp mắt đang mở to vì ngạc nhiên. Cô gái này là người dữ dằn vừa nãy sao? Như là người có hai nhân cách vậy.

Thiên Vy nhanh chóng đi lấy đồ ăn, lát sau Hotboy Thiên Duy cũng tụ họp với bọn họ. Anh hỏi:

- “Hồi nãy nghe nói Bảo Ngọc đến tìm hai cô hả? “

- “Bảo Ngọc? Là con nào? “ - Thiên Vy trả lời.

- “Cô không biết? “

- “Không “

- “Cô ta.” - Anh chỉ tay về phía một cô gái. Thiên Vy nhìn theo tay anh.

- “Hóa ra con điên đó tên Bảo Ngọc.”

- “Con điên? “

- “Ồ! Hồi nãy nó dám phá khi tôi đang chơi game “

- “Game? Sắp bị đánh đến nơi mà vẫn lo chơi game “

- “Kệ tôi, mà sao hôm nay anh hỏi lảm thế? “

- “Thì tôi lo cho hai cô thôi mà “

- “Lo? “ - Về mặt nghi hoặc.

- “uhm “ - Về mặt chắc chắn.

Thiên Vy đăm đăm nhìn anh một lúc rồi nói

- “Ê, tôi hỏi anh một câu, anh trả lời thật lòng nhá” - Về mặt nghiêm túc.

- “Ồ, hỏi đi” - Về mặt thắc mắc.

- “Hôm nay anh uống thuốc chưa? “ - Về mặt cợt nhả.

- “Thuốc? Chưa!” - Về mặt cợt nhả không kém

- “Vậy có cần tôi mua thuốc giúp anh không?” - Về mặt tốt bụng.

- “Được vậy thì quá tốt, sẵn tiện cô mua luôn cho cô một liều, hình như hôm nay cô cũng chưa uống thuốc.” - Về mặt biết ơn.

- “Anh...” - Về mặt tức tối.

- “Sao? “ Về mặt cười cợt. Haha phải cười thôi, đây là lần đầu tiên anh thắng Thiên Vy trong mấy vụ này mà. Hô hô thật là hạnh phúc (Bạn này chưa uống thuốc)

Hai người họ, cứ người một câu đốp chát qua lại mà không hay biết bàn bên kia, Minh Châu, Bảo Ngọc và tụi đàn em đã nghe không thiếu một chữ. Tụi nó đầu bốc khói, khuôn mặt đỏ bừng bừng vì giận.

- “Tớ đi lấy ít nước uống “ - Thiên Nhi cắt ngang khi cuộc cãi vã đang đến hồi gay gắt. Thiên Vy quay sang cô:

- “Thiên Thiên, để tớ đi lấy cho “

- “Tớ tự lấy được mà “ - Rồi cô bước đi. Sau khi Thiên Nhi rời khỏi, Thiên Duy mới quay sang Vy hỏi:

- “Tại sao cô gọi cô ấy là Thiên Thiên vậy? Tên cô ấy là Thiên Nhi mà. “

- “Tên đó chỉ có những người thân thiết mới được gọi thôi, còn cỡ như anh thì đừng mơ. “

- “Tôi cóc thèm, hừ “

- “Mà anh thích Thiên Thiên hả? “

- “Không có “

- “Vậy sao bám theo tụi tôi hoài vậy? “

Vì sao ư? Đây cũng là câu hỏi mà anh rất cần câu trả lời. Ngày đầu tiên bám theo thì đúng là vì Thiên Nhi nhưng từ khi cô gái trước mặt anh đây xuất hiện thì hình như có một sự thay đổi ngầm trong anh. Mặc dù ngày ngày bị cô nhóc này nói xỏ xiên đủ kiểu nhưng thấy bọn họ ở đâu là anh lại chạy đến không cần suy nghĩ. Lý do anh bám theo họ, phải chăng là vì cô gái lắm chuyện này? Chắc không phải đâu >.

- “À thì cũng có, cô ấy đẹp như vậy ai mà chẳng thích. “

- “Anh có thích cũng không có cửa đâu, nó có bạch mã hoàng tử của nó rồi, người đó chắc chắn đẹp trai hơn anh vạn lần “

- “Chưa chắc “ - Anh nhún mày tỏ ý không vừa lòng, hừ trên đời này còn có ai đẹp trai hơn anh chứ. ^^ à mà có =.=

□□□□□□□□

Còn về phần Thiên Nhi, cô bước về bàn của mình với một tách cafe sữa nóng, không hiểu sao hôm nay cô muốn thay đổi khẩu vị, đang đi thì phía trước có một cái chân “vô ý” đưa ra, chủ nhân của nó là Bảo Ngọc. Thiên Nhi khẽ nhếch môi khinh miệt, tính dùng cách này với cô sao? Tầm thường quá! Nhưng nếu tụi nó đã muốn chơi thì cô chiều vậy. Cô tiếp tục bước về phía trước và “vô ý” vấp phải chân của “ai đó” đang đứng giữa đường. Theo lẽ thường thì cô sẽ hôn đất và tất nhiên là trở thành trò cười cho mọi người nhưng Hoàng Thiên Nhi tất nhiên là không phải người bình thường, cô vấp nhưng không té mà còn đứng rất là bình thường nhưng có một sự cố nhỏ là tách cafe sữa trong tay cô “vô ý” bay ra ngoài và người chịu trận không may lại là hoa khôi Minh Châu. Cả đám con gái ở đó và Bảo Ngọc nhìn cánh tay đỏ lên vì nóng của Minh Châu mà bất giác run. Nhưng tất nhiên Bảo Ngọc vẫn mạnh miệng quát tháo:

- “Mày đi đứng kiểu gì vậy hả? Không có mắt nhìn đường sao? “

- “oh tại cái chân của đứa vô duyên nào đó chứ không phải tại tôi “

- “Mày... “ - Bảo Ngọc giơ tay lên định đánh Thiên Nhi nhưng cô nhanh chóng giữ tay cô ta lại, miệng nở nụ cười nửa miệng quen thuộc. Vì ồn ào nên rất nhanh chóng bọn họ thu hút được rất nhiều sự hiếu kỳ của học viên trong canteen. Thiên Vy cũng lôi kéo Thiên Duy đến đó, vừa tới nơi thì đập vào mắt cô là cảnh con điên đó giơ tay định đánh Thiên Nhi. Mẹ kiếp, dám động đến Thiên Nhi, cả nợ cũ lẫn nợ mới, lần này cô sẽ cho bọn chúng sống không bằng chết. Xắn tay áo, cô hùng hổ bước vào thì Thiên Nhi ngăn cô lại:

- “Vy Vy, để tớ giải quyết vụ này. “

Thiên Vy mặt buồn hiu quay về chỗ cũ, cô không muốn làm trái ý Thiên Nhi nhưng bọn họ thử đụng đến Thiên Nhi xem, đảm bảo hôm nay bọn họ không toàn mạng về nhà. Thiên Vy lui vào một góc tránh sự chú ý của mọi người, lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó.

- “Anh, có người muốn đánh Thiên Thiên. “

- “... “

- “Em biết! Nhưng Thiên Thiên không cho em tham gia vào. “

- “... “ - Đầu dây bên kia trầm mặc.

- “Được rồi! Đợi Thiên Thiên xử lý xong em sẽ cho tụi nó một trận. “

- “... “

- “Em biết, em biết. Em vẫn ngoan mà, không gây họa gì đâu. “

- “... “

- “Được rồi, bye anh, có gì em sẽ báo cho anh sau. “

Thiên Vy cắt điện thoại và quay trở lại chỗ cũ nhưng cô không biết là cô và cả cuộc điện thoại đó đã lọt vào tai một người. Thiên Duy trầm mặc nhìn Vy “Cô ấy gọi cho ai thế nhỉ? Bạn trai sao? Ồ, mà gọi cho ai thì liên quan quái gì đến mình nhỉ? “. Anh khẽ lắc đầu rồi tập trung về phía Thiên Nhi.

Bảo Ngọc vô cùng tức tối nhưng vẫn không thể làm được gì. Lúc này, cô hoa khôi xinh đẹp của học viện Royal với cánh tay đỏ lên vì nóng mới từ từ đứng dậy, mở miệng nói:

- “Dù là tại cái gì nhưng cô đổ nước lên người tôi ít ra cũng phải xin lỗi một câu chứ, không lẽ ba mẹ cô không dạy cô phép lịch sự tối thiểu sao?”

- “Từ điển của tôi không có từ xin lỗi.” - Thiên Nhi nhàn nhạt trả lời. “Ba mẹ ư? Đúng là không dạy thật.”

- “Cô...”

Bốp !!!

Một cái bạt tai được giáng xuống khuôn mặt thiên thần của Thiên Nhi, in hằn 5 ngón tay và chủ nhân của nó không ai khác chính là Minh Châu. Toàn bộ học viên trong canteen trở mắt tập 1. Hoa khôi đánh người? Đây đúng là chuyện lạ vì trước giờ Minh Châu vốn nổi tiếng là người dịu dàng, thật không ngờ. Bây giờ họ đang thấy thương cho Thiên Nhi, cái tát đó chắc chắn là không nhẹ nhưng họ đâu biết rằng đó lại là điều mà Thiên Nhi muốn...

- “Thiên Nhi, cậu không sao chứ? Cô...” - Thiên Vy lo lắng chạy đến. Cô nhìn Minh Châu bằng một đôi mắt sát thủ, nhưng chưa kịp làm gì thì Thiên Nhi lại ngăn cô lại.

- “Vy Vy!” - Cô nghiêm giọng nhắc nhở, Thiên Vy biết ý đành lùi ra sau nhưng trước khi đi không quên liếc mắt nhìn bọn họ, cứ đợi đó đi!

Thiên Nhi quay lại với Minh Châu, cái tát này cũng hơi đau đấy!

- “Cô dám đánh tôi?” - Chất giọng lạnh tanh mang hơi thở của địa ngục.

- “Tại sao không?” - Minh Châu cười khẩy, cô ta không tin Thiên Nhi dám làm gì cô ta giữa chốn đông học viên như thế này vì cô ta nghĩ học viên của Royal tất nhiên là ủng hộ cô ta nhưng cô ta đã lầm.

- “Ồ có vẻ như cô không biết, ai có thù với tôi thì tôi nhất định sẽ trả.”

- “Thì sao? Cô dám làm gì?” - Cô ta hếch mặt lên

- “Cô làm gì với tôi thì tôi trả lại cái đó thôi.” - Cô nhếch môi, giơ cánh tay lên, cả canteen im lặng chờ xem cô học viên mới định làm gì nhưng bàn tay cô chưa kịp hạ xuống thì...

- “Dừng tay!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: 𐄂 𐄃 Hoàng Tử xuất hiện 𐄂 𐄃

- “Dừng tay!!!” - Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Tất cả mọi người đưa mắt về phía phát ra tiếng nói, tất nhiên là trừ Thiên Nhi, cô từ từ hạ tay xuống, lại có ai muốn phá đám cô đây?

Từ phía đó, một chàng trai từ từ bước vào, cả canteen im bất không một tiếng động, một phần vì quá bất ngờ, một phần vì vẻ đẹp của chàng trai đó.

Cả canteen đang im bất bỗng ồn ào vì tiếng la hét của tụi nữ sinh:

- “Hoàng tử!!! Hoàng tử kìa!!!”

- “Lâm thiếu gia kìa!!!”

- “Sao hôm nay anh ấy lại đến trường vậy? Bình thường hiếm lắm mới thấy anh ấy ở trường.”

- “Woa!!! Đẹp trai quá!!!”

- “Chụp hình, chụp hình, cơ hội có một không hai.”

- “Ừa mà sao anh ấy đến đây?”

- “Đồ ngốc! Minh Châu là vị hôn thê của anh ấy.”

- “A, quên mất, kiểu này thì cô bạn xinh đẹp đó...”

Thiên Nhi khẽ nhủ mày, Hoàng tử? Lâm Thiếu Gia? Vị hôn thê? Xem ra cô ta may mắn rồi.

Minh Châu nhìn thấy Hoàng tử thì cười tươi, trưng ra bộ mặt đáng thương giả tạo ôm lấy cánh tay của Hoàng tử, giọng nũng nịu:

- “Anh, anh phải đòi lại công bằng cho em, cô ta định đánh em.”

Thiên Nhi cười khẩy, là ai đánh trước đây? Nãy giờ cô vẫn chưa thèm liếc mắt qua vị Hoàng tử trong huyền thoại của học viện Royal, cô đang chờ xem anh ta bênh vực vị hôn thê như thế nào. Cả canteen cũng hồi hộp chờ xem Hoàng tử của bọn họ xử lý cô học viện mới ra sao? Có khi nào Hoàng tử cũng bị đánh bại trước sắc đẹp của cô ấy không? Chắc không rồi! Hoàng tử xưa nay vốn nổi tiếng là người lạnh lùng, ngay cả hoa khôi Minh Châu là vị hôn thê mà chưa chắc anh ấy đã để trong mắt.

Trong khi đó, ở một góc:

- “Woa, đẹp trai quá !!! Trên đời còn tồn tại người đẹp như vậy sao trời?” - Thiên Vy mắt trái tim, nhìn vào chàng trai cảm thán.

- “Xem cô kia, chảy cả nước dãi ra rồi kia!” - Thiên Duyệt khó chịu nói.

Vy đưa tay chùi chùi miệng

- “Đâu có đâu”

- “Còn không có! Chưa thấy ai mê trai như cô!”

- “Xì, anh không đẹp bằng người ta, anh ghen chứ gì.”

- “Cô...” - “Ừ đấy, anh ghen đấy, trên đời chỉ có duy nhất một người anh công nhận đẹp trai hơn anh, là người đó, Hoàng tử của Royal và cũng là thằng bạn thân nhất của anh.

Tập trung vào nhân vật chính...

Hoàng tử nhíu mày khó chịu nhìn cánh tay Minh Châu, anh lạnh giọng gần từng chữ:

- “Buông - ra.”

Minh Châu buông tay anh ra ngay lập tức, nãy giờ chỉ lo ra uy với Thiên Nhi mà cô ta quên mất một điều tối kị là không bao giờ được đụng vào người của Hoàng tử.

- “Ở đây có chuyện gì?” - Anh vừa phui phui cánh tay như có thứ gì dơ bẩn lắm động vào vừa nói, chất giọng lạnh tanh làm người ta không rét mà run.

Minh Châu được dịp kể tội

- “Cô ta đổ nước nóng lên người em rồi còn định đánh em nữa.” - Cô ta trưng ra bộ mặt oan ức đáng thương.

Hoàng tử liếc nhìn cánh tay sưng đỏ của Minh Châu rồi từ từ tiến lại gần Thiên Nhi. Minh Châu cười thầm, để xem anh ấy xử lý con nhỏ này ra sao. Toàn bộ học viện cũng rất hồi hộp dõi theo từng bước chân của Hoàng tử. Anh dừng lại bên cạnh Thiên Nhi chăm chú quan sát cô nhưng cô gái của chúng ta vẫn chẳng thèm liếc mắt qua anh một giây nào.

- “Là cô ấy đánh cô hay cô đánh cô ấy?”

Đám học viên trở mắt tập 1, cái quái gì...?

Thiên Nhi cũng rất ngạc nhiên, xem ra Lâm thiếu gia là người công tư phân minh rồi.

Minh Châu nhất thời cứng họng

- “Em... cô ta... cô ta đánh...” - Nhận được cái nhìn của anh, cô ta đành nín bặt.

Anh quay sang nhìn Thiên Nhi, giọng nói bớt lạnh hơn đôi chút:

- “Thiên Nhi, em không sao chứ?”

Đám học viên trở mắt tập 2, chuyện quái gì? Có phải Hoàng tử của họ uống nhầm thuốc không?

Thiên Nhi ngạc nhiên quay sang nhìn chàng trai bên cạnh, cô chờ người, trước mắt cô là một chàng trai với gương mặt anh tú hoàn mỹ, làn da trắng như men sứ, mái tóc nâu bóng bệnh lãng tử, khuôn mặt hình thánh giá đính kim cương đen và đặc biệt là đôi mắt màu xanh đen sắc lạnh nhưng đầy ma lực.

Là người đó! Là anh ấy! Có duyên thật sao?

- “Anh ... “

- “À quên mất, lần trước tôi quên giới thiệu, tôi tên Lâm Thiên Phong. “

- “Là anh? “

- “... “ - Gật đầu.

- “Gặp lại nhau rồi. “

- “... “ - Gật đầu.

Cô chăm chú nhìn anh thêm một lúc nữa rồi... nở nụ cười. Không phải nụ cười nửa miệng, không phải nụ cười giả tạo mà là nụ cười chân thành nhất xuất phát từ tận đáy lòng. Toàn bộ đám học viên trở mắt tập 3, thiên thần, cô ấy đúng là thiên thần. Thiên Phong cũng đờ người vì nụ cười của cô, tuy không phải lần đầu anh nhìn thấy nhưng nó vẫn khiến trái tim anh xao động.

Ở một góc nào đó, Thiên Duy cũng đang để hồn lên tận mây xanh còn Thiên Vy thì đang há hốc mồm vì ngạc nhiên:

- “Thiên Thiên .... đang... cười...? “

- “Đừng nói đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nhá. “ - Thiên Duy đã kéo hồn về với thực tại.

- “Sống với nó 5 năm mà tôi cũng chỉ nhìn thấy nụ cười này chưa tới 3 lần. Không thể nào, bây giờ nó đang cười với một người lạ ư? Chúa ơi có chuyện quái gì đang diễn ra ở đây vậy? “

***

- “Xem ra chúng ta có duyên thật. “

- “Uhm“

- “À mà cô ta là vị hôn thê của anh? “

- “... “

- “Anh không phiền nếu tôi trả lại những gì cô ta đã cho tôi chứ? “

- “Cô ta là ai tôi không quan tâm! Tôi đã nói với em rồi, bọn họ làm gì cho em 1 thì em hãy trả lại cho họ 10 . “ - Anh vẫn nhìn cô.

Thiên Nhi ngạc nhiên nhìn anh, anh không quan tâm đến vị hôn thê sao? Nhưng sau đó cô lại cười và tiến lại gần Minh Châu.

Bốp! Bốp!

Hai cái bạt tai được hạ xuống khuôn mặt xinh đẹp của Minh Châu hằn lên dấu máu, chắc chắn người đánh dùng lực rất mạnh

- “Cô ... “ - Vì quá bất ngờ nên cô ta chẳng nói được gì.

Đám học viên trở mắt tập 4.

- “Bản tay quá, hôm nay tâm trạng tôi tốt, coi như cô gặp may. “

Thiên Phong tiến lại gần cô, anh nói:

- “Đi với tôi. “

Cô khẽ gật đầu rồi toan bước đi

- “Thiên Thiên! “ - Thiên Vy nói với giọng lo lắng

- “Vy Vy tớ không sao, chỗ này giao cho cậu “

Cô không nói gì nữa rồi quay đầu bước theo Thiên Phong.

Thiên Vy đứng đó, nở nụ cười ác quỷ làm Thiên Duy khẽ run, cô gái này đang có ý đồ gì đây? Cô từ từ bước lại bàn của Minh Châu, nở nụ cười đáng yêu nhưng chất giọng thì không đáng yêu tí nào:

- “Đứa nào vừa nãy ngáng đường Thiên Nhi?”

- “Là tao, thì sao?” - Bảo Ngọc hất mặt, cô ta không tin con nhỏ này dám làm gì cô ta.

- “Mày?” - Vy cười

Bốp! Bốp!

Khuôn mặt Bảo Ngọc in hằn 10 dấu ngón tay. Cô ta tròn tròn mắt nhìn Thiên Vy. Toàn bộ đám học viên lại được dịp trở mắt tập n.

- “Hồi sáng thì phá đám khi tao chơi game, giờ lại gây sự với Thiên Nhi, có vẻ như mày không muốn sống nữa?”

- “Mày...”

Cô cười nhạt rồi tiến về phía Minh Châu

- “Còn mày? Hoa khôì hả?”

Bốp!!!

- “Hoa khôì này! Để hôm nay tao cho mày hết đường làm hoa khôì. Dám đánh Thiên Nhi này! Khốn kiếp! Mày nghĩ mày là ai?” - Và sau mỗi câu nói là một tiếng bốp vang lên. Đám học viên, Bảo Ngọc và đám đàn em khiếp sợ nhìn Thiên Vy rồi nhìn Minh Châu, khuôn mặt xinh đẹp sưng đỏ thấy là tội nghiệp nhưng họ không có gan ngăn Thiên Vy lại.

- “Thiên Vy, dừng lại đi, đánh nữa cô ta sẽ có chuyện đấy.” - Thiên Duy thấy tình hình không ổn bèn chạy vào ngăn Thiên Vy lại.

- “Anh tránh ra, để tôi đánh chết cô ta.”

Thấy không còn cách nào để ngăn Vy lại Thiên Duy đành ôm chặt cô kéo ra khỏi Minh Châu. Thiên Vy vẫn không ngừng vùng vẫy

- “Anh buông ra, buông ra.”

Đến lúc này, đám đàn em và Bảo Ngọc mới dám chạy đến đỡ Minh Châu, trông cô ta như sắp ngất đến nơi. Minh Châu từ từ đứng lên, chỉ mặt Thiên Vy:

- “Mày nghĩ mày là ai mà dám đánh tao? Một đứa đầu đường xó chợ như mày mà dám đụng vào tao, rồi mày sẽ hối hận.”

Thiên Vy thôi vùng vẫy, cô cười khinh bỉ

- “Đầu đường xó chợ? Đúng, tao đầu đường xó chợ nên chả có cái gì để mất nữa. Giờ mày tin tao tiến mày xuống thăm Diêm Vương không? Mày nghĩ Minh Dương nhà mày lớn lắm à? Đồ ăn cắp của người ta về thì đừng vội mà khoe khoang, sớm muộn gì của Thiên cũng trả Địa thôi. À còn vị hôn thê của Lâm Thiếu Gia, xem lại mình đi, xem mày có là cái gì trong mắt anh ấy không đã rồi nói.”

- “Mày... cầm miệng, mày nói ai ăn cắp?” - Minh Châu mặt đỏ bừng vì tức giận.

- “Muốn biết kĩ hơn thì về hỏi ba mẹ thân yêu của mày đi, đồ ăn cắp.” - Vy cười khẩy.

- “Mày ...”

- “À mà còn nữa, mày thử đụng đến Hoàng Thiên Nhi một lần nữa đi, tao đảm bảo mày sống không bằng chết, nhớ đấy, nhanh nhanh rồi biến đi cho khuất mắt tao.”

- “Mày ... chuẩn bị cuốn gói khỏi trường này đi.”

- “Tao ...”

- “Cô nghĩ mình là ai? Cô dựa vào cái gì mà đuổi cô ấy? Nếu nói là đánh nhau thì người phải cuốn gói là hai người đó.” - Thiên Vy chưa kịp nói hết câu thì Thiên Duy đã xen vào, chất giọng lạnh tanh hiểm có ở chàng hotboy này.

- “Anh Thiên Duy ...”

- “Đừng để tôi nói lại lần thứ hai, nhanh nhanh rồi đi giùm đi, chuyện các người vừa gây ra không nhỏ đâu”

Minh Châu vừa bực vừa tủi, ngay lập tức cùng đám Bảo Ngọc rời khỏi canteen.

- “Hôm nay anh uống nhầm thuốc hả?” - Thiên Vy mặt ngu ngơ hỏi.

- “Ừ chắc vậy”

Thiên Vy tròn mắt ngạc nhiên, chắc chắn là anh ta uống nhầm thuốc rồi, chắc chắn thế.

Giờ này hai người mới bắt đầu để ý đến tư thế khó coi của mình, Thiên Duy giật mình buông cô ra, xấu hổ quay mặt sang bên khác nhưng lại nhận thấy hàng trăm cặp mắt đang tròn tròn nhìn mình, thế là lại bất đắc dĩ nắm tay Thiên Vy, kéo cô chạy như bay ra khỏi canteen không để cho cô có cơ hội ú ớ câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: ㄣ Gặp nhau là do duyên số ㄣ

Thiên Phong cùng Thiên Nhi bước lên sân thượng, nơi trước giờ chỉ thuộc về một mình anh. Ở trên này có thể nhìn được bao quát khuôn viên trường học, phía xa xa kia là những đồng cỏ bát ngát, quả thật từ đây nhìn xuống, nơi đây thật đẹp. Thiên Nhi dõi mắt nhìn mông lung về phía khung trời ngoài kia, để mặc những cơn gió thổi tung mái tóc cô, để cơn gió nhẹ nhàng vuốt ve thân hình người con gái nhỏ, nhìn cô bây giờ mang một nỗi cô đơn khó tả. Thiên Phong đứng bên cạnh cô, tựa người vào lan can, đôi mắt nhắm hờ cảm nhận mùi hương hoa hồng nhẹ nhàng nhưng đầy mê hoặc từ cô. Hai con người, kiêu kỳ y như nhau, không ai nói với ai câu gì. Gió thổi cứ thổi, lá rơi cứ rơi, hai con người, mỗi người mang một nỗi cô đơn của riêng mình. Không biết bao nhiêu thời gian trôi qua.

- “Cảm ơn anh.” - Thiên Nhi cất lời, đôi mắt vẫn nhìn mông lung đâu đó.

- “Vì sao?” - Anh hỏi, đôi mắt vẫn khép hờ.

- “Tôi cũng không biết tại sao nhưng rất muốn cảm ơn anh.” - Cô xoay người nhìn vào anh, anh cũng từ từ mở mắt nhìn vào người con gái trước mặt. Hai đôi mắt giao nhau, thật lâu sau đó cô nói:

- “Cảm ơn vì lần trước anh đã cứu tôi, Cảm ơn vì những lời anh nói đã giúp tôi đứng lên, và cảm ơn vì... chúng ta đã gặp lại nhau, vì anh không giống như những người dừng từng bước qua cuộc sống của tôi...”

Khóe môi anh khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhẹ, anh cất giọng, giọng nói trầm ấm lạ thường

- “Chúng ta gặp nhau là do duyên số.”

- “Duyên số?”

- “Em tin vào định mệnh chứ?”

- “Tôi... tin”

- “Tôi cũng tin, và định mệnh cho chúng ta gặp nhau.”

“Hơn nữa còn nhiều hơn một lần”

- “Mà lần trước anh hỏi tôi có muốn gặp lại anh không, nếu tôi trả lời có thì chúng ta sẽ gặp lại nhau chắc?”

- “Đồ ngốc! Tôi biết nhà em!”

- “À, tôi quên mất”

- “Vậy câu trả lời?”

- “Là có!”

Phong cười, cô cũng cười, nụ cười nhẹ nhàng thoáng qua như gió nhưng để lại ấn tượng sâu sắc.

- “Đau không?”

- “Hả? Không” - Bây giờ cô mới sực nhớ đến lúc nãy mình bị đánh.

Một bàn tay ấm áp chạm nhẹ lên má cô, xoa nhẹ chỗ bị sưng. Hơi ấm kì lạ đó làm trái tim cô khẽ đập lệch một nhịp, thứ cảm xúc kì quái y như lần đầu tiên gặp mặt lại xuất hiện trong tim cô.

- “Còn nói không, sưng hết lên rồi.”

- “Tôi không sao. “
- “Tại sao để cô ta đánh. “
- “Lùi một bước tiến 10 bước. “
- “Nhưng đâu cần thiết phải để cô ta đánh. “
- “Không sao, mà anh không lo lắng cho cô ta sao? “
- “Lo lắng? Vì sao? “ - Anh khẽ nhún mày.
- “Cô ta là vị hôn thê của anh. “
- “Vị hôn thê ? Tôi không quan tâm “
- “Không quan tâm? “
- “Cuộc hôn nhân đó có được thừa nhận hay không phụ thuộc vào tôi chứ không phải cô ta hay ba mẹ tôi. “
- “Anh không thích cô ta sao? “
- “Không. “

Thiên Nhi khép nhẹ đôi mắt lại, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười nhẹ, cô cũng không biết vì sao lại cười.

Ở một nơi nào đó của góc bên kia ngôi trường

- “Ê, ề anh bỏ tôi ra coi, làm gì mà lôi kéo vậy?” - Thiên Vy hần học.
- “Cô hủy hoại hết hình tượng của tôi rồi, tại sao tôi lại đi ôm một đứa như cô chứ? Lại còn trước mặt rất nhiều người nữa.” - Thiên Duy vẻ mặt trông vô cùng đau khổ. =.=’
- “Ồ, liên quan gì đến tôi, tại anh nhiều chuyện chứ, mà cái này người thiệt là tôi, anh thì có gì mà thiệt?” - Vy bĩu môi khinh bỉ.
- “Tại sao không? Nó liên quan đến vấn đề hình tượng.”
- “Anh thì có hình tượng quái gì”
- “Tại sao không? Tôi ...” - Đúng lúc đó, điện thoại của Thiên Vy reo.
- “Im lặng cho tôi nghe điện thoại.” - Thiên Duy im bật.
- “Anh? “ - Vy nhẹ giọng trả lời, ở bên cạnh, Thiên Duy liếc cô một cái, tại sao không dữ dằn nữa đi?
- “..... “
- “Không sao ỏn cả rồi, chỉ là... Thiên Thiên cũng bị đánh.”
- “Cái gì???” - Đầu dây bên kia sừng sốt.
- “Em xin lỗi!”
- “....” - Bên kia trầm mặc.
- “Có chuyện lạ, anh muốn nghe không?” - Thiên Vy nói bằng giọng hào hứng
- “Gì?” - Bên kia nhàn nhạt trả lời.
- “Thiên Thiên ... cười, nụ cười đúng nghĩa y như lần đầu tiên gặp tụi mình í, anh nhớ không?”

Câu nói của Thiên Vy có lực sát thương lớn đến nỗi ai đó ở cách nửa vòng trái đất đang há miệng to đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng (mất hình tượng quá =.=) đầu óc tạm thời ngừng hoạt động, mấy phút sau mới lắp bắp

- “Thật... thật... không... vậy?”
- “Tất nhiên rồi, ngạc nhiên lắm hả? Em cũng vậy! Nhưng mà không phải cười với em.”

- “Với ai?”
  - “Một chàng trai rất đẹp trai (mắt trái ♥)”
  - “Bằng anh không?”
  - “Anh hả? Anh lấy cái gì ra mà so với người ta, tất nhiên là anh ấy đẹp hơn anh gấp trăm lần.”
  - “...” - Bên kia đang tức muốn chết.
  - “Anh à, anh không cần phải đau khổ đâu, ít ra anh cũng đẹp hơn Mark mà.”
  - “Mark là ai?” - Đang cảm thấy được an ủi đôi chút
  - “À, đó là con cún cưng của em, anh cũng biết mà.”
  - “HOÀNG-THIÊN-VY - ANH-GIẾT-EM ....” - Bên kia dường như sắp bùng nổ đến nơi. Đứa nào vừa nói được an ủi thế?
  - “Có ngon thì đến đây mà giết em, em đợi. Hahaha” - Giật điện thoại ngay lập tức, trên mặt lộ ra nụ cười tinh nghịch.
- Cắt điện thoại, đang định bước đi thì một giọng nói vang lên
- “Này, này ai cho cô đi hả? Cô phải chịu trách nhiệm về hình tượng của tôi.”
  - “Hình tượng cái đầu anh.” - Nói rồi chuồn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: 𐄂 𐄂 Tôi thích gió 𐄂 𐄂

Vụ việc của Thiên Nhi đã gây ảnh hưởng không nhỏ đến các học viên của học viện Royal, ai cũng tò mò cô gái này là ai mà có thể làm cho hoàng tử của bọn họ lên tiếng bảo vệ, và cô gái này có quan hệ gì với hoàng tử?

Và cũng từ ngày vụ việc này xảy ra, hơn một tuần rồi không thấy bóng dáng hoa khôi và cô tiểu thư Bảo Ngọc đâu. Chắc là ở nhà dưỡng thương rồi, bị đánh đến thế cơ mà.

Thiên Nhi vẫn thờ ơ với mọi sự, không coi tất cả ra gì, duy chỉ có một điều thay đổi trong cô, cuộc sống của cô từ bao giờ đã xuất hiện thêm một người - hoàng tử đáng mến của học viện Royal.

Chạm mặt anh không quá 3 lần vì anh rất ít khi đến trường nhưng Thiên Nhi cũng đủ cảm thấy có một sự thay đổi nhẹ trong mình. Như thế này có được gọi là “yêu từ cái nhìn đầu tiên” không nhỉ?

Thiên Nhi rất thông minh, nhưng trong vấn đề tình cảm của mình thì rất ngốc thậm chí còn ngốc hơn cả Vy Vy. Từ nhỏ đã chứng kiến tình cảm của ba mẹ mình, thứ gọi là tình yêu đó có đáng để tin không?

Hôm nay là một ngày đẹp trời, trời xanh mây trắng, lá vàng bay bay trong gió, chẳng có gì bất thường cả. Nhưng lạ một điều là hoàng tử của chúng ta hôm nay lại đến trường. Bình thường của trước kia, 1 tháng anh ấy đến trường còn chưa quá 2 lần, còn bây giờ chỉ có một tuần mà tới 5 ngày xuất hiện ở trường, làm cho đám lòng phát cuồng vì trai của hàng ngàn nữ sinh bị kích động mãnh liệt. Chỉ tội cho bạn Thiên Duy nhà chúng ta phải đứng ra làm bia đỡ đạn cho kẻ vô tâm kia ung dung tự tại đi ngắm cảnh.

Thiên Nhi đứng trên sân thượng, nhàn nhã xem cảnh náo nhiệt dưới kia.

Hai phút sau, một thân ảnh xuất hiện phía sau lưng cô, nhìn thân hình bé nhỏ tưởng chừng như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, bất cứ ai cũng muốn bảo vệ, che chở.

Nhưng anh biết cô mạnh mẽ hơn bất kì ai, bướng bỉnh hơn bất kì ai. Cái bản tính bướng bỉnh đó bị cái vỏ bọc lạnh lùng che lấp đi nhưng để ý sẽ thấy rất rõ.

Anh chậm chậm tiến về phía cô, cô cũng hướng mắt về phía anh, hai đôi mắt giao nhau.

- “Tôi nghe nói anh rất ít khi đến trường.”

- “Trước đây thì đúng là như vậy.”
- “Vậy tại sao bây giờ thì không?”
- “Vì tôi cảm thấy ở đây có người đợi tôi.”
- “Đợi anh? là ai?”
- “Em đoán xem” - Anh nhướn mày nhìn cô thích thú.
- “Không phải tôi.”
- “Tôi có nói người đó là em sao?”
- “... “ - Thiên Phong bị bộ dạng ngốc nghếch của cô chọc cười.
- “Tôi đùa thôi. Nếu tôi nói tôi đến đây để gặp em, thì sao?”
- “... “ - bộ dạng ngốc nghếch của ai đó lại trung ra một lần nữa.
- “Gặp tôi? làm gì?”
- “Không có việc gì không thể gặp em sao?”
- “Sao anh không giành thời gian đó đi chăm sóc cho cô hoa khôi của anh đi.”
- “Tôi có thể hiểu là em đang ghen không đây?”
- “... “ - Ghen ghen cái quái gì chứ, Thiên Nhi nhà chúng ta còn chưa biết ghen là gì nữa là ..
- “Đùa thôi!”
- “Tôi không biết anh là người thích đùa đấy.”
- “Uhm hình như chỉ với em thôi.” - da mặt bạn nào đó rất mỏng, thoáng chút hồng lên
- “...”
- “Cúp đi, tôi dẫn em đến một nơi.”
- “Làm gì?”
- “Ngắm cảnh!”

Ồ! anh rảnh quá ha? không có việc gì làm đi rủ tôi ngắm cảnh!

Nhưng bạn nào đó cũng rất rảnh rồi mà đi theo luôn.

Hai chiếc xe mô tô phóng như bay trên đường phố, chiếc xe màu trắng nối đuôi chiếc màu đen, không ngừng tăng tốc.

20 phút sau, họ dừng lại tại một cánh đồng ở ngoại ô thành phố.

Nơi đây tách biệt với thế giới ồn ào ngoài kia, yên tĩnh đến lạ. Thiên Phong xuống xe, cởi mũ bảo hiểm, rồi bước đến cánh đồng phía trước, Thiên Nhi cũng bước theo anh. Đây là một đồng cỏ rộng, đan xen những bông bồ công anh trắng muốt, xung quanh bốc lên một mùi hương hoa cỏ, tinh khiết đến lạ.

Thiên Phong ngồi xuống một bãi cỏ rộng, anh quay đầu nhìn cô gái đang ngây ngốc vì cảnh tượng trước mặt

- “Thích không?”
- “Đây là đâu? Tại sao anh lại biết chỗ này?”
- “Tình cờ phát hiện ra, đây là nơi tôi thường đến mỗi khi buồn.”
- “Nơi này thật tuyệt!”
- “Thoải mái đi, nơi này dành cho em.”

Anh tựa người nằm xuống bãi cỏ, quan sát người con gái ở bên cạnh. Về mặt cô thích thú như một đứa trẻ con được quà, cô bước từng bước nhẹ nhàng trên cỏ, cúi xuống hái một bông hoa bỏ công anh rồi thích thú đùa giỡn với nó. Làn gió nhẹ thổi bay làn tóc cô, cô thích thú dang rộng hai tay đón cơn gió nhẹ.

Thiên Phong không ngờ anh có thể nhìn thấy cảnh này, nụ cười này, khuôn mặt này, hồn nhiên như một đứa trẻ, hồn nhiên như ngày đầu tiên anh gặp cô. Đứa bé của ngày đó, đôi mắt nhuốm buồn nhưng nụ cười vẫn hồn nhiên, vẫn trong sáng hơn bất kì ai, đứa bé của ngày đó vẫn quan tâm anh dù cô bất hạnh hơn anh rất nhiều. Và đứa bé của ngày đó, bây giờ trong bộ đồng phục học sinh trắng tinh khôi, cô như một thiên thần bước vào cuộc sống của anh, bước vào trái tim anh từng bước một.

Gặp nhau một lần là tình cờ

Gặp nhau hai lần có thể là trùng hợp

Nhưng gặp nhau tới ba lần thì đó là định mệnh

Định mệnh đã trói chặt hai người lại với nhau. Hai người họ tuy cách nhau cả nửa vòng trái đất nhưng họ vẫn gặp nhau, vẫn tìm thấy nhau.

Hai con người tưởng chừng như bước trên hai đường thẳng song song không bao giờ chạm mặt

Nhưng bánh xe định mệnh vẫn quay vòng, một trong hai đường thẳng đi lệch quỹ đạo của nó, họ tình cờ gặp nhau trên một con đường và con đường đó sẽ là nơi họ bước cùng nhau đến hết cuộc đời.

***

Phong đứng dậy tiến về phía Thiên Nhi

- “Thích không?”

- “Uhm thích.” - Cô nhẹ giọng trả lời, nơi này cho cô cảm giác bình yên.

- “Nơi này trước kia chỉ thuộc về riêng tôi, nhưng bây giờ nó thuộc về chúng ta.”

Nghe câu nói “thuộc về chúng ta” của anh, Thiên Nhi cảm thấy ấm áp lạ thường, trên môi vô thức nở nụ cười. Từ ngày gặp anh cô cười nhiều hơn, thù hận, đau khổ của quá khứ dường như bị dẹp bỏ, chỉ còn đọng lại trong kí ức nụ cười của chàng trai này, hình bóng của chàng trai này khắc sâu vào trái tim cô từng chút một.

Chỉ mới gặp anh trong khoảng thời gian ngắn nhưng cô cảm thấy thân quen đến kì lạ.

Quá khứ không quan trọng, trôi đi rồi, có muốn thay đổi cũng không thể nào

Nhưng hiện tại, biết nắm bắt hay không là do bản thân mình, làm để sau này nhìn lại không phải hối hận vì những gì mình đã chọn.

Hoàng Thiên Nhi của quá khứ sống không có mục tiêu nhưng Hoàng Thiên Nhi của hiện tại hình như đã tìm ra lí do để mình tồn tại.

- “Em thích nhất cái gì ở đây?”

- “Ở đây rất đẹp, rất bình yên. Và nơi này có thể đón gió rất tốt”

- “Gió?”

- “Đúng vậy gió có mặt ở khắp mọi nơi và tôi rất thích.”

- “Em thích gió?”

- “Uhm, tôi thích gió, ngọn gió của bầu trời”

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: ☺ Tổ tình ♥ ☺

- “Tôi thích gió, ngọn gió của bầu trời. “ - Thiên Nhi nói câu đó, đôi mắt xanh mơ màng nhìn xa xăm

Bên cạnh cô, người nào đó không hiểu sao khéo môi nhếch lên tạo thành một nụ cười nhẹ, trông lãng tử vô cùng. Nhưng tiếc là Thiên Nhi không nhìn thấy cảnh này.

- “Tôi có thể hiểu là em thích tôi được không?”

- “??? “ - Anh à, anh có nghe lầm không đấy? Bạn í nói thế hồi nào?

Thiên Phong nhìn Thiên Nhi bằng ánh mắt vô cùng thích thú (có thể nói là gian tà theo cách nhìn của người khác)

- “Em biết tên tôi có nghĩa là gì không?”

- “Thiên Phong là gió trời.”

- “Ừ!”

- “Thì sao?”

- “Hình như lúc này tôi có nghe em nói, em thích gió, gió trời. Mà tên tôi có nghĩa là gió trời nên có thể hiểu là em đang ngầm tỏ tình với tôi đấy. “ - Nói xong còn nở một nụ cười rất là “đều”...

- “!!! “ - Thiên Nhi không còn gì để nói, 16 năm cuộc đời cô chưa gặp ai có cách tư duy như anh (nhưng cách tư duy điên hơn thì gặp rồi =.=). Vẫn nghe đồn Lâm Thiên Phong là một tăng bằng di động không hơn không kém, chưa có bất kì một ai có thể làm anh cười huống chi là trêu chọc như vậy, đáng lẽ cô nên cảm thấy hạnh diện về mình nhưng Hoàng Thiên Nhi là một kẻ không chịu thua ai bao giờ. Anh ta là tăng bằng thì cô cũng là 1/2 tăng bằng chứ bộ, lạnh đầu có kém.

- “Ừm tôi chấp nhận lời tỏ tình của em...” - Giọng nói anh ẩn hiện ý cười, trầm trầm vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Ai nói Lâm Thiên Phong lạnh lùng? Ừ thì lạnh thật mà, người ta nói đầu có sai =.= nhưng mà chỉ lạnh nhạt với những người anh cho là không xứng đáng để bận tâm thôi, còn với những người mà anh yêu thương, anh rất là “tốt” mà.

- “Ai thèm tỏ tình với anh mà chấp nhận.”

- “Nhưng sao tôi lại nghe ra đó là một lời tỏ tình nhỉ?”

- “Mặc kệ anh, không liên quan đến tôi.” - Nói thì nói thế nhưng mặt Thiên Nhi tự nhiên lại hồng hồng.

Thiên Phong chăm chú quan sát khuôn mặt của cô bằng ánh mắt rất là thích thú, Thiên Nhi cũng không chịu thua kém giương mắt nhìn lại nhưng vừa chạm vào đôi mắt xanh đen đầy mê hoặc ấy, 2s sau, vội dời mắt đi chỗ khác.

Bị người ta nhìn chăm chăm như vậy, Thiên Nhi không biết làm thế nào, 36 kế, chuồn là thượng sách.

- “Tôi về trước đây, anh cứ tiếp tục ngắm cảnh đi.” Nói rồi quay người định đi, nhưng chưa bước được 5 bước thì một bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô kéo lại, đối diện với khuôn mặt tràn ngập nét cười của anh.

- “Vậy nếu bây giờ tôi nói tôi thích em thì sao?”

- “...” - Lúng túng tập hai.

- “Anh đang đùa?”

- “Tất nhiên là tôi nghiêm túc.”

- “Nhưng chúng ta vừa mới gặp nhau, anh biết gì về tôi?”

- “Vừa mới gặp nhau? Em nghĩ như thế thật sao?”

- “Chúng ta từng gặp nhau trước đây?”

- “Có thể có cũng có thể không, tùy theo suy nghĩ của em.”

- “Nhưng thời gian chúng ta quen nhau rất ngắn, anh xác định anh thực sự thích tôi hay chỉ là một trò chơi?”

- “Tôi không coi tình cảm của mình là một trò đùa, em là người đầu tiên khiến tôi rung động, là người đầu tiên cho tôi cảm giác bình yên, tình cảm của tôi là nghiêm túc.”

- “Nhưng ... thứ gọi là tình yêu đó, có đáng để tin không?”

- “Em không tin vào tình yêu?”

Thiên Nhi im lặng một lúc lâu, đôi mắt xanh mơ màng chứa đựng nỗi bi thương.

- “Tôi từ nhỏ đã chứng kiến tình cảm của mẹ tôi, chứng kiến một người luôn nói yêu mẹ tôi nhưng sự thật thì sao? Ông ta vẫn có một gia đình nhỏ hạnh phúc ở bên ngoài, tình yêu chỉ là cái cớ để ông ta cướp hết tất cả những thứ thuộc về mẹ tôi. Tình yêu như vậy, có đáng để tin không?”

Thiên Phong không nói, bồng anh nắm chặt lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, kéo cô vào vòng tay ấm áp, để cô tựa đầu lên vai anh, Thiên Nhi không phản ứng, để mặc anh ôm, đây là lần thứ hai anh ôm cô, cảm xúc vẫn nguyên vẹn như lần đầu tiên.

Giọng nói anh trầm thấp vang lên

- “Có thể em không tin, nhưng giây phút gặp em, đó là định mệnh. Em là cô gái đầu tiên cho anh những cảm xúc lạ lẫm, lo lắng, đau xót, vui vẻ, là cô gái đầu tiên làm anh cười. Em có thể cho rằng anh vội vàng, nhưng đừng coi tình cảm của anh là trò đùa. Em không tin vào tình yêu, nhưng hãy cho anh một cơ hội, anh sẽ chứng minh cho em thấy, tình yêu của anh rất đáng tin cậy.”

Ở trong vòng tay anh, đôi mắt Thiên Nhi đầm nước, người con trai này, anh là người đầu tiên làm cô rung động, là người đầu tiên muốn yêu thương, bảo vệ cô, là người đầu tiên nói cô tin vào tình yêu. Thiên Nhi rất ngốc nhưng ít nhất cô cũng hiểu được giờ phút này cô muốn được tựa vào bờ vai này, mãi mãi

~

Có thể bạn lí trí, có thể bạn cứng rắn hơn bất cứ ai, có thể bạn không tin vào tình yêu, có thể bạn nghĩ lí trí có thể chiến thắng con tim, nhưng đó là bạn chưa bao giờ yêu, tin tôi đi, yêu đi rồi bạn biết. Đứng trước một người yêu bạn, sẵn sàng hy sinh vì bạn thì lí trí có lớn đến mấy cũng bị dạt sang một góc.

Người ta thường nói Phong (gió) là vô tình nhất, đến rồi sẽ đi, tan biến trong không khí, không bao giờ trở lại nhưng ngọn gió của cô chung tình đến kì lạ .....

Tình yêu là gì? Tuy nó không đáng tin cậy nhưng cô vẫn muốn đánh cược một lần...

Mẹ từng nói “Tình yêu là thứ đẹp nhất của đời người, quan trọng là phải đặt đúng chỗ.”

Vì vậy cô đánh cược một lần, trong vòng tay anh, khẽ gật đầu.

Cái gật đầu nhẹ nhưng chứa đựng bao nhiêu điều.

Thiên Phong cười, vòng tay ôm cô chặt hơn như không muốn buông ra...

Hoàng Thiên Nhi cuối cùng cũng đã tìm được ngọn gió của riêng mình .....

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: 𐄂𐄃 Hoa khô trở lại 𐄂𐄃

Từ ngày tỏ tình thành công, Lâm Thiên Phong ngày nào cũng có mặt tại trường học làm cho vô vàn nữ sinh rất hạnh phúc và cũng làm cho một số người ôm một bụng dấu hỏi to đùng nhưng không dám mở miệng hỏi. Điển hình là bạn Thiên Duy nhà chúng ta.

Càng nghĩ càng thấy kì quái, suốt mười mấy năm quen biết nhau, có bao giờ anh thấy Thiên Phong ham học vậy đâu, kêu cậu ta đến trường, cậu ta nói “phiền phức”, “ồn ào” ... thế mà bây giờ ...

Không biết cậu ta uống lộn thuốc gì nữa, mà càng kì quái hơn là đến trường rồi lại cứ trốn đi đâu đó, bỏ mặc anh vất vả đối phó đám nữ sinh hám trai (=.=) đừng nói là kiếm một góc nào đó tự kỉ một mình nha, nếu là cậu ta thì nghỉ lắm

Được đúng 1 tuần thì Thiên Duy không thể nào chịu đựng thêm được nữa, anh phát sợ vì mức độ hám trai của nữ sinh trường này, cái gì mà học sinh trường quý tộc, con nhà gia giáo... gia giáo đâu không thấy chỉ thấy một lũ hám trai suốt ngày bám lại chỗ anh, lồi lõm kéo kéo, nào là

- “Anh Phong đâu rồi anh?”

- “Anh có biết anh Phong ở đâu không?”

- “Em vừa thấy anh Phong đến trường mà.”

- “Anh là bạn thân của anh Phong mà, sao không biết được?”

- “Nói cho tụi em biết đi anh.”

- “Anh Thiên Duy ơi, em rất hâm mộ anh, cho em xin chữ kí đi anh...” - Mẹ ơi, người ta đương lúc tang gia bối rối í lộn người ta đương lúc sắp chết vì ngạt thở đến nơi còn đi xin chữ kí =.=’

- “Anh Duy ..... “

Bla bla bla .....

Trời ơi! tôi cũng rất muốn biết cậu ta ở chỗ nào đây này.

Thế là, một ngày thứ hai đẹp trời, mọi người đều vui vẻ bắt đầu một tuần mới, chỉ có một người mang theo tâm trạng sắp bùng nổ đến nơi đi tìm Lâm Thiên Phong. Hừ! Ngày bình thường cậu ta không đến trường thì thôi, anh có thể êm đẹp đối phó, đằng này, mà muốn đến thì âm thầm mà đến không được sao, mắc gì cứ phô trương làm người ta chú ý thế chứ.

Sau một hồi tìm tòi khắp mọi góc ngách của trường học, cuối cùng anh cũng tìm thấy Thiên Phong trên sân thượng, cậu ta đang có vẻ rất là suy tư, còn cười nữa chứ, nhất định là có vấn đề!

Thu lại bộ mặt giận giữ, Thiên Duy trưng ra một khuôn mặt ngây thơ như con nai tơ kèm theo nụ cười lằng tẻn quen thuộc (giả tạo quá anh ơi =.=’), chậm rãi tiến về phía Phong.

Thiên Phong đang mải suy nghĩ một số chuyện “vớ vẩn” thì một “sinh vật lạ” từ đâu chui ra phá vỡ dòng suy nghĩ của anh. Anh nhìn Thiên Duy bằng ánh mắt như nhìn một vật thể lạ, khuôn mặt cậu ta rất ngây thơ, nụ cười vẫn giống như mọi ngày nhưng không hiểu sao Thiên Phong thấy nó “hơi đều”.

Bạn Thiên Duy vẫn làm ra vẻ không nhìn thấy ánh mắt kì quái của Thiên Phong, bạn í rất chi là ngây thơ, vở vai Thiên Phong như hai người bạn lâu ngày gặp lại

- “Hey, Phong, lâu ngày không gặp mà khỏe không?”

Lâu ngày? Không phải hôm qua cậu ta mới đến nhà anh sao? Nhất định là cậu ta có vấn đề, ai chứ Hàn Thiên Duy thì có thể lắm (2 đứa đều có vấn đề =.=’)

- “Lâu ngày, mà có điên không? Hôm qua mà vừa đến nhà tao.” - Với người thân thì bạn Phong chả có tí lạnh lùng nào =.=’

- “À thì cũng mười mấy tiếng trôi qua, đối với tao thế là lâu rồi. “ - Tiếp tục giả bộ ngây thơ.

- “Mày ... lại uống lộn thuốc hả?”

- “Mày mới là người uống lộn thuốc thì có.”

- “Tao có uống thuốc như mày đâu mà lộn.”

- “Trời ạ, thuốc thang gì, tao khỏi bệnh lâu rồi, chỉ là bạn bè hỏi han nhau tí thôi. “ - Tiếp tục cười “ngây thơ”

- “Ồ , tao rất khỏe, không có việc gì thì mày đi chỗ khác chơi đi.”

- “Hi hi, tao rất rảnh rồi nên hôm nay sẽ ở lại đây chơi với mày.” - “Ngây thơ” tập 3

- “Tùy mày nhưng tránh xa tao ra một chút.”

Nhìn khuôn mặt nai tơ và nụ cười ngây thơ của Thiên Duy, không hiểu sao Thiên Phong cảm thấy hơi hơi bất an, khi không sao cậu ta lại tốt như vậy chứ, còn bày đặt hỏi thăm sức khỏe anh, chắc chắn có âm mưu! Thiên Phong đang cố lục lọi trí nhớ để xem anh có đắc tội gì với tên này không, hình như là không nhưng sao tên này .....

Thiên Duy ngoài mặt vẫn nở nụ cười ngây thơ nhưng trong lòng thì đang trầm tính mưu hèn kế bẩn

Tên này, chắc chắn có vấn đề. Khi không lại chui lên đây, trầm tư suy nghĩ, còn cười cười. Mười mấy năm qua, hắn ta có phải người hay cười đâu, hay là bình thường thì tỏ ra lạnh lùng nhưng khi không có người lại đứng cười một mình? No, no, không có khả năng, loại. Hay là thần kinh có vấn đề? Chắc cũng không phải đâu. Hay là tương tự một em nào đó? Tương tự hả? Lâm Thiên Phong sao? Đúng rồi, rất có khả năng đó. Nghĩ đến đó, nụ cười trên môi anh càng gian hơn. Lâm Thiên Phong, mày mà không khai thì chết với tao!

Thiên Phong thấy hơi hơi ớn lạnh

- “Này, Duy, mày nói luôn đi, tao đắc tội gì với mày?”

- “Có đâu, sao mày lại hỏi thế.”

- “Tao quen biết mày từ nhỏ, mày nghĩ gì tao không hiểu chắc, nói đi.”

- “Không có mà, chỉ là có một số chuyện thắc mắc thôi.”

- “Nói.”

- “Giờ một là mày nói thật, hai là mày chết chắc.”

- “Ồ, nói đi”

- “Mấy ngày nay, tao đang rất tò mò, không hiểu sao một đứa lười biếng như mày, suốt ngày kêu ghét chỗ ồn ào, phiền phức mà lại lui tới trường học 6 ngày/ tuần, mà đến rồi lại trốn đi đâu đó, bỏ mặc tao một mình đối phó với cái lũ hám trai, mày có biết mấy ngày qua tao bị xâu xé, tổn hại hết bao nhiêu là nhan sắc rồi không hả,.....”

Ồ hóa ra là chuyện đó, tưởng chuyện lớn lắm chứ, nhan sắc của cậu ta có cái quái gì đâu mà tổn hại. Thiên Phong không mấy may cảm thấy tội lỗi, người lại còn cười trên nỗi đau của bạn thân.

- “Nói đi, rốt cuộc mày đến trường làm cái quái gì?”

- “Nếu tao nói, tao đang yêu thì sao?” - Chưa đánh đã khai rồi

Dù đã đoán được từ lâu nhưng Thiên Duy vẫn phải há hốc mồm vì câu nói của bạn Phong. Sau khoảng vài giây, bạn Duy lấy lại tinh thần, cười rất là gian

- “Tao biết, nhìn cái biểu hiện ngố tàu của mày hồi nãy tao đã đoán ra từ lâu rồi.” Rồi quay sang đặt tay lên vai bạn Phong vỗ vỗ làm ra vẻ rất là thân thiết

- “Phong ơi, tao với mày là bạn thân từ nhỏ đúng không? Nào nói cho tao biết cô bé may mắn nào lọt vào mắt đen í lộn mắt xanh của mày. Với trình độ của một cao thủ tình trường, tao sẽ đi của cô bé đó cho mày, được không?”

- “Dẹp đi” - Thiên Phong gạt bộ móng vuốt của bạn Duy sang một bên đồng thời tránh xa bạn í một chút, thằng cha này, chẳng có cái gì tốt đẹp đâu. - “Cô ấy tên Hoàng Thiên Nhi.”

- “Hoàng Thiên Nhi? Tầng băng đó sao? Tao không ngờ gu của mày cũng đặc biệt quá. Hai đứa tụi bay mà là một đôi thì sẽ thành núi băng di động mất thôi. “

- “Sao? Có ý kiến gì à?”

- “Không, chỉ là tao nghĩ, người như mày chắc phải được một cô bé ngây thơ, trong sáng, hiền lành, hay cười đến cảm hóa chứ không ngờ. Haizzzz, hai tầng băng gặp nhau, truyền hơi lạnh cho nhau, thấy hợp nhau quá cái kết hợp thành một núi băng (lí luận logic của bệnh nhân trốn trại, thông cảm)”

- “Nhưng không sao, tao rất thích cô bé đó, rất có cá tính, nhanh nhẹn xác định quan hệ đi.”

- “Đã xác định xong rồi.”

- “Đánh nhanh thắng nhanh, rất đúng phong cách của mày. Chúc mừng. Ủa nhưng còn con nhỏ Minh Châu thì sao?”

- “Cô ta với tao có liên quan gì à?”

- “Hình như ... không. Haizzz, buồn thiệt, đến mày cũng có người yêu rồi sao tao vẫn còn lẻ loi cô độc thế này (làm mặt giả bộ đáng thương) thôi mày ở lại vui vẻ đi, tao đi kiếm người yêu đây.”

Nói rồi thất thểu rời đi, trông bộ dạng rất đáng thương như một con cún bị chủ bỏ rơi. Ngoài mặt thì thế nhưng thực ra trong lòng đang cười rất gian “Phá đám, phá đám thôi!” (phá được mới lạ =.=)

***

Trong khi đó, sân trường ngày càng náo nhiệt hơn khi có sự xuất hiện của một chiếc xe rất sang trọng, cửa xe mở, một người con gái rất xinh đẹp bước ra, theo sau là một cô gái nữa. Đó chính là hoa khôi xinh đẹp, đáng yêu, đáng mến và đáng ghét của chúng ta Nguyễn Ngọc Minh Châu và cô gái từng xưng danh đàn chị trong trường. Bảo Ngọc. Tiếng hò reo, hú hét của mấy đứa con trai hám gái và của mấy đứa con gái thích a dua, nịnh nọt. Hoa khôi trở lại với hoàn cảnh vô cùng hoành tráng, nét xinh đẹp đã trở về như xưa sau mấy tuần dưỡng thương. Mấy tuần qua, cô ta cực kì bức mình, bị đánh, trở về nhà, đầu tiên là cô ta khóc lóc với ba mẹ, thêm thất lễ ba mẹ tin là cô ta đúng hoàn toàn, con nhỏ Thiên Nhi đó đánh cô ta trước. Tất nhiên vợ chồng chủ tịch tập đoàn Minh Dương rất xót con, đặc biệt không thể bỏ qua cho đứa nào bắt nạt con mình. 5 lần 7 lượt tìm đến trường, gặp hiệu trưởng yêu cầu đuổi học người đã đánh con mình nhưng sự uy hiếp của chủ tịch Minh Dương làm sao bằng sức ép của Thiên Duy và Thiên Phong, có cho tiền ông ta cũng chẳng dám, thế là hết lần này đến lần khác bọn họ phải ôm một bụng ầm ức đi về. Lần này trở về trường, cô ta nhất định sẽ phục thù “Hoàng Thiên Nhi, Hoàng Thiên Vy, chờ đấy.”

Tại lớp 11A1, Thiên Nhi đang chúi đầu vào cái điện thoại, còn con heo Thiên Vy thì đang lẩn lén nằm ngủ, số là tối qua bạn í thức chơi game online, gặp

phải đối thủ rất mạnh, với tính cách hiếu thắng của mình, đã thua là phải chơi, đến khi nào thắng thì thôi nên bạn Vy Vy rất hăng hái mà chơi đến 3h sáng =.= cuối cùng vẫn thua, điên tiết quá, đập luôn cái máy. Thế nên bây giờ phải ngủ để bù lại đêm qua.

Đang vui vẻ bên hoàng tử trong giấc mơ thì “ Rằm” một cái phá vỡ cả giấc mơ đẹp của người ta.

Thiên Nhi bên cạnh chỉ khẽ nhếch mắt lên nhìn 1s rồi trở lại với cái điện thoại, thờ ơ coi người ta là không khí “ Trở lại rồi sao? Thú vị rồi đây.”

Bỏ mặc cho Vy Vy xử lí.

Thiên Vy còn đang ngái ngủ, mẹ cha nhà nó, cả ngủ cũng không yên thân, đứa nào dám phá giấc mơ đẹp của bà, đang sắp đến cảnh hôn hoàng tử rồi mà lại.

Khi nhìn rõ người trước mặt là con nhỏ hoa khôi, Thiên Vy rất là vui, còn cười cười

- “ Oh, hóa ra là cô hoa khôi đáng mến, sao rồi, vết thương trên mặt mày có vẻ khỏi rồi nhì? Biết thế tao cho nó thêm mấy đường cho có sẹo chơi.”

- “ Mày ...”

- “ Tao làm sao cơ? Tao đẹp hơn mày đúng không?. Tao thừa biết mà. “

- “ Nhìn lại mình đi, đừng có ảo tưởng nữa.”

- “ Tao ảo tưởng thì sao? Còn hơn cái loại lớn lên trong nhung lụa đi ăn cắp. Đã xấu còn thích làm màu. “

Nghe đến đây, Thiên Nhi quay sang nhìn Vy, ánh mắt thể hiện ý cười.

“ Vy Vy, cậu thật là ...”

- “ Mày nói cái gì?”

- “ Không nghe rõ hả? Tai có vấn đề? Ôi trời, tội nghiệp thế. Cái nhan sắc của mày, đi qua biết bao nhiêu tiệm chăm sóc sắc đẹp mới hồi phục được vậy, có đi qua viện thẩm mỹ luôn không. Đi nhiều nơi như thế nhân tiện ghé qua bệnh viện kiểm tra tai gùm cái. Ôi trời!”

- “ Hoàng Thiên Vy, mày cảm niệm cho tao. Lần này tao nhất định cho chúng mày biết thế nào là lễ độ.”

- “ Nói được thì làm được đi, tao đợi”

Minh Châu hậm hực bỏ về chỗ ngồi. Thật ngu ngốc khi đắc tội với Thiên Vy, giả nai và làm người ta tức phát điên là hai biệt tài đặc biệt của Thiên Vy.

- “ Cả cô nữa, Hoàng Thiên Nhi, hai người các người cứ đợi đấy.”

- “ Hoàng Thiên Vy, Hoàng Thiên Nhi không phải là cái tên mà cô tùy tiện muốn gọi thì gọi.” - Một giọng nói băng lãnh vang lên tập trung mọi sự chú ý, Thiên Nhi vẫn thờ ơ, lạnh nhạt như vậy nhưng giọng nói có thêm vài phần lạnh lẽo

- “ Loại người như cô, chưa có đủ tư cách để gọi tên chúng tôi, lần sau ăn nói cẩn thận một chút, nếu không, hậu quả cô tự gánh lấy.”

Nói rồi sai bước ra khỏi lớp học, tất nhiên Thiên Vy cũng chạy theo.

Mặc dù không muốn nhưng Minh Châu cũng phải thừa nhận, giọng nói đó làm cô ta hơi run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: 𐄂𐄂 Thành viên mới 𐄂𐄂

Thiên Vy bám theo Thiên Nhi ra ngoài, vừa đi cô vừa làm bầm nguyên rùa ông anh chết tiết, nếu anh ta không đặt ra cái luật không được quậy phá thì lúc này cô đã cho con nhỏ kia mấy đập, ức chết thiệt mà.

Ở cách nơi này nửa vòng trái đất, một chàng trai đang ngồi rất nghiêm túc nghiên cứu giấy tờ thì

- “ Hắt - xì “

Anh lấy tay xoa xoa mũi rồi làm bầm

- “Chết tiệt, con bé Vy Vy này lại nguyên rủa mình nữa rồi.”

Hai anh em tụi nó rất là hiểu nhau =.”

***

Vy cảm thấy dạo này Thiên Nhi có gì đó rất lạ, cậu ấy cứ biến đi đâu mất tiêu sau khi đến trường nên lần này cô quyết tâm bám theo, lên đến sân thượng, đứng trước cửa chưa kịp làm gì thì cánh cửa mở ra, một người thất thểu từ trong đó bước ra, thì ra là thằng cha Hotboy trốn trại. Mà sao thằng cha đó ở đây? Chẳng lẽ Thiên Nhi hẹn với hắn? Không có khả năng đó đâu, nhìn mặt thằng cha này là không ưa nổi rồi.

Trên kia, cái người được mệnh danh là hotboy trốn trại đó nhìn thấy Thiên Nhi lập tức thay đổi thái độ, cười tươi rói

- “Hi, chào em, Thiên Nhi.”

- “Chào anh.” - Thiên Nhi cũng không ác cảm với anh ta.

Thiên Duy đang tính nói thêm mấy câu thì thấy bóng của con nhỏ nào đó lấp ló dưới kia.

- “Vào trong đi, Phong nó đang đợi em đó. Bye em, anh đi trước, chúc em mau chóng trở thành con dâu nhà họ Lâm.”

Nói xong chạy luôn, con người này ... Thiên Nhi lắc đầu rồi bước vào bên trong

Thiên Duy chạy xuống kéo theo con bé phiền phức kia chạy ra chỗ khác, trong lòng đang âm thầm tính kế, bàn với con bé này phá đám hai đứa kia.

- “Ê, ê anh bị điên hả, buông ra coi, tôi đang đi theo dõi người ta đấy.”

- “Có đứa nào theo dõi như cô không? Đi ra đây tôi kể cho cô nghe một chuyện.”

Tại một bãi đất trống đằng sau trường

- “Cái gì????” - Sau khi nghe xong câu chuyện của Thiên Duy, phản ứng đầu tiên của Vy Vy là hét =.”

- “Anh nói thật không, nói lại tôi nghe coi. Thiên Nhi và anh Phong yêu nhau á?”

- “Ừ thì tôi cũng rất bất ngờ, nên mới gọi cô ra đây bàn với cô một chuyện.”

- “Chuyện gì?”

- “Phá đám chứ gì nữa.”

- “Anh mà dám phá tôi cho anh biết tay.”

- “Tại sao?”

- “Hạnh phúc của bạn tôi, anh mà dám nhúng tay vào, tôi giết.”

- “Nhưng mà đau lòng quá đi, đến cả hai tầng băng đó cũng yêu nhau luôn rồi, mà sao tôi vẫn còn cô đơn thế này.”

Thiên Vy liếc mắt khinh bỉ nhìn anh

- “Loại bệnh nhân trốn trại như anh, ai mà thèm.”

- “Khỏi người thèm đấy.”

- “Bớt đi! Trèo cao té đau đấy.”

- “A! Đúng rồi, tôi có ý này rất hay.”

- “Ý gì?”

- “Hai chúng ta đều là bệnh nhân trốn trại như nhau, hay là giống hai đứa kia đi, kết hợp lại thành một cặp đôi trốn trại hoàn hảo nhất.”

Thiên Vy một cước đá bay bạn Duy ra xa mấy mét

- “Anh biến đi! Tôi là người bình thường, không có điên như anh.”

***

Trên sân thượng

Thiên Nhi bước vào, nhìn thấy Thiên Phong đang đứng dựa người vào lan can, đôi mắt anh khép hờ, khóe môi còn ẩn hiện nét cười.

Cô chậm chậm bước lại phía anh rồi bỗng vòng tay ôm lấy anh. Thiên Phong giật mình mở mắt ra, nhìn người con gái trong lòng, con nhóc này, đáng yêu quá! Anh khẽ cười rồi cũng vòng tay ôm lấy cô

- “Sao? Nhớ anh hả?”

- “Em lạnh, cho em mượn hơi ấm của anh một lúc.”

- “Anh tình nguyện cho em mượn cả đời cũng được.”

Người con gái trong vòng tay anh khẽ cười.

Giờ đây, cô đang cảm nhận thấy thứ hạnh phúc đơn giản đó. Gặp nhau chưa lâu, yêu nhau chưa lâu, nhưng hạnh phúc anh cho cô, còn hơn những thứ cô cảm nhận được suốt 10 năm qua.

- “Sao? Ấm hơn chưa?”

- “Rồi.”

- “Được rồi, từ bây giờ, anh tình nguyện cho em lợi dụng, cho em mượn hơi ấm khi nào em cần đấy.”

- “Anh không cho, em cũng lấy, vì hơi ấm của anh, thuộc về em rồi.”

- “Nhưng mà hơi ấm và con người anh là một, em lấy hơi ấm thì phải lấy luôn anh đấy.”

Thiên Nhi đánh khẽ vào người anh

- “Anh dê tiện!”

- “Ừ, dê tiện mới yêu được em chứ.”

Ý nói cô cũng dê tiện giống anh =.=”

Một lúc sau, cô rời khỏi vòng tay anh, không có hơi ấm của người nào đó, đúng là lạnh thật.

- “Trời lạnh, sao em ăn mặc phong phanh thế?”

- “Có lạnh lắm đâu, em chịu được mà.”

- “Lần sau phải mặc thêm áo vào, mặc thế này, lỡ ốm thì sao?”

Rồi anh cởi áo khoác của mình ra, khoác lên cho cô. Chiếc áo màu đen, hơi rộng một chút ôm trọn cơ thể cô, bên trong còn nguyên vẹn hơi ấm của anh và mùi hoa cỏ dễ chịu.

- “Coi như anh cho em mượn, không cần trả lại (=.=)”

- “cảm ơn anh”

Nhưng trên người anh chỉ còn một chiếc áo sơ mi còn phong phanh hơn của cô. Đặc biệt mở ra tới ba cúc.

Thiên Nhi không nói không rằng tiến lại gần anh, cài lại từng chiếc cúc áo một

- “Em biết anh đẹp rồi, nhưng không cần phải khoe vậy chứ.”

Có phải anh muốn khoe đâu, là đi vội quá nên quên mà.

- “Lần sau ăn mặc đàng hoàng vào, nghe chưa.”

- “Anh tuân lệnh, phu nhân.”

- “Ai là phu nhân của anh?”

- “Em nói xem là ai?”

- “... “ - Đê tiện

- “Nhưng mà anh mặc như vậy, lạnh không?” - Chuyển chủ đề

- “Tất nhiên là lạnh rồi.” - cười cười

- “Lạnh thì mặc kệ anh, em không trả áo cho anh đâu. Em đi đây, tạm biệt.”

Anh phì cười, con nhóc này!

Từ ngày lấy được chiếc áo của anh, ngày nào Thiên Nhi cũng mặc nó đến trường, cô thừa biết trên chiếc áo này có biểu tượng độc quyền của Lâm Thiên Phong mà ai ai cũng biết, nên cô tình mặc chơi.

Tất nhiên nó gây bức xúc cho vô vàn nữ sinh đặc biệt là Minh Châu nhưng cô ta cũng chẳng dám làm gì.

Từ đó, Thiên Phong và Thiên Nhi xuất hiện cùng nhau ở khá nhiều nơi làm cho rất nhiều người tò mò và cũng thắc mắc. Thắc mắc tại sao Minh Châu lại không có phản ứng gì.

***

3 tháng sau

Thế là cũng đã được 3 tháng họ yêu nhau rồi đấy, tình cảm của họ ngày càng gắn bó hơn, ngày càng yêu nhau hơn, chỉ là chưa công khai trước mặt mọi người thôi, nhưng ai nhìn vào cũng thừa biết họ yêu nhau.

3 tháng trôi qua trong yên lặng, Minh Châu không có bất kì một hành động nào như lời cô ta từng tuyên bố.

3 tháng trôi qua, hình như Thiên Vy và Thiên Duy cũng bắt đầu có “gian tình” với nhau, thấy hai đứa đó ngày càng mờ ám.

Và 3 tháng trôi qua, bây giờ chúng ta chuẩn bị đón một thành viên mới.

Đó là một người con trai, anh ấy cùng tuổi với Thiên Phong và Thiên Duy.

Người “anh” từng xuất hiện trong mấy cuộc gọi mờ ám của bạn Thiên Vy =.=”

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: ㄟ hoàng thiên lâm ㄟ

P/s: Merry Christmas !!!

***

Hôm nay là thứ 2

Sài Gòn lại mưa!

Không khí se se lạnh như mùa đông của miền Bắc

Học viện Royal ngày hôm nay hình như có gì đó náo nhiệt hơn mọi ngày làm cho lòng hiếu kì của Thiên Vy lên đến cực điểm, cô ấy bay nhảy khắp mọi nơi để tìm hiểu và sau một hồi khai thác, cô cũng biết được nguyên nhân, hóa ra có trai đẹp về trường.

Thiên Nhi thì không bao giờ quan tâm đến mấy chuyện vớ vẩn này, cô bước nhanh trên hành lang dài, bây giờ cô đang rất muốn gặp một người.

- “Thiên Thiên.” - Một giọng nam trầm ấm xen chút vui mừng vang lên.

Giọng nói này, không chỉ làm cho cô mà còn cả Thiên Vy vô cùng bất ngờ, bởi vì nó quá quen thuộc.

Chưa kịp định thần thì một vòng tay ôm chặt lấy cô vào lòng, một vòng tay ấm áp và tràn đầy tình yêu thương.

Cô cười khẽ và cũng giro tay ôm lấy người đó.

Một màn ôm nhau tình tứ diễn ra ngay tại trung tâm của trường học thu hút bao sự hiếu kì của đám học viên, trong đám đó bao gồm cả Thiên Phong và Thiên Duy.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Duy rất là phấn khởi, đến giờ ra tay phá đám rồi.

- “Ai vậy mà? Có khi nào là người yêu cô ấy không?” - Nói xong, quay sang nhìn phản ứng của thằng bạn thân nhưng nó chẳng có tí bực mình nào ngược lại còn rất thản nhiên táng đầu anh một cái

- “Nhảm nhí, im đi.”

Thực ra Thiên Phong chẳng thản nhiên như vẻ bề ngoài, có một chút gì đó gọi là bực mình trong anh, nhưng anh tin tưởng cô, chỉ là anh thắc mắc, cậu ta là ai? Và tại sao Thiên Nhi lại không có một chút phản ứng gì là lạnh nhạt?

Một phút sau, hai người buông nhau ra, trước mặt Thiên Nhi là một chàng trai, khuôn mặt đẹp tựa thiên thần, đôi mắt đen lầy lấp lánh ánh cười, đôi môi mỏng nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, khuôn tai bạc hình bông hoa hồng được chạm trổ vô cùng tinh xảo càng làm tôn lên vẻ cao quý của anh.

Khuôn mặt anh mang theo một chút trẻ con và nũng nịu

- “Thiên Thiên, anh rất nhớ em, em có nhớ anh chút nào không?”

- “Tất nhiên là có.”

- “Có mà đi 4 tháng rồi mà em không gọi cho anh cuộc điện thoại nào? Em có biết là ngày nào anh cũng mòn mỏi chờ điện thoại của em không? Chẳng lẽ sang bên đây em có người mới nên quên anh luôn rồi?”

Nói xong còn lấy tay chấm chấm nước mắt, vẻ mặt cực kì đau buồn.

Chàng trai này có một số điểm rất giống Thiên Vy đó là giả nai và làm nũng.

Thiên Nhi bật cười vì bộ dạng của anh, lớn đầu vậy rồi còn đi làm nũng, đúng là không thể chấp nhận được hai anh em nhà này.

- “Em xin lỗi, lần sau em sẽ chú ý.”

- “Thôi bỏ qua cho em lần này, dù gì anh cũng bị người ta bỏ rơi nhiều lần đến quen luôn rồi.” - Giả bộ lau nước mắt (=.=) - “Ừ mà con bé trời đánh kia đâu rồi?” - Ngó nghiêng

- “Anh Lâm.”

Thiên Vy với một khuôn mặt tội nghiệp hết sức, đôi mắt to tròn ngập nước tưởng như có thể khóc bất cứ lúc nào, bước ra từ phía sau

- “Cuối cùng anh cũng chịu nhớ đến em rồi hả?”

- “Ôi Vy Vy đáng thương của anh, đến đây anh ôm cái nào.” - khuôn mặt cũng “cún con” không kém

Chỉ chờ có thế, Thiên Vy bay ngay lại, sà vào lòng anh, khóc sụt sùi.

- “Hu hu, anh Lâm, em nhớ anh lắm, sao bây giờ anh mới chịu về? Em đang sắp chết vì buồn rồi đây này.”

- “Vy Vy ngoan anh thương, từ nay về sau, anh em mình sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

- “Vâng, huhu nhưng sau này em lấy chồng, không thể dẫn anh theo, hay anh canh chuồng chó cho nhà em đi.”

- “Em không nói anh cũng định nói, sau này anh lấy vợ, không thể đưa em theo, hay là anh để em ở một góc ngay sát chuồng chó cho em chơi với con Miu nhé.”

- “Nhưng sau này chẳng có ai thèm lấy anh đâu.”

- “Ừ, em cũng chẳng có đứa nào ngu mà rước đâu.”

- “Sau này Thiên Thiên cũng sẽ đi lấy chồng, chỉ có hai anh em đáng thương như tụi mình sống cô độc cùng nhau.”

- “Ừ, sau này mỗi ngày chúng ta sẽ đi đốt nhà người ta làm thú vui.” (=.=)

- “Vâng, em tán thành, huhu, anh Lâm, anh là tuyệt nhất.”

- “Ừ, Vy Vy, em là đứa em ngoan nhất trên đời.”

Đoạn đối thoại của hai anh em chúng nó làm cho vô số người quạ bay đầy đầu, đặc biệt là bạn Duy, khóc miệng bạn ấy giật giật, bây giờ mới biết hóa ra cô ta còn điên hơn mình.

Thiên Nhi cũng phải bó tay trước hai anh em nhà này, không gặp thì thôi chứ cứ ở cạnh nhau thì chúng nó lại như thế, bày đủ trò để phá phách và với cái bộ mặt giả nai vô điều kiện của cả hai, chúng nó từng góp phần làm cho vô số người phải nhập viện vì lên máu não. Thiên Phong từ đám đông tiến về phía cô, theo sau là thằng bạn thân.

- “Anh ta là ai thế?” - Thiên Duy hỏi.

Thiên Nhi không trả lời vội, cô cầm lấy tay Thiên Phong, đan mười ngón tay vào tay anh rồi nói

- “Lát nữa em sẽ nói rõ với hai anh.”

Thiên Phong khẽ cười, siết nhẹ tay cô, cô nhóc này, không phải nghĩ anh đang ghen đấy chứ.

Cô cũng cười nhẹ rồi hướng hai đứa kia nói

- “Được rồi, bình thường lại đi, em có chuyện muốn nói.”

- “Anh Lâm, chúng ta thật đáng thương, an ủi nhau cũng không cho nữa.”

- “Ừ, anh biết, nhưng em tránh xa anh ra chút đi.”

- “Khoan đã, cho em mượn áo anh một chút.”

- “Làm gì?”

Chưa kịp phản ứng gì, Thiên Vy đã túm ngay vạt áo anh, lau nước mắt. Xong xuôi rồi khỏi lòng anh, cười thật tươi.

- “Cảm ơn anh, hi hi.”

Nhìn lại chiếc áo của mình, ai đó phát hỏa ngay lập tức

- “Hoàng Thiên Vy, em không thể ăn ở sạch sẽ hơn một chút được à? Nước mắt nước mũi dính tèm lem, bản ời là bản.”

Nói xong còn kèm theo mấy cái cốc lên đầu bạn Vy, Vy nhăn nhó ôm đầu.

- “Hoàng Thiên Lâm, anh không thể nhẹ tay hơn chút à, đau chết em rồi, với lại chỉ có nước mắt, bản đầu mà bản.”

Một màn này của hai đứa nó làm cho vô số người phải há hốc mồm vì ngạc nhiên, không phải vừa nãy tụi nó còn rất thương yêu nhau sao?

- “Còn cái, tin anh đánh em nữa không?”

- “Hu hu, Thiên Thiên, anh Lâm bắt nạt tót.”

Không còn cách nào khác, Vy chỉ biết cầu cứu một người.

- “Được rồi, hai người, cứ gặp nhau là đánh nhau là sao?”

- “Tại nó.” - Thiên Lâm

- “Tại anh ấy.” - Thiên Vy.

- “Tại cả hai.” - Đồng thanh.

- “Hứ!” - Đồng thanh tập 2, rồi quay mặt mỗi đứa một góc.

- “Được rồi mà.”

- “Mà đúng rồi, Thiên Thiên em có chuyện gì muốn nói?”

- “Đi ra sân sau, chúng ta nói chuyện.”

5 người nổi gót theo nhau ra sân sau của trường.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: 3 anh em nhà họ Hoàng

Sân sau trường

- “Nào, 2 đứa giới thiệu với anh đi chứ.” – Thiên Lâm mở lời.
- “Đây là Lâm Thiên Phong, là bạn trai của em” - Thiên Nhi
- “Chào cậu.” – Thiên Phong rất thân thiện đưa tay ra
- “Chào cậu.” – Thiên Lâm cũng rất thân thiện bắt tay anh.
- “Wow, Thiên Thiên, cuối cùng em cũng chịu yêu rồi, anh rất an tâm về em. Còn con bé kia thì... haizzz (lắc đầu) không còn gì để nói.”
- “Ê, ề anh nói thế là ý gì hả?” – Thiên Vy đánh đá xen vào.
- “Anh có nói em hả?” – Bưu môi khinh bỉ, rồi chỉ vào Thiên Duy – “Còn cậu, cậu là?”
- “Tôi là Hàn Thiên Duy, là bạn ...”
- “Là bạn trai em” – Cái câu “bạn thân của Thiên Phong” chưa kịp nói ra thì đã bị con bé nào đó cướp lời.
- “Ê, ề, tôi... là... bạn...trai...cô...hồi...nào?”
- “Khôn hồn thì im ngay không tôi giết anh.” – Thiên Vy vừa cười rất ngây thơ bịt miệng bạn Duy, vừa gằn giọng nói.

Thiên Lâm bị sốc mất 1' rồi mới quay sang vỗ vỗ vai Thiên Duy thông cảm

- “Xin chia buồn với cậu, mất cậu hình như có vấn đề rồi, thích ai không thích lại đi thích con nhỏ này. Haizzz, tội nghiệp!”
- “Tôi... không...” – Tội nghiệp bạn í muốn nói cũng không nói được.
- “Anh bạn, tôi thành thật chia buồn với cậu, nhưng lỡ yêu nó rồi thì đừng có bỏ rơi nó đấy.”
- “Tôi...” - Lại bị bạn Vy bịt miệng.
- “Đúng rồi, này giờ tôi phát hiện ra một chuyện rất thú vị.”
- “Chuyện gì anh?” - Thiên Vy lại bon chen.
- “Tên của chúng ta đều có chữ Thiên, không biết có phải là trùng hợp không nhỉ?”
- “VẬY cậu tên là?” - Thiên Duy
- “À, quên giới thiệu, tôi tên Hoàng Thiên Lâm.”
- “Khoan đã, tôi có một thắc mắc.” - Thiên Duy
- “Có gì cậu cứ hỏi.”
- “Hoàng Thiên Nhi, Hoàng Thiên Vy, Hoàng Thiên Lâm, ba người rốt cuộc có quan hệ gì? Là họ hàng hả?”
- “Chúng tôi là ba anh em” - Thiên Nhi
- “Anh em? Nhưng nhìn ba người không giống nhau.”
- “Tất nhiên là không giống nhau rồi.” - Thiên Vy nói, đôi mắt cô không còn nét nghịch ngợm như lúc nãy mà nhuộm đậm một màu bi thương.
- “3 chúng tôi đều là trẻ mồ côi.”
- “Mồ côi?”
- “Đúng vậy, trẻ mồ côi! Không cha, không mẹ, không người thân. Cho đến năm tôi 11 tuổi, anh Lâm 12 tuổi, chúng tôi đã gặp Thiên Thiên. Cậu ấy

nhận nuôi chúng tôi, chăm sóc chúng tôi và chúng tôi trở thành một gia đình.” cô đưa mắt về phía Thiên Nhi, đôi mắt nâu bi thương đầm nước.

Trong đôi mắt của Thiên Nhi cũng lấp lánh bi thương, cô biết Vy là một cô gái kiên cường nhưng lại cực kì nhạy cảm, quá khứ đã chịu biết bao áp lực, bây giờ vẫn không bao giờ muốn nhớ lại.

Một bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu Thiên Vy

- “Vy Vy ngoan của anh, mạnh mẽ lên nào, mồ côi thì sao chứ? Chúng ta cũng đâu cần loại cha mẹ đó.”

Thiên Vy nhào vào lòng anh khóc nức nở. Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, để cô khóc. Hoàng Thiên Lâm bình thường có thể hơi trẻ con, hơi không đáng hoàng, nhưng những lúc có chuyện buồn, anh luôn là chỗ dựa vững chắc của hai cô em gái. Bình thường anh có thể cãi nhau, đánh nhau với em gái nhưng một khi có ai dám bắt nạt em gái, dù là ai, anh cũng phải cho chúng nó một trận, dù là có lúc bị đánh đến nhập viện nhưng không than thở một tiếng, chỉ cười và nói “Anh giúp em báo thù rồi đấy.”. Anh thương hai cô em gái của mình còn hơn cả bản thân.

Người ngoài nhìn vào có thể không biết, nhưng hai cô gái của chúng ta thì hiểu rất rõ. Có được một người anh trai như Thiên Lâm đúng là một điều may mắn trong cuộc đời hai cô.

- “Đừng thắc mắc tại sao tên chúng tôi giống nhau. Bởi vì tên chúng tôi đều do Thiên Thiên đặt.”

- “Được rồi, đừng nhắc chuyện cũ nữa. Anh Lâm, sao anh lại về đây?” - Thiên Nhi nói

- “Công việc ở bên kia, anh đã xử lí xong, anh về giúp em”

- “Nhưng em...”

- “Đừng từ chối, chúng ta là anh em. Mỗi thù của em cũng là mối thù chung của chúng ta.”

- “cảm ơn anh.”

- “Thiên Thiên, em hạnh phúc là được rồi, chúng ta đã cố gắng suốt bao nhiêu năm, anh cũng muốn nhìn thấy em thành công.”

- “Nhóc con, em khóc đủ chưa?” - vỗ vỗ đầu Thiên Vy.

Thiên Vy thoát ra khỏi lòng anh, trở lại bộ dạng tinh nghịch như thường ngày tuy khóe mắt còn vương lệ nhưng cô vẫn cười.

- “Em không khóc nữa đâu, em phải cười để chờ ngày Thiên Thiên thành công chứ.”

- “Ngaoan lắm nhóc.”

Thế đấy, ba anh em nhà họ Hoàng, tuy không cùng huyết thống nhưng họ yêu thương nhau hơn bất cứ ai. Họ không cần cha, không cần mẹ, chỉ cần nương tựa vào nhau là được.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: 𐄂𐄂 Giác mơ về mẹ 𐄂𐄂

Thiên Nhi không biết nơi này là đâu, cô như đang lạc vào cõi tiên, đứng giữa một vườn hoa hồng trắng bát ngát.

Nơi này giống như khung cảnh ngày xưa cô từng qua.

Bước chậm chậm từng bước tiến về phía trước, cô chợt nhìn thấy một người phụ nữ, bà ấy mặc bộ váy dài màu trắng, tựa như một bà tiên điểm lệ, thanh khiết như màu trắng của những bông hoa này.

Không hiểu sao, cô bỗng có một cảm giác thân thuộc lạ lẫm.

Bất chợt, người phụ nữ đó quay mặt nhìn về phía cô. Một giây để cô sững sờ, nước mắt bất chợt rơi, làm nhòe mắt cô.

Không suy nghĩ gì, Thiên Nhi chạy thật nhanh lao vào vòng tay của người phụ nữ đó.

- “Mẹ!”

Người phụ nữ đó chính là Hoàng Tâm Lan, mẹ của Thiên Nhi.

Bà ấy vòng tay ôm lấy con gái, vuốt nhẹ mái tóc của cô.

- “Thiên Thiên ngoan, đừng khóc.”

Thiên Nhi như một đứa bé con làm nũng trong vòng tay mẹ, giống như ngày xưa, mỗi lần cô buồn, mỗi lần cô khóc, mẹ đều vuốt tóc cô như vậy.

Luyến tiếc rời khỏi vòng tay mẹ, cô vẫn nắm chặt lấy tay mẹ như sợ buông ra mẹ sẽ vụt mất mãi mãi.

Thiên Nhi ngẩng đầu quan sát mẹ mình, bà vẫn như ngày xưa, xinh đẹp, thanh khiết như vẻ đẹp của loài hoa hồng trắng, sang trọng và cao quý như vậy. Trên môi bà nở nụ cười hiền từ, nụ cười chỉ dành riêng cho cô con gái của mình.

Thiên Nhi được sở hữu nét đẹp cao quý từ mẹ với đôi mắt xanh đặc trưng. Dù ở hoàn cảnh bình thường nhất cũng toát ra khí chất quý tộc không thể thay đổi.

- “Thiên Thiên của mẹ đã lớn thật rồi.”

- “Con nhớ mẹ lắm, tại sao suốt 10 năm qua mẹ không đến gặp con.”

- “Mẹ vẫn luôn ở bên con, con gái, 10 năm qua, quan sát từng ngày con lớn lên, từng ngày con trưởng thành, đến bây giờ thì cuối cùng mẹ cũng có thể yên tâm được rồi. Con cuối cùng cũng đã tìm được người con cần.”

- “Mẹ, con muốn đi với mẹ, mẹ cho con đi theo với.”

- “Thiên Thiên ngoan, con không thể đi với mẹ được, người đó cần con và con cũng cần cậu ấy.”

- “Nhưng con không muốn xa mẹ.”

Bà ấy khẽ cười

- “Sau này con sẽ nhận ra rằng con yêu người đó hơn tất cả, cần người đó hơn tất cả, hơn cả mẹ.”

- “Nhưng mẹ ơi” – Thiên Nhi dụi đầu vào lòng mẹ - “Tình yêu là thứ có đáng tin không hả mẹ?”

- “Thiên Thiên, đừng vì chuyện của mẹ ngày xưa mà mất niềm tin vào tình yêu, tình yêu là một thứ rất tuyệt vời, mẹ tin con cũng đã cảm nhận được điều kì diệu của tình yêu đúng không?”

- “Nhưng mẹ...”

- “Mẹ chưa bao giờ yêu ba con, người mẹ yêu là một người khác, tình yêu của mẹ dở dang vì mẹ không đủ can đảm, nhưng còn con, mẹ tin con sẽ có đủ can đảm để đi cùng người con yêu đến hết cuộc đời. Giữ chặt lấy, đừng bao giờ buông tay để sau này phải hối hận như mẹ.”

- “Người đó... là ai hả mẹ?”

- “Con không biết người đó đâu, nhưng tên của con là bắt nguồn từ tên người đó.”

Trầm mặc một hồi, Thiên Nhi lên tiếng:

- “Mẹ... con có nên trả thù ông ta...?”

- “Nếu như nó làm con thoải mái thì cứ làm, mẹ đã không còn oán hận ba con nữa. Quá khứ đã qua, mẹ cũng quên đi chuyện xưa rồi. Bây giờ chỉ có con thôi, chỉ cần con hạnh phúc là được.”

- “Mẹ.”

Hoàng Tâm Lan cười khẽ, vuốt nhẹ mái tóc con gái

- “Thiên Thiên, con nhìn xem, nơi này đẹp không?”

- “Rất đẹp ạ, hoa hồng trắng là loài hoa mẹ thích nhất.”

- “Đúng vậy, con yêu, đây là thiên đường của mẹ. Mười năm, cuối cùng mẹ cũng yên tâm ra đi rồi, có thể đây là lần cuối mẹ con mình gặp nhau. Mẹ yêu con, Thiên Thiên.”

- “Mẹ... mẹ phải hạnh phúc nhé.” - Thiên Nhi gạt đi giọt nước mắt sắp trào nơi khóe mi.

- “Ở thiên đường mới, mẹ hứa sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình, vì vậy con cũng phải thật hạnh phúc nhé.”

- “Con yêu mẹ.”

- “Mẹ cũng yêu con. Tạm biệt con, con gái.”

Bóng dáng mẹ mờ nhạt dần rồi tan biến trong không khí, ở phía chân trời xa xa, có một vầng hào quang sáng chói, Thiên Nhi vẫn nhìn thấy mẹ trong vầng sáng đó, mẹ vẫn cười, nụ cười hiền từ nhất.

“Mẹ... con sẽ hạnh phúc.”

***

Thiên Nhi mở mắt ra, trước mắt không còn là khu rừng bạt ngàn hoa hồng trắng nữa mà là căn phòng của cô. Hóa ra chỉ là một giấc mơ sao? Nhưng sao nó chân thực đến thế? Hơi ấm của mẹ dường như vẫn vương vấn đâu đây. Những lời nói của mẹ vẫn vang vọng bên tai.

Một giọt nước mặn chát chạm vào khóe môi cô, bây giờ cô mới nhận thấy khuôn mặt mình đầm nước mắt. Đưa tay gạt nhẹ những giọt nước mắt đó, cô khẽ nở nụ cười

“Mẹ, con sẽ hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: ❷ Lời thách đấu của hoa khôi ❸

Sáng sớm, Thiên Nhi xuống nhà với một tâm trạng khá tốt, chỉ có đôi mắt vẫn thoáng đỏ hoe.

Ở dưới nhà, 2 anh em Thiên Lâm đang vừa cãi nhau vừa làm bữa sáng, ngày nào cũng vậy, có hai người này căn nhà của họ nhộn nhịp hẳn lên.

- “A, Thiên Thiên, xuống đây, tụi anh sắp xong rồi.” - Thiên Lâm đưa tay vẫy vẫy cô.

- “Em ra ngoài vườn một lát.”

- “Ừ, đi đi, làm xong anh sẽ gọi.”

Khoác thêm chiếc áo mỏng tanh, Thiên Nhi bước ra ngoài vườn, trời còn mưa bụi lất phất, không khí rất dễ chịu.

Cô bước chậm chậm trên thảm cỏ xanh mướt rồi bất chợt đứng lặng trước một vườn hồng - vườn hồng trắng. Hoa hồng trắng là loại hoa tượng trưng cho sự thanh khiết, cho một tình yêu cao đẹp, và là loại hoa mà mẹ cô thích nhất. Cô nhớ lại giấc mơ đêm qua, mẹ nói nơi đó là thiên đường của mẹ, là nơi mẹ sẽ tìm thấy hạnh phúc mới. Thiên Nhi khẽ cười, đưa tay vuốt nhẹ những cánh hoa mỏng manh, dịu dàng, âu yếm như cách mẹ từng làm.

Tiến lên chút nữa là vườn hoa hồng xanh, loài hoa mà cô thích nhất. Mẹ từng nói, hoa hồng xanh tượng trưng cho một tình yêu đơn phương bất diệt, nhưng cô không hề thích ý nghĩa đó. Cô thích màu xanh của nó, tràn trề sức sống, luôn xanh tươi bất kể trong hoàn cảnh nào, một màu xanh đẹp đến kì lạ.

Từ những ngày đầu tiên được mẹ cho tiếp xúc với hoa hồng, cô đã cực kì thích nó, cô có thể ngồi trong lòng mẹ cả ngày để nghe mẹ kể về truyền thuyết của loài hoa này.

Thiên Nhi đưa tay ngắt một cành hồng, trên những cánh hoa còn vương những giọt nước li ti, dư âm của cơn mưa. Đưa lên mũi, khẽ cảm nhận hương thơm dịu dịu của nó.

Cầm theo cành hoa hồng, cô quay bước vào nhà.

Vừa ngồi xuống bàn ăn, Vy đã hớn hờ chạy đến bên cô, rồi như chợt nhận ra điều gì khác thường

- “Thiên Thiên, cậu sao vậy?”

Thiên Lâm cũng nhận ra điều khác thường

- “Em sao vậy, sao em lại khóc.”

- “Em... em mơ thấy mẹ.”

- “Mẹ???”

Thiên Nhi khẽ gật đầu

- “10 năm, rốt cuộc mẹ cũng chịu đến gặp em.”
- “VẬY... bà ấy... nói gì?”
- “Mẹ muốn em hạnh phúc.”
- “Ai cũng muốn cậu được hạnh phúc hết, Thiên Thiên.”
- “Ừ, tớ sẽ hạnh phúc mà, cả hai người cũng phải như thế đấy.”
- “Được rồi chuyện đó tính sau, ăn sáng đi rồi còn đến trường.”

***

Học viện Royal hôm nay hình như lại có gì mới, hội trường, sân khấu trang hoàng rất đẹp, chắc lại có lễ hội gì đó.

- “Tớ nghe nói sắp đến kỉ niệm thành lập trường rồi đấy.” - Thiên Vy nói
- “Thảo nào trang hoàng ghê vậy. Kỉ niệm thành lập thì có gì hay chứ.” - Thiên Lâm
- “Trường này do mấy tập đoàn lớn xây dựng nên mà anh, đây là một dịp phô trương rất tốt đấy chứ.”
- “Cũng đúng, là dịp để bọn nhà giàu phô trương thanh thế.”

Ba người bước trên hành lang dẫn về lớp học, bỗng nhiên có một số người đứng chắn trước lối đi, thì ra là hoa khôi Minh Châu và đám bạn của cô ta

- “Chào hoa khôi, cô lại có chuyện gì nữa thế?” - Thiên Vy nói bằng giọng giễu cợt
- “Không liên quan đến cô, Hoàng Thiên Nhi, tôi muốn nói chuyện với cô.”
- “Có chuyện gì?”
- “Cô có dám đấu với tôi một trận không? Ai thua sẽ phải tự động rút lui, đồng nghĩa với việc, anh Phong sẽ thuộc về người thắng. Dám đấu không?”
- “Xin lỗi, tôi không coi Phong là một phần thưởng, rút lui hay không cũng không phụ thuộc vào việc cô nói là được, nhưng nếu cô muốn thì tôi sẽ đấu với cô. Muốn đấu như thế nào?”
- “Cô biết sắp tới sẽ là lễ kỉ niệm thành lập trường chứ?”
- “Thì sao?”
- “Năm nào cũng thế, trong lễ kỉ niệm thành lập trường, sẽ có một phần thi bầu ra hoa khôi đương nhiệm của năm đó, cô dám thi với tôi không?”
- “Hoa khôi?”
- “Đúng vậy, nhưng nếu cô sợ thua thì tôi cũng không ép.”
- “Được rồi, thi thì thi.”
- “Hy vọng cô sẽ không hối hận.”
- “Người hối hận là cô mới đúng.”
- “Cứ đợi xem.” Minh Châu cười, nụ cười tràn ngập tự tin.

***

Sân thượng

- “Em muốn tham gia cuộc thi đó?”
- “Đúng vậy.”
- “Em chắc chứ? Em không thích mấy nơi ồn ào mà.”

- “Chắc chắn, vậy nên anh cứ ngồi yên ở đó đợi em rước về đi.” - Thiên Nhi cười

- “Em coi anh là phần thưởng?”

- “Đúng thế.”

Cô cười, Phong cũng cười. Con nhóc này, dám đem anh ra làm phần thưởng, được lắm, đã thế anh sẽ giúp cô một tay, cho cuộc thi náo nhiệt hơn.

Anh chăm chú quan sát khuôn mặt cô. nụ cười đó, ngây thơ, bướng bỉnh, khác hẳn Hoàng Thiên Nhi của ngày thường. Nụ cười đó làm anh rung động.

- “Thiên Nhi.”

- “Sao anh?”

- “Sao em khóc?”

- “Em.. em mơ thấy mẹ.”

- “Mẹ em..”

- “Anh cũng biết, em là trẻ mồ côi mà. Mẹ em mất 10 năm trước rồi.”

- “Vậy...”

- “Đây là lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm qua, mẹ đến gặp em. Anh biết mẹ nói gì với em không?”

- “Nói gì?”

- “Mẹ nói cuối cùng mẹ cũng yên tâm ra đi, cuối cùng em cũng tìm thấy người em cần.”

- “Anh sẽ thay mẹ đem lại hạnh phúc cho em.”

- “Em có nói người đó là anh sao?”

- “Ngoài anh ra không còn người nào khác đâu.”

- “Anh tự tin quá đấy.”

- “Tất nhiên anh tự tin sẽ đem đến hạnh phúc cho em.”

Thiên Nhi cười, đứng dựa vào lòng anh

- “Anh biết không, trước khi gặp anh, em đã rất nhiều lần mệt mỏi với cuộc sống, rất nhiều lần muốn đi theo mẹ, nhưng hình như ông trời không cho em đi.”

Anh vòng tay ôm lấy cô, truyền hơi ấm cho cô

- “Ngốc quá, sinh mạng của em, em phải biết quý trọng chứ. Lần sau không bao giờ được có suy nghĩ như thế nữa.”

- “Sẽ không có lần sau đâu. Vì em biết có một người rất cần em, và em cũng cần người đó.”

Thiên Phong nở nụ cười ấm áp.

- “Cuộc thi này, em sẽ thắng cho anh xem.”

- “Ừ, thắng đi, coi như là quà ra mắt ba mẹ chồng tương lai.”

- “Ba mẹ chồng tương lai?”

- “Ba mẹ anh cũng sẽ tham dự lễ kỉ niệm thành lập trường.”

Thiên Nhi bất giác có tâm trạng khá căng thẳng, không biết Chủ tịch và phu nhân Lâm gia có lạnh lùng, sắt đá như lời đồn trên thương trường hay không.

- “Nhưng em có nói là sẽ lấy anh sao?”

- “Em không trốn được đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: chuẩn bị cho cuộc thi

Biệt thự nhà họ Hoàng

Tại phòng họp bàn bí mật của ba anh em

- “Thiên Thiên, cậu đã chuẩn bị gì cho cuộc thi chưa?” - Thiên Vy nói.

- “Chuẩn bị gì?”

- “Biết ngay là cậu không biết tí gì mà, nhưng thôi, yên tâm đi, đã có Thiên Vy ở đây, tớ sẽ giúp cậu.”

- “Nhưng cần phải chuẩn bị gì?”

- “Tớ nghe nói, cuộc thi hoa khôi là một phần rất quan trọng trong lễ kỉ niệm thành lập trường. Ban giám khảo sẽ bao gồm các bậc phụ huynh danh giá của các gia tộc đã góp phần tài trợ cho trường. Cuộc thi này gồm có 3 phần, phần đầu tiên là về trang phục, cậu được tùy ý lựa chọn bộ trang phục cậu thích nhất rồi trình diễn, phần thứ 2 là hỏi đáp, ban giám khảo sẽ đưa ra cho cậu 3 câu hỏi tùy ý họ để cậu trả lời, còn phần cuối cùng là về năng khiếu, biểu diễn tự do.”

- “Hiểu rồi.”

- “Về phần trang phục, anh và Vy Vy sẽ lo.” - Thiên Lâm nói xen vào.

- “Cảm ơn hai người.”

- “Không cần cảm ơn, chỉ cần em thắng là được. Vy Vy, em đi thiết kế cho Thiên Thiên một bộ trang phục, còn anh sẽ lo phần trang sức.”

- “Anh à, anh phải cho em thời gian suy nghĩ đã chứ, em đâu phải thần thánh, muốn thiết kế là thiết kế được hả?”

- “Cho em thời hạn đến ngày mai, phải nghĩ xong ý tưởng.”

- “Anh à...”

- “Không nói nữa.”

- “Được rồi, anh Lâm, vẫn còn nhiều thời gian mà, cứ để từ từ cũng được.”

- “Đúng là chỉ có Thiên Thiên tốt thôi.” - Thiên Vy nói.

- “Thôi được. Mà còn phần thi hỏi đáp và năng khiếu thì sao? Thiên Thiên, em có dự định gì không?”

- “Chuyện đó để em lo, hai người đừng bận tâm đến.”

- “Vây cũng được.”

- “À, đúng rồi, Thiên Thiên, tớ nghe nói ba mẹ của anh Phong cũng là ban giám khảo của cuộc thi này đấy. Ôi không biết họ có giống như lời đồn không nhỉ?”

- “Chúng ta sắp được gặp mặt cặp đôi từng làm mưa làm gió trên thương trường rồi.” - Thiên Lâm nói. - “Mà thôi, sau này rồi biết, về phòng làm việc của mình đi.”

- “À, đúng rồi, con bé kia, đưa hết tất cả cái máy gì có thể chơi game đây cho anh, làm xong việc anh sẽ trả lại.”

- “Anh, anh đừng ác thế mà.”

- “Về lấy đem hết sang phòng anh.”

- “Anhhhhhhhhhhhh...”

- “Không anh em gì ở đây hết, về lấy nhanh lên.”

- “Em ghét anh.”

- “Anh cũng đâu có thương em.”

Thiên Vy thất thủ bước về phòng thu dọn đồng máy tính, điện thoại, máy chơi game,... trong lòng đang thầm nguyện rửa ông anh đáng chết. Rồi ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa nhìn đồng hồ chơi thân yêu trong tay ông anh. Coi như là vì Thiên Thiên, tao sẽ cố gắng rời xa chúng mày.

- “Anh chờ đó, em nhất định sẽ báo thù.”

- “Ừ, nhanh nhanh lên, anh đang đợi đây, làm cho xong việc đi rồi báo thù.”

- “Biết rồi.”

Nói rồi hậm hực trở về phòng.

Đối với dân làm thời trang như Thiên Vy thì thiết kế một bộ trang phục không phải là quá khó nhưng vấn đề là ở chỗ bộ trang phục đó phải phù hợp với Thiên Nhi và với bộ trang sức của Thiên Lâm nữa. Nên những ngày sau đó, lúc nào bên cạnh Thiên Vy cũng có cây bút chì và đồng giấy vẽ.

Và cuối cùng thành quả của cô cũng hoàn thành, chỉ chờ ngày trình diện thôi!

***

Thời gian trôi đi rất nhanh, thoắt cái đã đến ngày lễ kỉ niệm thành lập trường.

Học viện Royal hôm nay trang hoàng cực kì lộng lẫy.

Đám học viên trong bộ đồng phục trắng tinh khôi tập trung trên sân trường tạo thành một cảnh tượng cực kì đẹp mắt.

Cánh cổng trường mở rộng đón những thành viên cao quý của học viện. Đám nhà báo, phóng viên có mặt ở rất nhiều nơi trong học viện, hôm nay đúng là một dịp cực kì tốt để phô trương của những người giàu có.

Lễ kỉ niệm thành lập trường gồm nhiều phần.

Buổi sáng là để ôn lại những kỉ niệm, thành tích vẻ vang của trường trong mấy năm qua.

Buổi chiều là thời gian của các giáo viên và các bậc phụ huynh danh giá của trường.

Còn buổi tối là thời gian dành riêng cho cuộc thi hoa khôi.

***

Thiên Nhi, Thiên Vy và Thiên Lâm đến trường khá sớm, học viện Royal tràn ngập ánh đèn đủ màu sắc, trông sang trọng và quý phái đến lạ.

Khắp mọi ngõ ngách trong sân trường đều có mặt các học viên trong những bộ cánh cực kì sắc sỡ của các tiểu thư, thiếu gia nhà quý tộc.

- “Thiên Thiên, tớ nghe nói mọi năm có rất nhiều thí sinh tham gia nhưng hình như năm nay họ đều bỏ cuộc hết rồi, chỉ còn cậu và Minh Châu tham gia cuộc thi thôi, cố lên.”

- “Tớ biết rồi.”

Tiến thêm một lúc, họ nhìn thấy Thiên Phong và Thiên Duy đứng dưới gốc bằng lăng, xung quanh khá vắng người.

- “Thiên Thiên, cố lên, anh sẽ cổ vũ cho em.” - Thiên Duy nói.

- “Cố lên, Thiên Thiên, em nhất định sẽ thắng.” - Thiên Lâm nói.

Thiên Nhi khẽ cười.

- “Cảm ơn hai người.”

Rồi cô quay sang đối diện với Thiên Phong, hôm nay anh cực kì điển trai, giống như hoàng tử trong truyện cổ tích với bộ vest đen lịch lãm, đôi khuyên tai đen hình thánh giá đính kim cương đen, cả người anh toát ra khí chất quý tộc cao quý không thể che giấu. Đôi mắt xanh đen lấp lánh ánh cười, khóe môi anh cong lên thành nụ cười nhẹ, nhìn cô, anh nói:

- “Anh đang đợi công chúa của mình.”

Thiên Nhi cười.

- “Em sẽ cho anh gặp công chúa của anh.” - Thiên Phong cũng cười.
- “Cố lên, anh có quà tặng em trong cuộc thi.”
- “Quà gì thế?”
- “Lát nữa em sẽ biết.”
- “Được rồi, em chuẩn bị đi, sắp đến giờ thi rồi đây.”
- “Biết rồi, em đi đây.”
- “Khoan đã, Thiên Thiên.” - Thiên Lâm gọi với theo.
- “Sao anh?”
- “Bộ trang sức đó, anh làm tặng em, chắc chắn nó sẽ hợp với bộ trang phục của Vy Vy, cố lên!”
- “Cảm ơn anh, em sẽ không làm bề mặt dòng họ Hoàng Thiên đâu.”

Nói rồi cô xoay người bước vào phòng thay đồ. Thiên Vy cũng đi theo.

- “Thiên Thiên, tớ hy vọng cậu sẽ thích bộ trang phục của tớ, nó là thành quả của tớ suốt một tuần đấy.”
- “Là cậu làm thì tất nhiên tớ sẽ thích.”

***

Phòng thay đồ

- “Phần thi đầu tiên là phần trang phục, bộ này tớ làm dành riêng cho cậu, hy vọng cậu thích.”

Nói rồi Thiên Vy kéo tấm vải phủ trên ma nơ canh xuống

- “Tên ten, Hoàng Thiên xin hân hạnh tài trợ cho bộ trang phục này.”

Thiên Nhi đứng ngây ngốc mất mấy giây, rồi nhìn sang Thiên Vy:

- “Vy Vy, cảm ơn cậu.”
- “Cậu thích nó không?”
- “Rất thích, nó rất đẹp.”
- “Cậu thích là được rồi, à còn bộ trang sức của anh Lâm...” - Thiên Vy vừa nói vừa mở cái hộp màu đen ở trên bàn ra - “Wow đúng là cực kì hợp.”
- “Thiên Thiên, cố lên, tớ sẽ cổ vũ cho cậu.”
- “Tớ sẽ cố, yên tâm đi.”

Rồi cầm lấy bộ váy vào phòng thay đồ.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: 𐄂𐄃 Cuộc thi hoa khôi 𐄂𐄄

Sân trường học viện Royal cực kì náo nhiệt, đám học viên trong những bộ cánh cực kì sắc sỡ đang hướng mắt về phía sân khấu.

Hai hàng ghế đầu tiên gần sân khấu nhất dành cho các giáo viên và các bậc phụ huynh, đồng thời cũng là ban giám khảo của cuộc thi.

Sân khấu trang hoàng cực kì sắc sỡ, trên sân khấu, một ông MC trong bộ vest đen đang bước ra

- “Kính thưa các vị giám khảo và các học viên của học viện, như các bạn đã biết, hôm nay là ngày lễ kỉ niệm thành lập học viện Royal, và ngay bây giờ là cuộc thi hoa khôi hằng năm. Tuy nhiên, năm nay có một sự đổi mới nho nhỏ, các bạn có muốn biết đó là gì không?”

Rồi ông ấy quay xuống phía khán giả làm ra vẻ bí hiểm

- “ Là gì?”

- “ Cái gì thì nói đi thầy.”

- “ Đổi mới cái gì?”

Đám học viên bên dưới bắt đầu tò mò

- “Đáp lại sự tò mò của các bạn, tôi xin giải đáp ngay đây. Đổi mới đó là, năm nay chúng ta sẽ không chọn ra hoa khôi...”

- “Vậy là sao?”

- “Đùa à?”

- “Không chọn hoa khôi thì chọn cái gì?”

- “Đây là cuộc thi hoa khôi mà...”

Bla bla

Mc chưa nói hết câu đã bị đám đông bên dưới chặn họng.

- “Được rồi, bình tĩnh nào các bạn, năm nay chúng ta sẽ không chọn hoa khôi mà sẽ bầu chọn danh hiệu công chúa của học viện Royal.”

- “Tại sao lại là công chúa?”

- “Rất đơn giản, vì học viện chúng ta đã có Hoàng tử thì tất nhiên phải có công chúa. Hai người đó sẽ là một cặp rất đẹp đôi, không phải sao?”

- “Năm nay cũng sẽ có thêm một sự kiện vô cùng bất ngờ, đến cả tôi cũng rất ngạc nhiên khi nghe chuyện này, đó là hoàng tử của chúng ta cũng sẽ tham gia bầu chọn cho cuộc thi này.”

Nghe đến đây, đám đông ở dưới dường như rất bất ngờ, im bật mất mấy giây rồi chợt vỡ òa. Đùa à? Hoàng tử vốn có bao giờ ưa mấy chuyện này đâu, việc anh ấy tham gia bầu chọn là chưa từng có trong lịch sử.

Ngay cả đến ban giám khảo cũng vô cùng ngạc nhiên, nhất là Lâm chủ tịch và Lâm phu nhân, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi cười, thằng nhóc này, chắc chắn có vấn đề.

Trong lúc đó, điện thoại của Thiên Phong reo, mở ra là một tin nhắn từ “ai đó”

“Nhóc con, khai thật với mẹ đi, có phải con lại có âm mưu gì không?”

“Lát nữa mẹ sẽ biết.”

Lại còn ra vẻ bí mật, thằng nhóc này. Được rồi mẹ sẽ chờ xem con lại có trò vui gì. Cắt điện thoại Lâm phu nhân hướng mắt về phía sân khấu, bà cũng khá tò mò về cô gái có tên Hoàng Thiên Nhi này.

***

- “Trật tự, trật tự nào.” - MC tiếp tục gây chú ý. - “Năm nay, cả học viện của chúng ta chỉ có 2 người tham gia và sẽ là đối thủ trực tiếp của nhau trong ba vòng thi. Một người là hoa khôi đương nhiệm của năm ngoái, người đã dành chiến thắng với tỉ lệ phiếu bầu rất cao - Nguyễn Ngọc Minh Châu, và người còn lại là cô học viên mới của chúng ta - Hoàng Thiên Nhi. Hai người đều rất xinh đẹp, rất tài năng, hãy chờ xem ai là người chiến thắng. Và bây giờ, tôi tuyên bố cuộc thi chính thức bắt đầu, với vòng thi đầu tiên, vòng thi trang phục.”

Vòng thi trang phục

Mỗi thí sinh được quyền lựa chọn bộ trang phục mà mình thích nhất, sau đó trình diễn, có thể giới thiệu lý do mình chọn nó, nói chung làm cho càng nhiều người thích càng tốt.

- “Và bây giờ là thí sinh đầu tiên - Nguyễn Ngọc Minh Châu.”

Từ trong cánh gà, Minh Châu bước ra, đám đông bên dưới như vỡ òa.

Minh Châu ngày hôm nay mang một nét đẹp dịu dàng, lay động lòng người trong bộ váy dạ hội màu đỏ, ôm sát để lộ những đường cong quyến rũ, chiếc

váy cúp ngực để lộ bờ vai trần cực kì gợi cảm, thân váy dài, uyển chuyển, thướt tha theo từng bước chân. Bộ trang sức đính đá sapphire đỏ tinh xảo càng tăng thêm nét sang trọng, quý phái. Khuôn mặt được makeup vô cùng tinh tế, trên môi cô ta nở nụ cười cực kì dịu dàng, nhẹ nhàng tiến bước về phía trước với phong thái vô cùng tự tin. Minh Châu ngày hôm nay không biết đã hút hồn bao nhiêu chàng trai ngay từ cái nhìn đầu tiên. Bên dưới, ánh đèn flash nhấp nháy liên tục trong tiếng hò reo, phấn khích của đám học viên.

Minh Châu tiến về phía trước, nhẹ nhàng cúi đầu

- “Kính chào quý thầy cô và các vị trong ban giám khảo, em tên là Nguyễn Ngọc Minh Châu.” - Giọng nói dịu dàng mang dư vị thẹn thùng của con gái tuổi 16, làm cho rất nhiều người hài lòng

Các vị phụ huynh và các thầy cô liên tục khen ngợi chủ tịch Minh Dương có đứa con gái vô cùng xinh đẹp.

- “Chào Minh Châu, em có thể giới thiệu với cô và mọi người về bộ trang phục của mình không? Tại sao em lại chọn nó?” - Một giáo viên trẻ hỏi

- “Dạ thưa cô, bộ trang phục của em được nhà thiết kế Mary - nhà thiết kế của tập đoàn thời trang Minh Dương thiết kế nên, lấy ý tưởng và màu sắc từ loài hoa hồng, sở dĩ em chọn màu đỏ vì màu này tượng trưng cho sự sang trọng, quý phái, giống như hoa hồng đỏ, đó là loài hoa cao quý nhất trong các loài hoa, kết hợp với bộ trang sức đính đá sapphire đỏ do nhà thiết kế của Lâm Thị làm nên, em rất thích bộ trang phục này.” - Nói xong còn nở một nụ cười với đám đông dưới kia.

Câu trả lời vô cùng thông minh, vừa giới thiệu được nguồn gốc của bộ trang phục, vừa kéo “Lâm Thị” vào cuộc.

- “Cảm ơn em, bộ trang phục của em rất tuyệt.”

- “Cảm ơn cô.”

Đám đông bên dưới vỗ tay rần rần.

- “Xin mời thí sinh tiếp theo, Hoàng Thiên Nhi.”

Hàng nghìn cặp mắt hướng về phía sân khấu, từ phía đó, một người con gái bước ra.

Cả học viện im phăng phắc không một tiếng động, dõi theo từng bước chân của người con gái đó.

Thiên Nhi bước chậm chậm trên sân khấu, khuôn mặt vô cảm, ánh mắt màu xanh lá cây lạnh băng quét qua đám người bên dưới, dừng lại trước mặt ban giám khảo, cô cúi đầu

- “Xin Chào, em tên Hoàng Thiên Nhi.”

Một câu nói phá vỡ khung cảnh yên lặng nãy giờ, đám học viên như bùng tỉnh, tiếng vỗ tay ào ào vang lên không ngớt.

Trong khi đó, ở một góc

- “Sao? Anh thấy thành quả của em như thế nào?” - Thiên Vy tự hào nói.

- “Vy Vy, em giỏi lắm, bộ váy đó, rất hợp với Thiên Thiên.”

- “Em biết mà.”

Hôm nay, Thiên Nhi mang một vẻ đẹp vừa sắc sảo vừa băng lãnh trong bộ váy dạ hội màu xanh nhạt. Chiếc váy dài, chiết eo, ôm gọn cơ thể, tôn lên dáng người mảnh mai của cô, thân váy gồm 2,3 lớp được cắt may vô cùng tinh xảo, ngang eo là một dây đai được đính thành hình hoa hồng cực kì độc đáo. Bộ trang sức hình hoa hồng đính đá sapphire màu xanh tinh xảo kết hợp với chiếc váy càng tôn lên vẻ đẹp cao quý của cô. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, làn da trắng, đôi môi hồng, mái tóc đen dài thả tự do trông cô như một nàng công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích.

Đôi mắt băng lãnh nhìn thẳng về phía trước, không có một chút thẹn thùng, không một chút dịu dàng chỉ có sự lạnh lùng ngự trị.

Thiên Phong quan sát người con gái phía trên sân khấu, đôi môi anh cong lên thành một nụ cười nhẹ. Đêm nay, anh tìm thấy công chúa của mình rồi!

Ở phía ban giám khảo cũng vô cùng ngạc nhiên, nhất là vợ chồng chủ tịch Minh Dương, họ không ngờ, cô gái dám đánh con gái họ lại xinh đẹp như vậy, và hình như cô gái này quen quen.

Lâm chủ tịch và Lâm phu nhân cũng vô cùng ngạc nhiên

- “Anh, anh có thấy cô bé này rất quen không?”

- “Ừ, hình như chúng ta đã từng gặp nó ở đâu đó.”

* **

- “Chào Thiên Nhi, cô có thể hỏi em một số câu hỏi được không?” - Một giáo viên mở lời
- “Được ạ.”
- “Bộ trang phục này lấy ý tưởng từ đâu?”
- “Từ loài hoa hồng xanh.”
- “Tại sao lại là hoa hồng xanh?”
- “Vì màu xanh tượng trưng cho sự sống, sự tươi trẻ, tượng trưng cho khát vọng sống của con người, và vì hoa hồng xanh là loài hoa em thích.”
- “Bộ trang sức của em, hình như là thiết kế của Rose.” - Người vừa nói là phu nhân của Minh Dương.
- “Đúng vậy.”

Rose là một nhãn hiệu trang sức độc quyền rất nổi tiếng ở Anh, những người làm trong ngành thời trang như họ hầu như đều biết rất rõ, đặt hàng của Rose là việc cực kì khó khăn, một đơn hàng có khi phải mất 2-3 tháng mới hoàn thành huống chi bộ trang sức này chưa xuất hiện trên thị trường, làm thế nào mà cô gái này có thể có được?

- “Ta rất thích bộ trang phục ngày hôm nay của con, đúng là chỉ có con mới hợp với nó. Con rất đẹp, Thiên Nhi.” - Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía người vừa nói, thì ra là Lâm phu nhân.

Thiên Nhi cũng hướng ánh mắt về phía bà, cô nở một nụ cười nhẹ, cúi đầu

- “Cảm ơn người, Lâm phu nhân.”

Thiên Nhi không cảm thấy bất cứ áp lực nào với Lâm phu nhân, bà ấy hoàn toàn không giống như lời đồn mà ngược lại, bà ấy dịu dàng, thân thiện, cô có thiện cảm với bà ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lời khen của Lâm phu nhân khiến cho rất nhiều người ngạc nhiên vì trước giờ Lâm phu nhân nổi tiếng là người cực kì khó tính, làm việc với bà ấy, chỉ có chê, không có khen.

Minh Châu rất ám ức vì từ trước đến nay, chưa bao giờ Lâm phu nhân khen cô ta một câu nào cả. Nhưng không sao, cô ta sẽ thắng cho bà ấy xem.

Chính Thiên Phong cũng vô cùng ngạc nhiên về mẹ mình, nhưng sau đó, anh lại cười cười, xem ra mẹ cũng rất biết nhìn người.

Điện thoại anh lại có một tin nhắn gửi đến

- “Con trai, thấy sao? Mẹ con mình có gu rất giống nhau đúng không?”

- “Sao mẹ biết con thích cô ấy?”

- “Mẹ sinh con ra mà con trai, không có chuyện gì giấu được mẹ đâu, nào nói cho mẹ xem con chuẩn bị có trò gì?”

- “Mẹ cứ đợi đi rồi biết.”

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: ୨୯ Vòng thi thứ hai ୩୦

Vòng thi thứ hai: Hỏi đáp

- “Khép lại vòng thi thứ nhất, bây giờ chúng ta sẽ bước sang vòng thi thứ hai, vòng thi hỏi đáp. Ở vòng này, ban giám khảo được quyền đưa ra 3 câu hỏi tự chọn cho 2 thí sinh của chúng ta trả lời.”
- “Nào, xin mời ban giám khảo.”
- “Câu hỏi đầu tiên dành cho hai em” - Một giáo viên nói - “Một câu hỏi khá quen thuộc đối với chúng ta, 2 em nghĩ sao về chất lượng giáo dục của học viện Royal?”
- “Mời Minh Châu.”

- “Thưa cô, theo em, chất lượng giáo dục của học viện Royal rất tốt, xứng danh là học viện hàng đầu đạt chuẩn quốc tế, giáo viên rất tận tình, cơ sở vật chất hiện đại. Em rất thích môi trường giáo dục của Royal.”

Minh Châu cung kính trả lời, câu trả lời làm cho rất nhiều người hãnh diện, nhất là ban giám hiệu nhà trường.

- “Cảm ơn câu trả lời của em, còn Thiên Nhi, suy nghĩ của em như thế nào?”

- “Cơ sở vật chất hiện đại, nhưng chất lượng giáo dục quá lỏng lẻo, giáo viên không tận tình, có sự bất công đối với các tầng lớp học viên khác nhau. Học viên không có ý thức học tập. Môi trường giáo dục của học viện này là bên ngoài hào nhoáng, bên trong rỗng tuếch, đó là suy nghĩ của em.”

Câu trả lời của Thiên Nhi làm cho rất nhiều người đen mặt trước giờ chưa ai dám cả gan phê bình thẳng thừng như thế, kể cả các vị phụ huynh.

- “Dựa vào đâu mà em lại nói như thế?” - Một giáo viên hỏi.

- “Dựa vào thực tế, đó là những ấn tượng của em trong mấy tháng vừa qua.”

- “Em... nếu đã không thích môi trường giáo dục ở đây thì tại sao em lại theo học trường này?”

- “Đơn giản vì ở đây có thứ để em theo đuổi.”

- “Đó là gì?”

- “Đây là vấn đề riêng tư, em không cần thiết phải trả lời.”

Ban giám khảo có khá nhiều người bực mình vì thái độ của Thiên Nhi nhưng cũng có những người rất hứng thú với cô, điển hình là Lâm phu nhân.

- “Anh, anh thấy cô bé đó như thế nào?”

- “Rất thẳng thắn, có cá tính, hình như hơi giống thằng con nhà mình.”

- “Đúng thế, em rất thích cô bé đó.”

- “Rồi sao? Không phải em tính bắt nó về làm con nuôi đấy chứ?”

- “Con nuôi cái gì? Sớm muộn gì nó cũng sẽ trở thành con dâu chúng ta thôi.”

- “Con dâu? Sao em biết Phong có thích nó hay không?”

- “Anh cứ chờ đi rồi xem.” Nói xong, bà ấy hướng mắt về phía sân khấu cười gian gian (=.=)

***

- “Được rồi, cảm ơn câu trả lời của em, xin mời câu hỏi tiếp theo.”

- “Ta muốn hỏi hai con một câu hỏi” - Người vừa nói chính là phu nhân Hàn Thị - mẹ của Thiên Duy - “Hai con nghĩ sao về tình yêu, và có đồng ý với hôn nhân sắp đặt hay không?”

- “Thưa phu nhân, theo con, tình yêu là một thứ rất tuyệt diệu, tình yêu có thể cảm hóa được tất cả, con đã yêu nên con biết, tình yêu đem đến cho con rất nhiều điều tuyệt vời. Còn về hôn nhân sắp đặt tất nhiên là con đồng ý, hai người được định trước là sẽ kết hôn, đó không phải là duyên số hay sao ạ.”

- Minh Châu trả lời, câu trả lời rất vừa ý Hàn phu nhân, vì bà ấy cũng có một cuộc hôn nhân được sắp đặt.

- “Cảm ơn con, còn Thiên Nhi thì sao?”

Thiên Nhi trầm ngâm một lúc, rồi cô nói:

- “Tôi đã từng không tin vào tình yêu, nhưng đó là chuyện của quá khứ. Còn bây giờ, đã có một người sẵn sàng bảo vệ tôi, sẵn sàng chăm sóc cho tôi, chờ đợi tôi, có một người muốn tôi tin vào tình yêu của anh ấy, vì thế, tôi tin rồi. Tôi đã cảm nhận được thứ gọi là hạnh phúc đó. Còn về hôn nhân sắp đặt tất nhiên là tôi không đồng ý. Hai người gặp nhau và yêu nhau đó là duyên phận nhưng có tìm được nhau trong thế giới rộng lớn này hay không, đó là định mệnh. Được sắp đặt bên nhau nhưng không dành tình cảm cho nhau, hôn nhân như thế liệu có hạnh phúc? Ai đã từng trải qua chắc người đó hiểu.”

Câu trả lời của Thiên Nhi làm Hàn phu nhân phải suy nghĩ rất nhiều, đúng thế, bên chồng mình bao nhiêu năm nhưng có ngày nào bà cảm nhận được hạnh phúc không? Không hề, bởi vì trong trái tim người đàn ông đó, luôn tồn tại hình bóng của một người khác. Bao năm qua đi, những tưởng thời gian có thể làm phai nhòa đi tình cảm của ông ấy nhưng bà sai lầm rồi.

- “Cảm ơn câu trả lời của con. Con... nói rất đúng.”

- “Được rồi, xin mời câu hỏi tiếp theo.”

- “Ta có một câu hỏi dành cho hai đứa.” - Lâm phu nhân nói. - “Thời đại học, ta từng có một người bạn, cô ấy rất đẹp, hiền lành, thanh khiết, rất tốt bụng với tất cả mọi người. Cô ấy được rất nhiều người yêu mến và được bầu chọn danh hiệu thánh nữ ở trong trường. Các con nghĩ sao về hình tượng thánh nữ?” - Câu hỏi của Lâm phu nhân làm cho vợ chồng chủ tịch Minh Dương chột dạ, và làm cho Hàn chủ tịch ngạc nhiên tột độ, đôi mắt của ông ấy ánh lên nét bi thương và thần thờ như nhớ về một thời xa xôi nào đó.

Nghe câu hỏi của Lâm phu nhân, Thiên Nhi sững người mất vài giây, trong đôi mắt xanh tuyệt đẹp ánh lên tia bi thương. Hình tượng thánh nữ? Cái từ này cô đã từng nghe rất nhiều lần và cô không hề thích nó.

Về mặt của Thiên Nhi không thể lọt khỏi tầm mắt của Lâm phu nhân.

- “Thiên Nhi, ta muốn nghe ý kiến của con.”

- “Đối với riêng con, con không hề thích hình tượng thánh nữ đó.” - Giọng nói băng lãnh hơn vài phần, đôi mắt xanh tuyệt đẹp trở về với nét lạnh nhạt vốn có của nó.

- “Tại sao con lại không thích?”

- “Hiền lành, thanh khiết, tốt bụng, cần thiết sao? Khi mà trong cuộc sống này người người lợi dụng nhau, vì lợi ích bọn họ có thể hy sinh tất cả, phản bội tất cả, thì những thứ đó cần thiết sao? Mẹ con, bà ấy từng là một thánh nữ, nhưng chính sự tốt bụng của bà ấy lại bị người ta lợi dụng, bị người ta phản bội. Vì thế con căm ghét hình tượng đó.”

Nghe câu trả lời đó, Lâm phu nhân trầm ngâm một lúc lâu.

- “Còn đối với con thì ngược lại.” - Minh Châu nói - “Con rất tôn sùng hình tượng thánh nữ đó, theo con đó là hình tượng đẹp nhất của một người con gái.”

- “Ta có một câu hỏi nữa muốn hai con giải đáp, được chứ?”

- “Được ạ.”

- “Ta có một người bạn, cô ấy yêu một người, nhưng gia đình của chàng trai đó lại không chấp nhận cô ấy, vì chàng trai đó đã có vị hôn thê từ trước. Gia đình chàng trai đó gây áp lực, ép buộc, xúc phạm cô ấy, để buộc cô ấy buông tha cho con trai họ, và cuối cùng, cô ấy cũng chọn buông tay. Theo 2 con, cô ấy làm như thế đúng hay sai? Nếu là hai con thì hai con sẽ làm thế nào?”

- “Theo con, cô ấy không nên làm thế, nếu là con, con sẽ tìm mọi cách để gia đình họ chấp nhận con, vì con yêu chàng trai đó.” - Minh Châu trả lời.

- “Nhưng nếu như chàng trai đó buộc phải lựa chọn một trong hai, hoặc là làm tròn chữ hiếu, hoặc là vì tình, thì con làm thế nào?”

- “Nếu là như thế, thì có lẽ con cũng lựa chọn như cô gái đó, vì con không muốn anh ấy hối hận đã không làm tròn chữ hiếu.”

- “Còn con thì sao, Thiên Nhi?”

- “Không thể đánh giá cô ấy đúng hay sai, vì đó là lựa chọn của cô ấy. Nhưng nếu là con thì con sẽ mặc kệ bọn họ.”

- “Mặc kệ bọn họ?” - Lâm phu nhân khẽ cười, cô bé này rất có cá tính.

- “Con chỉ quan tâm đến người con yêu lựa chọn như thế nào, còn những người khác con không quan tâm.”

- “Vậy cũng có nghĩa là con đang ép người đó lựa chọn giữa tình yêu và tình thân, con không thấy là quá khó cho chàng trai đó hay sao?”

- “Nếu người đó đã yêu con thì con tin anh ấy sẽ có cách giải quyết phù hợp.”

- “Vậy nếu chàng trai đó lựa chọn tình thân thì sao?”

- “Thì anh ta không xứng đáng để con yêu, bỏ cũng không tiếc.” - Thiên Nhi trả lời rất tỉnh bơ.

Lâm phu nhân cười cười, cô bé này, chắc chỉ có nó mới chế ngự được thẳng con của bà.

- “Ta rất thích câu trả lời của con, cảm ơn con, nếu ngày xưa, bạn của ta cũng có tính cách giống như con thì có lẽ bây giờ cô ấy đã hạnh phúc.”

***

- “Vòng thi thứ hai đã khép lại, bây giờ chúng ta bước sang vòng thi thứ 3: Vòng thi năng khiếu.” - Ông MC tiếp tục hô ba la.

Hai thí sinh của chúng ta lui vào trong chuẩn bị cho phần thi tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: ㄟ Lá phiếu cuối cùng ㄟ

Vòng thi thứ 3: Vòng thi năng khiếu.

- “Và bây giờ là tiết mục đầu tiên của chúng ta.” - Ông MC bước ra sân khấu nháy nháy mắt với lũ học viên. - “Cùng chào đón tiết mục của cô học viên xinh đẹp Nguyễn Ngọc Minh Châu.”

Bên dưới khán giả vỗ tay rần rần, ồn ào như vỡ chợ.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng bỗng vang lên, cắt đứt mọi sự ồn ào, Minh Châu từ trong cánh gà uyển chuyển bước ra, Cô ta đã thay đổi bộ trang phục lúc này bằng một bộ váy ngắn ngang đầu gối màu hồng phấn trông cực kì dễ thương.

Minh Châu cúi chào khán giả rồi hòa mình vào điệu múa của mình, từng động tác, từng cử chỉ, nhẹ nhàng như cuốn hút tất cả người nhìn. Khán giả phía dưới như bị hút hồn. Đêm nay, Minh Châu chắc chắn đã hút hồn không biết bao nhiêu người.

Tiết mục kết thúc trong tiếng vỗ tay như sấm của tất cả mọi người.

Minh Châu e thẹn cúi đầu rồi lui vào trong.

- “Cảm ơn tiết mục múa rất tuyệt vời của Minh Châu, và bây giờ là tiết mục tiếp theo, cũng là tiết mục cuối cùng của đêm nay.”

MC vừa dứt lời, tất cả các đèn sân khấu vụt tắt, chỉ còn lại một màu đen.

Đám học viên đang ngỡ ngàng vì không biết chuyện gì xảy ra thì một tiếng nhạc vang lên, thu hút mọi sự chú ý.

Ánh đèn Led màu trắng chiếu vào giữa sân khấu. Nơi đó, không biết từ bao giờ, một người con gái trong bộ váy trắng như tuyết, đang lướt những ngón tay trên phím đàn piano. Thiên Nhi bây giờ như một thiên thần, trong sáng, thanh khiết đến kì lạ.

Tiếng đàn bi ai, da diết vang lên như cuốn tất cả mọi thứ vào trong. Tất cả mọi người ở đó, ngỡ ngàng, ngạc nhiên, đắm chìm trong tiếng nhạc nhẹ nhàng.

Bản nhạc này như chứa tất cả tâm tư của cô, đau thương, tha thiết, cô độc.

Khuôn mặt cô vẫn băng lãnh như ngày thường nhưng tiếng đàn lại thể hiện được tâm tư của cô lúc này.

Ở dưới sân khấu, Thiên Phong chăm chú nhìn người con gái mình yêu. Cho đến bây giờ, anh vẫn chưa hiểu được những đau khổ, những tổn thương mà cô từng chịu trong quá khứ.

Có lẽ cô không biết, nhưng ánh mắt đêm nay của cô, ngoài đau thương, ngoài bi ai còn có sự căm giận. Không biết nó dành cho ai, nhưng sau đêm nay, anh sẽ không để cô gánh chịu một mình nữa. Đau khổ anh sẽ cùng cô vượt qua. Khó khăn anh sẽ cùng cô vượt bỏ.

Tiếng nhạc kết thúc trong sự tiếc nuối của tất cả mọi người.

Thiên Nhi đứng dậy, khẽ cúi đầu. Đám đông bên dưới ồn ào hơn với những tràng vỗ tay nồng nhiệt. Đêm nay, cuối cùng họ cũng biết, cô gái này có bao nhiêu tài năng.

***

Ông Mc và Minh Châu trở lại sân khấu trong tiếng hò reo của mọi người.

- “Trật tự nào, các bạn. Thế là 3 vòng thi của cuộc thi hoa khôi năm nay đã khép lại. Chúng ta có hai thí sinh đều rất tài năng, đều rất xứng đáng, liệu ai sẽ dành được danh hiệu công chúa của năm nay?”

- “Minh Châu, Minh Châu là xứng đáng nhất.”

- “Thiên Nhi...”

Bên dưới lại bắt đầu ồn ào.

- “Trật tự nào. Ai là người chiến thắng thì một lát nữa chúng ta sẽ biết thôi. Còn bây giờ, xin mời ban giám khảo cho ý kiến.”

- “Mời Lâm phu nhân.”

- “Phần thi của cả hai con đều rất tuyệt vời. Nhưng Thiên Nhi, ta rất ấn tượng về con. Con rất đẹp, nếu cười nhiều hơn một chút thì chắc chắn sẽ hút hồn không biết bao nhiêu người đấy.”

“Kể cả thằng con trai của ta.”

- “Con cảm ơn người.” - Khóe môi Thiên Nhi thấp thoáng một nụ cười nhẹ.

- “Xin mời ý kiến của Hàn phu nhân.”

- “Ta rất thích phần thi của cả hai con, nếu như được, ta muốn bỏ phiếu cho cả hai nhưng phần thưởng cao quý thì chỉ có một nên ta đang rất phân vân.”

Sau một loạt ý kiến khen có, chê có của ban giám khảo, thì cuối cùng, ông MC nói

- “Nào, bây giờ là phần quan trọng và hồi hộp nhất cuộc thi đêm nay. Trên tay tất cả mọi người là các lá phiếu, các bạn hãy ghi tên người mình yêu thích nhất đêm nay lên đó. Ai là người chiến thắng, tất cả phụ thuộc vào các bạn.”

- “Nhanh lên nào, chúng ta có 10' bầu chọn và kiểm phiếu.”

***

Sân trường ngày càng nhộn nhịp trong tiếng hò reo của tụi học viên.

Trên sân khấu, hai cô gái, một người băng lãnh, một người kiều diễm, đang đứng đó trong ánh mắt tò mò lẫn hiếu kì của hàng ngàn học viên.

2' sau, ông MC bước ra sân khấu, tươi cười:

- “Kết quả đang nằm trong tay tôi. Nhưng trước khi công bố kết quả, tôi có một điều muốn tuyên bố, đây là đặc quyền dành cho người thắng cuộc, đặc quyền này do chính hoàng tử của chúng ta đề nghị. Đó là, ai thắng cuộc thì người đó sẽ được quyền độc chiếm Hoàng tử đêm nay.”

MC vừa dứt lời, đám đông bên dưới vỗ tay rần rần. Hoàng tử của bọn họ đúng là chịu vào cuộc thật rồi.

Trên sân khấu, đôi mắt Thiên Nhi ánh lên một tia thích thú, anh giỏi lắm!

- “Và bây giờ tôi xin công bố kết quả, kết quả của cuộc thi ngày hôm nay vô cùng bất ngờ. Về số phiếu bầu của ban giám khảo thì Minh Châu nhiều hơn Thiên Nhi một phiếu. Còn sự bình chọn của các học viên thì Thiên Nhi lại nhiều hơn Minh Châu một phiếu. Cho nên hai thí sinh của chúng ta có số phiếu bằng nhau.”

Bên dưới đã ồn náo hơn, đùa à, vậy thì ai thắng?

- “Các bạn trật tự nào, tôi còn chưa nói hết mà.”

Đám đông bên dưới phút chốc im bặt

- “Tuy nhiên, vẫn còn một người chưa bình chọn.”

- “Là ai?”

- “Ai thế?”

- “\$%^&#%^&#”

- “Trật tự nào, người đó chính là Hoàng tử của chúng ta, thiếu gia Lâm Thiên Phong.”

- “Vậy là đêm nay, Hoàng tử thuộc về ai sẽ do chính anh ấy quyết định. Xin mời Hoàng tử.”

Từ phía dưới, Thiên Phong bước lên, vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng của thường ngày, nhưng đêm nay anh như một Hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích.

Anh bình thân tiến về phía sân khấu trong tiếng hò reo ngưỡng mộ của hàng ngàn nữ sinh và trong ánh mắt gian tà của mẹ anh =.='. Từ từ tiến lại gần nàng công chúa của mình.

Thiên Phong nhìn về phía Thiên Nhi bằng ánh mắt rất dịu dàng, rồi anh nói, chất giọng trầm ấm lạ thường:

- “Lá phiếu cuối cùng... dành cho người tôi yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: ㄣ Món quà của Lâm Thiên Phong ㄣ

- “Lá phiếu cuối cùng... dành cho người tôi yêu.”

Một câu nói của Thiên Phong, cả học viện bỗng chốc im lặng như tờ. Ai ai cũng há hốc mồm ngạc nhiên nhìn hoàng tử của họ. Đến cả Lâm phu nhân cũng không ngoại lệ, đã đoán trước là con trai mình có trò vui nhưng thật không ngờ. Nó biết yêu từ hồi nào vậy không biết.

Bỏ qua hàng ngàn con mắt tò mò nhìn mình, Thiên Phong chậm rãi bước về phía Thiên Nhi.

Đứng đối mặt với cô, khóe môi anh cong lên thành một nụ cười

- “Hoàng Thiên Nhi, đêm nay anh thuộc về em”

Câu nói đó lại khơi nguồn cho một cuộc bạo động mới.

Các học viên và nhất là các vị phụ huynh ngơ ngác nhìn Thiên Phong, rồi lại nhìn Minh Châu. Từ trước đến giờ, ai cũng biết Minh Châu là vị hôn thê của thiếu gia nhà họ Lâm, nhưng tại sao?

Minh Châu đứng đó, trong ánh mắt dò xét của tất cả mọi người, cô ta mím môi lại, tâm trạng bây giờ đang cực kì tồi tệ nhưng cũng không có cách nào để giải tỏa. Minh Châu không thể ngờ, Thiên Phong lại ngang nhiên không coi mình ra gì, nói những lời đó trước mặt rất nhiều người như thế này.

***

Đối với Thiên Nhi, cô cũng khá bất ngờ vì anh.

Hành động đêm nay của anh, lời nói đêm nay của anh, đi vào tim cô từng chút một.

Anh có biết, những lời nói đó của anh là trực tiếp phủ nhận mối quan hệ với Minh Châu và cũng là trực tiếp xác nhận mối quan hệ với cô không?

Thiên Nhi bỗng cảm thấy hương vị của hạnh phúc vương vấn đâu đây.

Ngước mắt lên nhìn anh, hai đôi mắt giao nhau, đôi mắt xanh đen đầy ma lực ám áp, dịu dàng đến kì lạ. Sự ám áp đó chỉ thuộc về riêng cô mà thôi.

Khóe môi khẽ nhếch lên, nụ cười của cô ấm áp, ngọt ngào. Nụ cười đó cũng chỉ dành cho duy nhất một người.

- “Vậy là chúng ta đã biết Công chúa của học viện Royal năm nay là ai, cùng chúc mừng cho công chúa của chúng ta, Hoàng Thiên Nhi.” - Khán giả phía dưới như bùng tình, tiếng vỗ tay ào ào vang lên không ngớt.

- “Xin kính mời Lâm phu nhân lên trao cho cô ấy phần thưởng danh giá nhất đêm nay.”

Lâm phu nhân bước lên sân khấu, bà ấy vẫn đẹp như thế, sắc sảo như thế.

Tiến lại gần Thiên Nhi, bà ấy hạ thấp giọng nói:

- “Con đẹp lắm Thiên Nhi, con là người xứng đáng nhất cho danh hiệu này.”

Rồi quay sang Thiên Phong

- “Con trai cưng, con giỏi lắm, có bạn gái mà không thèm giới thiệu với mẹ. Cứ chờ đó đi, về nhà mẹ sẽ xử lí con sau.”

- “Tùy mẹ.” - Thiên Phong hờ hững đáp, vờ như không nhìn thấy tia thích thú trong đôi mắt mẹ mình.

- “Thằng nhóc này, ngày càng cứng đầu.”

Nói thì nói thế, nhưng trên môi bà ấy lại nở nụ cười.

***

Một chiếc vương miện xinh xắn, màu trắng, đính những viên đá vô cùng tinh xảo được mang lên, đó là phần thưởng cao quý nhất đêm nay.

Cài chiếc vương miện lên tóc Thiên Nhi, Lâm phu nhân khẽ cười. Cảnh tượng này, làm bà ấy nhớ một một thời quá khứ xa xôi nào đó. Cũng có một người con gái trong bộ váy trắng tinh khôi, với nụ cười làm say đắm lòng người. Cô ấy cũng giống như Thiên Nhi bây giờ, xinh như một nàng công chúa với chiếc vương miện cài trên tóc.

***

Sân trường ồn ào, náo nhiệt.

Ông MC bước ra, nháy mắt với khán giả rồi ông ấy nói

- “Xin bật mí cho các bạn một chuyện, người đề xuất ý kiến bầu chọn danh hiệu Công chúa năm nay chính là Hoàng tử của chúng ta.”

- “Tại sao lại là công chúa?” - Thiên Nhi nói.

Thiên Phong cười, nụ cười thoáng qua như gió

- “Vì Hoàng tử chỉ thuộc về công chúa mà thôi.”

Khóe môi Thiên Nhi cong lên thành một nụ cười hạnh phúc.

- “Thiên Nhi, có một điều anh muốn nói với em từ rất lâu rồi, em muốn nghe không?”

- “Anh nói đi.”

Trầm mặc khoảng vài giây, Thiên Phong nói, chất giọng của anh trầm ấm lạ thường

- “Em từng nói, chúng ta gặp nhau chưa lâu mà đã yêu nhau, tình yêu như thế liệu có phải nhanh quá? Nhưng đối với anh, nó không nhanh một chút nào, bởi vì, gặp em ở đây, không phải là lần đầu tiên.”

Không phải lần đầu tiên? Thiên Nhi ngạc nhiên nhìn anh, trước đây họ từng gặp nhau sao?

- “Em nhớ cũng được, quên rồi cũng không sao, chỉ cần anh còn nhớ là được.”

Cả học viện bỗng chốc im phăng phắc lắng nghe từng lời nói của anh.

- “Lần đầu tiên gặp em là vào năm anh 7 tuổi, hôm đó là một ngày mưa rất lớn. Anh còn nhớ, Thiên Nhi của ngày đó, dù rất lạnh nhưng vẫn sẵn sàng nhường lại cây dù cho anh, Thiên Nhi của ngày đó, đôi mắt đẫm nước nhưng vẫn cười với anh, vẫn quan tâm anh. Có lẽ em không biết nhưng đó là lần đầu tiên anh tiếp xúc với con gái. Đó cũng là lần đầu tiên anh kiên nhẫn đến vậy, kiên nhẫn lắng nghe em kể truyền thuyết về loài hoa hồng xanh. Ngày đó, ngoài cái tên em ra, anh không biết chút gì về em cả. Giống như hai con người xa lạ vô tình lướt qua đời nhau.”

Thiên Nhi từng người nhìn anh, cô vẫn nhớ, vẫn nhớ cậu bé với dáng vẻ lạnh lùng của ngày đó. Đó là ngày cô mất mẹ, lang thang trong mưa trên con đường mẹ hay dẫn cô qua, cô nhìn thấy một cậu bé bước đi trong màn mưa. Không suy nghĩ gì nhiều, cô chạy đến che mưa cho cậu bé ấy. Nhưng không ngờ, người đó lại là anh. Có lẽ anh không biết, đó cũng là lần đầu tiên cô tiếp xúc với một người con trai.

- “Lần thứ 2 gặp em là 5 năm sau đó, hôm đó cũng là một ngày mưa, cũng là ở con đường đó, chúng ta gặp nhau. Nhưng lần đó thì ngược lại, em bước trong màn mưa, còn anh làm người che mưa cho em. Anh nhận ra em ngay từ cái nhìn đầu tiên, chỉ là so với 5 năm trước, em không còn là một cô bé ngây thơ với nụ cười trong sáng như trước nữa mà mang một nét lạnh lùng, khó gần. Em biết không, hình như từ giây phút chúng ta nói chuyện với nhau lần đó, anh đã thích em.”

Anh cười, nụ cười thoáng qua nhưng mang một hơi ấm kì lạ.

- “Lần thứ 3 gặp em, anh đã biết chúng ta dành cho nhau. Gặp nhau một lần là tình cờ, gặp nhau lần thứ 2 có thể là trùng hợp, nhưng gặp nhau lần thứ 3 thì đó là định mệnh.”

- “Em biết không, Thiên Nhi, anh như ngày hôm nay tất cả là nhờ có em. Em từng nói anh phải biết quý trọng bản thân, phải biết trân trọng những gì anh đang có. Khi anh buồn nhất, chán nản nhất thì anh gặp em, dù là ngày xưa hay bây giờ em đều là một tia sáng, một tia hy vọng của cuộc đời anh.”

Không gian rộng lớn mà tĩnh lặng đến cùng cực

- “Lần thứ nhất, anh buông tay vì khi đó còn quá nhỏ, lần thứ hai anh ngu ngốc để em rời đi vì anh chưa nhận ra tình cảm của bản thân, nhưng lần này, anh sẽ không bao giờ ngu ngốc buông tay lần nữa. Bởi vì... hơi ấm của anh và cả bản thân anh, thuộc về em.”

Đôi mắt Thiên Nhi bỗng chốc ướt nhòe, bây giờ cô mới biết thì ra, anh yêu cô nhiều như thế.

Cả học viện tĩnh lặng không một tiếng động, nhìn hai con người trên kia.

Đêm nay, rốt cuộc họ cũng biết, chàng Hoàng tử lạnh lùng của họ, si tình đến bao nhiêu.

Tình yêu của hai người họ, đẹp đến nhường nào.

Trước đây, có bao nhiêu người không cam tâm khi hai người họ yêu nhau thì bây giờ họ đã có cách nhìn khác hẳn.

Đêm nay, rốt cuộc Thiên Nhi cũng biết, thì ra tia hy vọng mong manh giúp cô kéo dài cuộc sống đến bây giờ lại chính là anh, người mà cô yêu nhất.

Đêm nay cô cũng biết thì ra tình yêu lại đẹp như thế, hạnh phúc như thế.

Đôi mắt cô nhòe đi vì nước mắt.

Những ngón tay thon dài ẩm áp lau đi nước mắt trên khóe mi cô

- “Hoàng Thiên Nhi, anh yêu em.”

Nước mắt vẫn tiếp tục rơi, vì hạnh phúc.

Thiên Nhi nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Ở trong vòng tay anh nói

- “Em yêu anh, Thiên Phong.”

Tình yêu của họ có đôi khi nhẹ nhàng, tĩnh lặng nhưng lại đem đến hạnh phúc lớn lao vô cùng.

- “Anh nói, đêm nay có quà tặng em là gì vậy?”

- “Là anh, muốn lấy không?”

- “Không cần anh tặng, em cũng lấy.”

Thiên Nhi cười, nụ cười hạnh phúc.

Đoạn đường phía trước có thể còn nhiều khó khăn, nhưng chỉ cần tình yêu của họ như thế là đủ rồi, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: 回忆 của Hoàng Thiên Nhi

Cánh đồng ngoại ô thành phố

Trên bãi cỏ xanh mướt còn phủ những giọt sương sớm, Thiên Nhi tựa vào người Thiên Phong cảm nhận mùi hương hoa cỏ thanh khiết và sự bình yên nơi anh.

Ngày hôm qua, trước khi ra về anh nói, có chuyện muốn nói với cô, nên hôm nay cả hai người cúp học đến đây.

- “Em còn nhớ những chuyện tối qua anh nói không?”

- “Nhớ chứ, nhưng em không ngờ, người đó là anh.”

- “Vậy bây giờ em có thể nói cho anh nghe những chuyện em đã trải qua trong mấy năm qua được không?”

- “Anh thực sự muốn nghe?”

Vuốt nhẹ mái tóc Thiên Nhi anh nói

- “Ừ, anh muốn biết những năm tháng đó em sống thế nào?”

Ngước mắt lên nhìn anh, đôi mắt cô trong sáng, bình yên đến kì lạ. Những chuyện này đã trở thành hồi ức của riêng cô, chưa bao giờ cô nói cho bất kì ai nhưng nếu người muốn nghe là anh thì có thể.

- “Em sinh ra trong một gia đình đã từng rất hạnh phúc, có ba, có mẹ, họ đều rất thương em. Em lớn lên trong vòng tay bảo bọc và che chở của mẹ, mẹ từng nói em là cô công chúa nhỏ của mẹ. Mẹ em làm trong ngành thời trang nên từ rất nhỏ em đã được tiếp xúc với các loại bản vẽ, các mẫu thời trang, và cũng như mẹ, em có đam mê với nó từ rất nhỏ. Tuy bận rộn nhưng mẹ vẫn hay dẫn em đi chơi, khi bận quá, mẹ cho em theo đến công ty luôn. Ngày sinh nhật là ngày hạnh phúc nhất của em vì hôm đó ba sẽ về dẫn mẹ con em đi chơi. Em từng nghĩ mình là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên đời, nhưng mọi thứ kết thúc vào năm em 6 tuổi.”

Đôi mắt Thiên Nhi mở màng hồi tưởng về một nơi xa xăm nào đó. Những chuyện cũ tưởng chừng như đã quên từ lâu nhưng hóa ra nó chỉ được cất vào một nơi sâu thẳm nào đó thôi, khi nhớ lại, tưởng như nó chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

***

Hoàng Thiên Nhi 6 tuổi, khi đó cô còn là một cô công chúa nhỏ xinh xắn với nụ cười đáng yêu.

Một ngày đẹp trời nọ

Thiên Nhi sống trong tâm trạng háo hức chờ mong vì hôm đó là sinh nhật cô, ba sẽ về và mẹ Tâm Lan đã hứa qua sinh nhật 6 tuổi của cô sẽ dạy cô vẽ.

Nhưng Thiên Nhi chờ mãi, vẫn không thấy ba về và cũng không thấy mẹ đâu.

Chưa bao giờ mẹ về trễ trong ngày sinh nhật cô, nên Thiên Nhi bắt đầu lo lắng, đi lòng vòng quanh nhà, gặp bác quản gia và hỏi

- “Bác ơi, mẹ con đâu, sao giờ mẹ chưa về?”

- “Thiên Nhi ngoan, con ráng chờ thêm chút nữa đi, chắc mẹ con bận gì đó thôi.”

Buồn bã trở về phòng, cô tiếp tục ngồi đợi vì cô tin mẹ đã hứa thì mẹ sẽ làm.

30' sau, tiếng gõ cửa vang lên

Thiên Nhi bật dậy, chạy nhanh về phía cửa, miệng cười rất tươi

- “Mẹ, mẹ về rồi!”

Nhưng người mà cô nhìn thấy không phải mẹ, mà là bác quản gia.

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên môi Thiên Nhi, khuôn mặt bác quản gia hơi ngập ngừng và ánh lên nét bi thương, nhưng Thiên Nhi còn quá nhỏ để nhận biết điều đó.

- “Bác ơi, mẹ con về rồi hả bác? Mẹ con đâu ạ?”

- “Mẹ con ... vẫn chưa về...” - Bác quản gia ngập ngừng không nói

- “Bác ơi, bác làm sao vậy ạ? Sao mắt bác đỏ thế? Bác khóc ạ? Có chuyện gì bác nói cho con nghe đi, mẹ nói khóc là rất xấu.”

Nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô bé, bác quản gia không kìm được nước mắt, ôm Thiên Nhi vào lòng và nói:

- “Thiên Nhi có muốn đi gặp mẹ không?”

- “Có ạ, mẹ con đâu?”

- “Bác dẫn Thiên Nhi đi gặp mẹ nhé.”

Thiên Nhi tưởng là bác sẽ dẫn cô đi gặp mẹ nhưng bác ấy lại dẫn cô vào bệnh viện. Thắc mắc, Thiên Nhi kéo tay bác quản gia hỏi:

- “Bác ơi, sao lại vào đây? Bác nói dẫn con đi gặp mẹ cơ mà.”

- “Mẹ con đang ở trong này.”

- “Tại sao ạ? Mẹ bị bệnh sao bác?”

- “Thiên Nhi ngoan, đừng khóc nhé, khóc là mẹ con sẽ buồn lắm đấy.”

Rồi bác ấy dẫn cô đi vào một hành lang rộng, dừng lại trước một căn phòng đóng kín. Trước cửa phòng có rất nhiều người, có nhiều người Thiên Nhi đã từng gặp ở công ty mẹ.

Thiên Nhi đưa mắt nhìn lên, 3 chữ phòng cấp cứu đập vào mắt cô.

- “Mẹ con đang ở trong đó.”

Thiên Nhi dõi mắt quan sát từng người có mặt ở đây, mắt ai cũng đỏ hoe. Thế là thế nào? Tại sao mẹ lại ở trong đó?

Tất cả mọi người ở đó, ai cũng nhận ra đó chính là cô công chúa nhỏ của chủ tịch, nhưng hình như cô bé vẫn chưa biết mẹ mình bị gì.

Cô thư kí của mẹ tiến lại phía cô

- “Thiên Thiên, con phải cố gắng lên.”

- “Cô ơi, mẹ con bị làm sao vậy cô? Mẹ bị bệnh sao cô?”

Vừa lúc đó, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, đám người có mặt ở đó vây quanh ông bác sĩ.

- “Bác sĩ ơi, mẹ con bị sao vậy ạ?”

Ông bác sĩ già với khuôn mặt phúc hậu nhìn về phía cô bé con vừa nói.

- “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, người nhà hãy vào gặp cô ấy đi...”

Bác sĩ chưa nói hết câu, Thiên Nhi đã chạy ngay vào phòng.

Cô đã thấy mẹ, mẹ nằm trên giường bệnh trắng tinh, không giống với thường ngày, mẹ hôm nay mệt mỏi lắm.

Thiên Nhi òa khóc, ôm chầm lấy mẹ

- “Mẹ ơi, mẹ làm sao vậy mẹ? Mẹ đau ở đâu sao?”

Hoàng Tâm Lan mở đôi mắt yếu ớt nhìn cô con gái của mình, bà ấy ôm chặt Thiên Nhi, nước mắt lăn tăn rơi trên khuôn mặt xinh đẹp

- “Thiên Thiên ngoan của mẹ, mẹ xin lỗi.”

- “Sao mẹ lại xin lỗi? Mẹ chỉ cần nhanh khỏe lại là được rồi.”

Nhìn cô con gái trong vòng tay mình, Tâm Lan thực sự không nỡ. Thiên Nhi còn quá nhỏ để biết mọi chuyện. Bà biết, nếu bà mà ra đi thì Thiên Nhi sẽ không còn bất kì một người thân nào trên đời nữa, năm tháng sau này cô bé sẽ sống ra sao? Nhưng bà cũng biết, sức khỏe của mình đã đi đến giới hạn rồi.

- “Thiên Thiên, nghe mẹ nói một lần. Cuộc đời của con còn rất dài phía trước, nếu như mẹ không thể che chở cho con nữa thì con hãy cố gắng lên, kiên cường sống thật tốt như mẹ đã từng dạy con, nhớ không.”

- “Mẹ, sao mẹ lại nói thế? Mẹ không thương con nữa sao?”

- “Mẹ rất thương con, nhưng mẹ.... Nghe lời mẹ nói, trong cuộc đời này, người ta lừa lọc nhau, lợi dụng nhau để sống cho nên con đừng tin bất cứ một ai ngoài bản thân con. Có thể bây giờ con chưa hiểu được những gì mẹ nói nhưng hãy nhớ kĩ điều mẹ nói hôm nay, sau này con sẽ hiểu.”

- “Mẹ, vậy còn ba thì sao?”

- “Ba?” - Trên môi bà nở nụ cười mỉa mai - “Ông ta đã không còn là ba con nữa rồi, nói đúng hơn, chưa bao giờ ông ta là ba con. Loại người như ông ta không xứng đáng làm ba con.”

- “Con... con biết rồi, mẹ, vậy con ... không được tin bất cứ ai sao?”

- “Nếu như sau này còn tìm được người thật sự xứng đáng thì hãy tin, đừng giống như mẹ, hiểu không?”

Hơi thở Tâm Lan yếu ớt dần, một giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên gò má

Ôm con gái thật chặt lần cuối cùng, sức chịu đựng của bà cuối cùng cũng đi đến giới hạn.

- “Mẹ xin lỗi, Thiên Thiên, có lẽ mẹ không cố gắng được nữa rồi.”

- “Mẹ...”

- “Đừng khóc... con phải kiên cường lên chứ.”

- “Mẹ xin lỗi. Thiên Thiên của mẹ, sinh nhật vui vẻ nhé....”

Đôi bàn tay mẹ trượt dần khỏi người cô, Thiên Nhi nắm lấy bàn tay đang lạnh dần của mẹ. Đó chính là giây phút cô nhớ mãi trong cuộc đời này.

Những ai có mặt ở đó đều không kìm được, bật khóc, chỉ riêng Thiên Nhi, đôi mắt xanh trong sáng của thường ngày giờ nhuộm màu đỏ nhưng cô bé vẫn không khóc vì mẹ nói khóc mẹ sẽ buồn.

Thiên Nhi không biết về nhà bằng cách nào, chỉ nhớ khi cô bắt đầu định thần lại là đang ở trước cửa nhà mình. Ngôi nhà của cô rất rộng, rất đẹp, như một lâu đài nguy nga, rực rỡ. Mẹ cũng từng nói, cô là công chúa nhỏ sống trong lâu đài đó.

Nhưng lâu đài đó, ngày hôm đó đã thuộc về một người khác.

Bước vào nhà cùng bác quản gia, ngoài người đàn ông cô gọi là ba suốt bao năm còn có một người phụ nữ lạ mặt và một cô bé con bằng tuổi cô. Thiên Nhi của ngày đó còn quá nhỏ để hiểu chuyện

- “Ba, hai người này là ai? Sao họ lại ở đây?”

Người đàn ông đó liếc nhìn Thiên Nhi, đôi mắt không còn nét cưng chiều của thường ngày mà là sự chán ghét.

- “Tao không phải ba mày.”

- “Ông nói vậy là sao? Rốt cuộc thì ông đã làm gì với phu nhân, tại sao bà ấy lại...”

Nói đến đây bác quản gia bật khóc.

- “Cô ta làm sao rồi? Chết rồi sao? Tôi đã nói cô ta đừng đấu với tôi rồi mà. Hahaha.” - Người đàn bà lạ mặt nói, giọng nói hằn học, chua ngoa.

- “Bà... bà không được xúc phạm phu nhân.”

- “Tại sao tôi lại không dám? Cô ta là ai chứ? Chỉ là đồ thua cuộc bỏ đi thôi.”

- “Bà im đi, bà không được xúc phạm mẹ tôi.”

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời Thiên Nhi biết căm ghét một người.

- “Mày đúng là rất giống mẹ mày.”

- “Tôi là con mẹ tôi thì tất nhiên phải giống rồi, bà không thấy câu nói của mình quá ngu ngốc sao?”

- “Mày...” - Bà ta dơ tay định đánh Thiên Nhi

- “Đừng có chạm bàn tay dơ bẩn của bà vào người tôi.”

- “Các người biến khỏi đây đi, đây là nhà của mẹ tôi.”

- “Nhà của mày nhưng bây giờ nó đã trở thành nhà của tao rồi.” - Cô bé đứng bên cạnh hai người đó nói.

Giờ Thiên Nhi mới để ý đến cô ta, cô ta quả thật rất giống người cô gọi là ba

- “Con gái à, nhà này bây giờ là nhà của ba, không phải của mẹ con nữa đâu.” - Ông ta giả giọng nói nhỏ nhẹ giả tạo

- “Con không còn là công chúa nơi đây nữa rồi, nơi này bây giờ dành cho công chúa của ba.”

Thiên Nhi lúc đó không biết lấy đâu ra bao nhiêu sự cứng rắn, thông minh đến thế

- “Ồ, hóa ra mẹ tôi nói đúng, ông không xứng đáng làm ba tôi. Gia đình các người cũng không xứng đáng ở nơi đây đâu. Đây là một nơi đẹp đẽ, không hợp với loại người hai mặt như các người đâu.”

- “Mày... Hóa ra đó là những gì mẹ mày dạy mày, hay thật.”

- “Còn hơn những gì ông dạy, ông xem lại công chúa nhỏ của ông xem có bằng tôi không rồi hãy nói.”

- “Mày... mày cút ra khỏi đây.”

- “Ông khỏi cần đuổi, tôi cũng không muốn ở chung với loại người dơ bẩn như các người. Nhưng hãy nhớ lấy ngày hôm nay và hãy nhớ rằng tôi vẫn còn sống.”

Nói rồi, cô bé kéo tay bác quản gia rồi đi.

***

- “Sau đó em mới biết hóa ra ông ta lừa mẹ lấy hết cổ phần của công ty và toàn bộ tài sản của mẹ. Mẹ vì quá sốc nên bệnh tim tái phát. Bác sĩ nói bệnh của mẹ là do di truyền, bình thường uống thuốc đều đặn là không sao, nhưng có lẽ do cú sốc quá lớn nên mẹ mới ra đi như vậy. Sau đám tang của mẹ, em sống cùng bác quản gia, nhưng không bao lâu bác ấy cũng mất.”

Thiên Nhi kể lại câu chuyện thân nhiên như không liên quan đến mình nhưng Thiên Phong biết cô đau như thế nào, đôi mắt cô nhuốm nét buồn thê lương.

Anh ôm chặt cô vào lòng. Bây giờ rồi cuộc anh cũng biết, ngày hôm đó, tại sao cô khóc.

.....

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: ❧ Có anh bên em ❧

- “Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Ngày hôm đó là sinh nhật em, cũng là ngày em chỉ còn lại một mình trên đời. Em lang thang trên con đường mẹ hay dẫn em qua. Anh biết không? Ngày đó, đã hơn một lần em muốn đi theo mẹ, nhưng cuối cùng định mệnh lại cho em gặp anh. Và cuộc gặp gỡ đó đã thay đổi toàn bộ cuộc sống của em sau này.”

Thiên Phong cười cười

- “Xem ra sức ảnh hưởng của anh cũng lớn quá nhỉ?”

- “Lớn thật đấy! Nhưng anh có biết lần đầu tiên nhìn thấy anh, em có ấn tượng như thế nào không?”

- “Thế nào? Không phải là thấy anh đẹp trai quá đấy chứ?”

- “Đẹp cái gì mà đẹp! Ấn tượng đầu tiên của em về anh là có phải đầu óc anh có vấn đề hay không, sao lại đi giữa trời mưa như thế.”

- “Em... không thể có ấn tượng tốt về anh một chút à?”

Nhìn mặt anh, Thiên Nhi bật cười, nụ cười hòa vào làn gió nhẹ.

- “Nhưng sau khi nói chuyện với anh rồi, em mới biết anh rất tốt. Những lời anh nói ngày hôm đó đã giúp em hiểu ra rất nhiều. Anh còn nhớ không? Ngày hôm đó, trước khi chia tay, anh nói sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau. Chỉ vì câu nói đó thôi mà em kiên trì đến tận bây giờ. Những lúc mệt mỏi nhất, khó khăn nhất, em lại nhớ đến anh. Và nó giúp em đứng lên, anh luôn là tia sáng trong cuộc đời em”

- “Anh cũng giống như em, khi mệt mỏi nhất, muốn buông xuôi nhất, anh lại nhớ về cô bé có nụ cười trong sáng ngày đó”

- “Lần thứ hai gặp lại em, em thay đổi hoàn toàn, nói cho anh biết, trong 5 năm đó, em đã trải qua những gì? Tại sao em thay đổi nhiều đến thế?”

- “Em thay đổi từ sau ngày mẹ em mất, không còn là một cô bé hay cười như ngày xưa nữa. Em ít nói, trầm mặc hơn nhiều. Sau khi bác quản gia mất, thì đúng là em chỉ còn một mình trên đời. Không người thân, không nơi nương tựa. Bọn trẻ con xung quanh ai cũng gọi em là trẻ mồ côi. Em sống chỉ bằng tình thương lay lắt của những người hàng xóm xung quanh. Em trải qua cuộc sống như thế gần một năm trời. Đến năm em 7 tuổi, tình cờ em gặp được một người phụ nữ rất tốt bụng, bà ấy không có chồng con gì nên nhận em làm con nuôi. Bà ấy cũng làm trong ngành thời trang giống như mẹ em. Vì được mẹ dạy từ nhỏ nên em rất có năng khiếu về thời trang và giúp đỡ bà ấy rất nhiều.”

- “Mẹ nuôi em là một người rất tốt, bà ấy cho em học vẽ, học thiết kế, thậm chí bà ấy còn dạy em kinh doanh nữa. Năm em 11 tuổi, bà ấy mất. Toàn bộ tài sản của bà ấy được quyền góp cho trại trẻ mồ côi, nhưng bà ấy cũng để lại cho em căn nhà và một số vốn rất lớn với mong muốn em sẽ thực hiện được ước mơ của mình. Bà ấy có lẽ là người mà em mang ơn nhất trong cuộc đời này.”

- “Năm 11 tuổi, em gặp được anh Lâm và Thiên Vy, và bắt đầu từ lúc đó chúng em nương tựa vào nhau, là một gia đình thực sự. Không biết có phải là do duyên số hay không, hai người họ cũng rất có năng khiếu về thiết kế. 3 đứa tụi em cùng nhau học về kinh doanh, và bằng những kiến thức thực tế em có suốt bao năm cùng số vốn của mẹ nuôi để lại, chúng em xây dựng nên một công ty, rất nhỏ thôi. Vì ngày đó, chúng em còn quá nhỏ, kinh doanh gặp rất nhiều khó khăn, đã có những lúc em muốn buông xuôi tất cả nhưng hai người đó luôn ở bên động viên em. Và cuối cùng chúng em cũng cùng nhau xây dựng nên một Hoàng Thiên như bây giờ.”

- “Hoàng Thiên?”

Thiên Nhi gật đầu

- “Hoàng Thiên, đó là tên tập đoàn của mẹ này xưa. Em muốn xây dựng lên một nơi giống như mẹ từng làm.”

- “Vậy còn Rose thì sao? Nhãn hiệu thời trang đó hình như cũng thuộc Hoàng Thiên.”

- “Anh có biết hình ảnh đại diện của Rose là gì không?”

- “Là hoa hồng.”

- “Đúng vậy, hoa hồng. Đó là loài hoa mẹ thích và cũng là loài hoa tụi em rất thích.”

Thiên Nhi nở nụ cười nhẹ

- “Hoa hồng trắng là của Thiên Vy, anh Lâm thì phá cách hơn một chút với hoa hồng đen, còn hoa hồng xanh thuộc về em. 3 màu đó là phổ biến nhất trong thời trang của Rose, còn lại số ít màu khác là của các nhà thiết kế khác.”

- “Em rất giỏi, Thiên Nhi, Hoàng Thiên và Rose bây giờ đang có một chỗ đứng rất quan trọng trong ngành thời trang. Chắc chắn mẹ sẽ rất tự hào về em.”

- “Mẹ sẽ tự hào về cả 3 đứa tụi em chứ.”

- “Anh biết không? Lần này em về đây thực ra là có mục đích đấy. Nhưng cũng không ngờ, em lại gặp được anh.”

- “Mục đích sao?”

- “Em muốn lấy lại một thứ thuộc về em. Đó là công ty của mẹ.”

- “Công ty của mẹ?”

- “Đúng vậy, theo như em biết, Hoàng Thiên ngày đó có một chi nhánh ở đây. Sau khi lấy được cổ phần của mẹ, hình như cũng không được bao lâu, công ty xuống dốc, ông ta bán lại 1 số cổ phần cùng căn nhà của mẹ em và cùng vợ con về đây.”

- “Nói cho anh biết... bọn họ là ai.”

Thiên Nhi nhìn anh, trong đôi mắt anh ánh lên tia lạnh lẽo của thường ngày. Cô mỉm cười, nép sâu vào lòng anh.

- “Bọn họ là... vợ chồng Nguyễn Hoàng Dương, Trần Minh Ngọc và con gái của họ - Nguyễn Ngọc Minh Châu.”

Nghe đến đây, khóe môi Thiên Phong cong lên thành một nụ cười rất nhẹ, ánh mắt anh băng lãnh hơn đến vài phần. Nhưng tiếc là Thiên Nhi không nhìn thấy cảnh này.

- “Có muốn anh giúp em lấy lại những gì thuộc về em hay không?”

- “Nhưng đây là mối thù của em, phải để em tự giải quyết chứ.”

- “Ngốc quá, nghe này, từ bây giờ đã có anh bên em, khó khăn của em, mối thù của em cũng là của anh. Từ bây giờ trở đi, nỗi đau anh sẽ cùng em vượt qua, khó khăn anh sẽ cùng em vứt bỏ, đau đớn hãy để anh thay em gánh vác, chỉ cần em bước bên anh thế là đủ, được không?”

- “Anh đúng là đồ ngốc. Có ai lại muốn tự chuốc đau khổ về mình đâu.”

Thiên Phong nở nụ cười, vòng tay ôm chặt lấy cô

- “Ừ, anh ngốc thế đấy, vì chỉ có đồ ngốc mới yêu được em.”

- “Hứa nhé, để anh giúp em.”

- “Được rồi, em hứa.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: ㄟ Hôn ước của Thiên Phong ㄟ

- “À, quên nói với em một điều.”

- “Điều gì anh?”

- “Ba mẹ anh muốn gặp em.”

- “Gặp em? Làm gì?”

- “Làm sao anh biết được. Nhưng họ muốn gặp em, tối nay.”
- “Tối nay? Sao anh không nói với em sớm hơn, bây giờ mới chuẩn bị làm sao kịp?”
- “Không cần chuẩn bị gì đâu, em cứ như thế này là được rồi.”
- “Nhưng...”
- “Yên tâm đi, ba mẹ anh dễ tính lắm.”
- “Em có nói em lo lắng đâu.”
- “Vậy thì sao?”
- “Chỉ là, em vẫn... chưa sẵn sàng lắm.”
- “Vậy bao giờ em mới chịu đi gặp họ?”

Thiên Nhi cười

- “Em sẽ đi gặp ba mẹ anh, nếu như... anh bắt được em.”

Nói rồi, Thiên Nhi vùng dậy, thoát khỏi vòng tay anh, Thiên Phong mỉm cười đuổi theo cô.

Thế là trên bãi cỏ xanh mướt, điểm xuyến một vài bông bồ công anh trắng nhẹ đung đưa trong gió, một chàng trai đuổi theo một cô gái tựa như chàng hoàng tử và nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích đạo nọ, ánh nắng ban mai nhẹ nhẹ chiếu xuống hai thân hình, làm rạng rỡ nụ cười trên môi họ, vô ưu, vô lo, bình yên đến kì lạ.

Làn gió nhẹ thổi qua, làm tung bay mái tóc cô gái, và cũng làm cuốn đi bao buồn phiền, một mối trong tâm trí cả hai.

Có lẽ, chỉ có giờ phút này, ở bên nhau họ mới tìm được thứ bình yên hiếm có như vậy.

Gió xua tan nỗi buồn

Gió cuốn bay nỗi đau

Gió mang kí ức đến

Gió đem muộn phiền đi

Động lại trong tâm trí chỉ còn niềm vui và nỗi nhớ .....

****

Cuối cùng thì Thiên Nhi vẫn đồng ý đi gặp ba mẹ Thiên Phong, quả thực thì cũng có một chút lo lắng, nhưng vì có Thiên Phong bên cạnh nên cô cũng thấy yên tâm phần nào.

Tại biệt thự nhà họ Lâm

Nơi này đúng là rộng hơn so với tưởng tượng của Thiên Nhi, nhưng nó không đem lại cảm giác lạnh lẽo, trống vắng mà có sự bình yên, ấm áp, tràn ngập hơi ấm gia đình.

Bước vào nhà, Thiên Nhi lễ phép cúi chào hai vị phụ huynh

- “Con chào hai bác.”

Lâm phu nhân rất thân thiện, cười tươi nói

- “Thiên Nhi, vào đây con.”
- “Hai bác muốn gặp con ạ?”
- “Đúng vậy, chúng ta có chuyện muốn nói với hai đứa, nhưng chuyện đó để sau đã. Vào đây, ăn cơm đã rồi nói sau.”
- “Dạ, nhưng...”
- “Không nhưng gì hết, hôm nay bác đích thân xuống bếp đấy, cơ hội có một không hai, con nhất định phải thưởng thức.”

Nói rồi, kéo Thiên Nhi vào phòng ăn, không để cho cô nói thêm câu nào, Thiên Nhi phát hiện ra rằng, độ bá đạo của hai mẹ con nhà này y như nhau.

Bữa ăn trôi qua trong không khí vô cùng thoải mái, lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm qua, Thiên Nhi cảm nhận được không khí gia đình ấm áp đến vậy.

*****

- “Hôm nay con rất cảm ơn hai bác, đã lâu lắm rồi con không được cảm nhận không khí gia đình như vậy.”

- “Hôm nay bác cũng rất vui.”

- “Hai bác muốn gặp con có chuyện gì không ạ?”

- “Chúng ta có một số chuyện cần nói với hai con, chuyện này liên quan đến hạnh phúc của hai con.”

- “Chuyện gì ạ?”

- “Chuyện là.....”

Bỗng nhiên đúng lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên, một người giúp việc bước vào, nói

- “Dạ thưa, có vợ chồng chủ tịch Minh Dương và con gái đến ạ.”

Ba mẹ Thiên Phong có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh lấy lại phong độ

- “Mời họ vào.”

Ông Hoàng Dương cùng vợ và con gái bước vào, bọn họ vô cùng ngạc nhiên vì sự có mặt của Thiên Nhi.

Thiên Nhi nhàn nhã tựa người vào ghế chờ xem náo nhiệt, quả thật cô cũng có một chút tò mò về sự có mặt của bọn họ ở đây hôm nay.

- “Mời ngồi.”

- “Hôm nay, hai người đến đây có chuyện gì không?” - Lâm phu nhân nhàn nhạt hỏi, bà ấy không thích hai vợ chồng nhà này lắm.

- “Chào hai anh chị, hôm nay vợ chồng chúng tôi đến đây là có chuyện muốn bàn với anh chị và cháu.”

- “Chuyện gì?”

- “Dạ, là về hôn ước của Minh Châu nhà chúng tôi và cháu Phong ...”

Chưa để ông ta nói hết câu, Lâm phu nhân đã ngắt lời

- “Chúng tôi cũng đang muốn bàn với hai người về chuyện này.”

- “Dạ, vậy có thể tổ chức lễ đính hôn sớm cho hai đứa được không ạ?” - Bà Ngọc - mẹ Minh Châu nói.

Lâm phu nhân cười nhạt

- “Đính hôn? Tôi có nói con trai tôi sẽ lấy con gái hai người sao?”

- “Chị nói thế là sao?”

- “Ý của tôi là chúng tôi muốn hủy bỏ hôn ước giữa hai đứa.”

- “Hủy bỏ hôn ước? Chị đùa à?”

- “Tôi nghiêm túc.”

- “Chị... chị... không thể làm thế được...” - Bà Ngọc bắt đầu nổi nóng

- “Tại sao lại không thể?”

- “Hôn ước giữa hai nhà sao có thể nói hủy là hủy được? Chúng tôi nhất định không đồng ý.”

- “Nhớ lại đi, khi giao hẹn hôn ước của hai đứa, chúng ta đã nói, nếu như sau này tụi nhỏ không đồng ý thì sẽ hủy bỏ, hạnh phúc của chúng phải để chúng tự quyết định.”

- “Đúng thế, Minh Châu nhà chúng tôi yêu con trai của anh chị.”
  - “Nhưng Thiên Phong không yêu nó.”
  - “Bác ...” - Khuôn mặt Minh Châu đau khổ nhìn Lâm phu nhân.
  - “Minh Châu à, bác biết con thích Phong nhưng con cần phải hiểu rõ, nó không yêu con, nếu như cố gắng ép buộc hai đứa bên nhau, sau này cả hai đứa đều đau khổ, chúng ta không muốn điều đó xảy ra.”
  - “Nhưng con không thể sống thiếu anh Phong được.”
  - “Cuộc đời con còn dài, sau này con sẽ gặp được người mà con yêu thật lòng, còn đối với Phong, con hãy suy nghĩ kĩ xem, có thật sự là con yêu nó hay không? Hay đó chỉ là tham vọng chiếm hữu trong con mà thôi.”
  - “Con...”
  - “Từ nhỏ, hai đứa đã được định trước là sẽ ở bên nhau, bây giờ anh chị nói thế không thấy bất công với con gái chúng tôi sao?” - Ông Dương lên tiếng.
- Thiên Nhi liếc mắt nhìn ông ta, ông ta vẫn vậy, không khá hơn được chút nào. Con gái của ông ta thì bất công vậy còn cô thì sao?
- Khóe môi Lâm phu nhân nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai
- “Xin lỗi, nếu tôi nhớ không lầm thì người mà chúng tôi giao ước kết hôn với Thiên Phong không phải con gái hai người.” - Chưa để bà ấy lên tiếng, Lâm Thiên Long - ba của Thiên Phong đã nói. Đáy mắt ông ẩn hiện tia chán ghét.
  - “À, suýt nữa tôi cũng quên mất chuyện này, hai người hiểu rõ hơn ai hết, giữa Minh Châu và Thiên Phong chưa bao giờ có hôn ước mà, đúng không?”
  - Lâm phu nhân nói, nụ cười mỉa mai cổ hữu trên môi.
  - “Ba mẹ, chuyện này là sao?” - Minh Châu nói.
  - “Chuyện này...”
  - “Nếu như hai người không nhớ thì để tôi nhắc lại cho. Hôn ước là của con trai chúng tôi, Thiên Phong và con gái của Tâm Lan chứ không phải con gái hai người. Mặc dù bây giờ không biết con bé đang ở đâu nhưng chúng tôi không cần tìm người thay thế.”

Câu nói của Lâm phu nhân đã giáng một đòn rất mạnh lên gia đình kia, và cả Thiên Nhi nữa.

- “Hai gia đình chúng ta chưa bao giờ có mối liên hệ nào hết, vì thế nên chúng ta cũng không có gì để nói với nhau hết, các người có thể về được rồi đấy.”

Bọn họ đi rồi, ánh mắt Thiên Nhi đờ đẫn như lạc vào miền không gian vô định nào đó, câu nói lúc nãy của Lâm phu nhân vẫn quanh quẩn trong đầu cô, rốt cuộc mọi chuyện là sao?

Về mặt đó không lọt khỏi đôi mắt Thiên Phong, anh nhìn cô.

Rồi như chợt hiểu ra điều gì đó, khóe môi anh cong lên thành một đường cong cực kì hoàn hảo.

.....

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: ㄟ hoàng tâm lan ㄟ

- “Bác, chuyện bác vừa nói là sao? Hôn ước của anh Phong...” - Thiên Nhi nói, cô vẫn chưa hiểu được có chuyện gì xảy ra, bà ấy nói con gái của Tâm Lan là sao?
- “À, chuyện là thế này...” - Đôi mắt Lâm phu nhân mơ màng như nhớ về một thời xa xăm nào đó.
- “Bác có một cô bạn rất thân từ thuở nhỏ, lớn lên cùng nhau, học cùng nhau từ cấp 1 cho tới khi lên đến đại học, sau này khi cả hai cùng lập gia đình, bác sinh ra Thiên Phong, còn cô ấy sinh được một cô con gái, bác và cô ấy đã hứa với nhau sau này sẽ cho hai đứa lấy nhau.”

Ngừng một lúc, bà nói tiếp

- “Người vừa nãy là chồng cũ của cô ấy và là ba con bé.”

- “Người bạn của bác... tên là gì ạ?”

- “Cô ấy tên là Tâm Lan, Hoàng Tâm Lan.”

Cái tên đó được nói ra, ánh mắt Thiên Nhi bàng hoàng, sững sờ, một giọt nước mắt trong suốt trào ra nơi khóe mi.

- “Thiên Nhi, con sao thế?” - Lâm phu nhân ngạc nhiên nhìn cô.

Duy chỉ có Thiên Phong, anh không bất ngờ về phản ứng của cô, chỉ chăm chú quan sát khuôn mặt cô. Trong đôi mắt anh có sự thương xót, đau lòng, và cả vui mừng ngượng ngùng.

- “Bác... bác biết mẹ con sao?”

- “Mẹ con?”

- “Hoàng Tâm Lan là mẹ con.”

Sững người mất vài giây rồi bất chợt niềm xúc động mãnh liệt kéo đến với hai vợ chồng nhà họ Lâm

- “Con nói sao? Con là con gái của Tâm Lan sao?”

Giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng Thiên Nhi vẫn để mặc cho nó rơi. Cô khẽ gật đầu.

Lâm phu nhân vô cùng xúc động, giọng nói bà ấy nghẹn ngào, những giọt nước mắt thay nhau lăn dài trên má

- “Lần đầu tiên gặp con, bác đã thấy con rất quen, hóa ra con giống cô ấy quá.”

- “Hoàng Thiên Nhi, Hoàng Tâm Lan, tại sao bác không nhớ ra nhỉ? Tâm Lan đã từng nói, con gái cô ấy cũng mang họ Hoàng mà.”

- “Nhưng Tâm Lan...” - Nói đến đây, rốt cuộc Lâm phu nhân cũng không thể nhịn được nữa, bật khóc.

- “Mẹ con đã mất 10 năm về trước rồi.” - Nụ cười gượng gạo nở trên môi Thiên Nhi, miệng cười nhưng nước mắt vẫn rơi.

Những ngón tay thon dài mang theo hơi ấm quen thuộc nhẹ lướt qua khuôn mặt cô, lau đi những giọt nước mắt còn vương lại trên khóe mi.

Một lúc sau, Lâm phu nhân cũng bình tĩnh hơn

- “Sau khi biết chuyện của Tâm Lan và nghe tin Hoàng Thiên phá sản, chúng ta đã đi tìm con, nhưng không có bất kì tin tức gì về con, 10 năm qua, con sống tốt không?”

- “Con vẫn sống rất tốt. Sau khi mẹ mất, con thay đổi nơi ở rất nhiều lần nên có lẽ không ai biết con ở đâu.”

- “Chuyện năm đó... là sao? Tại sao Tâm Lan lại...”

- “Theo như con biết thì năm đó, ông ta không biết làm cách gì lừa mẹ con kí vào giấy chuyển nhượng tài sản cho ông ta. Sau đó, trở mặt, mẹ con vì quá sốc nên bệnh tim tái phát.”

- “Ông ta khôn kiếp đến thế sao?”

Thiên Nhi cười, nụ cười mỉa mai

- “Bác biết đấy, Minh Châu, cô ta bằng tuổi con.”

- “Khốn kiếp, bác nhất định không bỏ qua chuyện này, Thiên Nhi, bác sẽ giúp con, làm cho ông ta thân bại danh liệt.”

- “Không cần đâu ạ. Để con tự giải quyết là được rồi.”

- “Nhưng ....”

- “Vội lại anh Phong cũng hứa sẽ giúp con rồi, hai bác đừng bận tâm.”

- “VẬY... cũng được. Nhưng có khó khăn gì nhớ nói với bác.”

Trầm ngâm một lúc Lâm Thiên Long lên tiếng

- “Nhưng Tâm Lan xưa nay làm việc rất chắc chắn, nếu không phải người cô ấy tin tưởng thì sao có thể dễ dàng giao lại tài sản như vậy? Mà người cô ấy tin tưởng nhất trên đời này chỉ có một, sao lại có thể ...”

- “Anh nói rất đúng, Tâm Lan tuyệt đối sẽ không tin tưởng Hoàng Dương.”

- “Mẹ con biết chứ, mẹ ông ta lừa dối mình nhưng vẫn sẵn sàng diễn kịch cùng ông ta. Con cũng không hiểu được, rốt cuộc mẹ con suy nghĩ cái gì.”

- “Mẹ con biết sao?”

- “Trong cuốn nhật kí mẹ con để lại, bà ấy viết như thế. Trong cuốn nhật kí đó, hầu như là những dòng tâm sự dành cho một người. Hai bác là bạn của mẹ con, vậy hai bác có biết, người mà mẹ con yêu là ai không?”

Lâm phu nhân buông tiếng thở dài

- “Biết chứ, mối tình của bọn họ, từng là mối tình đẹp nhất được lưu truyền trong trường của chúng ta mà.”

- “Con còn nhớ không, Thiên Nhi? Câu hỏi mà bác hỏi con trong cuộc thi hoa khôi đó.”

- “Người bạn trong câu chuyện đó của bác... là mẹ con sao?”

- “Đúng thế, mẹ con từng là một thánh nữ của trường, xinh đẹp, tốt bụng, thánh thiện, được rất nhiều người thích, mẹ con thì đối với ai cũng như nhau, không đặc biệt thích một ai cả. Nhưng rồi đến một ngày, người đó xuất hiện, ban đầu thì họ suốt ngày cãi nhau, giống như nước với lửa vậy đó, thực ra thì bác và bác trai quen nhau cũng là nhờ suốt ngày đi giảng hòa cho họ, nhưng không biết họ yêu nhau từ bao giờ. Giống như một cặp Kim Đồng - Ngọc Nữ, tình yêu của họ rất đẹp, rất kiên cường. Ai ai nhìn vào chắc chắn đều phải ngưỡng mộ.”

- “Tình yêu của Tâm Lan gặp rất nhiều trắc trở. Gia đình của bên nhà người đó là gia đình danh giá, rất coi trọng môn đăng hộ đối và họ cũng chăm sóc con dâu tương lai rồi. Hôn nữa, ông bà ngoại của con cũng đã mất sớm, Tâm Lan không có gì đề xứng với anh ta cả, nên gia đình bên đó biết bao lần gây sức ép, ép buộc Tâm Lan rời xa anh ta. Nếu như ngày đó Tâm Lan kiên cường như con bây giờ thì có lẽ cô ấy đã hạnh phúc.”

- “Mẹ con đồng ý chia tay sao ạ?”

- “Không hẳn là đồng ý. Bác còn nhớ như in ngày hôm đó, bác và Tâm Lan đang cùng nhau trở về từ công ty, thì gặp bọn họ. Những lời bọn họ nói ngày đó quá tàn nhẫn với Tâm Lan, không những xúc phạm, nhục mạ cô ấy mà còn xúc phạm cả gia đình cô ấy. Con cũng biết tính mẹ con rồi đấy, bình thường thì có thể cam chịu nhưng cô ấy sẽ không tha thứ cho những ai dám đụng đến gia đình mình, nên những năm sau đó, Hoàng Thiên luôn là đối thủ cạnh tranh trực tiếp với nhà bên đó, hại họ đến mức suýt phá sản mấy lần.”

- “Năm đó, người mà mẹ con yêu ấy, anh ta không dám phản đối lại gia đình, không dám đứng ra bảo vệ mẹ con. Nên sau ngày hôm đó, mẹ con đã có ý định buông tay, nhưng còn chưa dứt khoát. Trớ trêu thay, mấy ngày sau, có một người con gái đến gặp mẹ con, cô ta nói cô ta đã có thai. Và chuyện đó cũng chính là động lực để mẹ con chia tay người đó. Ngày cưới của anh ta là ngày Tâm Lan khóc nhiều nhất từ lúc bác quen biết cô ấy. Nhưng cũng giống như con, cô ấy rất mạnh mẽ, dứt khoát ra đi tạo dựng sự nghiệp. Từ hai bàn tay trắng mà tạo dựng được một Hoàng Thiên như ngày đó, quả thật rất giỏi.”

- “Bác cũng không hiểu tại sao cô ấy lại lấy Hoàng Dương, anh ta trước đây cũng là một người rất si tình với Tâm Lan, còn Minh Ngọc, vợ anh ta bây giờ, trước đây rất thích anh ta, và cũng rất ghét Tâm Lan. Nhưng có thể đó cũng là một điều may mắn, vì có con của bây giờ. Thiên Nhi, con rất giống mẹ con.”

- “Mẹ nói, tên của con được đặt dựa theo tên người đó. Vậy người đó là ai ạ?”

- “Chủ tịch tập đoàn Hàn thị bây giờ, Hàn Thiên Minh, ba của Thiên Duy đấy, chắc con cũng biết.”

- “Hóa ra là ông ấy. Bây giờ thì con đã hiểu vì sao trong tên con lại có chữ “Thiên””

- “Hoàng Thiên của bây giờ có phải là do con quản lý?” - Lâm Thiên Long lên tiếng sau một hồi trầm mặc

- “Tại sao bác biết ạ?”

- “Nhãn hiệu thời trang con mặc ở cuộc thi hoa khôi cùng với bộ trang sức mới nhất của Rose đã làm bác nghi ngờ, hôm nay, biết con là con gái của Tâm Lan thì bác càng chắc chắn hơn.”

- “Con đúng là rất giỏi, giống như mẹ con.”

- “Đó là nhờ công sức của rất nhiều người.”

- “Vậy hôn ước của con là với Thiên Nhi?”

Con người này giờ vẫn im lặng không nói tiếng nào bất chợt lên tiếng, kéo mọi người về với chủ đề chính.

- “Con không cần nóng lòng thế chứ con trai.” - Lâm phu nhân lại bắt đầu chăm chọc con trai.
- “Hạnh phúc của con tất nhiên con phải lo rồi.”
- “Được rồi, hai đứa các con quả thật rất có duyên. Hôn ước định trước với nhau, lại tình cờ yêu nhau...”
- “Vì con và cô ấy sinh ra dành cho nhau.”

Nghe câu nói đó của anh, Thiên Nhi siết nhẹ tay anh, khóe môi cô bắt gặp nụ cười, nhẹ nhàng, ấm áp như gió xuân.

Định mệnh đôi khi cũng thật kì diệu!!

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: 开始 bắt đầu kế hoạch trả thù 结束

Một buổi tối đẹp trời nào đó

Trong phòng họp bí mật của 3 anh em nhà họ Hoàng

Thiên Nhi ngồi yên lặng suy tư nhìn tập tài liệu vừa được thư kí giao cho

Thiên Lâm và Thiên Vy cũng chăm chú nghiên cứu tài liệu

- “Thiên Thiên, bên Minh Dương vừa tung ra sản phẩm mới, có thể nói là sản phẩm mở đầu cho dòng thời trang thu đông năm nay. Đang được rất nhiều người trong nước đón nhận. Đây chính là thời điểm thích hợp nhất để chúng ta triển khai kế hoạch, em nghĩ sao?” - Thiên Lâm nói
- “Đúng đó, Thiên Thiên, đầu tư Minh Dương đối với chúng ta không phải chuyện khó, bây giờ là thời điểm bọn họ đang chủ quan nhất.”

Thiên Nhi trầm tư một lúc rồi cô nói

- “Anh Lâm, căn nhà của mẹ em...”
- “Em yên tâm đi, căn nhà đó bây giờ đã thuộc quyền sở hữu của em. Người mua lại căn nhà đó nói, ông ta vẫn chưa ở đó một ngày nào hết, nơi đó vẫn còn nguyên vẹn như ngày xưa.”
- “Cảm ơn anh, anh Lâm. Bây giờ có lẽ cũng đã đến lúc giành lại thứ thuộc về mình rồi.”

Ngừng một lúc, cô nói tiếp:

- “Vy Vy, mấy mẫu thiết kế lần trước cậu đưa tớ đã đến lúc tung ra rồi đấy, nhớ, đánh mạnh vào thị trường trong nước nhưng cũng không được lơ là thị trường quốc tế. Đến lúc cho bọn họ biết sức mạnh thật sự của Hoàng Thiên rồi. Anh Lâm, kế hoạch lần trước anh em mình đã bàn bắt đầu tiến hành được rồi. Không cần phải quá gấp gáp, cho bọn họ đứng trên đỉnh cao danh vọng một chút cũng được.”
- “Người của chúng ta ở bên đó nói, bọn họ đang có một kế hoạch lớn gì đó, nhưng đang thiếu vốn, hình như đang dựa vào mối quan hệ với Lâm gia để tìm kiếm vốn...”
- “Tài trợ cho bọn họ, dưới danh nghĩa một nhà quân phiệt nào đó.”
- “Em...”
- “Anh cũng biết, em làm việc gì cũng có mục đích mà. Ông ta cũng không phải là một tay gà mờ, ngược lại còn là một tên cáo già. Muốn đoạt được Minh Dương từ tay ông ta không phải chuyện khó nhưng cũng không dễ dàng gì. Thời điểm này là thời điểm lòng tin của ông ta dễ bị lung lay nhất, cứ lợi dụng vào đó, xâm nhập vào nội bộ công ty rồi tiến hành kế hoạch.”
- “Lòng hào tâm của em vẫn chưa lớn đến mức đi giúp đỡ kẻ thù.”
- “Anh hiểu rồi, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu tiến hành.”

****

Suốt một tuần sau đó, làng thời trang yên ảm không một chút động tĩnh.

Minh Dương đúng là đang đứng trên đỉnh cao của danh vọng vì sản phẩm của bọn họ đang được rất nhiều người đón nhận và vui hơn là có một nhà quân phiệt sẵn sàng tài trợ cho dự án mới của bọn họ.

Ngày thứ hai đẹp trời, làng thời trang bắt đầu có gió

Hoàng Thiên bỗng nhiên tung ra sản phẩm mới, nhưng bất ngờ hơn là bọn họ đánh thẳng vào thị trường trong nước.

Những ai có một chút kiến thức về thời trang hay nói đúng hơn là những ai có mắt nhìn đều thừa biết thời trang của Hoàng Thiên đẹp và độc đáo vô cùng.

Hơn nữa dòng sản phẩm thời trang thu đông năm nay của Hoàng Thiên với gam màu trắng là chủ đạo, không quá hở hang cũng không kín đáo quá mức, rất phù hợp với xu thế của người tiêu dùng năm nay, nhẹ nhàng, thanh khiết nhưng cũng không quá ngây thơ.

Và tất nhiên nó nổi trội vượt xa thời trang của Minh Dương.

Chỉ trong vòng 2 ngày ra mắt, số lượng bán ra vượt xa sản phẩm của Minh Dương mấy tuần qua.

Thời trang của Hoàng Thiên tuy rằng giá rất cao nhưng chất lượng, mẫu mã lại cực kì tốt, thế nên chỉ trong vòng mấy ngày, người tiêu dùng đã quay lưng lại với Minh Dương.

Sản phẩm của Minh Dương bán ra không đủ để thu hồi số vốn đã bỏ ra

Tất nhiên Chủ tịch Minh Dương vô cùng tức tối nhưng cũng không dám làm gì vì động đến Hoàng Thiên cũng giống như tự đưa mình vào cửa tử.

****

- “Bước đầu tiên đã thành công ngoài mong đợi của chúng ta. Vy Vy lần này cậu làm rất tốt.”

- “Đúng thế, mấy mẫu thiết kế lần này của em quả thật rất tuyệt, em giỏi lắm, Vy Vy.”

- “Cái đó em biết mà.” - Thiên Vy héch nặc lên trời tạo thành một góc 45 độ

- “Lại bắt đầu rồi đấy, đi ra ngoài chơi, nhanh lên.”

- “Còn lâu em mới đi.”

- “Không đi thì thôi, nói với anh làm gì. Thiên Thiên, tiếp theo em tính như thế nào?”

- “Vội gì anh, dự án lớn của bọn họ còn chưa tiến hành nữa mà.”

- “Vậy tiếp theo em định làm gì?”

- “Em muốn về Anh.”

- “Về Anh?”

- “Vâng. Hai người có muốn về thăm mẹ không?”

- “Tớ muốn, tớ muốn, về thăm mẹ, với lại thăm lâu đài nhỏ của Thiên Thiên nữa.”

- “Ừ, anh cũng muốn.”

Thiên Nhi cười nhẹ

- “Được rồi, vậy chuẩn bị đi, mấy ngày nữa tụi mình đi.”

Thiên Lâm bỗng cười “gian gian”

- “Sao nào, 2 đứa có tính dẫn bạn trai về gặp mẹ không đây?”

- “Tất nhiên rồi.” - Thiên Vy nói - “Còn anh thì sao? Mãi vẫn không có bạn gái, đẹp trai có thừa để làm gì?”

- “Kiếm được cô bạn gái như em thì thà anh ở giá còn hơn.” - Thiên Lâm bữu môi khinh bỉ

- “Ê, anh nói thế là có ý gì hả? Anh đang khinh bỉ em đó hả?”

- “Ừ, em hiểu sao thì nó là vậy.”
- “Nè, em là em gái anh đấy, không thể đối tốt với em chút à?”
- “Chính vì em là em gái anh nên anh mới nói sự thật cho em biết.”
- “Anh..”
- “Anh làm sao? Anh tốt quá đúng không?”
- “Tốt tốt cái đầu anh, em trừ cho anh ở giá suốt đời.”
- “Anh cũng mong là thế, để anh ám em cả đời luôn cũng được.”
- “Anh..”
- “Sao?”
- “Anh đứng lại đó cho em.”
- “Anh đâu có ngu.”

Thế là một màn Tom & Jerry phiên bản người thật diễn ra vô cùng náo nhiệt.

Thiên Nhi chỉ biết lắc đầu nhìn hai anh em bọn họ. Họ đúng là những người góp phần làm cuộc sống của cô bớt nhàm chán hơn.

Rồi như bỗng nhớ ra chuyện gì, đôi mắt cô nhìn về một hướng xa xăm nào đó

“Mẹ, con nhớ lâu đài nhỏ của chúng ta.”

.....

P/s: Năm mới chúc mọi người bình an, vui vẻ và hạnh phúc.

Happy New Year !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: ㄟ Rắc rối của Hoàng Thiên ㄟ

Một tuần trôi qua, làng thời trang đã trở lại vẻ yên bình vốn có ban đầu.

Sản phẩm thời trang thu đông năm nay của Hoàng Thiên quả thật đã tạo ra một tiếng vang vô cùng lớn. Gây ảnh hưởng không nhỏ đến xu thế người tiêu dùng năm nay.

Hôm nay, Thiên Nhi đang ngồi chăm chỉ nghiên cứu tài liệu tại phòng làm việc thì Thiên Lâm bước vào.

- “Thiên Thiên, có về chúng ta phải về Anh sớm hơn kế hoạch rồi.”
- “Có chuyện gì vậy anh?”
- “Trụ sở chính của Hoàng Thiên bên Anh đang gặp một số vấn đề.”

Thiên Nhi đặt tập tài liệu xuống bàn, khẽ nhíu mày

- “Vấn đề?”
- “Đúng thế, chúng ta gặp một số vấn đề nhỏ về bản quyền thiết kế.”
- “Bản quyền thiết kế? Chuyện như thế nào, anh nói rõ cho em nghe xem.”

- “ Là thế này, gần đây, có một hãng thời trang kiện chúng ta về việc vi phạm bản quyền của họ, sản phẩm mới chúng ta tung ra giống sản phẩm của họ đến 90%...”

- “ Khoan đã, sản phẩm mới? Gần đây, ngoài sản phẩm thời trang thu đông của Thiên Vy, em đâu có đồng ý tung ra sản phẩm mới?”

- “ Em không đồng ý? Là sao? Cách đây hai ngày, bên trụ sở chính của chúng ta cho tung ra sản phẩm mới, bọn họ nói với anh là đã thông qua ý kiến của em. Anh tưởng em đồng ý, nên không hỏi lại em. Vậy chuyện này...”

- “ Anh đưa em xem mấy bộ thời trang vừa được tung ra.”

Thiên Lâm nhấn vài phím trên laptop, một loạt những bộ thời trang với màu đỏ làm chủ đạo được bày ra.

Thiên Nhi trầm tư nghiên cứu một lúc rồi cô nói

- “ Mấy mẫu thiết kế này, vừa nhìn qua thì đúng là có phong cách của Hoàng Thiên với họa tiết chính là hình hoa hồng, nhưng nếu như quan sát kĩ lại thì anh sẽ thấy một số chi tiết thiết kế quá sơ sài, mà thời trang Hoàng Thiên quan trọng nhất là chất lượng, mẫu mã, nhà thiết kế của Hoàng Thiên chúng ta không bao giờ làm ra loại sản phẩm thiếu kĩ thuật như thế này.”

- “ À, còn một vấn đề quan trọng nữa. Em đã từng nói, sản phẩm của Hoàng Thiên, hạn chế nhất là màu đỏ, bởi vì nó quá rực rỡ. Nhưng mấy mẫu thiết kế này, sắc sỡ quá mức cho phép. Người cho tung ra sản phẩm này, phải chăng đã quá xem thường chúng ta.”

- “ Em nói rất đúng, lỗi là do anh quá sơ suất. Anh xin lỗi.”

- “ Lỗi có phải do anh đâu. Đừng tự trách mình nữa.”

- “ Khoan đã, nếu vậy không lẽ...”

- “ Đúng thế.”

- “ Tin đồn Hoàng Thiên có nội gián đã xuất hiện từ rất lâu, nhưng không ngờ mãi đến tận bây giờ mới chịu lộ mặt.”

- “ Nói cho em biết, ai là người báo với anh em thông qua việc tung ra sản phẩm mới.”

- “ Người này...”

- “ Sao? Anh có gì khó nói à?”

- “ Người này là người năm xưa từng xây dựng Hoàng Thiên với mẹ, cũng là người nằm trong bộ phận thiết kế của chúng ta.”

- “ Marina.”

- “ Uhm, đúng là cô ấy, nhưng mà, có khi nào chúng ta nhầm lẫn hay không? Cô Marina làm việc cho Hoàng Thiên biết bao nhiêu năm...”

- “ Muốn biết đúng hay không, chỉ cần thử là rõ thôi mà anh.”

- “ Thử?”

- “ Đúng thế, báo với Vy Vy đi, chúng ta sẽ quay về Anh vào ngày mai.”

- “ Anh nói với nó rồi. Chắc giờ này nó đang lo thu dọn hành lý ở nhà ấy.”

- “ Vâng. Anh cũng chuẩn bị đi, em cần bàn giao lại một số công việc ở đây.”

- “ Có cần báo với Thiên Phong và Thiên Duy không?”

- “ Lát nữa em sẽ nói với anh Phong, anh không cần lo. Anh nhớ đừng thông báo gì với bên kia việc chúng ta trở về, còn nữa, nếu được thì anh chuẩn bị cho em một số tài liệu liên quan đến vụ kiện và hãng thời trang bên kia. Phải biết đối thủ là ai thì mới có thể thắng được chứ.”

- “ Được, anh đi làm ngay. Không làm phiền em nữa.”

- “ Cảm ơn anh.”

Thiên Lâm đi rồi, căn phòng trở lại vẻ yên ắng vốn có, Thiên Nhi lại bận bù đầu vào mớ công việc của dự án mới. Bây giờ, khi đã quản lý Hoàng Thiên, cô mới biết được sự vất vả của mẹ năm xưa. Và càng thương mẹ hơn, tuy bận nhưng ngày nào mẹ cũng dành thời gian cho cô.

****

Khi Thiên Nhi hoàn thành xong công việc thì trời cũng vừa tối.

Cô lấy điện thoại gọi cho Thiên Phong

- “Thiên Nhi?”
- “Vâng, là em”
- “Có chuyện gì thế? Em đang ở đâu?”
- “Em đang ở công ty.”
- “Công ty? Giờ này em vẫn chưa xong việc sao? Anh đã nói đừng làm việc nhiều quá rồi mà.”
- “Có chút công việc em cần phải bàn giao, giờ mới hoàn thành được.”
- “Bàn giao? Em tính đi đâu sao?”
- “Đúng rồi, em gọi để báo với anh, ngày mai tụi em sang Anh, anh có thể đi cùng tụi em được không?”
- “Sao gấp vậy? Không phải lần trước em nói một thời gian nữa sao?”
- “Em cũng định là thế nhưng trụ sở của Hoàng Thiên bên Anh gặp một số vấn đề, em phải về để giải quyết.”
- “Vấn đề? Nghiêm trọng không?”
- “Em cũng chưa rõ lắm, ngày mai gặp nhau em sẽ nói kĩ hơn với anh.”
- “Được rồi, để anh gọi Thiên Duy, em nhớ đi về nhà cẩn thận, mặc thêm áo vào, trời đang lạnh đấy.”
- “Em biết rồi mà, anh cứ xem em là trẻ con không bằng.” - Thiên Nhi bật cười.
- “Thì em là trẻ con mà.”
- “Vậy thì anh đang yêu một đứa trẻ đấy.”
- “Anh có nói không phải đâu.”
- “Anh...”
- “Được rồi, về nhà đi, đi cẩn thận, ngày mai gặp.”
- “Tạm biệt anh.”
- “Tạm biệt.”

Thiên Nhi cắt điện thoại, lên xe trở về nhà.

Ngày mai lại bắt đầu một ngày mới, với biết bao nhiêu khó khăn đang chờ đợi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: ㄟ về anh ㄟ

7h sáng

Sân bay Tân Sơn Nhất

2 cô gái và 3 chàng trai của chúng ta có mặt ở đó từ rất sớm, mỗi người một phong cách, cá tính, có phần bụi bặm đúng chất của dân làm thời trang. Tuy nhiên, khuôn mặt ai cũng mang một nét suy tư khó tả. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ của riêng mình nhưng đều chung một chủ đề đó là vụ kiện của Hoàng Thiên.

- “Thiên Nhi” - Thiên Phong nói.
- “Sao vậy anh?”
- “Trong việc này có gì đó không được đúng cho lắm.”
- “Không đúng? Ý anh là sao?” - Thiên Vy thắc mắc.
- “Thứ nhất, đây là một hãng thời trang rất nhỏ, so với Hoàng Thiên phần thắng của bọn họ hầu như là con số 0, sao lại ngu ngốc đến mức đứng ra thách thức Hoàng Thiên, cho dù bọn họ thắng trong vụ kiện này, nhưng còn sau đó, chắc chắn sẽ không còn đường để sống nữa, trừ khi bọn họ có người chống lưng.”
- “Đúng vậy.” - Thiên Duy tiếp lời.
- “Thứ hai, như em đã nói, thời trang Hoàng Thiên chú trọng nhất là chất lượng, và đặc biệt là tông màu, nhưng những mẫu thiết kế này, chỉ cần là những người biết đến thời trang Hoàng Thiên cũng thừa hiểu, vậy tại sao bọn họ lại chọn những mẫu thiết kế này mà không phải những màu khác, phù hợp hơn?”
- “Đó cũng là thắc mắc của em, em nghĩ đây không phải là một vụ kiện thương mại bình thường. Có gì đó không ổn lắm ở đây.”
- “Thiên Thiên em nhớ chứ, ngày xưa cũng từng có một vụ tương tự như thế.” - Thiên Lâm suy tư nói.
- “Ý anh là vụ của The Flower năm đó?” - Thiên Vy nói.
- “Đúng thế, năm đó cũng là bắt nguồn từ một vụ kiện như bây giờ, nếu anh nhớ không nhầm thì bộ thời trang năm đó cũng là của cô Marina.”
- “Năm đó chúng ta mới vào nghề, Hoàng Thiên cũng chưa có chỗ đứng trong ngành thời trang như bây giờ, vụ kiện đó đúng là đã gây cho chúng ta rất nhiều khó khăn, nhưng nếu là bây giờ, những vụ như thế này đâu thể gây ảnh hưởng gì đến Hoàng Thiên được. Huống chi đây lại là một tập đoàn rất nhỏ.” - Thiên Vy.

Thiên Nhi trầm tư một lúc rồi cô nói

- “Em nghĩ vụ này có liên quan đến vụ của ngày xưa bởi vì sau vụ đó, cái tên The Flower cũng bị xóa sổ khỏi ngành thời trang. Anh Lâm, cho người điều tra xem cô Marina và The Flower có mối quan hệ gì với nhau.”
  - “Em vẫn nghi ngờ cô ấy sao?”
  - “Em vẫn không tin cả hai vụ đó là trùng hợp ngẫu nhiên, đều vi phạm bản quyền ở mẫu thiết kế của cô ấy. Với lại...”
  - “Sao? Có chuyện gì à?”
  - “Ngày xưa khi đến công ty cùng mẹ, em có gặp cô ấy mấy lần, ánh mắt cô ấy nhìn mẹ có gì đó rất lạ mà ngày đó em không giải đáp được.”
  - “Em nói anh mới nhớ, có một vài thông tin nói rằng cô Marina là con gái của một dòng họ rất giàu có, vậy tại sao ngày đó cô ấy lại đầu quân cho một công ty thời trang mới nổi như Hoàng Thiên hơn nữa còn là do những người chưa có chút kinh nghiệm như tụi mình quản lý.”
  - “Điều tra về cô ấy cho em, nếu có gì đáng ngờ thì báo với em, nhớ tập trung vào The Flower mấy năm về trước.”
  - “Anh biết rồi, anh làm ngay.”
- “Quý hành khách chú ý, chuyến bay mang số hiệu MF XXX từ TP Hồ Chí Minh đến London chuẩn bị cất cánh...”
- Tiếng thông báo vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của mỗi người. Thiên Nhi đứng lên, kéo lại chiếc nón lười trai che khuất một phần gương mặt, cô nói
- “Đi thôi, tạm thời gác lại chuyện này, sang bên kia chúng ta tính tiếp.”
  - “Đúng thế, đi thôi, tớ nhớ cái thời tiết London lắm rồi.” - Thiên Vy kéo chiếc vali đứng dậy, hào hứng nói.
  - “Nhớ thời tiết London mà ăn mặc phong phanh thế này hả? Bước vào mùa đông rồi đấy, bên đó không được như bên này đâu.”
  - “Á, chết rồi, tớ quên!!!”
  - “Em ngồi nguyên một buổi chiều mà chuẩn bị như thế hả? Còn ở đó mà than vãn cái gì? Sống bên đó bao nhiêu năm mà còn không nhớ nổi mùa đông nữa là sao?”
  - “Anh tưởng em ngốc chắc, quên thì sang bên đó kiểm, đâu có thiếu.”

- “Ừ ở đó mà kiếm, ra khỏi sân bay đừng có mà bám theo anh là được.”

- “Ai mà thèm, đồ keo kiệt.”

- “Lại lắm bám cái gì thế hả?”

- “Đâu có ai nói gì đâu...”

- “Lên máy bay đi rồi cãi nhau, cẩn thận hai người bị bỏ rơi lại đó luôn đấy.” - Thiên Duy kéo vali bước theo Thiên Phong và Thiên Nhi, trước khi rời đi không quên nhắc nhở hai anh em nhà kia.

****

Chiếc máy bay cất cánh, mang theo 5 con người, 5 dòng suy nghĩ bay đến thành phố London hoa lệ, nơi bọn họ từng có những kỷ niệm chưa bao giờ quên.

Trên máy bay, Thiên Lâm đang chăm chú gì đó trên điện thoại, cặp đôi của hai bạn trẻ nào đó thì đang chí chóc tranh nhau đồ ăn.

Thiên Nhi tựa đầu vào vai Thiên Phong, mười ngón tay đan vào nhau

- “Ngủ một chút đi, còn rất lâu mới đến. Tối qua chắc em lại thức khuya.”

Thiên Nhi nhìn anh, khóe môi cong lên, siết nhẹ tay anh

- “Cảm ơn anh.”

- “Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng cảm ơn anh, giờ thì ngoan ngoãn ngủ một chút đi, rồi sẽ ổn thôi.”

Thiên Nhi vòng tay ôm lấy anh, ngoan ngoãn nép vào lòng anh.

- “Em biết rồi.”

****

Thành phố London hoa lệ tấp nập người.

Những bông tuyết trắng nhỏ xíu nhẹ nhàng rơi, vương lại trên những cành cây và trên mái tóc người đi đường.

Tuyết đầu mùa thật đẹp!

- “Wow đẹp quá, chúng ta về rất đúng lúc, vừa có tuyết đầu mùa, tuyệt quá!!!” Thiên Vy thích thú đùa nghịch với những bông tuyết.

- “Cô làm cái gì mà háo hức thế?”

- “Anh thì biết cái gì mà nói, tuyết đầu mùa là đẹp nhất cả mùa đông đấy, anh có thấy ai cũng thích ngắm tuyết đầu mùa không? Đúng là không biết thương thức gì hết.”

- “Anh Lâm, anh Lâm, ra đây chơi.”

- “Chơi chơi cái gì, em nghịch đủ chưa? Vào nhanh không bị cảm bây giờ, ăn mặc thì phong phanh suốt ngày lo chơi.”

- “Có chơi thôi mà cũng không cho nữa.” - Thiên Vy phụng phịu nói.

- “Lại ý kiến gì nữa đấy, mười mấy tiếng trên máy bay mà vẫn còn sức quậy, phục em thật luôn đấy.”

- “Anh cũng còn sức mà mắng em đấy thôi.”

- “Còn cãi nữa, vào đây nhanh, xe đến rồi kia, sức khỏe đã yếu, suốt ngày không biết giữ gìn.”

- “Em ôm chứ anh có ôm đâu mà lo.”

- “Em ôm thì ai lo cho em hả? Thiên Thiên sức khỏe còn yếu hơn, em lại lấy cho nó nữa thì sao?”

- “Vâng, em biết lỗi rồi, ngày xưa toàn là ai dụ dỗ em đi chơi để bị ôm chứ?”

- “Ai dụ dỗ thì có liên quan đến anh sao? Thiên Thiên, giờ về nhà ha.”

- “Vâng.”

- “Mà này, anh cảnh cáo con bé kia mà sao em cũng không khá hơn chút nào vậy hả? Em sức khỏe còn yếu hơn nó mà còn ăn mặc phong phanh như thế, muốn bị ốm lắm à?”

- “Em biết rồi, lần sau em sẽ chú ý mà. Mà anh Lâm này...”

- “Gi?”

- “Anh ngày càng giống mẹ tui em rồi đấy.”

- “Đúng đúng, chả giống anh trai tí nào.”

- “Hai đứa này, anh quan tâm như thế mà còn ý kiến này nọ, đã thế thì từ nay anh không thèm quan tâm nữa, muốn làm gì thì làm đi. Thiên Phong, cậu lo cho Thiên Thiên, còn Thiên Duy, cậu quan tâm con bé nhiều chuyện kia giúp tôi, tôi về chơi với con Mark còn vui hơn hai đứa này.”

Thiên Nhi và Vy Vy nhìn nhau cười, lâu lắm rồi mới chọc được ông anh này =.=’

- “Ê ê anh ơi, anh giận à?”

- “Tôi mắc gì phải giận hai cô chứ.”

- “Không giận cũng được, mà giận đi càng tốt, Thiên Thiên, tuyết đầu mùa kia, ra chơi đi.”

Thiên Nhi bật cười rồi cũng đi theo Vy.

- “Hai con bé kia, đi về nhà ngay cho anh.”

- “Tuồng anh giận chứ.”

- “Cậu Lâm sao mà dám giận hai cô được chứ.” - Bác lái xe lên tiếng sau một lúc quan sát mấy con người này màu mè trước cửa sân bay.

- “Aaaaaaa, bác, con nhớ bác quá à, bác có nhớ con không?”

- “Mấy tháng cô đi, bác không phải thay xe liên tục nữa, cũng không có ai phá phách nữa, bác rất thoải mái, vì thế cô cứ đi càng lâu càng tốt không phải nhớ đến bác đâu.”

- “Báccccccccc....”

- “Được rồi, giờ có về không, vừa xuống máy bay sao mà còn nhiều sức để la hét thế.”

Chiếc xe sang trọng lăn bánh, ngoài cửa sổ, những bông tuyết đầu mùa rơi nhẹ nhàng, trông đẹp và thơ mộng đến kì lạ.

- “Đúng rồi, anh Lâm, Mark của em đâu?”

- “Hỏi bác ấy, đừng hỏi anh.”

- “À, bác quên mất, nhanh nhanh để bàn giao lại nó cho cô nữa chứ.”

- “Cục bông của cháu, nó sao rồi bác?”

- “Nó sắp chết rồi, chó với chủ phiên như nhau.”

- “Bác, bác làm gì nó rồi, không phải bác cho nó vào nồi nấu lên rồi đó chứ?”

- “Bác cũng đang định thế.”

- “Báccccccccc...”

- “Hahaha ...”

Ngoài trời, làn gió nhẹ vẫn thổi, những bông tuyết vẫn rơi.

Trong xe vẫn rộn rã tiếng cười nói như London của bao năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Buổi tối,

Thủ đô London hoa lệ tràn ngập ánh đèn màu.

Trong căn biệt thự nọ, tràn ngập sự ảm áp của không khí gia đình, có một bạn trẻ nào đó đang bế một cục bông rất xinh, mon men bò đến gần chiếc ghế sofa nơi có một bạn trẻ khác đang vui đùa vào mớ giấy tờ

- “Ê, ê tên kia.”

- “Gi?”

- “Anh thấy nó đẹp không?” - Chỉ vào con cún.

- “Cô không nhìn thấy tôi đang bận hay sao mà còn ở đó đẹp với không đẹp?”

- “Hỏi tí làm gì giữ vậy?”

Thiên Duy rời mắt khỏi đồng giấy tờ, nhìn Thiên Vy rồi nhìn lại con cún

- “Ừ, đẹp, cô với nó đẹp giống nhau, cái mặt cô nhìn y như cái mặt nó.”

- “Anh đang đá đều ai thế hả, ý anh nói tôi giống con cún hả?”

- “Lâu lâu mới thấy cô thông minh đột xuất nhỉ?”

- “Nói gì hả, ngon nói lại lần nữa coi.”

Thiên Vy nộ khí xung thiên, thả con cún xuống ghế sofa, chỉ tay vào Thiên Duy

- “Mark, hãy nhớ, hấn ta là kẻ thù của chúng ta, đến cắn hấn cho chị, nhanh lên.”

Con Mark đôi mắt tròn xoe hết nhìn Thiên Vy lại nhìn Thiên Duy, rồi vẫy vẫy đuôi, mon men bò lại gần Thiên Duy và ... liếm liếm.

- “Ôi, sao nó ngoan quá nhỉ?” - Thiên Duy vuốt ve con chó, cười cười chọc tức ai kia.

- “Mark, em đúng là đồ mê trai bỏ bạn, chị có dạy em như thế không hả, cắn hấn cho chị cơ mà.”

Nói rồi bế con cún cách xa bàn tay gian ác của bạn kia. Khuôn mặt vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng vào con cún

- “Chị nói lại cho em nghe nhé, chơi với ai cũng được nhưng tuyệt đối không được lại gần tên này, hấn muốn bắt em cho vào nôi đấy.”

Thiên Duy bò ra bàn cười phá lên vì vẻ mặt rất chi là ba chấm của bạn Vy

- “Cô đang cố ý chọc cười tôi đấy hả?”

- “Cười cười cái đầu anh, chẳng có gì đáng để cười ở đây cả.”

- “Lần đầu tiên tôi thấy có người nói chuyện với chó bằng vẻ mặt như cô đấy.”

- “Kệ tôi, không phải anh đang làm việc sao, lo làm đi.”

- “Tại ai phá đám hả?”

Thiên Vy chẳng nói chẳng rằng, ôm con cún vào một góc, nhỏ lông nó tự kỉ =.”

Im lặng được một lúc, Thiên Vy không có chuyện làm, lại tiếp tục bò lại gần ghế sofa

- “Ê, nói nghe cái này này.”

- “Gi nữa?”

- “Anh đói không?”

- “Tôi vừa ăn xong, không đói, đi ra chỗ khác chơi cho tôi làm việc.”

- “Có cái này ngon lắm này, anh ăn thử mà xem.”

- “Đã nói không đói rồi mà.”

- “Thì cứ ăn xem.”

- “Được rồi, cô phiền phức quá, ăn cái gì?”

- “Cái này này.” - Đưa ra một cái hộp nhỏ.

Thiên Duy liếc mắt nhìn cái hộp trên tay bạn Vy, anh cảm thấy như đang có một đàn quạ đen bay đầy đầu.

- “Hoàng Thiên Vy, cô đang giỡn mặt với tôi đó hả.”

- “Giỡn mặt gì đâu, tôi tốt bụng đến thế kia mà.”

- “Tốt bụng cái đầu cô, cô bảo tôi ăn thức ăn của chó là có ý gì đây hả?”

- “Ồ, có ý gì đâu nhỉ? Con Mark cũng ăn đấy, có sao đâu?”

- “Cô... cô đi ngay và luôn cho tôi làm việc.”

- “Anh thông cảm chút đi mà, 3 người kia đang lo công việc của họ rồi, chỉ còn mình anh chơi với tôi thôi.”

- “Thế cô không thấy tôi cũng đang làm việc à?”

- “Ồ, thế anh có làm việc à, nãy giờ chỉ thấy anh ngồi cãi nhau với tôi thôi mà.”

- “Cô... họ không giao cho cô việc gì hay sao mà nhõn nhõn thế hả?”

- “Tôi á? Nếu như không muốn hỏng việc thì còn lâu họ mới giao cho tôi.”

- “... “

- “Ê, mà anh đang nghiên cứu cái quái gì thế?”

- “Một số thông tin về The Flower.”

- “Đưa tôi xem xem, cái này tôi có biết một chút.”

- “Sao? có gì đặc biệt không?”

- “Theo những gì tôi nhớ thì The Flower năm đó cũng là một nhãn hiệu có tiếng, nhưng sau vụ kiện với Hoàng Thiên, cái tên đó gần như bị xóa sổ.”

- “Bị xóa sổ? Thực ra tôi cũng chưa hiểu lắm, tại sao nó lại bị xóa sổ, Hoàng Thiên làm gì với nó sao?”

- “Không, đó là một vụ kiện vi phạm bản quyền thiết kế bình thường, nhưng thực ra cũng rất khó khăn đối với Hoàng Thiên của năm đó, chỉ là bằng chứng bên chúng tôi đưa ra hợp lý hơn bên bọn họ rất nhiều nên Hoàng Thiên mới thắng được, nói thì nghe đơn giản vậy thôi nhưng phải trải qua biết bao nhiêu phiên tòa mới xử được đây.”

- “Nhưng mà sau cái lần thua trong vụ kiện đó, cái tên The Flower dường như không còn xuất hiện một lần nào nữa, rồi dần dần bị xóa sổ khỏi làng thời trang, chúng tôi cũng rất thắc mắc về vấn đề này. Mà lạ nhỉ, trong cái đồng giấy tờ này không đề cập một chút gì đến người đứng đầu của The Flower, cũng giống như năm đó, chỉ có giám đốc điều hành và luật sư của bọn họ đứng ra xử lý vụ kiện còn người đứng đầu chưa bao giờ lộ mặt.”

- “Cô nói tôi mới để ý, hình như The Flower này còn nhiều điều khá là phức tạp.”

- “Anh nói rất đúng, thông tin về The Flower chúng ta có được chỉ là những thông tin cực kì mơ hồ, tập đoàn này phức tạp hơn những gì chúng ta tưởng tượng rất nhiều.” - Thiên Nhi, Thiên Phong và Thiên Lâm từ trên lầu bước xuống.

Sau khi đã ngồi vào vị trí, Thiên Lâm lên tiếng

- “Càng nghĩ anh càng thấy khó hiểu, thật ra bọn họ làm thế để làm gì, nếu muốn hạ uy tín của Hoàng Thiên, với năng lực của bọn họ và với danh dự của Hoàng Thiên bao năm trong nghề, việc đó dường như không có khả năng. Vậy lý do là gì?”

- “Hay là Hoàng Thiên của năm xưa từng đắc tội gì với ai nhỉ?”

- “Nếu như là Hoàng Thiên của thời xưa thì có lẽ gây thù lớn nhất là với Hàn Thị của chúng tôi nhưng tôi đảm bảo việc đó không phải do Hàn Thị làm.”

- “Chuyện đó em biết chứ, ba anh... chắc chắn sẽ không động vào Hoàng Thiên.”

Lúc đó, điện thoại của Thiên Lâm reo, bắt máy, vẻ mặt anh trầm ngâm theo những lời nói của ai đó.

- “Thiên Thiên, cô Marina là con gái riêng của một nhà tài phiệt rất giàu có ở Anh, từ nhỏ sống ở Việt Nam cùng mẹ. Tuy là con gái riêng không được dòng họ chấp nhận nhưng vẫn được người cha hết mực thương yêu, cô ấy là một người rất có tài, năm 22 tuổi, mẹ mất, cô ấy chuyển sang định cư bên Anh, dưới một đồng hồ sơ giả, không ai biết cô ấy là ai. Điều đáng nói ở đây, cô ấy từng học chung một trường đại học với mẹ em.”

Thiên Nhi trầm tư một lúc như đang suy nghĩ cái gì đó.

- “Là bạn? Hay là thù?”

- “Chuyện này anh không biết, em hỏi bác gái xem sao.”

- “Không cần làm phiền đến bác ấy đâu, là bạn hay là thù, vài ngày nữa chúng ta sẽ biết.”

- “Em tính làm gì sao?”

- “Ngày mai, anh ra chỉ thị tổ chức một buổi họp báo, chính thức đứng ra xin lỗi tập đoàn bên kia.”

- “Xin lỗi? Sao em lại muốn làm thế?”

- “Có lẽ mọi chuyện không phức tạp như chúng ta nghĩ, có lẽ cũng có những người muốn dành một khoảng lặng để chúng ta hiểu hơn về ai đó, hay cũng có thể để chúng ta trưởng thành hơn.”

- “Tớ vẫn không hiểu cậu muốn nói gì.”

- “Rất nhanh thôi, cậu sẽ hiểu, Vy Vy à.” - Thiên Nhi nở nụ cười nhẹ, tươi sáng mà yếu ớt như những cánh hoa mùa đông.....

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Ngày hôm sau

Báo chí bắt đầu rầm rộ vì cuộc họp báo bất ngờ của Hoàng Thiên

Và càng bất ngờ hơn khi biết nội dung của nó.

Hoàng Thiên đứng ra xin lỗi tập đoàn bên kia vì ăn cắp ý tưởng thiết kế của mẫu thời trang mới ra mắt. Tuy nhiên cuộc họp báo lần này chỉ do trợ lý ra mặt lên tiếng chứ tuyệt nhiên người đứng đầu Hoàng Thiên không hề xuất hiện.

Tập đoàn bên kia cũng đồng ý chấp nhận lời xin lỗi, chấp nhận bồi thường thiệt hại.

Vụ việc kết thúc một cách êm đẹp, êm đẹp đến bất ngờ.

***

Tại biệt thự nhà họ Hoàng

- “Thiên Thiên, em nói xem, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?”

- “Anh Lâm à, em đâu có nói là muốn làm gì tiếp theo đâu, kết thúc rồi thì cho nó qua đi.”

- “Cho qua...?”

- “Bây giờ chúng ta đi gặp cô Marina, chắc cô ấy đang đợi chúng ta.”

***

Trụ sở chính của Hoàng Thiên

Một tòa nhà sừng sững, uy nghiêm nằm ở trung tâm thành phố London hoa lệ.

Trong phòng thiết kế của tập đoàn Hoàng Thiên, một người phụ nữ trẻ, rất xinh đẹp đang suy tư nhìn những bức vẽ, rất lâu, rất lâu sau đó, có tiếng gõ cửa vang lên.

Một nhóm gồm 3 chàng trai và 2 cô gái bước vào. Có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ chẳng ai biết đây là những người quyền lực nhất trong tập đoàn này.

Người phụ nữ trẻ mỉm cười, đi đến bên dãy ghế sofa dành cho khách

- “Cuối cùng thì mấy đứa cũng chịu về.”

- “Cô đã có lời mời, sao tụi con dám không về được.” - Thiên Nhi cười đáp.

- “Con thông minh như thế, chắc cũng đoán ra, vụ việc lần này do cô gây ra rồi nhỉ?”

- “Con biết, nên con mới đến đây tìm câu trả lời.”

- “Vậy con muốn biết cái gì nào? Con gái.”

- “Về mối quan hệ của cô và mẹ con.”

- “Được thôi, vậy cô sẽ kể cho con nghe một câu chuyện cũ.”

- “Ngày xưa, cô đã từng rất rất ghét mẹ con, cái quyết định góp vốn để xây dựng nên Hoàng Thiên, thực ra cũng xuất phát từ ý định phá rối của cô mà thôi. Nhưng khi Hoàng Thiên xây dựng nên, nhìn vào sự cố gắng của mẹ con, cô lại không nỡ phá nó đi.

- “Tại sao cô lại ghét mẹ con?”

- “Nói ra thì đây cũng là một câu chuyện cũ của thời đại học. Cô từng thích một người, nhưng người đó lại yêu mẹ con, nên cô ghét, thế thôi.”

- “Nhưng mẹ Tâm Lan và người đó cũng đâu đến được với nhau.” - Thiên Vy

- “Mãi đến sau này cô mới biết được câu chuyện đó đầy chứ. Có trách thì có lẽ nên trách gia đình bên đó, quá coi trọng môn đăng hộ đối. Chứ hai người đó, có lẽ chẳng ai có lỗi cả.”

- “Sau này, khi Tâm Lan mất, cô cũng rút ra khỏi Hoàng Thiên, không bao lâu sau nó sụp đổ. Đến tận bây giờ cô cũng không biết được nguyên nhân Tâm Lan làm thế. Chắc chắn cô ấy không ngu ngốc đến mức dâng sự nghiệp của mình lên tay kẻ bắt tài kia. Tâm Lan xưa nay không làm việc gì không có mục đích cả. Và điều cô thắc mắc nhất là tại sao cô ấy lại để Thiên Nhi lại một mình.”

- “Đó cũng là chuyện mà con đang cần tìm lời giải đáp.”

- “À, đúng rồi, cái kẻ bắt tài vô dụng kia giờ ra sao rồi?”

- “Kẻ bắt tài vô dụng?” - Thiên Nhi bật cười.

- “Còn không phải sao? Hắn ta không làm được cái gì có ích hết, vừa nhận quản lý Hoàng Thiên thì không đến 2 tuần nó phá sản luôn rồi, còn không phải bắt tài thì là gì?”

- “Hoàng Thiên còn một chi nhánh ở Việt Nam, cô nghe nói ông ta đang quản lý đúng không?”

- “Vâng ạ, con về Việt Nam lần này cũng vì vụ việc đó.”

- “Giải quyết đến đâu rồi?”

- “Chỉ chờ thời điểm cần thiết nữa thôi ạ.”

- “Thế thì tốt. Suýt nữa thì quên mất, mục đích cô gọi mấy đứa về đây không phải vì mấy chuyện nhảm nhí này đâu.”

- “Còn chuyện gì quan trọng sao ạ?”

- “Cô vừa tìm được một số bản thiết kế, trong đó có giấy tờ ngày xưa của mẹ con.”

- “Của mẹ?”

- “Ừ, để cô đưa cho con xem”

Những bức vẽ, giấy đã úa màu theo năm tháng, trên đó là những nét phác thảo sơ lược, tuy chỉ mới là sơ lược thôi nhưng đã cho người xem thấy được nét độc đáo trong đó

- “Đẹp quá!” - Thiên Vy reo lên.

- “Đúng thế, nó rất đẹp, tuy chỉ mới là bản phác thảo thôi nhưng cũng đủ để biết khi tiến hành ra thì nó đẹp đến cỡ nào. Ngày xưa, Tâm Lan rất ít khi vẽ, mặc dù cô ấy học chuyên ngành thiết kế, nhưng có lẽ còn phải lo lắng cho Hoàng Thiên nhiều quá nên ít khi cô ấy tung bộ thiết kế của mình ra thị trường.”

Thiên Nhi trầm ngâm nhìn những bức vẽ, khóe môi cong cong lên thành một nụ cười.

- “Mẫu thiết kế này, mẹ con đã thiết kế từ 10 năm trước, bây giờ có thể biến nó thành trào lưu được không nhỉ?”

- “Haha, con nói cô mới để ý nha, 10 năm rồi chứ đâu có ít.”

- “Không sao ạ, mẫu thiết kế của mẹ con thì 10 năm hay 20 năm nữa vẫn có thể được.”

- “Vy Vy, cậu chỉnh sửa lại một số chi tiết cần thiết, dựa theo bản thiết kế của mẹ, xong thì đưa tớ xem.”

- “Được, tớ làm ngay đây.”

- “Gọi mấy đứa về đây, cô rất xin lỗi, chỉ là... có những lúc cô muốn mấy đứa dành ra một chút thời gian để nhớ về mẹ, hình như cũng sắp đến đám giỗ của Tâm Lan rồi nhỉ.”

- “Vâng ạ, 2 tuần nữa. Khi đó cô sẽ đến chứ ạ?”

- “Tất nhiên rồi. Trong 2 tuần này, hãy giải quyết cho xong vụ tên bắt tài kia, coi như làm quà cho mẹ con. Cô sẽ giúp mấy đứa một tay.”

- “Cô ạ?” - Thiên Lâm nói.

- “Nè, nè, đừng có mà coi thường cô đấy nhé. nói cho con biết, trong cái kế hoạch lớn của Minh Dương hiện giờ, cô cũng đang góp một tay đấy, chỉ chờ ngày mấy đứa ra tay thôi đấy nhé.”

- “Cô đúng là ngoài sức tưởng tượng của con.”

- “Còn phải nói sao? À mà, 2 cậu nhóc này là ai đây? này giờ cô quên mất.”

- “Bạn trai của hai đứa kia đấy cô ạ.” Thiên Lâm lắc đầu làm ra vẻ tủi thân lắm

- “Hai đứa có mắt nhìn người ghê ấy, mà sao cô có cảm giác hai cậu nhóc này quen quen nhỉ, nhất là con “ - Chỉ vào Thiên Phong - “con rất giống ai nhỉ? À đúng rồi, rất giống Lâm Thiên Long. Sao thế nhỉ, hay là cô nhớ nhầm không ta?”

Thiên Phong bật cười

- “Con là con trai của ông ấy sao không giống được.”

- “Cái ... cái gì? Con là con trai ông ấy á? Và con là bạn trai của...?”

- “Thiên Nhi.”

- “Ôi trời, 2 cái đứa này, sao không nói sớm để cô chúc mừng luôn cái, ngày xưa mẹ con với Tâm Lam thân lắm đấy, hứa gả con cho nhau luôn, mà giờ 2 đứa lại đi yêu nhau thật, nghe có vẻ thú vị đấy.”

- “Thú vị gì hà cô?” - Thiên Nhi.

- “Thì thú vị chứ thú vị gì. Sau này cưới ấy thì nhớ mời cô làm chủ hôn nghe chưa, cô thay mặt mẹ con luôn cho. Ngày xưa gây sự với bà kia khá nhiều, không biết giờ gặp lại có bị mắng không đây.”

- “Còn nhóc kia “ - Chỉ vào Thiên Duy - “Con trai nhà họ Hàn?”

- “Sao cô biết ạ?”

- “Nhìn con là cô đoán ra thôi, nên nhớ ngày xưa cô từng si mê ba con một thời đấy nhé. À, bé Vy.”

- “Cô gọi con?”

- “Cô nói nghe cái này nè, sau này mà gia đình bên kia dám bắt ép gì con, thì con nhớ nói cô, cô xử hết luôn cho. Ngày xưa Tâm Lan còn nể tình, chỉ mới đùa giỡn, chưa cho Hàn Thị phá sản, còn bây giờ mà bọn họ dám làm gì con cô sẽ xử đẹp cho.”

- “Cô ơi, Hàn Thị bây giờ danh tiếng ghê lắm, cô chắc cô xử được không?”

- “Đã nói đừng có coi thường cô rồi mà. Mà nếu cô không xử được thì đã có Thiên Thiên và anh Lâm của con kia, lo gì?”

- “Mà Thiên lâm này.”

- “Dạ?”

- “Cô nhớ là con lớn nhất đấy, sao đến bây giờ chưa có bạn gái nữa là sao?”

- “Cô ơi, có bạn gái làm gì cô. Phiền phức chết đi được.”

- “Nhớ nha, sau này mà anh dẫn bạn gái về ra mắt cô thì đừng trách tại sao hai đứa chia tay sớm.”

- “Cô không phải ác thế chứ.”

- “Nói cho anh biết luôn, xưa giờ cô đóng mụ gì ghê mà không bao giờ cần hóa trang đấy. Ác từ nhỏ rồi nhá.”

Những người có mặt trong căn phòng đó, ai cũng bật cười.

- “Cô này, con cũng có một thắc mắc. - Thiên lâm nói

- “Gì?”

- “Sao cô chưa lấy chồng ấy nhỉ?”

Ngay lập tức Thiên Lâm bị gõ đầu mấy cái

- “Anh dám chọc cô đúng không? Lấy chồng làm gì cho mệt.”

- “Thế đấy, thế mà cô bắt con có bạn gái là sao?”

- “Thôi tùy anh, cô không quản nữa, mệt quá.”

- “Khi nào mấy đứa về Việt Nam?”

- “Chắc là ngày mai hoặc ngày kia.”

- “Con sẽ cố gắng hoàn thành mẫu thiết kế trong hôm nay, cô chịu trách nhiệm về việc tung ra sản phẩm mới giùm con. Tụi con phải quay về bên kia, còn rất nhiều việc cần phải làm.”

- “Được thôi, nhưng nhớ thông báo cho cô thời điểm ra mắt sản phẩm mới.”

- “Vâng ạ, bây giờ tụi con phải đi rồi, chào cô.”

- “Tạm biệt, 2 tuần nữa cô sẽ bay về Việt nam, khi đó chúng ta sẽ gặp lại.”

- “Vâng, tạm biệt cô.”

- “Cứ yên tâm giải quyết công việc bên đó đi, Hoàng Thiên bây giờ cô vẫn có thể kiểm soát được.”

- “Vậy thì quá tốt, tụi con cảm ơn cô.”

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: ㄟ Nơi cuối con đường vẫn có người đợi em ㄟ

Kế hoạch thu tóm Minh Dương đang đi vào giai đoạn cuối nên suốt một tuần sau đó là quãng thời gian vô cùng bận rộn của 3 anh em nhà họ Hoàng và cả Hoàng Thiên, vì kế hoạch ra mắt và quảng bá sản phẩm mới cũng dần đi vào quá trình hoàn thiện.

1 tuần, Thiên Nhi chìm đắm trong mớ giấy tờ, hợp đồng, bản vẽ,... bận rộn y như những ngày đầu Hoàng Thiên thành lập.

Hôm nay là chủ nhật, cũng là ngày cô dành cho mình một khoảng thời gian để suy ngẫm lại

Chỉ một tuần nữa thôi, kế hoạch thu tóm Minh Dương sẽ được tiến hành.

Ngày đó, không biết sẽ là ngày cô thật sự hạnh phúc hay đau khổ nữa.

Sáng sớm, cánh đồng ngoại ô thành phố

Con gió sớm mai nhẹ nhàng làm tung bay làn tóc người con gái

Thiên Nhi đứng lặng nhìn về phía chân trời xa xôi.

Bầu trời hôm nay vẫn một màu xám, không có lấy một tia nắng mặt trời, nhưng cô lại thích không khí này.

Phía sau vang lên tiếng động nhẹ, không cần quay đầu, cô cũng biết là ai.

Một vòng tay ấm áp ôm cô từ phía sau, một lần nữa, hơi ấm của anh cho cô cảm giác bình yên, ưu tư, sầu lo của ngày thường như tan biến hết.

Một tuần qua, chìm đắm trong công việc lại làm cô vô tình quên đi, vẫn luôn có một người cho cô cảm giác bình yên, luôn bên cô lúc khó khăn, luôn là chỗ dựa cho cô.

- “Mệt không?”

Thiên Nhi khẽ lắc đầu

- “Nếu mệt quá thì dừng lại một chút, hoặc là nói với anh, anh có thể giúp em, đừng cố gắng quá nhé.”

- “Em không mệt, nhưng em không biết em đang làm đúng hay làm sai.”

- “Dù đúng hay sai, anh sẽ luôn ủng hộ em, em giành lại những thứ thuộc về em, như vậy đâu có gì là sai?”

- “Em không biết nữa, Phong này, nhiều khi em ước em mãi chỉ là một đứa trẻ, không phải lớn lên, vô ưu, vô lo, không phải quan tâm đến toan tính của những người xung quanh. Như vậy chắc sẽ rất vui, nhưng..”

- “Nhưng con người, ai rồi cũng phải lớn lên, và Thiên Nhi cũng đang ngày càng trưởng thành hơn, đúng không?”

- “Trưởng thành hơn, nhưng hình như em yếu đuối hơn ngày xưa rồi.”

- “Nghe này, Thiên Nhi của anh cũng là một con người bình thường thôi, tất nhiên sẽ có những lúc em yếu đuối, nhưng ngày xưa em không cho phép bản thân yếu đuối, còn bây giờ thì khác.”

- “Vì bây giờ em còn có anh, lúc yếu đuối, anh sẽ là người cho em dựa vào.”

- “Phong này, em sợ.”

- “Sợ?”

- “Em phụ thuộc quá nhiều vào anh, nếu lỡ một ngày anh bước ra khỏi cuộc đời em, thì lúc đó, em biết sống như thế nào đây?”

- “Em nhớ anh từng nói thế nào không? Định mệnh đã trói chặt hai chúng ta lại với nhau. Sẽ không có ngày chúng ta rời xa nhau đâu.”

- “Nhưng em sợ...”

- “Chẳng lẽ sẽ có một lúc nào đó em muốn buông tay?”

- “Không, không bao giờ, em sẽ không bao giờ buông tay anh ra đâu. Chỉ là em sợ, một lúc nào đó, anh gặp được một người con gái tốt hơn em..”

- “Thiên Nhi từ bao giờ lại không tự tin vào bản thân mình thế?” - Vòng tay anh siết chặt hơn.

- “Anh không phải là một người dễ yêu. Anh nói được thì sẽ làm được, cuộc đời anh chỉ yêu duy nhất một người.”

- “Vội lại, nếu trên đời này tồn tại người hoàn hảo hơn em, thì có lẽ đó sẽ là con gái của chúng ta.”

- “Anh...” - Khuôn mặt bạn nào đó thoáng hồng lên

Thiên Phong cười, nụ cười mang theo chút trẻ con và tình nghịch

- “ Vì thế nên không được suy nghĩ lung tung nữa đấy. Cứ yếu đuối đi vì em cũng có quyền được yếu đuối. Cứ khóc nếu như em muốn. Nhưng chỉ được khóc khi có anh ở bên thôi.”

- “ Tại sao?”

- “ Bởi vì anh cũng sợ. Khi em khóc là lúc em yếu lòng nhất, nếu lúc đó, có một người khác ở bên em thì...”

- “ Lâm Thiên Phong từ bao giờ lại không tự tin vào bản thân mình thế?”

Thiên Nhi nở nụ cười tình nghịch.

- “ Em...”

- “ Đường tương lai phía trước còn rất dài, không ai biết trước được tương lai cả.” - Giọng anh trầm xuống.

- “ Có thể sau này anh không thể mãi bước cùng em trên con đường em chọn, có thể anh sẽ phải buông tay em ra trên một đoạn đường nào đó, nhưng hãy nhớ, ở nơi cuối con đường vẫn có một người đợi em và người đó chính là anh. Dù có bất cứ chuyện gì, anh vẫn luôn đợi em ở đó, đợi em gạt bỏ nỗi buồn, đợi em mỉm cười nắm lấy tay anh, cùng anh bước tiếp quãng đường đời còn lại. Cứ mạnh mẽ bước tiếp rồi em sẽ thấy anh.”

- “ Sao tự nhiên anh lại nói với em những câu này?”

- “ Không sao, anh chỉ muốn em nhớ rằng, sau này dù có bất cứ chuyện gì cũng phải kiên cường, mạnh mẽ bước tiếp như cách em đã từng làm.”

- “ Em biết.”

Trầm tư một lúc, cô nói

- “ Có lẽ con đường của riêng em cũng sắp chạm đến đích rồi, kết thúc quãng đường đó là lúc em vứt bỏ hết mọi thứ ở phía sau, để bước trên một con đường mới, con đường của chúng ta.”

- “ Đúng thế, sẽ rất nhanh thôi.”

- “ Kết thúc không phải là hết, kết thúc cũng là để bắt đầu một con đường mới, mà ở nơi đó, chúng ta sẽ viết lên những hồi ức của riêng mình.”

***

Trời lại bắt đầu mưa, những hạt mưa lạnh buốt nhẹ nhàng rơi, xuyên qua những tán lá cây, đọng lại trên những cánh hoa, ngọn cỏ trông đẹp đến kì lạ.

- “ Mưa rồi, về nhà thôi.” - Thiên Phong nói, đồng thời lấy áo khoác, khoác lên người Thiên Nhi.

- “ Em không thể mặc ấm thêm một chút được à, trời đang lạnh rồi đấy.”

- “ Thời tiết này đâu lạnh bằng thời tiết ở London, em quen rồi, không lạnh đâu.”

- “ Không nói nữa, đi về nhà, mưa rồi kìa.”

- “ Em muốn tắm mưa, không muốn về nhà đâu.”

- “ Em muốn bị ốm đúng không?”

- “ Không sao đâu mà, lâu lắm rồi mới có cơ hội này.”

Nói rồi nắm lấy tay Thiên Phong kéo kéo

Cái con người này, trước mặt người khác có thể lạnh lùng, sắt đá đến bao nhiêu nhưng chỉ cần một hành động nhỏ của người yêu thôi là lại giương cờ trắng đầu hàng, nghe lời vô điều kiện.

Hai con người, bước từng bước chậm trên đường phố rộng lớn mà thưa vắng người. Để mặc những hạt mưa lạnh buốt xối thẳng vào người.

Cảnh tượng quen thuộc làm cả hai chợt nhớ đến lần chạm mặt nhau ở nơi này, trên môi lại vô thức vẽ nên một nụ cười.

- “ Em có thích mưa không?”

- “ Có chứ, em rất thích, mưa và gió. Gió giúp em cuốn đi nỗi buồn, còn mưa, để em giấu nỗi buồn vào trong đó.”

- “ Giấu vào đó sao?”

- “Ngày xưa, mỗi lúc em muốn khóc nhất là những lúc em đắm mình trong mưa, bởi vì lúc đó sẽ không ai biết em khóc cả.”
- “Ngốc quá, có ai cấm em khóc đâu, nhưng mà em thích gió và mưa đúng không?”
- “Đúng thế.”
- “Ừ, quyết định vậy đi, sau này con trai chúng ta sẽ tên là Thiên Vũ.”

Thiên Phong cười.

- “Anh... không giỡn nữa được không?”
- “Anh nói thật, đâu có đùa.”
- “Kệ anh, em đi đây.”

Thiên Phong cầm tay ai đó kéo lại, khuôn mặt anh tràn ngập nét cười

- “Này, không giận chứ.”
- “Không thêm.”
- “Được rồi, anh nói thế thôi mà, đi về nhà nào.”
- “Cổng em”
- “Em... được rồi, lên đây nào.”

Thiên Phong công Thiên Nhi bước từng bước chậm rãi trên con đường, những hạt mưa lạnh buốt vẫn rơi, rơi trong niềm vui và hạnh phúc của hai con người.

***

Ở phía sau, có một người con gái, lặng lẽ dõi mắt về hai thân ảnh phía trước.

Nhìn họ cười nói, vui vẻ bên nhau, khóe mắt bắt chợt cay.

Bàn tay vô thức bóp chặt cây dù trong tay.

Quay lưng bước đi, trong đôi mắt cô có sự căm giận, đau thương và cả bi ai...

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: 𐄂𐄂 Giải quyết vấn đề 𐄂𐄂

Một tuần nữa trôi qua, quả thực thời gian này là quãng thời gian vô cùng bận rộn đối với cả Hoàng Thiên, Minh Dương và cả các tập đoàn thời trang lớn nhỏ.

Hoàng Thiên đang chuẩn bị cho kế hoạch ra mắt sản phẩm mới, còn Minh Dương cũng đang gấp rút tiến hành những bước cuối cùng, chuẩn bị vốn cho dự án đầu tư quy mô lớn, hợp tác với một tập đoàn danh tiếng ở nước ngoài.

Có thể nói nếu như thành công trong dự án này, Minh Dương có thể được xem là “một bước lên mây” bởi dự án này có tầm ảnh hưởng không nhỏ.

Người ta thường nói “thương trường như chiến trường”

Không sai, quả thật chiến trường này cực kì tàn khốc, đây là nơi mà con người ta phải sử dụng tất cả thủ đoạn để giành giật, tranh đấu cái gọi là danh vọng, tiền tài.

Làng thời trang cũng như vậy, ở đây ai ai cũng muốn mình vươn lên, mình có một chỗ đứng nào đó trên thị trường. Nhưng tham vọng của con người luôn là một hố sâu không đáy, có được một thị hợ sẽ lại càng ham muốn nhiều hơn, bắt chấp cả những thủ đoạn bi ối để giành được thứ mình muốn.

Ngày hôm nay bình yên là thế nhưng không biết chừng đó lại là sự bình yên trước cơn bão lớn. Đạo gần đây, làng thời trang đang bắt đầu nổi gió, sự cạnh tranh không ngừng nghỉ của các tập đoàn thời trang mới nổi với nhau, hay các nhãn hiệu thời trang danh tiếng, đang làm thị trường có chút rối loạn. Đặc biệt, tuần lễ thời trang đang tiến gần lại làm cho tinh thần cạnh tranh của các nhãn hiệu thời trang tăng cao, những mẫu thiết kế độc đáo, những bộ cánh sắc sảo bắt mắt liên tiếp được tung ra, quả thực làm cho xu hướng của người tiêu dùng rối loạn.

Hoàng Thiên tuy rằng không tham gia vào các cuộc cạnh tranh như thế này, nhưng trên danh nghĩa là tập đoàn thời trang uy tín, tất nhiên Hoàng Thiên không thể nhắm mắt làm ngơ, tuy nhiên vẫn chưa đến thời điểm thích hợp để tung ra sản phẩm mới, chỉ còn cách cố gắng bình ổn thị trường, ổn định xu thế người tiêu dùng, nói thì nghe đơn giản thế, nhưng việc này thực chất còn khó hơn lên trời. Tâm lý của người tiêu dùng, mỗi người một kiểu, làm sao có thể hiểu thấu được?

***

Thiên Nhi rời mắt khỏi tập tài liệu, day day thái dương mệt mỏi.

Có tiếng gõ cửa, Thiên Lâm bước vào, nhìn thấy cảnh đó, anh khẽ cau mày

- “Thiên Thiên, em mệt sao? Về nhà nghỉ ngơi đi, việc ở đây để anh giải quyết cho.”

- “Em không sao đâu, anh đừng lo, có chuyện gì vậy anh?”

- “À, anh đã triệu tập cuộc họp theo như yêu cầu của em”

- “Chúng ta đi thôi.”

Thiên Nhi đứng dậy, cầm theo tập tài liệu, bước về phía cửa.

- “Thiên Thiên...” - Thiên Lâm chần chừ vẻ như muốn nói gì đó.

- “Sao vậy anh?”

- “Em...chắc chắn muốn làm chứ?”

Thiên Nhi mỉm cười trong giây lát, rồi mỉm cười.

- “Tất nhiên rồi, em phải lấy lại thứ thuộc về mình chứ.”

- “Được, vậy chúng ta đi.”

Cửa phòng họp bật mở, Thiên Nhi cùng Thiên Lâm bước vào.

Thiên Nhi không khoác trên mình bộ đồ công sở như những người phụ nữ trưởng thành, khuôn mặt cũng không thể hiện sự dày dặn kinh nghiệm như bao người. Hôm nay cô chỉ mặc một bộ váy màu xanh nhạt, mái tóc đen dài buông tự do, khuôn mặt xinh đẹp còn mang theo nét xanh xao, mệt mỏi. Người ngoài nhìn vào chắc ai cũng chỉ nghĩ cô chỉ là một cô tiểu thư trong vòng tay che chở của cha mẹ mà thôi, nhưng những người làm việc cùng cô đều thừa hiểu Hoàng Thiên Nhi đáng sợ đến cỡ nào.

Thiên Nhi đi đến chiếc ghế dành cho người chủ trì, ngồi xuống, Thiên Lâm ngồi ở vị trí bên cạnh cô.

Những người có mặt trong phòng họp đều đứng dậy, khẽ cúi đầu

- “Chủ tịch.”

- “Tổng giám đốc.”

Thiên Nhi gật đầu, ra hiệu cho mọi người ngồi xuống

- “Chắc hẳn mọi người cũng biết hôm nay tôi triệu tập cuộc họp này là có mục đích gì rồi chứ.”

Giọng nói băng lãnh mà trong trẻo vang lên, đôi mắt xanh lá cây sắc lạnh quét qua từng người, khuôn mặt ai cũng tràn ngập sự nghiêm túc.

- “Mọi người là những người mà chúng tôi tin tưởng nhất, kế hoạch thu tóm Minh Dương đang đi đến giai đoạn cuối cùng và cũng là giai đoạn quan trọng nhất.” - Thiên Lâm tiếp lời.

- “Có ai có điều gì cần báo cáo không?”

Một người phụ nữ còn khá trẻ đứng dậy

- “Thưa Chủ tịch, theo thông tin tôi được biết thì dự án của Minh Dương quả thật có sức ảnh hưởng không nhỏ, nếu như thành công, chắc chắn là một bước tiến vượt bậc, nhưng bên cạnh đó, số vốn bỏ ra lại không hề nhỏ, nếu như thất bại, đồng nghĩa với việc bọn họ sẽ trắng tay.”

- “Vậy nên Chủ tịch Minh Dương dồn hết toàn bộ tâm sức của ông ta cho dự án này?”
- “Đúng vậy.”
- “Vậy, cô có biết, dự án lớn của bọn họ thuộc về lĩnh vực nào không?”
- “Theo tôi biết, dự án đó hoàn toàn không liên quan đến thời trang, nó thuộc về lĩnh vực xây dựng, bất động sản.”
- “Bất động sản sao?” - Đáy mắt Thiên Nhi lóe lên tia ngạc nhiên - “Từ bao giờ, bọn họ lại tham gia vào lĩnh vực đó?”
- “Xưa nay Minh Dương cũng có lẩn sân sang một số lĩnh vực khác ngoài thời trang nhưng không ổn định. Tôi nghe nói, dự án này là của một người bạn ông ta giới thiệu, Minh Dương chỉ cần rót một số vốn, tìm nhân công quản lý công trình xây dựng, còn lại bên kia sẽ lo liệu. Nghe qua thì có vẻ như là một món hời lớn nhưng thực chất có lẽ không dễ dàng như vậy.”

Thiên Nhi khẽ gật đầu tán thành

Một người đàn ông tầm 30 tuổi đứng dậy

- “Chủ tịch, từ đợt trước, theo lời cô, tôi đã tiến hành thu mua được một số cổ phần của Minh Dương.”
- “Được bao nhiêu?”
- “15%”
- “Trong tay ông ta có bao nhiêu %?”
- “Ông Hoàng Dương, bao gồm cả cổ phần của vợ và con gái, ông ta có trong tay 38%, còn lại rải rác đều trong tay các cổ đông, người nhiều nhất hiện nắm giữ 10%”
- “Cảm ơn anh, thời điểm hiện tại còn có thể thu mua được không?”
- “Dự án lớn của Minh Dương như một miếng mồi ngon cho bọn họ, thời điểm này mà thu mua, có lẽ giá rất cao.”

Thiên Nhi suy tư đôi chút, khóe môi khẽ cong lên, nụ cười băng lãnh tuyệt đẹp.

- “Cao thì làm cho nó thấp xuống. Anh Lâm, hiện tại chúng ta là nhà đầu tư chính cho bên đó?”
- “Đúng thế, nhưng còn có hai nhà tài phiệt lớn ngang ngửa chúng ta, đang đầu tư cho họ.”

Nụ cười trên khóe môi càng thêm phần băng lãnh

- “Rút vốn!”
- “Hả...?” - Thiên Lâm sững người trong giây lát rồi lập tức khôi phục phong độ, rút điện thoại, hạ lệnh rút vốn.

Tất cả mọi người có mặt trong phòng họp dồn ánh mắt về phía Thiên Nhi. Thời điểm này mà rút vốn, hơn nữa còn là số vốn lớn như vậy, chẳng khác nào đem Minh Dương từ thiên đường đá bay xuống mặt đất. Thật tàn nhẫn!

Lúc đầu khi cô yêu cầu rút vốn đầu tư cho bọn họ, ai cũng vô cùng ngạc nhiên, không biết Chủ tịch bị làm sao, đến giờ phút này thì họ đã hiểu, hóa ra đau đớn nhất là cho người khác vươn lên đỉnh cao của danh vọng, rồi không thương tiếc đạp họ xuống.

- “Chuẩn bị thu mua cổ phần của các cổ đông.”
- “Nhưng Chủ tịch ... vẫn còn một số nhà đầu tư lớn, đầu tư cho bên đó, sợ rằng ...”
- “Chuyện đó thì mọi người không cần phải lo.”

Thiên Nhi vừa dứt lời, điện thoại đổ chuông, nhìn lướt qua màn hình, khóe môi cô khẽ cong lên.

- “Con nghe.”
- “Thiên Thiên ... con đã bắt đầu rút vốn?”

- “Thông tin của cô cũng quá nhanh đấy ạ, con vừa hạ lệnh chưa được 5' đâu.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười thoải mái.

- “Con nghĩ cô là ai. Nhưng mà rút vốn ...có vẻ như cũng là một trò vui đấy nhì.”
- “Vâng, rất vui, thế nên cô thử đi.”
- “Con bé này! Cô chỉ hỏi thế thôi, cúp máy đây, 3 ngày nữa cô sẽ bay về nước, nhớ đến đón cô đằng hoàng.”
- “Vâng, con biết rồi ạ.”
- “Cô Marina Sao?”

Thiên Lâm nhìn cô nghi hoặc.

Thiên Nhi không nói, chỉ gật đầu.

Khóe môi cô cong lên thành một đường cong hoàn hảo, khuôn mặt xinh đẹp tăng thêm vài phần băng lãnh, nhìn càng mê hoặc lòng người.

- “Vài ngày tới, bên Minh Dương sẽ vô cùng hỗn loạn, lợi dụng cơ hội này, thu mua cổ phần của các cổ đông bên đó, càng nhiều càng tốt.”
- “Vâng.”

Âm thanh đồng loạt vang lên, trên môi mỗi người đều vẽ nên nụ cười tự tin. Kế hoạch này họ đã theo một thời gian khá dài rồi, đây là giai đoạn cuối cùng, cũng là giai đoạn chờ mong nhất.

- “Không có việc gì nữa, mọi người về phòng làm việc đi, thời gian tới sẽ rất vất vả đấy.”

Tất cả mọi người đứng dậy, cung kính cúi đầu, rồi bước ra khỏi phòng họp.

Thiên Nhi xoay xoay điện thoại trong tay, nhìn Thiên Lâm mỉm cười

- “Sao? Anh có thắc mắc gì nào?”
- “Cô Marina thật sao?”
- “Anh thấy em giống như đang nói đùa sao?”
- “Không có, chỉ là anh thắc mắc thôi.”
- “Em nhớ cô ấy từng nói hơn một lần là đừng có xem thường cô ấy rồi mà.”
- “Nhưng...”
- “Anh là người điều tra về cô Marina, còn khẳng định với em cô ấy là con gái của một nhà tài phiệt rất giàu có ở Anh. Anh quên nhanh thế sao?”

Đôi mắt Thiên Lâm dấy lên tia nghi ngờ rồi rất nhanh thay bằng một nụ cười

- “Xem ra anh phải tỉnh giấc lại cô ấy thôi. Lần này rút vốn như thế, không chỉ mỗi chúng ta, mà còn khoản đầu tư không nhỏ của cô Marina, xem ra bên kia gặp khó khăn lớn rồi.”

Đôi mắt xanh bây giờ tràn ngập nét cười

- “Em quên nói với anh, Lâm gia cũng đầu tư vào dự án này.”
- “A? Lâm gia sao?” - Đôi mắt Thiên Lâm mở to hết cỡ, nhìn chăm chăm vào Thiên Nhi.
- “Khi em hạ lệnh đầu tư, em đã nói với anh Phong cùng đầu tư vào dự án này.”
- “Em... em... em...”
- “Đừng có tỏ ra ngạc nhiên như thế chứ.”

Thiên Lâm cuối cùng cũng nuốt được mấy thứ vừa nghe vào trong. Hết cô Marina rồi lại đến Lâm gia. Hoàng Dương lần này thật sự thâm rồi. À mà khoan

- “3 nhà tài trợ chính cho bọn họ không lẽ là ...”

Thiên Nhi gật đầu thay cho câu trả lời. Lúc đầu cô cũng chỉ biết có Lâm gia, nhưng sau cuộc nói chuyện với cô Marina ở London, phần nào cô cũng đoán ra nhà tài phiệt kia.

- “Nếu vậy, lần này Minh Dương thăm rồi.”

Thiên Nhi chỉ cười không đáp.

- “Tuần lễ thời trang đang đến gần, thời gian này, nhãn hiệu nào cũng ra sức tung sản phẩm mới, còn Hoàng Thiên ...tính sao?”

- “Anh yên tâm, phục vụ cho tuần lễ thời trang, nhất định không thể thiếu Hoàng Thiên. Chúng ta cũng đang lên kế hoạch ra mắt sản phẩm mới. Chỉ là Rose, thời gian qua bận quá nhiều việc, chúng ta lại quên mất Rose rồi.”

Thiên Lâm bắt gặp lác đầu cười khò. Phụ trách chính của anh là về mảng thời trang - trang sức, mà Rose là tâm huyết lớn nhất của 3 người, thời gian này lại vô cùng im hơi lặng tiếng.

- “A! Vy Vy, con bé dạo này đang lao vào thiết kế trang sức.” - Như đột nhiên nhớ đến cái gì đó, anh reo lên.

- “Hà?” - Thiên Nhi ngơ ngác nhìn anh, à mà nói mới nhớ, dạo gần đây không thấy Thiên Vy đến công ty, là đang dành thời gian thiết kế trang sức sao?

- “Đúng rồi, sao anh không nhớ ra nhỉ? Bộ sưu tập chúng ta sắp tung ra, hoàn toàn là mẫu thiết kế của mẹ. Có lẽ con bé vừa nhìn thấy mấy bộ trang phục đã nghĩ ngay đến thiết kế trang sức. Em cũng biết Vy Vy nhà chúng ta cực kì giỏi. Mà một khi vạch ra ý tưởng là nó ngồi một chỗ, không thêm lộ mặt ra. Dạo này bận quá lại vô tâm quên mất nó.”

Thiên Nhi nhớ lại vẻ mặt phấn khích của Thiên Vy khi nhìn mấy mẫu thiết kế của mẹ, không khỏi nở nụ cười. Vấn đề mà cô lo nghĩ suốt mấy ngày hôm nay, đã được giải quyết rồi.

Thật ra thì nếu muốn, Thiên Nhi hoặc Thiên Lâm cũng có thể thiết kế ra một bộ trang sức. Nhưng thời trang là đam mê, là tâm huyết, là nghệ thuật của mỗi người, ý tưởng có nhưng phải cần thời gian, cần công sức, cần sự miệt mài tỉ mỉ để sáng chế ra, để đến khi sản phẩm hoàn thành, nhìn vào nó, người thiết kế sẽ tự hào, sẽ hạnh phúc. Chứ nếu thời trang đơn thuần chỉ để đối phó, đến bản thân người làm ra nó cũng không cảm nhận được cái hồn của sản phẩm, thì thời trang như thế, dù đẹp đến đâu, thực chất cũng chỉ là đồ bỏ. Ít nhất là trong con mắt của người đã làm ra chúng.

- “Xem ra tối nay, anh trai phải làm gì đó để chiêu đãi hai cô em gái rồi.” - Thiên Nhi nở nụ cười tinh nghịch.

- “Hai đứa toàn bắt nạt anh, anh cũng làm việc chứ có chơi đâu.” - Thiên Lâm trưng ra bộ mặt bị “tổn thương ghê gớm” - “Nhưng thôi, thân làm anh này, sinh ra để bị bắt nạt rồi. Tối nay em muốn ăn gì nào?”

- “Cái gì anh làm cũng ngon hết. Nhưng mà anh à, đừng có làm bộ mặt như em đang bóc lột sức lao động của anh thế chứ.”

- “Còn không phải sao?” - Nói rồi đưa tay day day thái dương, như là mệt mỏi lắm.

- “Anh như thế này, sau này có người yêu nữa thì tính sao đây?”

- “Đừng có nhắc đến từ người yêu với anh, có hai đứa đã khổ lắm rồi, rước thêm cục nợ nữa, chắc anh chỉ có nước nhảy sông cho thoải mái.”

Thiên Nhi chẳng thèm để tâm đến vẻ mặt hùng hổ tuyên bố của anh, thoải mái cười tươi

- “Cảnh báo trước là em giống cô Marina đấy.”

- “Em...chỉ toàn bắt nạt anh thôi. Anh đi tìm con bé kia chơi đây, em đi kiểm Thiên Phong nhà em mà bắt nạt.”

Nói rồi lập tức bay khỏi phòng họp, Thiên Nhi cười cười nhìn theo bóng anh, cái con người này, bao giờ mới chịu lớn đây không biết.

Thiên Nhi dự định sẽ xử lý thêm vài việc nữa, nhưng mà cái người được gọi là anh trai đó, lại vô tình nhắc đến tên ai kia, làm cô không thể nào tập trung làm việc được.

Đóng lại tập tài liệu đang xem dở, Thiên Nhi với tay lấy điện thoại, đứng dậy rời khỏi phòng..

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: ㄟ Đi theo tiếng gọi của trái tim ㄟ

Ngoài trời lại mưa, những hạt mưa xối xả rơi, tạo nên những âm thanh nghe thật vui tai.

Chiếc xe sang trọng lăn bánh, Thiên Nhi chống cằm nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, nhìn những bóng người vội vã lướt đi trong cơn mưa. Mưa rất lớn, từng hạt, từng hạt rơi, tạo nên một màn mưa trắng xóa, nhìn đẹp đến kì lạ.

Mưa ở Sài Gòn lạ lắm, không giống như những cơn mưa ở miền Bắc, kéo dài, dai dẳng, mà nó đến rất nhanh, rất tầm tã rồi cũng qua đi rất nhanh.

Có thể bây giờ đang nắng, nhưng bất chợt, có vài đám mây đen từ đâu kéo đến, thế là mưa thôi. Mưa đến bất ngờ nhưng rồi đi cũng bất ngờ, trắng xóa một màn là thế đó, nhưng chỉ một lúc sau, lại như không có gì xảy ra. Mưa gột rửa cây cỏ, gột rửa những hạt bụi của cuộc sống sinh hoạt thường ngày, trả lại nó một màu xanh thơ mộng đến kì lạ. Cũng như gột rửa tâm hồn con người, trả lại họ về tinh khiết như ban đầu.

Xe dừng bánh trước một tòa nhà sừng sững, uy nghiêm. Nhìn qua cũng đủ biết quy mô của nó lớn như thế nào.

Thiên Nhi bước vào trong tòa nhà, đủ để thu hút mọi sự chú ý của những người có mặt nơi đây. Một bộ váy màu xanh nhạt nhẹ nhàng tảo nhã, mái tóc dài buông tự do, khuôn mặt xinh đẹp không cần trang điểm cầu kỳ vẫn đủ hút hồn biết bao người, nhìn đơn giản nhưng lại đẹp đến bất ngờ. Chỉ là đôi mắt xanh tuyệt đẹp đó, sắc lạnh đến rợn người. Cô tựa như một bông hoa hồng, xinh đẹp nhưng cũng đầy gai nhọn.

Ngay lúc này, từ ngoài cửa, có một người nữa bước vào, một thân váy màu trắng nhẹ nhàng, mái tóc nâu uốn xoắn buông tự do, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ, trên người cô ấy toát lên vẻ đẹp dịu dàng, cuốn hút.

Hai người họ, đứng cạnh nhau, như một bức tranh tuyệt mỹ nhưng đối lập, một trắng, một xanh, một dịu dàng, một băng lãnh. Bức tranh hoàn mỹ đó, đúng là làm cho nhiều người phải ghen tỵ.

Nếu như họ không gặp nhau với thân phận như thế này, nếu như cô ấy không phải con gái của người đàn ông kia, nếu như cô ấy không phải Minh Châu, thì có lẽ, họ sẽ là bạn của nhau.

Nhưng có lẽ không bao giờ tồn tại cái gọi là nếu như.

Minh Châu nhìn thấy Thiên Nhi, rất nhanh chóng nở nụ cười

- “Chào cô, Thiên Nhi.”

Thiên Nhi hơi bất ngờ vì phản ứng của Minh Châu, không có căm ghét, không có thù hận, mà đó lại là một nụ cười rất chân thành.

- “Tôi đến đây không phải để gặp anh Phong đâu, chỉ là vô tình nhìn thấy cô nên mới vào thôi.”

- “Cô, muốn gặp tôi?” - Đáy mắt Thiên Nhi ánh lên tia nhìn nghi hoặc.

- “Đừng nhìn tôi như kẻ thù thế chứ. Từ cái đêm thi đó, tôi thực sự đã suy nghĩ rất nhiều về bản thân mình, về tình cảm của mình. Rồi nghĩ lại mới thấy, hành động ngày xưa của mình thật ngu ngốc. Gặp cô ở đây, tôi muốn được xin lỗi cô.”

- “Cô...” - Thiên Nhi chỉ biết tròn mắt nhìn Minh Châu, đây là chuyện quái gì? Có phải cô đang nằm mơ không?

Dường như Minh Châu bị vẻ mặt của Thiên Nhi chọc cười. Cô bật cười rất thoải mái, Minh Châu của bây giờ hình như đã trưởng thành hơn rất nhiều.

- “Nếu lúc nào cô có thời gian, hãy thử nói chuyện với tôi một lần được không?”

- “Nói chuyện ...với cô.”

Minh Châu khẽ gật đầu, đáy mắt ánh lên chút cô độc.

- “Tôi cũng rất muốn có ...một người bạn ...thật sự. Được không?”

Thiên Nhi thoáng sửng sốt, rồi khẽ gật đầu.

- “Cảm ơn cô, vậy tôi đi trước đây.”

Minh Châu mỉm cười rồi quay lưng bước đi. Thiên Nhi ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng cô ấy.

Chẳng lẽ ...trên đời này tồn tại cái gọi là ...nếu như?

Thiên Nhi lắc đầu xua đi những suy nghĩ mông lung, sai bước vào trong thang máy, lên tầng cao nhất.

Đây là lần đầu tiên cô đến Lâm thị, không khí làm việc ở đây rất nghiêm túc, không thua kém gì ở Hoàng Thiên, thậm chí còn nghiêm túc hơn, tuy thế cũng không thiếu những ánh mắt tò mò nhìn về phía cô.

Lướt qua mấy ánh mắt chằm chằm nhìn mình, cô tiến đến phòng giám đốc.

- “Xin hỏi, cô muốn gặp ai?” - Một cô gái tầm 22,23 tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, trang điểm khá cầu kỳ, đi đến trước mặt Thiên Nhi, qua đánh giá sơ bộ, có lẽ cô ấy là thư kí.

- “Tôi muốn gặp giám đốc.”

- “Giám đốc? Cô có hẹn trước không?”
- “Không.”
- “Nếu vậy, xin lỗi cô, mời cô đến nếu có giấy hẹn.”

Thiên Nhi khẽ cau mày

- “Nếu như tôi vẫn cứ muốn vào thì sao đây?”
- “Xin lỗi cô, ở đâu cũng có quy định riêng, hơn nữa giám đốc là người cực kì khó tính. Tôi không muốn chọc giận anh ấy.”
- “Khó tính sao?” - Thiên Nhi tròn mắt nhìn cô thư ký. Có không?
- “Đúng vậy, lúc làm việc, anh ấy ghét nhất bị làm phiền. Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi.”
- “A! Nếu vậy để tôi thử chọc giận anh ấy xem sao.”

Nói rồi bước nhanh về phòng giám đốc.

- “Ồ, cô...” - Cô thư ký vội đuổi theo cô gái ngang ngược này.
- “Chị về làm việc đi, yên tâm, anh ấy sẽ không trách phạt gì chị đâu.”

Nói rồi đẩy cửa bước vào, không cho cô thư ký có cơ hội nói thêm câu nào.

Cánh cửa khép lại, Thiên Nhi đưa mắt đánh giá căn phòng, quả thật rất đẹp, căn phòng được thiết kế theo phong cách Châu Âu nhẹ nhàng, với gam màu tối, các đồ vật trang trí tinh xảo được bày biện khéo léo tạo nên sự hài hòa cho căn phòng, không quá cầu kỳ nhưng lại rất độc đáo. Đáo qua một vòng, đôi mắt cô dừng lại trước bàn làm việc. Ở đó, có một chàng trai, đang miệt mài nghiên cứu cái gì đó trong đồng giấy tờ. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, vẫn như thường ngày, mở hai cúc đầu tiên, mái tóc đen (biến thành màu đen hời nào không rõ) được cắt tỉa gọn gàng càng tăng thêm phần lãng tử, đôi khuyên tai hình thánh giá thể hiện sự tôn nghiêm cao quý, đặc biệt về mặt anh nghiêm túc đến lạ. Đây là lần đầu tiên Thiên Nhi nhìn anh làm việc, về mặt nghiêm túc đó, đúng là một liều thuốc độc, làm người ta không thể rời mắt, cô cứ đứng ngây ngốc ở chỗ đó nhìn anh, quên mất mục đích mình vào đây làm gì. Cho đến khi

- “Vào phòng người khác không biết gõ cửa sao?”

Một giọng nói lạnh lẽo đến dọa người vang lên, làm Thiên Nhi khẽ giật mình.

Thấy đối phương không hề có tí phản ứng gì, giọng nói lạnh lẽo tiếp tục vang lên.

- “Có chuyện gì thì nói, không thì mời ra ngoài.”

Nói nhưng đôi mắt anh không hề rời khỏi tập giấy, có vẻ như anh cũng chưa biết người vào phòng là ai. Không ngờ Lâm Thiên Phong khi làm việc lại có bộ dạng đáng sợ như thế này. Thiên Nhi nở nụ cười tinh nghịch, từ từ tiến đến bàn làm việc.

Thiên Phong lúc này mơ hồ cảm nhận được mùi hương hoa hồng nhẹ nhàng vương vấn trong không khí. Có phải anh lại nhớ người ta đến sinh ra ảo giác rồi không?

Có một bóng người từ từ tiến lại phía anh, mùi hương hoa hồng tinh khiết cũng theo đó mà rõ nét hơn.

- “Có ai nói với anh, giọng nói của anh rất có năng lực dọa người chưa hả?”

Hả?

Thiên Phong lập tức ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt xinh đẹp kèm theo nụ cười tinh nghịch quen thuộc đập vào mắt anh. Làm anh nhất thời không có phản ứng gì, chỉ là ngây ngốc như thể nhìn cô.

- “Sao lại nhìn em như người ngoài hành tinh thế? Em lạ lắm sao?” - Thiên Nhi trưng ra bộ mặt vô cùng ngây thơ nhìn anh.

Lạ, tất nhiên là lạ, bởi vì đây là lần đầu tiên kể từ khi quen nhau, cô đặt chân đến tập đoàn Lâm thị.

Thiên Phong rất nhanh thu lại nét ngạc nhiên, nở nụ cười.

- “Không, tất nhiên là không. Anh chỉ ngạc nhiên sao hôm nay em lại đến đây thế này?”
- “Chẳng lẽ anh không muốn em đến đây sao?”

- “Anh nghĩ em biết câu trả lời.”

Thiên Nhi lơ đãng dời mắt đến mở giấy tờ của Thiên Phong, chợt nhìn chăm chăm vào một tờ giấy, Thiên Phong cũng nhìn theo ánh mắt cô, rồi rất nhanh, đem tờ giấy giấu đi.

- “Anh... đang thiết kế sao?”

Thiên Phong khẽ cười, vươn tay kéo cô lại bên mình, rồi đưa tay, nghịch nghịch lọn tóc của cô.

- “Anh học thiết kế đấy, kinh doanh chỉ là lĩnh vực cần thiết để phát triển thôi, chứ thứ anh đam mê là thiết kế. Đừng có tỏ ra ngạc nhiên như thế chứ.”

Thiên Nhi tròn mắt nhìn anh. Cô lại suýt quên mất, người yêu mình tài giỏi thế nào rồi.

- “Vậy nên đừng có lo, sau này anh vẫn dư khả năng nuôi được em mà.”

- “Anh... không đang hoang.”

- “Không đang hoang gì nào?” - Thiên Phong nở nụ cười vô cùng xấu xa.

- “Anh ... bán về đó, cho em xem thử đi.”

- “Không được.”

- “Sao thế?”

- “Bí mật, khi nào hoàn thành anh sẽ cho em xem.”

- “Có cái gì mà bí mật đến thế.”

- “Đến lúc nó hoàn thành em sẽ biết.”

Thiên Nhi nhìn anh một lúc, nhưng rồi cũng rất nhanh bỏ qua chuyện đó. Bí mật thì bí mật.

- “Sao hôm nay em lại đích thân đến đây thế này?”

Thiên Nhi nhún mày, làm bộ dạng suy tư rồi nói

- “Em đang đi theo tiếng gọi của trái tim đấy!”

Thiên Phong bật cười

- “Vậy chúng ta đi.”

- “Đi? Đi đâu?”

- “Đi theo tiếng gọi của trái tim.”

- “Hả...?”

Thiên Phong đứng dậy, cầm lấy áo khoác, rồi kéo Thiên Nhi rời đi trong bộ dạng vô cùng ngạc nhiên của cô.

***

Khi đã yên vị trong xe, Thiên Nhi mới quay qua nhìn Thiên Phong.

- “Anh tính đưa em đi đâu thế?”

- “Bắt cóc em.”

- “Bắt cóc mà còn thông báo với em, không sợ em báo cảnh sát sao?”

- “Em không nổ đâu.”

- “Cái này còn trong quá trình xem xét.”

- “Cứ tiếp tục xem xét đi, đợi em xem xét xong cũng đã muộn rồi.”

- “Aizz nhiều khi đẹp trai quá cũng là một cái tội. Khó xem xét quá.”

- “Ai có tội kệ người ta, người yêu em là vô tội.”
- “Tội của anh nặng nhất thì có.”
- “Rồi, nặng nhất, không đùa nữa. Có một nơi muốn đưa em đến thôi.”
- “Nơi nào vậy?”
- “Đến đó em sẽ biết.”

Chiếc xe lăn bánh, Thiên Nhi như chợt nhớ đến cái gì đó, quay qua, trưng ra bộ mặt nghiêm túc

- “Mà này, anh là giám đốc mà lại dám bỏ bê công việc chạy đi chơi là sao hả?”
- “Anh nhớ không nhầm thì em là chủ tịch.”
- “Chủ tịch mới có quyền đi chơi chứ, giống như ba anh đấy.”

Thiên Phong bật cười, còn có kiểu so sánh này nữa hả?

- “Ừ, nhưng mà vị giám đốc nhỏ này lại cảm thấy vì người yêu mà bỏ bê công việc một chút cũng không sao.”
- “Anh ... rồi sẽ có ngày trắng tay vì mỹ nhân cho xem”

Thiên Phong chớp chớp đôi mắt ngây thơ hết sức nhìn cô

- “Không lo, trắng tay thì có em nuôi anh mà.”
- “Ai nói? Đến lúc đó em sẽ cho anh ra đường ở.”
- “Vậy cứ chờ đến ngày đó đi đã, anh cũng muốn thử cảm giác ra đường ở.”
- “Anh.. “

Thiên Phong cười, nụ cười của anh, đẹp lắm!!!

- “Anh...”
- “Sao thế?”
- “Anh mới đổi màu tóc à?”
- “Hả?” - Thiên Phong bất giác đưa tay vuốt vuốt tóc, anh hỏi hồi nào thế nhỉ?
- “À, cũng được mấy ngày rồi.” - Mấy ngày thì anh chịu.
- “Anh thấy... em có vô tâm quá không? Làm người yêu gì mà đến anh đổi màu tóc khi nào cũng không biết.”

Giọng Thiên Nhi càng lúc càng nhỏ, khuôn mặt hồng hồng vì khó xử trông vô cùng đáng yêu. Nhìn thấy thế, Thiên Phong không thể nào không ghẹo cô một chút.

- “Ừ, nhiều khi anh thấy anh tui thân ghê luôn, làm người yêu em mà anh thấy em quan tâm con Mark còn hơn quan tâm anh. Anh buồn lắm lắm luôn đấy.” - kèm theo là một bộ mặt cực kì ảm ức. Bây giờ anh mới phát hiện ra mình cũng có khả năng giả nai như người ta.

- “Em xin lỗi... tại em... sau này em hứa sẽ để ý, anh đừng giận.”

Bạn nào đó bình thường vô cùng sáng suốt, không chút thương tiếc mà lật tẩy bộ mặt giả nai có đẳng cấp của hai anh em nhà kia, thế mà bây giờ, với bộ mặt nhìn cái là biết giả vờ kia lại cực kì lúng túng, thật không biết là giả vờ quá giống hay ở gần bạn người yêu làm năng lực nhìn nhận sự vật của bạn ấy bị ảnh hưởng nghiêm trọng rồi không biết.

- “Anh chỉ đùa chút thôi mà, đừng áy náy nữa.”
- “Anh... không giận thiệt chứ?”
- “Tất nhiên là không. Nhưng mà sau này em phải tích cực đền bù thiệt hại đấy.”
- “...”

- “Mà sao tự nhiên anh lại đổi màu tóc thế?” - Chuyện chủ đề luôn luôn là sở trường của Thiên Nhi.
- “Đề giống em.”
- “... “
- “Ngày xưa nghe lời thằng Duy xúi giục theo nó nhuộm chơi, bây giờ mới cảm thấy nó không hợp.”
- “Không ngờ anh lại nghe lời anh Duy như vậy.”
- “Anh với nó lớn lên bên nhau, thân hơn cả anh em ruột, anh nói gì nó cũng nghe theo, còn nó nói gì thì anh phải xem xét đã.”
- “Vụ nhuộm tóc còn phải xem xét?”
- “À, cái đó thì không, khi đó đang rất chán đời, nó cũng không có chuyện làm nên mới nghĩ ra cái trò nhuộm tóc. Bây giờ anh mới cảm thấy may mắn khi ngày xưa không nghe lời nó chơi nguyên màu xanh.”
- “...”
- “Màu tóc ngày hôm nay của thằng Duy cũng phải qua đủ trò nó mới vừa ý đấy, xanh, đỏ, tím, hồng gì nó cũng thử qua rồi.”
- “Gu thẩm mỹ rất thảm họa.”

Thiên Nhi phải mất cả một lúc mới nuốt trôi được những điều vừa nghe, Thiên Duy - anh ta đúng là con tắc kè bông chính hiệu.

- “Tốt nhất là sau này anh không nên nghe theo gu thẩm mỹ của anh ấy nữa.”
- “Ừ, giờ anh chỉ nghe lời em.”

Anh cười, nụ cười rạng rỡ như nắng mai, làm cô gái bên cạnh nhất thời ngơ ngẩn.

Có lẽ đó là lý do Thiên Phong luôn lạnh lùng với mọi người, bởi nếu khi nào anh cũng trưng ra nụ cười phô cả 10 cái răng như Thiên Duy thì có lẽ, không ai có thể chống lại sức hấp dẫn đó mất.

- “Phong này...”
- “Hả?”
- “Sau này anh không được cười kiểu như thế với ai khác ngoài em đâu đấy.”

Thiên Phong còn rất ngây thơ, chớp chớp đôi mắt vô tội nhìn cô.

- “Tại sao?”
- “Chẳng tại sao cả, tóm lại là cảm, thế thôi!” - Thiên Nhi đã sớm không dám ngẩng đầu lên, khuôn mặt ửng hồng, cúi xuống nên không thể nhìn thấy nụ cười cực kì, cực kì đẹp của ai đó.
- “Rồi, anh hứa, ngẩng đầu lên nhìn anh đi nào.” - Thiên Phong cười, chưa bao giờ nụ cười của anh lại đẹp như vậy.
- “Không.” - Nhìn Thiên Nhi như thế này, không ai có thể nhận ra cô gái từng làm mưa làm gió trên thương trường đâu nữa.

Aizzz Hoàng Thiên Nhi hôm nay khăng định là đã uống lộn thuốc mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: 𐄂𐄂 Hoa hồng xanh 𐄂𐄂

Chiếc xe ngày càng rời xa khu vực thành phố, hình như là đang tiến đến một vùng quê nhỏ. Có thể cảm nhận được không khí ở đây rất trong lành, dường như không vương chút khói bụi của thành phố ồn ào kia.

Thiên Phong dừng xe trước một ngôi làng nhỏ.

Thiên Nhi cuối cùng cũng đã ổn định được tâm trạng rối bời của mình để bước xuống xe.

- “Đây là đâu?” - Thiên Nhi vừa đưa mắt quan sát xung quanh vừa hỏi.

- “Anh cũng không biết tên ngôi làng này, nhưng ở đây nổi danh với những loài hoa rất nổi tiếng đấy. Nói chung, ở ngôi làng này, đâu đâu em cũng có thể nhìn thấy rất nhiều loài hoa khác nhau.”

- “Hoa sao?” - Nói mới nhớ, từ khi bước vào đây, Thiên Nhi cảm nhận thấy ở ngôi làng này, có mùi hương thơm ngát của nhiều loài hoa khác nhau, hòa vào không khí, quyện vào nhau tạo nên một mùi hương rất độc đáo.

- “Đi, anh dẫn em đến gặp một người.” - Thiên Phong nói, rồi cầm tay Thiên Nhi dẫn đi trong ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của cô.

Trên đường đi, Thiên Nhi giương con mắt hiếu kì quan sát cảnh vật xung quanh, ở đây, hầu như nhà nào cũng có một vườn hoa, những sắc trắng, đỏ, hồng, tím,... của các loài hoa khác nhau rực rỡ, nổi bật trong sắc trời, cùng với mùi hương thơm mát của hoa cỏ hòa vào không khí, tạo nên sức hấp dẫn kì lạ.

Hai người họ dừng lại trước một ngôi nhà khá cũ. Thiên Phong đưa tay gõ nhẹ vào cánh cửa, một lúc sau, có một bà lão bước ra, nhìn thấy người trước mắt, trên khuôn mặt bà ấy xuất hiện một nụ cười rạng rỡ.

- “Lâm thiếu gia, là cậu đó sao?”

Thiên Phong cười, bước đến đưa tay đỡ bà.

- “Bà cứ gọi con là Thiên Phong được rồi, hôm nay con đến thăm bà đây.”

- “Ày, được rồi, Thiên Phong, con vẫn còn nhớ đến bà già này là bà vui lắm rồi. Thôi, vào trong đã rồi nói.”

Căn nhà khá cũ kĩ, dường như bị ăn mòn bởi vết tích của thời gian.

Bà lão còn rất đẹp, rất khỏe mạnh, tuy rằng lưng bà còng đi theo thời gian, khuôn mặt đã xuất hiện những nếp nhăn, mái tóc đen giờ đã nhuộm thành bạc trắng bởi sương gió của cuộc đời, nhưng không khó để nhận ra, ngày xưa chắc hẳn bà cũng là một mỹ nhân.

Thiên Phong đỡ bà ngồi xuống ghế, kéo Thiên Nhi ngồi xuống cùng, rồi nói

- “Con xin lỗi, lâu rồi, con bận quá, không có thời gian đến thăm bà được.”

- “Không sao, không sao, bà biết, người trẻ như các con phải bận bịu bao nhiêu là việc, đâu có như người già chúng ta. Hôm nay con đến thăm bà là tốt lắm rồi.”

Bây giờ bà mới để ý bên cạnh Thiên Phong còn có một cô gái.

- “Cô bé này là...”

- “À, hôm nay con đưa bạn đến cho bà đây, cô ấy là bạn gái con.”

- “Con chào bà.” - Thiên Nhi cũng nở nụ cười, chào bà, tuy cô không biết bà lão này là ai, nhưng vẻ thân thiện trong mắt bà ấy, làm cô không thể không thích.

- “Ồ, cô bé này xinh quá, hai đứa các con đứng một chỗ đúng là rất đẹp đôi. Nhưng tại sao lại nói đưa bạn đến cho bà?”

- “Ừm, xem nào, bởi vì cô ấy và bà cùng thích một loài hoa.”

- “Hoa hồng xanh?”

Một câu nói được thốt ra cùng một lúc, từ hai người. Hai bà cháu ngạc nhiên một lúc rồi lại nhìn nhau cười.

- “Cô bé, cháu thích hoa hồng xanh sao?”

- “Vâng ạ, cháu thích nhất là hoa hồng xanh.”

- “Nào, đi ra đây với bà, bà cho cháu xem cái này.”

Bà lão đứng lên, tiến về một cánh cửa, cánh cửa mở ra là khoảnh khắc Thiên Nhi hoàn toàn sửng sốt.

Một vườn hoa, chỉ tràn ngập hoa hồng xanh, sắc xanh của những cánh hoa hòa vào sắc xanh của lá tạo nên một khung cảnh cực kì điểm lệ, tựa như lọt vào thế giới thần tiên.

Nơi này là mơ hay thực? Quả thật cô rất muốn hỏi một câu như thế. Cô cũng từng thấy khung cảnh này, một vườn hoa tràn ngập hoa hồng, chỉ khác một điều, khu vườn đó là sắc trắng cùng sắc xanh hòa quyện, còn ở đây, chỉ đơn giản là thuần một màu xanh, đẹp không có gì tả được. Thiên Nhi bước từng bước thật chậm, tiến vào khu vườn, những cánh hoa e ấp vurun mình trong ánh sáng dịu dịu, trên những cánh hoa còn đọng lại giọt nước li ti của cơn mưa vừa lướt qua. Thiên Nhi đưa tay miết nhẹ những cánh hoa, cảm giác mềm mại truyền đến làm cô nhát thời si mê.

Hoa hồng - loài hoa cao quý nhất trong các loài hoa, loài hoa đẹp nhưng cũng đầy gai nhọn. Đối với những người không hiểu biết chút gì về hoa hồng, nó đơn thuần chỉ là một loài hoa đẹp, có người nhận xét mùi của nó quá nồng, có người lại đơn thuần nghĩ nó là một tặng phẩm, tùy tiện vứt bỏ nó, chà đạp nó. Nó đúng là một tặng phẩm nhưng là một tặng phẩm vô giá mà thiên nhiên ban tặng cho con người, mỗi loài hoa, mỗi màu sắc đều mang trong mình một vẻ đẹp, một ý nghĩa riêng. Hoa hồng - nó là nữ vương của các loài hoa, nó mang trong mình sự kiêu ngạo cùng tự hào vốn có của nữ vương, dù trong hoàn cảnh khó khăn, nó cũng vươn mình đứng lên trong vẻ tươi đẹp nhất. Với tư cách của một nữ vương, nó không cho phép ai tổn hại đến mình, dường như gai nhọn sinh ra cũng với ý nghĩa đó. Vẻ đẹp của hoa hồng, cũng tựa như vẻ đẹp của người con gái, nó không trường tồn mãi mãi với thời gian, nhưng cũng giống như tuổi xuân của người con gái, e ấp, nồng nàn, nó công hiến toàn bộ hương sắc, công hiến vẻ đẹp nhất cho thời kỳ tươi đẹp của mình.

Những nhành hoa hồng e ấp, dịu dàng lay động trong làn gió nhẹ, mang theo mùi hương tinh khiết đặc trưng thuộc về hoa hồng, làm tâm hồn Thiên Nhi bất giác thư giãn hơn, mệt mỏi của những tranh đấu nơi thương trường dường như tiêu tan hết, bất giác trên môi vẽ lên một nụ cười, bất giác dang rộng cánh tay đón gió, bất giác tâm hồn thoải mái đến kì lạ.

Trong sắc xanh của vườn hoa hồng, một người con gái trong làn váy xanh nhạt, dường như nổi bật mà cũng dường như hòa hợp vào trong đó. Nhìn nụ cười trên môi cô gái, bà lão bên cạnh cũng bất giác nở nụ cười thỏa mãn. Còn chàng trai đó, tựa như lạc vào một khoảnh khắc thần tiên, bất giác si mê, bất giác chỉ biết ngẩn ngơ đứng nhìn, bất giác cánh tay giơ lên, thu lại toàn bộ hình ảnh cô gái trong khung hình, bất giác trên môi nở nụ cười...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bà lão dẫn hai người đến một chòi nhỏ trong vườn hoa. Thiên Nhi vẫn không kiềm được sự xúc động mà nhìn ngấm, thật ra cô cũng đã rất nhiều lần nhìn thấy vườn hoa hồng xanh, ngay trong biệt thự của cô cũng có một vườn hoa, nhưng chưa bao giờ sắc xanh lại rực rỡ như sắc xanh nơi vườn hoa này.

- “Nơi này là tâm huyết cả nửa đời của bà, bà rất vui khi có người thích nó.” - Bà lão lên tiếng phá vỡ sự im lặng, khóe môi vẫn hiện lên nụ cười thỏa mãn.

- “Bà ơi, bà trồng hoa lâu chưa ạ?”

- “Xem nào, cũng mấy chục năm rồi. Người dân ở đây trồng hoa vì đó dường như là truyền thống của họ. Từ ngày bà chuyển đến đây, bà cũng bắt đầu trồng hoa.”

- “Bà không phải người ở đây ạ?”

Bà lão khẽ lắc đầu, khóe mắt hiện lên nét suy tư

- “Không, bà chuyển đến đây khi bà hơn 40 tuổi, là một người hoàn toàn không có kinh nghiệm trong việc trồng hoa, và cũng không phải là một người yêu hoa. Chỉ là tùy hứng mà thích một loại hoa, thích rồi lại không cách nào dứt bỏ ra được.”

- “Tùy hứng mà thích, cái đó con hiểu, nhưng tại sao bà lại thích hoa hồng xanh ạ?”

- “Chắc cũng bởi vì ý nghĩa của nó.”

- “Ý nghĩa sao? Ý bà là vì nó tượng trưng cho một tình yêu đơn phương bất diệt?”

- “Ừ, đúng rồi, tình yêu đơn phương.”

- “Tại sao ạ?”

Bà lão khẽ cười nhưng nụ cười chứa đựng sự chua xót.

- “Bởi vì bà cũng từng trải qua một tình yêu đơn phương. Thời trẻ, cứ tưởng gặp được hạnh phúc của đời mình, như thế, cứ tùy hứng mà thích, tùy hứng mà yêu, nhưng mà yêu rồi lại không cách nào dứt bỏ được, mặc dù biết đó chỉ là tình yêu đơn phương nhưng cũng là một loại yêu đến khắc cốt ghi tâm.”

Ngừng một lát, bà nói tiếp, tựa như muốn thổ lộ hết lòng mình

- “Ngày xưa, khi nghe về truyền thuyết của loài hoa hồng xanh, bà đã từng nghĩ, tại sao chàng trai trong câu chuyện đó lại ngốc nghếch đến thế, chấp nhận hy sinh bản thân, hóa thành một bông hoa chỉ để người mình yêu hạnh phúc. Nhưng khi lao vào tình yêu đơn phương đó, bà mới hiểu, yêu một người là sẽ chấp nhận làm tất cả vì người đó, mặc dù biết là sai, mặc dù biết mình bị lợi dụng nhưng vẫn ngốc nghếch mà làm theo vô điều kiện. Đến khi dứt bỏ được nó, bà mới phát hiện ra rằng thanh xuân của mình dường như đã trôi qua từ bao giờ, dường như bà đã đánh mất rất nhiều thứ quan trọng, nhưng thời gian trôi đi, không thể quay trở lại được nữa. Từ đó, bà bắt đầu đến nơi đây, bắt đầu trồng hoa để ổn định lại tính cách của mình và cũng để tâm hồn bà thoải mái hơn.”

- “Bà ơi, tình yêu của bà, có từng hạnh phúc không?”

Bà lão lắc đầu

- “Đối với một tình yêu đơn phương, có lẽ hạnh phúc là một điều cực kì xa xỉ. Giống như chàng trai trong câu chuyện đó, ngày ngày nhìn người mình yêu hạnh phúc bên người khác, nhưng lại không thể dứt bỏ, vô thức mà vui khi người đó vui, vô thức buồn khi người đó buồn, và cũng vô thức mà hy sinh tất cả vì hạnh phúc của người đó. Nếu như thế cũng được tính là một loại hạnh phúc thì có lẽ bà cũng được xem là hạnh phúc.”

- “Vậy tại sao bà lại yêu người đó như thế ạ?”

Bà lão lại lắc đầu cười khổ

- “Có trách thì chỉ trách ông ấy quá hào hoa, với một trái tim thiếu nữ non nớt như thế, làm sao không sa vào lưới tình được. Tình yêu là một thứ cảm xúc, nhiều khi bản thân mình cũng không thể nào kiểm soát được... Ày, sao hôm nay bà già này lại nói nhiều thế nhỉ!”

- “Bà kể tiếp đi ạ, con rất thích nghe câu chuyện của bà.”

- “Tình yêu thật đúng là làm cho con người ta mê muội mà. Bây giờ nghĩ lại mới thấy những hành động ngày xưa của mình thật nông nổi, nhưng nếu cho bà chọn lại, có lẽ bà vẫn làm thế.”

- “Con biết không, hoa hồng xanh còn có một ý nghĩa khác đó chính là phép màu, điều kì diệu của tình yêu. Hy vọng rằng nó sẽ chúc phúc cho tình yêu của hai đứa.”

Bà lão nhìn hai người, trên môi hiện lên nụ cười hạnh phúc.

- “Bà biết đến Thiên Phong từ ngày còn bé, bà xem nó giống như cháu của bà vậy. Từ trước đến nay, ngoài thằng bé Thiên Duy, con là người con gái đầu tiên nó dẫn đến đây gặp bà. Lúc này, nhìn thấy ánh mắt của nó nhìn con, bà biết chắc chắn hai đứa rất yêu nhau. Bà lão này chỉ biết chúc phúc cho hai đứa thôi.”

Hai người nhìn nhau rồi nhìn bà lão, mỉm cười, nụ cười hạnh phúc.

Ngày hôm đó, họ được nghe bà lão kể rất nhiều, rất nhiều câu chuyện xưa, kể về tình yêu đơn phương ngốc nghếch của bà, kể về cuộc đời bà, và kể về quá trình bà học trồng hoa, những thất bại và khó khăn bà gặp phải để có được một vườn hoa đẹp như ngày hôm nay.

***

Trời dần về chiều, sắc đỏ lụi dần về nơi cuối chân trời, không khí càng thêm trong lành.

- “Tụi con phải đi đây ạ, con rất thích nơi này, sau này con có thể thường xuyên đến đây được không ạ?” - Thiên Nhi nói.

- “Được, tất nhiên là được. Con đến đây làm bạn với bà già này, bà ở một mình cũng buồn.”

- “Bà ơi, bà bỏ rơi đứa cháu này rồi sao?” - Thiên Phong cười cười.

- “Thằng nhóc này, còn ở đó mà ghen tỵ nữa, bà là đang thiên vị bạn gái con đấy.”

- “Rồi, rồi, con biết rồi, tụi con đi đây ạ.”

- “À, khoan đã, cô bé này...”

- “Dạ? Bà gọi con ạ?” - Thiên Nhi quay lại nhìn bà.

- “À, con tên là gì thế, bà vẫn chưa biết tên con.”

- “A, con quên mất, con tên là Hoàng Thiên Nhi ạ. Bà có thể gọi con là Thiên Thiên cũng được.”

- “Thiên Thiên, tên rất đẹp, thôi, hai đứa đi đi kéo trẻ, đi đường cẩn thận nhé.”

- “Vâng ạ, tạm biệt bà.”

***

Trên đường về, Thiên Nhi vẫn không tìm được tâm trạng vui vẻ, mà quay sang ngắm chàng trai đang tập trung lái xe đó. Đúng là càng nhìn càng thấy đẹp.

- “Này, này, anh biết anh đẹp rồi nhưng mà đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh, nếu không anh không dám đảm bảo an toàn cho em đâu đấy.” - Thiên Phong quay sang nhìn cô, đôi mắt anh tràn ngập ý cười.

- “Không dám đảm bảo an toàn là sao?” - Đôi mắt cực kì ngây thơ chớp chớp nhìn anh.

- “Sao? Giờ em muốn thử không?” - Thiên Phong nở nụ cười xấu xa.

- “A, em thấy anh nên tập trung lái xe thì tốt hơn. Em ngắm cảnh đây.”
- “Sau quá trình xem xét, anh cảm thấy em nên ngắm anh thì tốt hơn, quay lại ngắm tiếp đi.”
- “Không thèm!”
- “... “
- “Em có thích nơi này không?”
- “Rất thích! Tại sao anh lại tìm được chỗ này hay thế?”
- “Ngôi làng này là do thằng Duy dẫn anh đến từ khi tụi anh còn bé.”
- “Anh Duy à....?” - Sao chỗ nào anh ta cũng biết vậy nhỉ?
- “Ngày xưa nó ham chơi lắm, à, anh cũng ham chơi nhưng ít nhất chưa bằng nó. Nghe nói trong một lần đi lang thang trong phố chơi, nó gặp một cô bé rất xinh, theo như nó nói là trúng tiếng sét ái tình gì gì đó, nó bám theo cô bé đó về tận nhà. Ngày hôm sau, nó rất là vui vẻ mà dẫn anh đi xem mặt.”
- “... rồi sao nữa?” - Hai người này đúng là rảnh rồi có lever luôn rồi.
- “À, 'cô bé' trong lời nó nói ít nhất cũng lớn hơn tụi anh 4,5 tuổi gì đó. Sau ngày hôm đó, anh phải xem lại cái gu thẩm mỹ thảm họa của nó.”
- “... “
- “Đến đó rồi tụi anh mới biết đó là một làng hoa, thằng Duy say mê cái vườn hoa hồng trắng của một bà lão trong làng, nên cũng rất nhanh quên luôn bà chị của nó.”

Thiên Nhi bất giác đưa tay vuốt vuốt tóc, mỗi tình của anh ta đúng là nên ghi vào sổ sách.

- “Anh tình cờ nhìn thấy vườn hoa hồng xanh, lại nhớ về một cô bé con ngày đó, say mê kể cho anh về truyền thuyết của loài hoa hồng xanh. Anh cũng cảm thấy đặc biệt thích loài hoa này hơn. Sau đó anh gặp được bà. Rồi đến ngôi làng ấy thường xuyên hơn. Anh hy vọng một ngày được dẫn em đến đó, cuối cùng thì anh cũng thực hiện được rồi.”
- “Cảm ơn anh, em rất thích.” - Thiên Nhi nở nụ cười rất tươi.

Rồi nhân lúc anh không để ý, rất nhanh quay qua, đặt lên má anh một nụ hôn.

Thiên Phong bị hành động của cô làm cho bất ngờ, phải mất một lúc sau mới trở lại trạng thái bình thường.

- “Thật muốn dừng xe lại để cho em biết tay quá đi.”
- “A, anh tập trung lái xe đi, trời sắp tối rồi kìa, chúng ta phải về nhà.”
- “Em cứ đợi đó.”

Thiên Nhi nở nụ cười vô tội nhìn anh.

- “Anh thích nhất là cái gì? Em sẽ dẫn anh đi xem cái đó, anh làm cho em nhiều thứ quá rồi mà em thì chưa làm được gì cho anh cả.”

Thiên Phong làm bộ dạng suy tư một lúc.

- “Thích nhất? Em!”
- “Hả?”
- “Anh thích nhất là em, thế nên em cứ dẫn anh đến nơi nào có em là được rồi.”
- “Anh... không đang hoang.”
- “Anh khẳng định là rất đang hoang đấy!”
- “...” - Khuôn mặt bạn nào đó lại không có chí khí mà ửng hồng lên.
- “Thiên Nhi từ bao giờ lại hay xấu hổ thế này! Ngược lên nhìn anh đi nào.”
- “Không!”

- “Rồi, anh không đùa nữa, đói không, tụi mình đi ăn.”
- “Đi! Về nhà em!”
- “Hả?”
- “Hôm nay là ngày bóc lột anh Lâm, không thể bỏ qua được.”
- “... “

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: 𐄂 Không say không về 𐄂

Biệt thự nhà họ Hoàng

Thiên Lâm đang tất bật chiến đấu với đồng đồ ăn trong bếp, thấy có người về vội nói

- “Thiên Thiên sao em về muộn thế...? Ủa, Thiên Phong cũng ở đây hả?”
- “Nghe nói hôm nay là ngày bóc lột anh, tôi không thể không góp vui.”

Thiên Lâm trưng ra vẻ mặt ảo não u sầu, một lúc lâu mới nói

- “Vậy cậu gọi luôn Thiên Duy đến đây đi, hôm nay chúng ta tụ tập một bữa, xem như tôi hy sinh vì nghĩa lớn.”

Thiên Phong cười cười rút điện thoại.

- “Nghĩa lớn của anh là cái gì thế?” - Thiên Nhi nói.
- “Tụ tập cũng là một nghĩa lớn rồi.”
- “... rất lớn.”
- “... “
- “À mà thôi, em lên phòng tắm rửa đi. Thiên Phong, cậu cũng lấy quần áo của tôi mà tắm rửa đi, hôm nay tôi không có ý định cho cậu về đâu.”
- “... “

***

Thiên Phong nhìn cái tủ quần áo của Thiên Lâm mà bất đắc dĩ lắc đầu, phải công nhận một điều là nó sặc sỡ y như một con công, và y chang Thiên Duy. Còn cả cái áo màu hồng phấn nữa mới chịu, còn lại hầu như là trắng, vàng, xanh... Sao không như cái tủ quần áo của anh, hầu như là màu đen, cùng lắm chỉ có vài cái màu xám hoặc trắng cho nó dễ chọn. Bối cả nửa ngày mới tìm ra được cái áo sơ mi màu xám, chắc nó là cái duy nhất tồn tại trong cái đám sặc sỡ này. Nhưng tiếc là nó lại quá ngắn, chắc là áo của mấy năm trước, cuối cùng, anh đành 'ngậm đắng nuốt cay' vứt đại cái áo sơ mi màu trắng.

Thiên Phong đúng là cực kì có tố chất của dân thời trang, cách phối quần áo cực kì cá tính, bụi bặm nhưng lại cực kì hợp phong cách. Mặc dù anh không thích màu này cho lắm.

Bước ra khỏi phòng Thiên Lâm, vì vừa tắm xong nên trên người anh mang theo mùi hương thơm mát của sữa tắm, chắc là hương hoa hồng, nhưng là dành cho nam, kết hợp với mùi hương hoa cỏ tinh khiết vốn có, những giọt nước li ti nhỏ xuống từ tóc tạo nên một nét quyến rũ chết người.

Vốn định bước xuống nhà nhưng khi đi qua phòng Thiên Nhi, một chút tò mò nổi lên, làm anh không tự chủ được, bước vào phòng cô.

Đúng là không u ám như phong cách của anh, căn phòng mang một màu kem nhẹ, được trang trí bằng những họa tiết hình hoa hồng, nội thất của căn phòng được thiết kế rất tỉ mỉ, đặc biệt là chiếc đèn pha lê nằm trên trần nhà, tôn lên nét quý phái cho căn phòng. Tuy chỉ là phòng ngủ nhưng cũng đủ để biết, người thiết kế đã bỏ ra biết bao tâm huyết cho tác phẩm nghệ thuật của chính mình.

Đôi mắt anh dừng lại ở một khung hình, rồi từ từ tiến lại đó.

Ở đó là các bức ảnh chụp của Thiên Nhi, từ ngày nhỏ cho đến khi lớn lên.

Có một tấm hình, một cô bé gái với nụ cười rất tươi, làm anh chợt nhớ đến cô bé trong màn mưa ngày đó.

Còn lại là những bức hình khi cô lớn lên, có tấm cô chụp với Thiên Vy, với Thiên Lâm hay cũng có tấm chụp một mình, chỉ là cô gái trong hình, đến một chút nhếch môi cũng không có, khuôn mặt không tí cảm xúc.

Có một tấm hình nằm ở chiếc bàn nhỏ bên cạnh, bất chợt làm anh ngỡ ngàng.

Chưa kịp quan sát kĩ thì nó đã bị một bàn tay bé nhỏ cướp mất, kèm theo là một giọng nói bất mãn vang lên

- “Ai cho anh xem hình của em?”

- “Nhưng cái anh đang xem là hình của anh.” - Thiên Phong nở nụ cười gian tà.

- “Đưa đây anh xem chút đi.”

- “Không.” - Miệng thì nói thế mà tay vẫn ngoan ngoãn giao ra.

Quả thật, đó là tấm hình chụp anh, chỉ là thời gian anh không biết, còn địa điểm chính là ở cánh đồng ngoại ô thành phố. Trong hình là anh đang nhắm mắt nằm trên bãi cỏ và ngủ, trên môi như có như không hiện lên một nụ cười.

- “Em chụp lên hả?”

- “Không có, em chụp công khai nha. Tại lúc đó anh đang ngủ nên không biết gì thôi.”

- “... ừ thì công khai. Có một tấm thôi hả?”

- “... vâng.”

Thật ra Thiên Phong không biết hình chụp lên anh còn rất nhiều, chỉ là đang được giấu ở một nơi nào đó. Thật ra Thiên Nhi cũng không biết, hình chụp lên cô chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn.

- “Vậy chụp tiếp đi, anh làm người mẫu cho em chụp.”

- “Nhưng chụp khi anh không biết mới là đẹp nhất.”

- “... vậy để anh giả vờ ngủ cho em chụp.”

- “... “ - Rảnh, rất rất rảnh!

- “Chụp đi, khi nào nhớ anh quá thì lấy ra xem.” - Nói xong còn kèm theo một nụ cười tươi thật là tươi.

- “... Khi nào nhớ anh thì trực tiếp chạy đến tìm anh là được rồi, lấy ảnh ra ngắm làm gì cho mất công.”

- “... “

- “Nào, đi xuống dưới nào. Không cho ở đây soi mói phòng em nữa.”

- “Anh có soi mói đâu?”

- “Anh có!”

- “Không mà!”

- “Có!”

.....

Hai bạn trẻ này cứ thế cho đến khi xuống phòng ăn, làm cho mấy con mắt ở đó tròn tròn vì ngạc nhiên.

Thiên Lâm quay lại, làm vẻ mặt cực kì nghiêm túc, trên tay là hai cái muỗng gõ gõ vào nhau.

- “Này, này, hai đứa kia, một con bé Vy Vy đã làm anh nhức đầu lắm rồi, giờ đến lượt hai đứa nữa, muốn bức anh điên có phải không?”

- “Không phải anh điên sẵn rồi hả?” - Từ trên lầu, Thiên Vy mang theo bộ dạng lười biếng bước xuống, nhân tiện nói một câu góp vui, làm ông anh trai nhà mình tức giận chơi.

- “Sao? Cuối cùng cũng chịu lộ mặt rồi cơ đấy. Cả tuần không gặp em rồi nhĩ?”
- “Cả tuần không phải nghe anh cảm rằm đúng là khôe biết bao nhiêu. Ủa sao hôm nay anh Phong cũng có mặt ở đây thế này?”
- “Hôm nay anh trai em hy sinh vì nghĩa lớn đấy!”
- “Anh thì có nghĩa lớn quái gì mà hy sinh!”
- “... “
- “À, Vy Vy này, cả tuần nay em làm cái gì thế?”

Thiên Vy đang xoa xoa cái bụng đói meo, hết sức hào hứng mà ngắm nghía những món ăn ngon lành ở trên bàn, nghe thấy câu đó, bắt chợt vơ đại cái muống trên bàn, làm tư thế sẵn sàng tấn công.

- “Khai mau, mi là ai? Mi bắt anh Lâm đi đâu rồi?”

Thiên Lâm ngỡ ngác mất một lúc lâu, rồi chợt phá ra cười như một bệnh nhân trốn trại.

- “Con bé kia, em làm màu đủ chưa? Anh đang hỏi nghiêm túc đấy.”
- “Này nhá, nếu anh là anh trai em thì phải biết, khi em chui vào một góc như thế có nghĩa là em đang thiết kế, còn bày đặt ở đó mà hỏi nữa.”
- “Nhưng lần này tới một tuần, lỡ em phát bệnh gì thì sao?”
- “Bệnh cái đầu anh, cái này còn tùy hứng nữa chứ.”
- “Rồi, rồi, là anh sai, anh xin lỗi, được chưa.”
- “Hừ!”

Thiên Vy bĩu môi khinh bỉ nhìn Thiên Lâm, rồi đảo mắt một vòng quanh phòng ăn, chợt nhìn thấy Thiên Duy đang nhàn nhã ngồi đó xem kịch vui, trên môi anh ta còn nở một nụ cười gian tà làm cô bất giác đỏ mặt hột hột.

- “Sao... sao tên điên kia cũng ở đây...?”
- “Em yêu à, em đừng có luôn miệng gọi anh là tên điên thế chứ, em yêu người điên thì cũng không có bình thường lắm đâu nhĩ?”
- “Ai...ai là em yêu của anh?”
- “Em chứ ai, anh nhớ không nhầm thì rất lâu trước đó, em từng giới thiệu anh là bạn trai em.”
- “Khi đó... khi đó...”
- “Khi đó làm sao?” - Nụ cười gian tà vẫn duy trì trên môi Thiên Duy.
- “Nào, lại đây cho anh ôm cái nào, một tuần không gặp, nhớ em lắm đấy!” - Vừa nói vừa từ từ đứng lên tiến lại gần Thiên Vy.
- “A, anh không được đến gần tôi.” - Vừa nói vừa nhanh chân chạy xa móng vuốt của bạn kia.

Một màn Tom&Jerry diễn ra ngay trong phòng ăn, chỉ là người đuổi thì lười biếng đi từng bước, còn người chạy thì lại như gặp ma, chạy càng lúc càng nhanh.

Ba cặp mắt đứng làm khán giả rất thích thú mà dõi theo, không may may thương xót cho con chuột bé nhỏ Thiên Vy đang bị móng vuốt của bạn mèo tiến gần.

Sau một hồi đùa nghịch chán chê, bạn mèo mới chịu buông tha cho bạn chuột.

Trên bàn ăn, bày rất nhiều món ăn, nhìn cực kì hấp dẫn. 5 người ngồi quây quần bên bàn ăn nhìn rất giống một gia đình, chỉ là gia đình này, các thành viên đều gần bằng nhau.

Thiên Duy lúc này mới để ý đến thẳng bạn thân của mình.

- “Phong à Phong, hôm nay mày uống lộn thuốc hay sao vậy? Tông đen thường ngày của mày đâu mà hôm nay lại mặc cái áo màu trắng thế kia?”
- “Đành chịu chứ biết làm sao, trong cái tủ quần áo sặc sỡ của Thiên Lâm, chỉ có cái này nhìn ra hình người một chút.”

Thiên Lâm lên tiếng phản bác

- “VẬY CÁI TỦ QUẦN ÁO CỦA CẬU THÌ MÀU GÌ?”

Thiên Duy ngay lập tức tiếp lời

- “ĐEN, ĐEN VÀ ĐEN, CÙNG LẮM CHỈ CÓ VÀI CÁI MÀU TRẮNG.”

Thiên Lâm bắt giắc đưa tay lau mồ hôi, có đến mức như thế không?

- “CHẢ TRÁCH CON NGƯỜI CẬU LẠI U ÁM ĐẾN THẾ!”

Thiên Phong lười biếng nở nụ cười

- “TÔI THẤY U ÁM CŨNG TỐT HƠN LÀ MỘT CON CÔNG MÀ, SẮC SỜ QUÁ MỨC.”

- “CÔNG ĐÂU MÀ CÔNG, MẤY MÀU ĐÓ CÓ SAO ĐÂU, CÁI TÔNG ĐEN TOÀN TẬP CỦA CẬU MỚI ĐÚNG LÀ CÓ VẤN ĐỀ ĐÂY! VY VY, EM NÓI XEM.”

Thiên Vy đưa mắt lườm anh một cái, cô chỉ đang xem kịch thôi mà, có cần phải lôi kéo cô tham gia vào cuộc chiến của 'những người đàn ông' không.

- “EM THẤY, ANH GIỐNG CON TẮC KÈ BÔNG THIỆT MÀ, GU THẨM MỸ CỦA ANH PHONG CHẮC CHẮN LÀ HƠN ANH RỒI.”

- “Em... em... Thiên Thiennnnnn...”

- “ĐƠN GIẢN, DỄ NUÔI!” - Thiên Nhi lười biếng trả lời.

Một câu nói vô cùng nhẹ nhàng, lại làm sụp đổ toàn bộ hy vọng của Thiên Lâm, bộ mặt già nai có đấng cấp lại một lần nữa được trưng ra vô điều kiện.

Thiên Phong ở bên kia lại cực kì vui vẻ mà cười thật tươi nhìn Thiên Nhi.

Ngay lúc đó, con Mark mang theo bộ dạng ngái ngủ đi vào phòng ăn, có lẽ nó ngủ thấy mùi thức ăn nên thức giấc. Đang lon ton chạy đến bên cô chủ nhỏ của mình thì lại bị một bàn tay gian ác tóm lại. Thiên Lâm lại chính thức bước vào quá trình tự kỉ cùng con cún. Đó là hành động mỗi khi bị hai bạn trẻ nào đó bỏ rơi.

Thiên Vy nhất định là không để bé cưng của mình rơi vào tay ông anh trai gian ác, cướp nó lại bên mình rồi nói.

- “ANH ĐỪNG CÓ MÀ TRÚT GIẬN VÀO NÓ.”

- “... ANH CHỈ MUỐN CHO NÓ ĂN THÔI MÀ.”

Thiên Vy dùng ánh mắt 'anh tốt lắm chắc' nhìn anh.

- “GIỜ EM HỎI ANH CÁI NÀY NÈ, ANH THẤY ANH PHONG CÓ LẠNH LÙNG KHÔNG?”

Thiên Lâm gật gật đầu

- “THÌ THẾ, VẬY BÂY GIỜ ANH THỬ TƯỢNG TƯỢNG XEM, ANH ẤY MẶC MỘT CÁI ÁO VÀNG CHÓC NHƯ ANH CHẠY RA ĐƯỜNG, CÁI MẶT LÚC NÀO CŨNG NHẮN NHẮN NHỎ NHỎ NHƯ ANH VỚI TÊN ĐIỆN KÌA, THÌ CÒN ĐÂU LÀ HÌNH TƯỢNG NỮA.”

Thiên Phong hình dung theo trí tưởng tượng của cô, chột rùng mình một cái. Đánh chết anh cũng không mặc.

- “TÓM LẠI BOY LẠNH LÙNG PHẢI THẾ!” - Thiên Vy kết luận một câu.

- “...”

- “...”

- “...”

- “...”

Cái này có liên quan đến nhau sao?

- “QUẦN ÁO CỦA ANH PHONG CHỈ CÓ MÀU SẮC CHỦ ĐẠO LÀ ĐEN THÔI, CÒN LẠI HỌA TIẾT, CÁCH THIẾT KẾ LẠI CỰC KÌ ĐỘC ĐÁO ĐÂY, NHÌN LẠI, CŨNG KHÔNG DỄ NUÔI CHO LẮM” - Thiên Nhi nói.

- “ANH CÓ BAO GIỜ NGẤM CẬU TA Ở CỤ LY GẦN NHƯ EM ĐÂU MÀ BIẾT.” - Thiên Lâm lẩm bẩm.

- “TÓM LẠI MÀ SO VỀ GU THẨM MỸ THÌ ANH THUA NGAY TỪ VÒNG GỬI XE RỒI ANH Ạ.” - Thiên Vy rất thân tình mà vỗ vỗ vai Thiên Lâm.

- “Nhưng mà dân thời trang thì sắc sỡ một chút có sao. Nó cho thấy tâm hồn anh rất phong phú đấy.”
- “Ừ, nhưng đến cái màu hồng phấn mà anh cũng có nữa thì tôi bái phục.”
- “Hả?” - Thiên Duy.
- “Giống mày đấy, Duy, màu hồng phấn trong cái tủ của mày cũng không ít hơn đâu.”
- “Tao chỉ tiện tay lấy về trưng thôi, mày có thấy tao mặc bao giờ đâu.”
- “Có đấy!”
- “Khi nào?”

Thiên Phong liếc mắt qua Thiên Vy rồi nở nụ cười gian.

- “Khi mày nói mày phải đi hẹn hò với một em nào đó, mày chơi ngay cái màu hồng phấn cực kì chói mắt, đừng có nói là quên nhanh như thế.”

Thiên Duy đỏ mặt hời hợt, cái vụ anh đi của gái, hẹn hò đó thì khi nào chả gặp, sao hôm nay nó lại nhắc đến làm gì. Thoáng nhìn qua Thiên Vy, vẻ mặt cô hơi bị u ám.

- “Vy, em..”
- “Anh giỏi!”
- “Em...em...đừng có nghe nó nói, nó nói bậy đấy.”
- “Thiên Vy à, em có nghĩ là anh đang nói bậy không?”

Lâm Thiên Phong! Thiên Duy nhìn anh bằng ánh mắt như muốn đánh người đến nơi. Ngược lại, Thiên Phong chỉ nhàn nhã ngồi cười, trưng ra bộ mặt 'đáng đời mày' nhìn Thiên Duy.

- “Anh Phong nhất định không nói dối rồi. Công tử đào hoa như anh, tránh xa tôi ra.”
- “Vy Vy à, khi đó là do anh ham chơi thôi mà, anh xin lỗi...”
- “Bảo tránh xa tôi ra cơ mà.”
- “Thôi, thôi, 2 đứa muốn giận nhau thì ngày mai giận, hôm nay chúng ta phải uống một bữa không say không về, coi như không phí công của tôi.”

Thiên Vy rất là hào hứng nhìn chằm chằm chai rượu trên tay Thiên Lâm. Aaaa, bao lâu rồi cô không được uống.

- “Nhưng mà, Thiên Thiên...”
- “Thiên Thiennnnnn...”

Hai đôi mắt đậm chất “cún con” nhìn Thiên Nhi kèm theo giọng nói cực kì, cực kì đáng thương, thêm nữa, Thiên Vy còn kéo thêm con Mark vào cuộc, mặc dù nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng giương mắt nhìn theo. Ba đôi mắt long lanh nhìn cô không chớp, thật sự rất rất đáng thương.

- “Sao đây?”
- “Đi mà, đi mà, tớ muốn uống, cậu cầm rượu mấy tháng rồi còn gì.”
- “Anh cũng muốn uống.”

Hai chàng trai còn lại ngơ ngác nhìn, chả hiểu chuyện quái gì hết.

- “Em có nói là không cho hai người uống đâu, hôm nay phá lệ, muốn uống bao nhiêu thì uống đi.”
- “Yeahhh!!! Thiên Thiên là số một!” - Thiên Vy hét lên, thiếu chút nữa là chạy sang ôm chầm lấy cô.
- “Đi, hôm nay chúng ta uống, không say không về.”
- “Nào, Thiên Phong, tôi mời cậu, cậu phải nể mặt tôi đấy.”
- “Phong, lâu rồi chúng ta cũng chưa say cùng nhau, nào, uống đi.”

- “A, anh Phong, em cũng mời anh, uống đi.”

Thiên Phong bắt giác đồ mờ hơi lạnh, anh có gây thù chuốc oán gì với ba người này đâu nhỉ.

Hai chàng trai đó, trong mắt tràn ngập khí thế, hôm nay nhất định phải báo thù, cho cậu ta gục ngay tại đây mới chịu. Còn Thiên Vy chủ yếu là theo tình thần góp vui.

Thiên Phong lại không thể không uống, nâng hết ly này đến ly khác. Chai rượu ngoại cao cấp phút chốc vơi hơn nửa. Từ lượng của anh tuy cao nhưng làm sao đấu lại ba con người tà ác này.

Ngay lúc đó, một bàn tay nhỏ bé cướp ly rượu trên tay anh, uống cạn.

Thiên Phong, à không, cả 4 người đều tròn tròn mắt nhìn Thiên Nhi, nhất là Thiên Lâm và Thiên Vy, bởi xưa nay Thiên Nhi rất ít khi uống rượu.

- “Anh Lâm, bữa tiệc hôm nay là công sức của anh, em mời anh một ly.” - Nhân vật quyền lực nhất đã lên tiếng, Thiên Lâm tất nhiên không thể không uống.

- “Anh Duy, anh coi như cũng là người một nhà với tụi em rồi, em mời anh, uống đi.” - Thiên Duy tất nhiên cũng không thể không uống.

- “Vy Vy, cậu cả tuần nay vì công ty mà vất vả rồi, uống đi nào, tớ mời.” - Thiên Vy lại càng không thể không uống.

Thiên Phong cũng bắt đầu góp vui, cục diện thoáng chốc thay đổi, ba người đó bị mời hết ly này đến ly khác, tất nhiên là người mời cũng phải uống.

Cuối cùng, 3 người, hai trai và một gái, rất không cam tâm mà gục xuống bàn. Không lâu sau đó, Thiên Phong cũng gục xuống theo, bởi bàn tay của Thiên Nhi. Thiên Nhi rất cao hứng nhìn bốn người họ, cô dọn dẹp bát đĩa đàng hoàng, rồi cực kì tinh bơ, ngồi xuống vị trí cạnh Thiên Phong, nằm xuống bàn, và ngủ luôn.

Ngày hôm đó, họ đã có một bữa thật vui, theo đúng nghĩa không say không về.

À mà còn một nhân vật nữa, con Mark, sau khi lấp đầy cái bụng trống rỗng, nó quyết định quay trở về cái tổ ấm áp của mình, nhưng nó chợt nhận ra một điều là nó đang ở trên bàn ăn, mà cái bàn ăn này lại quá cao, phía dưới lại là sàn gạch, nó mà nhảy xuống thì rất có nguy cơ rụng mất mấy cái răng. Nên nó quyết định tìm chỗ ngủ ở trên này, đi vòng vòng quanh năm người, ai cũng nồng nặc mùi rượu, không thể chấp nhận được, nó đành ngậm ngùi quay về bên chiếc đĩa, tiếp tục gặm cánh gà...

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: ㄟ minh dương ㄟ

Mấy ngày sau đó, nội bộ Minh Dương đúng là chưa bao giờ hỗn loạn như thế, 3 nhà tài phiệt lớn nhất đồng loạt rút vốn không rõ lý do, dự án tưởng như đi vào giai đoạn bắt đầu lại chợt kết thúc thảm hại, không đủ vốn để xoay vòng, tài chính vốn eo hẹp vì đầu tư cho dự án mới nay lại càng cạn kiệt hơn. Các ngân hàng lớn nhỏ đồng loạt ép nợ, ngoài ra, còn đứng trước nguy cơ đền bù hợp đồng cho đối tác nước ngoài kia, số tiền đó, bọn họ biết lấy đâu ra?

Các cổ đông của Minh Dương trước kia nhất quyết ôm khư khư lấy cổ phần thì nay lại gấp rút bán ra hết với giá cực kì rẻ mạt. Minh Dương đang đứng trước bờ vực phá sản chỉ sau một đêm.

Trong phòng giám đốc của tập đoàn thời trang Minh Dương, chỉ mới qua mấy ngày mà Hoàng Dương dường như già đi mấy tuổi, nét mệt mỏi hằn sâu trên khuôn mặt ông ta.

Có tiếng gõ cửa, thư ký bước vào.

- “Thưa giám đốc, có người muốn gặp ông.”

- “Nếu như là mấy vị giám đốc ngân hàng thì cô từ chối giúp tôi, tôi không muốn gặp.”

- “Dạ, không phải ạ, họ nói có chuyện muốn thương lượng với ông.”

Họ?

- “Vậy thì mời họ vào.”

Thư kí lùi ra ngoài, một lát sau, có 3 người bước vào, 2 cô gái và 1 chàng trai. Trong 3 người đó, có một cô gái ông ta khá quen mặt, cái tên đó, đôi mắt

đó làm ông ta nghĩ về một người nhưng lại không dám khẳng định.

Bọn họ tại sao lại muốn gặp ông ta?

- “Mời ngồi, 3 người muốn gặp tôi? Có chuyện gì không?”

Thiên Nhi tựa người vào ghế sofa, nhàn nhả lên tiếng

- “Hôm nay chúng tôi đến đây gặp ông xuất phát từ việc muốn giúp đỡ.”

- “Giúp đỡ?”

- “Chúng tôi có nghe qua về tình hình của Minh Dương nên có một đề nghị dành cho ông, không biết ông có hứng thú muốn nghe hay không?”

- “Tất nhiên là có, cô nói đi.”

Thiên Nhi đẩy đến trước mặt ông ta một bản hợp đồng

- “Ông xem đi.”

- “Hợp đồng chuyển nhượng cổ phần? Cô có ý gì?”

- “Ý gì chắc ông hiểu rõ. Ông chuyển nhượng toàn bộ cổ phần Minh Dương trong tay ông cho tôi, và tôi sẽ giúp Minh Dương vượt qua giai đoạn khó khăn này.”

- “Tôi không...”

- “Tôi khuyên ông nên suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời. Chắc ông hiểu rõ tình hình Minh Dương bây giờ.”

- “Nhưng ...”

- “Không ngại nói cho ông biết luôn, trong tay tôi hiện đang giữ 40% cổ phần của Minh Dương, nhiều hơn ông 2%, điều đó có nghĩa, nếu như tôi muốn, chức chủ tịch của Minh Dương sẽ rất dễ dàng vào tay tôi.”

- “Vậy tại sao...?” - Khuôn mặt ông ta thoáng chốc trắng bệch.

- “Lý do vô cùng đơn giản vì tôi không muốn ông có một chút liên hệ nào với Minh Dương nữa.”

- “Cô... tại sao?”

- “Lý do gì ông không cần biết. Ông chỉ có hai lựa chọn, một là không kí và Minh Dương phá sản, hai là kí vào bản hợp đồng đó và Minh Dương được cứu, ông chọn đi.”

Đôi mắt ông ta ánh lên nét suy tư như đang suy tính điều gì đó.

- “Tại sao tôi có thể tin rằng chỉ dựa vào mấy người mà có thể giúp Minh Dương vượt qua khó khăn được? Mấy người rốt cuộc là ai?”

- “Thất lễ quá, chúng tôi lại quên giới thiệu.” - Khóe môi Thiên Nhi ánh lên nét mỉa mai. Ngay sau đó, 3 tấm danh thiếp được đẩy đến trước mặt ông ta. Liếc nhìn qua đó, ông ta chợt tròn tròn hai mắt như nhìn thấy điều gì khủng khiếp lắm.

- “Tôi là Hoàng Thiên Nhi, chủ tịch tập đoàn thời trang Hoàng Thiên. Chắc ông cũng từng nghe qua cái tên này rồi chứ!”

- “Tôi là Hoàng Thiên Lâm, tổng giám đốc tập đoàn thời trang Hoàng Thiên.”

- “Tôi là Hoàng Thiên Vy, phó tổng giám đốc tập đoàn thời trang Hoàng Thiên.”

- “Các người... các người...”

Có thể nhận thấy ông ta đã bị dọa đến không nói nên lời. Hoàng Thiên - cái tên ám ảnh trong làng thời trang, không chỉ bởi phong cách, chất lượng, mẫu mã, mà còn bởi sự lớn mạnh không ngừng của nó. Từng nghe qua, người đứng đầu Hoàng Thiên vốn còn rất trẻ tuổi, nhưng thật không ngờ. Nhưng đó không phải là điều ông ta sợ nhất mà bởi cái tên Hoàng Thiên, nó như một nỗi ám ảnh sâu sắc trong lòng ông ta. Có khi nào, cô gái này...

- “Sao? Ông đã biết chúng tôi có khả năng giúp Minh Dương vượt qua khó khăn hay không rồi chứ? Quyết định của ông là gì?”

Thu lại tâm trạng hoang mang cùng sợ hãi, ông ta lên tiếng.

- “Có thể... cho tôi thời gian suy nghĩ được không?”

- “ Xin lỗi, nhưng phải nói với ông rằng, cái tôi thiếu nhất chính là thời gian, thời gian của tôi không thể phí phạm dành cho ông, ông hãy nhanh chóng đưa ra quyết định của mình đi. Còn rất nhiều công việc đang chờ tôi.”

- “ Tôi...”

5 phút trôi qua, ông ta vẫn không có phản ứng gì, Thiên Nhi dường như đã mất hết sự kiên nhẫn.

- “ Có lẽ tôi đã biết được câu trả lời của ông, chúc ông may mắn.”

3 người đồng loạt đứng dậy, toan rời đi.

- “ Khoan đã, tôi... tôi... tôi kị.”

Hoàng Dương đã phải đấu tranh tâm lý rất dữ dội để đưa ra quyết định này. Minh Dương cũng được xem là tâm huyết cả đời của ông ta, dùng một cái, dâng lên tay người khác, ông ta không cam lòng, nhưng lại không thể trơ mắt nhìn tâm huyết của mình sụp đổ được.

Thiên Nhi cầm lấy bản hợp đồng đã có chữ ký của ông ta, khéo môi khẽ nhếch lên.

- “ Ông yên tâm, ít ra tôi cũng không phải loại người tuyệt tình, ông vẫn sẽ được giữ chức giám đốc, nhưng là phải xem thái độ làm việc của ông như thế nào.”

Nói rồi quay lưng bước ra phía cửa

- “ Cô... thật ra cô có phải là...”

Thiên Nhi quay lại nhìn ông ta, rồi đưa cho ông ta một tấm thiệp nhỏ.

- “ Tôi biết ông đang thắc mắc cái gì. Tôi cũng có nhiều chuyện rất tò mò muốn biết. Nếu như ông rảnh thì chủ nhật tuần này, hãy đến địa chỉ này, khi đó hy vọng rằng ông sẽ giải đáp được thắc mắc của mình.”

3 người đó đi rồi, phòng làm việc chỉ còn lại một mình Hoàng Dương. Ông ta nhìn vào tấm thiệp, rồi như chợt nhớ đến cái gì đó, miệng khẽ lẩm bẩm

- “ Tâm Lan...”

***

Sau ngày hôm đó, tình thế Minh Dương dường như xoay 180°. Từ tình hình đứng trên bờ vực phá sản bỗng chốc hồi sinh như chưa từng có chuyện gì. Các nhà đầu tư liên tiếp đổ vốn vào, tình trạng nợ ở các ngân hàng được giải quyết, dự án mới đã bắt đầu bước vào giai đoạn khởi công xây dựng. Hối hận nhất có lẽ là các cổ đông đã gấp rút bán ra cổ phần với giá cực kì rẻ, nhưng hối hận cũng chỉ là hối hận, bọn họ cũng không có cách nào quay ngược thời gian.

***

Mấy ngày tiếp theo, làng thời trang đã rồi lại càng rối hơn. Các tập đoàn thời trang lớn nhỏ cạnh tranh ảnh hưởng ngày càng gay gắt. Ngoài ra còn xuất hiện rất nhiều scandal xấu liên quan đến nội bộ các tập đoàn thời trang lớn, dường như để hạ uy tín của họ. Truyền thông vào cuộc đã làm cho những tin tức đó lan đi với tốc độ chóng mặt. Vẫn biết thương trường là chiến trường tàn khốc nhưng chỉ những người bước vào đó mới nhìn được những thủ đoạn bỉ ổi của con người. Những tin đồn ngoài kia, chưa hẳn là sự thật. Nhưng một khi tin đồn lan truyền rộng rãi, con người vốn thường mang tâm lý đám đông, ít nhiều thì lòng tin cũng sẽ bị lung lay nên mặc dù khi đã chứng minh được tin đồn là sai thì có lẽ lòng tin của người tiêu dùng cũng không còn như xưa nữa. Đó cũng là những thực tế của cuộc sống tranh đấu nơi thương trường.

Tuy rằng Hoàng Thiên không phải dính vào những rắc rối như vậy, nhưng việc thiết yếu trong giai đoạn này chính là tung ra sản phẩm mới thì không thể không làm.

Trong phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn thời trang Hoàng Thiên

Ngoài 3 gương mặt không thể thiếu, còn có một vị quân sư, vừa về nước ngày hôm qua, sáng sớm đã bị lôi dậy từ chăn ấm nệm êm, kéo đến công ty uống trà đàm đạo.

- “ Máy đưa lời cô đến đây để ngồi vậy hả?”

- “ Trà kia cô, cô cứ uống thoải mái đi, có ai ngược đãi cô đâu.” - Thiên Lâm nói.

Cô Marina liếc mắt qua nhìn Thiên Lâm một cái rồi quay qua Thiên Nhi như không thèm quan tâm đến mấy lời nói vô vị đó.

- “ Cô tưởng rằng bộ sưu tập mới sẽ được ra mắt ở tuần lễ thời trang London chứ? Kế hoạch ra mắt sản phẩm mới là sao?”

- “ Vâng, bộ sưu tập hoàn chỉnh của chúng ta sẽ chính thức ra mắt ở tuần lễ thời trang, kế hoạch ra mắt lần này chỉ nhằm mục đích khơi gợi hứng thú cho người tiêu dùng thôi ạ.”

- “Cũng đúng, có một vấn đề làm cô đau đầu mấy ngày nay.”

- “Sao ạ? Có vấn đề gì sao cô?”

- “Vấn đề về nhà thiết kế đấy. Ở tuần lễ thời trang, ngoài người mẫu, trang phục còn cần nhà thiết kế của bộ sưu tập đó. Chẳng lẽ chúng ta lại nói rằng đó là mẫu thiết kế của một nhà thiết kế rất nổi tiếng đã qua đời 10 năm trước.”

- “Tất nhiên chúng ta sẽ làm thế!”

- “Sao?”

- “Con tôn trọng thành quả của mẹ.”

Cô Marina trầm mặc một vài giây rồi gật đầu cười

- “Ừ, Tâm Lan nhất định sẽ rất vui. Vậy kế hoạch ra mắt sản phẩm mới tiến hành như thế nào rồi?”

- “Đã hoàn thành rồi ạ, chỉ còn chờ buổi họp báo chiều nay nữa thôi.”

- “Lần này con có muốn ra mắt luôn không?”

- “Không ạ, con không thích xuất hiện trên sóng truyền thông. Lần này cô sẽ là người đại diện.”

- “Cô? Tại sao lại là cô?”

- “Cô cũng biết là từ trước đến nay, tụi con không thích xuất hiện trước truyền thông, cùng lắm thì chỉ có anh Lâm ra mặt vài lần. Nên cũng không có nhiều người biết về người đứng đầu Hoàng Thiên, mà cô, với tư cách là nhà thiết kế cao cấp của tập đoàn thời trang Hoàng Thiên, cô đại diện là tốt nhất.”

- “Cô cũng không thích xuất hiện trước sóng truyền thông mà.”

- “Thôi nào, cô! Con chưa có cơ hội hiểu rõ về phong cách thiết kế của mẹ, trong ngành, có lẽ cô là người hiểu rõ mẹ con nhất, cô đi đi mà. À, với lại Vy Vy sẽ đi cùng cô.”

- “Cái gì?” - Thiên Vy đang ở bên cạnh rất chăm chú lắng nghe, chăm chú đến mức gần như ngủ gật bỗng nghe đến tên mình, giật mình tỉnh luôn.

- “Sao lại bắt tớ đi? Tớ đi làm gì?”

- “Cậu làm người mẫu!”

- “Người mẫu... cậu... cậu... người mẫu công ty mình đâu hết mà lại bắt tớ đi chứ? Với lại cậu nhìn xem tớ vừa béo này, xấu này, lùn này...”

- “Ngưng!” - Thiên Nhi khó sở xoa xoa lỗ tai, mỗi lần mà bắt cậu ấy làm gì không muốn làm là lại không tiếc lời mà bôi xấu bản thân mình.

- “Cậu béo ở đâu hả? Xấu ở đâu hả? Lùn ở đâu hả? Cậu...”

- “Khoan, tớ tìm bằng chứng.”

- “Bằng chứng?” - Thiên Nhi nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc, cái này còn có bằng chứng?

Thiên Vy rất nhanh lấy điện thoại ra, múa máy trên màn hình, một tin nhắn nhanh chóng được gửi đến “bệnh nhân trốn trại” nội dung cực kì ngắn gọn “Ê, tên điên kia, anh nói xem tôi có thích hợp theo nghiệp người mẫu không?”

Ở bên kia, bạn "bệnh nhân trốn trại" đang mải nghiên cứu con cún cưng mới bắt cóc về từ nhà ai đó. Chó gì mà lông trắng trắng đen đen y như một con ngựa vằn, đôi mắt to tròn xoe chớp chớp mà cái mặt thì cong cong nhìn chỉ muốn đập cho một cái, không biết nó đáng yêu ở điểm nào?

Có một tin nhắn đến từ “Em yêu”, hào hứng mở ra xem, chẳng có câu yêu thương, hỏi han nào, nhưng mà cái từ người mẫu? Con nhóc này lại lên con gì thế không biết? Tự dưng lại đi hỏi cái vấn đề chả liên quan, chẳng lẽ cô ta tính đi làm người mẫu. Nghĩ đến đây, anh bất chợt như thấy một đàn quạ bay đầy đầu. Nghĩ cái quái gì thế không biết? Tất nhiên là anh không do dự trả lời ngay.

“Em tính đầu độc mắt người nhìn hả? Em nhìn lại em xem, béo như con heo ấy, còn lùn nữa, người mẫu người ta cao mét 6 mét 7, em cao được bao nhiêu, được mét rưỡi chưa mà muốn làm người mẫu? Tóm lại em nên từ bỏ ý định đó đi.”

Thiên Vy ở bên kia, đọc xong tin nhắn tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, anh được lắm, dám chê tôi không ra thể thống gì. Nhưng mà trong trường hợp này, hình như nó cũng có lợi.

Thu lại bộ mặt tức giận, cô tươi cười trưng ra chứng cứ cho Thiên Nhi xem

- “Đấy, cậu thấy chưa, tớ không đủ tiêu chuẩn đâu.”

- “Hừ! Hai người có quan hệ như thế nào ai chẳng biết, anh ta muốn cậu đi mới lạ.”

Ngay sau đó, Thiên Nhi không do dự lấy điện thoại, bạn 'bệnh nhân trốn trại' nào đó lại nhận được một cuộc gọi

- “Anh Duy à, em Thiên Thiên đây!”

- “Anh biết, nhưng có chuyện gì thế?”

- “Em có một vấn đề muốn hỏi anh, hy vọng anh thành thật trả lời.”

- “À, ừ, em hỏi đi!” - Thiên Duy bên kia bắt gặp ánh mắt mờ mờ lạnh, anh có làm gì sai đâu nhỉ, sao nghe có vẻ nghiêm túc thế?

- “Anh thấy Vy Vy nhà em như thế nào?”

- “Hả?” - Tự nhiên gọi điện hỏi anh cái này là sao?

- “À à Vy Vy rất tốt...”

- “Em không hỏi tính cách hay tốt xấu, em hỏi anh một câu thôi, nó có đẹp không?”

- “A, tất nhiên là rất đẹp, rất rất đẹp là đằng khác ấy chứ.”

- “Dáng người thì thế nào? Anh thấy nó có béo hay lùn gì không?”

- “Hả?”

- “Trả lời em!”

- “A, tất nhiên là không, dáng chuẩn hơn người mẫu nữa ấy chứ béo với lùn gì ở đây. Nhưng sao em lại hỏi thế?”

- “Không sao, em rảnh rồi nên hỏi chơi ấy mà, cảm ơn anh.”

Nói rồi không cho anh có cơ hội hỏi thêm câu nào, cúp máy ngay. Thiên Duy âm thầm cảm thấy kì quái, hết Thiên Vy rồi đến Thiên Nhi, hôm nay bọn họ có bị đập đầu vào đâu không nhỉ? Thiên Nhi cũng có lúc rảnh rồi, quái!

Cuộc gọi đó, Thiên Nhi mở loa nên ai cũng nghe rõ. Cô quay sang Thiên Vy cười cười

- “Sao nào? Bằng chứng này xác thực hơn chút nào chưa?”

Thiên Vy có cảm giác muốn bóp chết tên điên nào đó ngay lập tức. Cô âm thầm nghĩ rằng, Hàn Thiên Duy, anh nói xấu về tôi một chút thì chết à?

- “Đi đi, không phải cậu rất muốn mặc thử mấy mẫu đó sao?”

- “Nhưng... nhưng... nhưng... không, tớ không muốn xuất hiện trên sóng truyền thông đâu, lỡ như nổi tiếng kéo theo một đồng fan cuồng thì chết.” - Thiên Vy bày ra bộ mặt cực kì nhăn nhó.

- “Xuống, em leo xuống ngay cho anh, treo cao quá rồi đấy! Em đi đi, không nổi tiếng được đâu.”

- “Không, không đi, trừ khi...”

- “Trừ khi gì?”

- “Trừ khi có cậu đi cùng.”

- “Không được!”

- “Sao không? Đây nhé, người mẫu thì ít nhất cũng phải có 2 đến 3 người đứng không?”

- “Vậy thì thêm người mẫu của công ty đi cùng cậu.”

- “Không được, người mẫu thì phải tương xứng với nhau chứ, mấy người mẫu của công ty hầu như là người nước ngoài, 3 vòng nhìn chung đều không tương xứng, chỉ có cậu là tương xứng với tớ nhất. Với lại mấy mẫu thời trang này hợp với phong cách ngây thơ một chút, nhìn bọn họ có điểm nào là ngây thơ đâu chứ?”

- “Vậy cậu nhìn xem tớ có chút nào là ngây thơ không hả?”

- “Có! Có thừa luôn ấy chứ!”
- “Điểm nào?”
- “Chỉ cần trang điểm nhẹ một chút, à, đôi mắt bớt dữ dần đi một chút là dư sức ngây thơ rồi.”
- “Không bớt dữ dần đi được thì sao?”
- “Thì vẫn ngây thơ mà, chỉ cần cậu đừng nhìn người khác bằng ánh mắt như muốn giết người đến nơi là sẽ cực kì ngây thơ, đó, ánh mắt đó, đừng nhìn tó như vậy!”
- “Hừ! Không được!”
- “Vậy có đánh chết tó cũng không đi.”
- “Cậu...”
- “Thiên Thiên à, cô thấy nó nói cũng đúng mà, mẹ con nhất định rất muốn con mặc thử quần áo do mẹ con thiết kế.”

Thiên Nhi trưng ra bộ mặt suy tư, 3 người còn lại nín thở theo dõi từng cử động của cô. Xuất hiện trước sóng truyền thông... với tư cách là một người mẫu? Nên hay không nên? Có vẻ như là không nên nhưng mà... Aizzz xem như vì Hoàng Thiên hy sinh một lần vậy.

- “Thôi được rồi, tó đi.”

3 người còn lại bắt gặp thờ phào nhẹ nhõm. Một lúc sau, họ nghe Thiên Nhi lẩm bẩm:

- “Aizzz, chủ tịch tập đoàn thời trang Hoàng Thiên theo nghiệp người mẫu, chuyện này mà đồn ra ngoài thì mất mặt lắm đây.”
- “Ha ha, cậu cũng biết điều đó nữa hả? Vậy sao lại ép tó đi.”
- “Khoan đã, hai đứa, có cần thêm một vài người mẫu nữa không? Hai người có vẻ hơi ít.”
- “Ít thật nhưng mà anh à, người mẫu của công ty mình không có ai tương xứng với tụi em cả, bây giờ mà tuyển người mẫu thì cũng không khả thi cho lắm. Khí chất cao quý trời sinh đâu phải ai cũng có.” - Thiên Vy nói.
- “Nhưng mà...”
- “Không sao? Có một người có thể giúp chúng ta.”
- “Ai?”

Thiên Nhi không trả lời mà trực tiếp rút điện thoại, bấm một dãy số. Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh

- “Minh Châu hả? Tòì...”
- “Cái gì?” - Hai bạn trẻ nào đó đồng thanh hét toáng lên. Cái quái gì thế này? Bọn họ có đang nghe nhầm không?

Cô Marina bên cạnh vẫn chưa hiểu chuyện gì bởi cô ấy không biết Minh Châu là ai, nhưng khi nghe xong câu trả lời, cô ấy cũng ngạc nhiên không kém.

Cuộc gọi kết thúc, Thiên Vy nhanh chóng chạy đến bên Thiên Nhi, đưa tay sờ trán, mặt, tay...

- “Cậu làm gì đấy?”
- “Không nóng, cũng không ảm. Thiên Thiên, sáng nay cậu có đập đầu vào đâu không?”

Thiên Nhi trừng mắt nhìn Thiên Vy một cái

- “Cậu thấy tó có ngốc giống cậu không?”
- “Nhưng Minh Châu... chẳng phải Minh Châu là tình địch của cậu sao?”
- “Tó coi cô ấy là tình địch bao giờ?”
- “... Không phải cậu ghét Minh Châu lắm sao?”
- “Đó là chuyện của mấy ngày trước. Giờ thì đi nào!”

Nói rồi lời Thiên Vy đi trong bộ dạng vô cùng ba chấm của cô. Trước khi đi, còn không quên nói.

- “Cô Marina, cô chuẩn bị tài liệu cho buổi họp báo chiều nay đi ạ, có gì cô cứ hỏi anh Lâm, vấn đề người mẫu để con lo.”

Cửa phòng chủ tịch đóng sập lại, 2 à không 3 cô gái bắt đầu bước chân vào nghiệp người mẫu =.=

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: ୯ người mẫu ୯

3h chiều, hội trường buổi họp báo tập trung rất nhiều phóng viên, họ đều là những phóng viên chuyên nghiệp của các tạp chí thời trang nổi tiếng.

Cô Marina bước vào trong ánh đèn flash nháy liên tục. Hôm nay, cô ấy mặc mộ bộ váy công sở màu trắng, viền đen, phủ bên ngoài một lớp voan mỏng, cũng là sản phẩm của bộ sưu tập mới.

Sau khi đã ổn định chỗ ngồi, cô Marina đứng lên

- “Xin chào các bạn, tôi là Marina Wirler, là nhà thiết kế của tập đoàn thời trang cao cấp Hoàng Thiên, hôm nay chúng tôi mở buổi họp báo này để giới thiệu và ra mắt sản phẩm mới. Bộ sưu tập lần này của chúng tôi với tông màu chủ đạo là màu trắng, nó mang nét nhẹ nhàng, ngây thơ, trong sáng một chút, nhưng cũng không làm mất đi nét quyến rũ.”

- “Xin hỏi bộ sưu tập lần này được lấy cảm hứng từ đâu?”

- “Như các bạn đã biết, thời trang của Hoàng Thiên phần lớn đều lấy cảm hứng từ loài hoa hồng, bộ sưu tập lần này cũng vậy, nó được lấy cảm hứng từ loài hoa hồng trắng. Chất liệu mỏng, nhẹ, thoải mái, phủ ngoài một lớp voan mỏng tôn lên nét nữ tính, dịu dàng cho người mặc, rất phù hợp với xu thế tiêu dùng của năm nay.”

- “Xin cho hỏi về bộ sưu tập hoàn chỉnh và nhà thiết kế của bộ sưu tập này là ai?”

- “Về bộ sưu tập hoàn chỉnh, chúng tôi sẽ công bố ở tuần lễ thời trang London sắp tới, buổi họp báo hôm nay, chúng tôi chỉ giới thiệu một số bộ trang phục nổi bật trong bộ sưu tập mới. Còn về nhà thiết kế, chuyện này tạm thời chúng tôi không thể tiết lộ, và sẽ công bố ở tuần lễ thời trang.”

- “Ngay sau đây tôi sẽ giới thiệu cho các bạn một số bộ trang phục của chúng tôi. Đầu tiên, bộ váy tôi đang mặc, một bộ váy công sở rất phù hợp với những người phụ nữ trưởng thành, nó tôn lên sự dịu dàng và quyến rũ của người phụ nữ.”

Ánh đèn flash chói mắt nháy liên tục, cô Marina mặc dù đã gần 40 tuổi nhưng nét đẹp của cô ấy nhìn chỉ như 29,30 tuổi mà thôi, cô ấy rất đẹp, nét đẹp phương Đông và phương Tây xen lẫn rất hài hòa, bộ váy công sở màu trắng tôn lên dáng người của cô ấy, trưởng thành, thanh lịch nhưng cũng rất ngây thơ, quyến rũ.

- “Tiếp theo, bộ trang phục thứ hai.”

Một người mẫu bước ra, cả phòng họp báo thoáng sững sờ rồi ánh đèn flash lại nháy liên tục tựa như không muốn bỏ qua cử chỉ nào của cô gái.

- “Bộ váy này phù hợp với một nữ sinh trong sáng và dịu dàng.”

Mình Châu nở nụ cười dịu dàng, tựa như một cô học trò nhỏ e ấp, ngưng ngừng trước đám đông, cô mặc một bộ váy màu trắng, dài gần đến đầu gối, thân váy phủ một lớp voan mỏng như có như không, ở eo là một sợi đai kết thành hình hoa hồng trông rất độc đáo. Mái tóc nâu uốn xoan nhẹ được búi lên, để rũ xuống hai lọn tóc xoắn ở hai bên, khuôn mặt được make-up nhẹ, đôi mắt đen lấy ánh lên nét dịu dàng cùng ngây thơ trông vô cùng xinh đẹp.

- “Tiếp theo, bộ trang phục thứ ba, một bộ trang phục rất phù hợp cho các buổi dạ tiệc.”

Người mẫu thứ hai bước ra, trong ánh đèn flash chói mắt và trong ánh nhìn ngạc nhiên cùng hâm mộ của mọi người. Thiên Vy mặc một bộ váy trắng dài đến mắt cá chân, hở vai, chiết eo, tôn lên dáng người tuyệt đẹp của cô. Trên ngực có một bông hoa hồng trắng đính đá sapphire màu đen rất độc đáo. Tà váy dài, cũng được bao phủ bởi một lớp voan mỏng. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc nâu buông tự do, kết hợp với bộ váy dài, trông cô như một nàng công chúa kiêu kiêu bước ra từ vườn cổ tích.

***

Trong một ngôi nhà nào đó, bạn Thiên Duy đang vừa cho con cún xinh xắn ăn, vừa xem tivi, dừng lại ở kênh truyền hình trực tiếp buổi họp báo của Hoàng Thiên. Nhìn thấy người mẫu ở trên màn hình, đôi mắt anh mở to hết cỡ, sau khi giây phút sững sờ, say mê qua đi là khoảnh khắc anh tức đến nghiến răng nghiến lợi, Hoàng Thiên Vy, em gái anh!

***

- “Và bây giờ là bộ trang phục cuối cùng của chúng tôi, một bộ trang phục rất phù hợp với một thiếu nữ tính nghịch, cá tính.”

Thiên Nhi bước ra, phong cách tính nghịch, cá tính đủ để thu hút mọi ánh nhìn của những người trong phòng họp và của cả những người đang ngồi trước màn hình tivi.

***

Phòng giám đốc của tập đoàn thời trang Lâm Thị

Hôm nay Thiên Phong rất rảnh rỗi ngồi nghiên cứu mẫu thiết kế của chính mình, màn hình tivi đang phát sóng trực tiếp buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới của Hoàng Thiên, không hiểu sao hôm nay anh lại có hứng thú muốn xem.

Lơ đãng dời mắt lên màn hình là khoảnh khắc anh hoàn toàn sững sờ.

Thiên Nhi?

Không phải chứ? Có phải do anh nghĩ về người ta nhiều quá nên nhìn nhầm không?

Không, trên màn hình đúng là Thiên Nhi, cô mặc một bộ váy màu trắng, dài chưa đến đầu gối, hở một bên vai, bên vai còn lại kết thành một bông hoa hồng có tua rua rủ xuống cánh tay trông rất cá tính, phần thân váy bó sát, hai tà váy bằng voan mỏng rủ xuống hai bên, nếu như đứng trước gió, hai tà váy tung bay lên quả là đẹp không khác gì một nữ thần. Giày cao gót màu trắng hơi phá cách một chút càng tăng thêm phần cá tính. Trên cô là một sợi dây đeo bằng vải, kết thành bông hoa hồng, đính một viên đá shapphire màu xanh tạo nên một điểm nhấn rất đặc biệt, mái tóc đen dài thả tự do, khuôn mặt xinh đẹp được make-up nhẹ nhàng, đôi mắt màu xanh vẫn mang một nét lạnh nhạt nhưng lại có chút gì đó ngây thơ khó tả.

Điểm nhấn đặc biệt nhất có lẽ là đôi khuyên tai, hình hoa hồng, màu xanh. Đó dường như là vật bất li thân của những người nhà họ Hoàng, của Thiên Nhi màu xanh, Thiên Vy màu trắng và Thiên Lâm màu đen, họ có thể thay đổi bất kì trang sức nào ngoại trừ đôi khuyên tai đó ra.

Thiên Nhi ít khi mặc váy trắng nhưng một khi mặc lên, cô lại giống như một thiên sứ vậy. Bộ váy này mặc dù rất cá tính nhưng vẫn mang một nét gì đó ngây thơ, thuần khiết.

Say mê, quá thật rất say mê, đôi mắt anh dừng lại trên màn hình đó rất lâu không dời đi. Trên màn hình, cô Marina vẫn tiếp tục trả lời các câu hỏi của phóng viên, nhưng một chữ anh cũng không nghe thấy, chỉ là dán mắt vào bóng hình quen thuộc đó, rất lâu..

Rất say mê nhưng cũng rất khó chịu, rất giận. Cô có biết mình đẹp đến mức nào không? Tại sao lại xuất hiện trên sóng truyền thông với tư cách là một người mẫu? Là một người đàn ông, anh cũng rất ích kỷ, không muốn những người đàn ông khác dùng ánh mắt si mê nhìn cô, chỉ muốn nhốt cô lại một chỗ, cho riêng mình mà thôi.

Không suy nghĩ nhiều, anh đứng dậy, cầm lấy áo khoác, lái xe đến thẳng buổi họp báo, quyết tâm phải mắng cho cô một trận!!!

***

- “Trước khi kết thúc buổi họp báo, còn ai còn câu hỏi nào nữa không?”

- “Chúng tôi rất tò mò về ba người mẫu của công ty, có thể cho chúng tôi biết chút thông tin về họ được không?” - Những phóng viên khác đều thay nhau đặt câu hỏi, tất cả đều liên quan đến ba người mẫu mới.

Cô Marina cười vui vẻ nhìn ba cô gái rồi lại nhìn phóng viên

- “Những câu hỏi này tôi không thể trả lời, họ đều là những người mẫu đặc biệt, nếu các bạn muốn biết thì hãy tự tìm hiểu, Hoàng Thiên không thể tiết lộ gì thêm.”

- “Tại sao không thể tiết lộ?”

- “Chúng tôi là một tập đoàn thời trang, không phải công ty quản lý của những người mẫu, tất nhiên chúng tôi không thể cung cấp thông tin được.”

- “Nhưng người mẫu của Hoàng Thiên chắc chắn được tuyển chọn rất kỹ, có thể cho chúng tôi biết một chút thông tin thôi cũng được.”

- “Đúng thế, cho chúng tôi biết tên, tuổi của các cô ấy cũng được.”

- “Rất xin lỗi, nhưng đây là ý của chủ tịch tập đoàn chúng tôi, nếu các bạn thắc mắc có thể tìm chủ tịch của chúng tôi để giải đáp.”

- “Buổi họp báo đến đây là kết thúc, xin cảm ơn các bạn phóng viên đã có mặt ở đây hôm nay.”

Ngay sau đó, những người của Hoàng Thiên lui về phía hậu trường, phóng viên cũng lần lượt ra về, chuẩn bị cho bài báo ngày mai.

***

- “Mệt chết mất!” - Việc làm đầu tiên của Thiên Vy và cô Marina khi vào hậu trường là than thở.
- “Gần 5h rồi sao? Buổi họp báo này kéo dài lâu vậy sao?” - Minh Châu nói.
- “Chả trách gì cái chân tôi nó không còn cảm giác gì nữa, mệt chết mất, tôi thì sẽ không bao giờ tham gia vào mấy cái vụ người mẫu này nữa.” - Thiên Vy vừa nhăn nhó xoa xoa cái chân vừa than vãn.
- “Thôi được rồi, còn phải siêu thị mua đồ nữa đấy, ở đó mà than vãn hoài, em nhìn xem Thiên Thiên có than vãn tí nào đâu, ở với nó bao lâu sao em không học được tí đức tính tốt nào vậy hả?”

Thiên Nhi đưa mắt nhìn Thiên Lâm, mỗi lần hai anh em cãi nhau đều kéo cô vào cuộc làm gì nhỉ?

- “Anh có thấy Thiên Thiên than vãn bao giờ chưa hả? Có mệt chết cậu ấy cũng không nói nửa lời. Em làm sao mà học được!”
- “Hai đứa này, suốt ngày cãi nhau, có tin cô cho mỗi đứa một trận không hả?”
- “Tụi con biết lỗi rồi ạ.” - Hai bạn trẻ nào đó lí nhí nhận lỗi, thật ra cũng chẳng biết mình có lỗi gì.
- “Đi về thôi.”
- “Khoan đã, ba người có thể đi dễ dàng rồi, còn con thì sao? Bắt con mặc cái bộ váy công chúa này mà đi sao?”
- “Váy em có mang quần áo để thay không?”
- “Không.”
- “Không thì tự mà lo liệu đi. Đến trung tâm thương mại rồi lấy đại một bộ mà thay, đúng là ngốc không chịu được.”
- “Anh nói ai ngốc hả?”
- “Váy này giờ anh đang nói chuyện với đồ ngốc nào hả?”
- “Cãi nhau hay đi về đây?” - Thiên Nhi nói.
- “A, về, về chứ.” - Ngay lập tức, hai bạn trẻ nào đó dịu hiền như hai con cún.

Ba cô gái của chúng ta đeo ba cặp kính đen to bản che gần nửa khuôn mặt, hùng dũng tiến về bãi giữ xe, à tất nhiên chỉ có Thiên Vy là hùng dũng.

- “Chúng ta nhìn như mấy minh tinh trên phim truyền hình ấy nhỉ?” - Thiên Vy rất là hào hứng nói.
- “Minh tinh? Em nhìn em xem có điểm nào giống minh tinh không hả?”
- “Anh đừng có mà liên tục phá vỡ mộng đẹp của em như thế chứ!”
- “Anh chỉ đang kéo em ra khỏi mơ ảo tưởng mà thôi, kéo em leo cao quá, lại không xuống được.”
- “Hừ! Em quyết tâm sau này sẽ đào tạo con em thành một ngôi sao nổi tiếng cho anh xem.”
- “Có đứa nào chịu rước em đâu mà con với cái, hay em định đào tạo con Mark thành ngôi sao?”
- “Anh...anh...anh... tức chết mất.”
- “Con Mark còn chưa thành được ngôi sao nổi tiếng, em đừng ra đi quá sớm tội nghiệp nó.”
- “Anh... em giết anh...”
- “Hahaha...”

Câu nói của Thiên Vy chỉ là vui đùa nhất thời, nhưng cô không biết thế hệ tương lai sẽ có một người giúp cô hoàn thành ước mơ đó, chỉ là đó chắc chắn không phải con cô.

- “Ồ, anh Phong?”

Một câu nói của Minh Châu kéo tâm hồn đang vì vụ nôi chôn nào của Thiên Nhi về với thân xác.

Ngước mắt nhìn lên, một người con trai đứng tựa vào chiếc xe thể thao màu đen, phong cách của anh vẫn như thường ngày, một cây đen toàn tập, nhưng có chút gì đó hơi khác thường, đúng rồi, khuôn mặt, hơi hơi... u ám.

Anh từ từ tiến lại phía cô, nét u ám trên khuôn mặt dịu đi đôi chút.

- “Ừa, Minh Châu? Sao em lại ở đây?”
- “Hôm nay em cũng tham gia làm người mẫu mà.”
- “Hả? À! Ừa, cô Marina? Sao cô cũng ở đây?”
- “Này, này, cô là nhân vật chính của buổi họp báo này đây, đừng nói là con chỉ nhìn thấy có mỗi Thiên Thiên thôi nhé!”
- “À, cái này, con... ủa, Thiên Vy...”
- “Sao em cũng ở đây chứ gì? Không cần hỏi em cũng biết.”
- “Không, anh chỉ muốn hỏi sao thằng Duy chưa đến tìm em thôi mà.”
- “Cái gì? Tên đó... tên đó...”
- “Ừa, nó chưa đến à?”
- “Sao anh đến đây?” - Thiên Nhi nói.
- “Đến gặp em. Em giỏi lắm!”

Hơ, có phải một lời khen không nhỉ? Sao khen mà giống như là đang giận thế nhỉ?

- “Đi với anh, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện.” - Nói rồi cầm tay cô kéo thẳng ra xe.
- “Anh Phong giận rồi.” - Thiên Vy.
- “Ai là người xúi giục cô ấy đi làm người mẫu vậy?” - Minh Châu.
- “Nó!”

Hai cánh tay đồng loạt chỉ vào Thiên Vy.

- “Nếu mà bị mắng thì hai người cũng không thoát được đâu.” - Thiên Vy bắt mắt nói.
- “Cô vô can nhé!”
- “Chết rồi, Thiên Thiên mà bị mắng thì chúng ta cũng không yên thân đâu.” - Thiên Lâm.
- “Anh nghĩ cách gì đó đi.”
- “Cách, cách, cách, a, có rồi!”
- “Thiên Phong này.” - Thiên Lâm gọi khi hai người đó chuẩn bị bước lên xe. Thiên Phong quay đầu nhìn anh.
- “Cậu chăm sóc cho Thiên Thiên nhé, nó đang rất mệt đấy, đêm qua nó thức rất khuya, sáng lại dậy sớm, chiều nay lại phải đứng bằng giày cao gót suốt mấy tiếng, hơn nữa trưa nay nó ăn rất ít, gần như không ăn gì luôn, cậu đưa nó đi đâu thì đưa nhưng nhớ về trước 7h đấy, tối nay có một buổi họp gia đình.”

Thiên Phong quay qua nhìn Thiên Nhi, vẻ mặt đã u ám lại càng u ám hơn. Thôi xong, phản tác dụng! Thiên Nhi chỉ biết trưng ra bộ mặt ngây thơ vô số tội nhìn anh. Trong lòng âm thầm nguyện rủa ông anh. Hoàng Thiên Lâm, em giết anh! Bịa đặt kiểu gì không bịa lại nói chuyện sức khỏe làm gì? Có biết em bị mắng bao nhiêu lần về vấn đề này chưa hả?

Chiếc xe thể thao phóng đi trong giây lát, để lại mấy con người ngơ ngác

- “Có phải anh nói sai rồi không?”
- “Xin chia buồn với anh, trước đây em từng thấy anh Phong mắng Thiên Thiên vì tội không chịu ăn uống đầy đủ một lần rồi, ai bảo anh đi bịa chuyện này, anh chết chắc rồi.”
- “Tại sao em không nói sớm với anh, con bé ác độc này.”
- “Hahaha, đáng đời anh.”

- “Em cũng sắp tiêu đời đến nơi rồi kìa, ở đó mà cười đi.”
- “Gì chứ?”
- “Em rẽ anh đến rồi kìa!” - Thiên Lâm rất là vui vẻ chỉ về một chiếc xe đang tiến đến gần bọn họ.
- “Chết rồi, trốn nhanh.”
- “Hoàng Thiên Vy, em định trốn đi đâu hả? Lại đây cho anh, nhanh lên.” - Thiên Duy bước xuống xe, vẻ mặt cực kì tức giận.
- “Không.”
- “Giờ em có lại đây không?”
- “Không! Không bao giờ!”
- “Được lắm!” - Thiên Duy mở cửa xe, trở lại bên trong.

Thiên Vy ngơ ngác đứng nhìn. Ồ, anh ta ngoan ngoãn như thế từ khi nào ấy nhỉ.

Để giải đáp thắc mắc của Thiên Vy, mấy giây sau, anh xách cổ con cún bé xíu đang ngái ngủ đưa ra ngoài và nói

- “Em không lại đây thì từ nay đừng hòng gặp lại nó.”
- “Mark!!! Anh dám bắt cóc nó.”
- “Nó cũng là con anh mà, anh nuôi hay em nuôi cũng thế thôi.”
- “Trả nó lại cho tôi!”
- “Đến đây lấy đi.”

Thiên Vy không màng đến hình tượng, xách cái váy công chúa chạy thẳng đến bên chiếc xe, mở cửa, chui vào bên trong. Cạch một tiếng, bạn ấy chính thức bị nhốt!

- “A, anh là đồ dê tiện, thả tôi xuống, nhanh lên.”
- “Ngồi yên đó đi.”

Vào một cái, chiếc xe phóng đi trong tiếng la hét của Thiên Vy.

Còn ba người ở lại.

- “Ồ, nó đi mất rồi, vậy ai sẽ đi chợ cùng mình?” - Thiên Lâm lăm bằm.
- “Cô...” - Khuôn mặt cún con có đấng cấp lại được trưng ra.
- “Oáp, buồn ngủ quá! Cô về nhà ngủ đây, bye bye.” - Một người nữa nhanh chân chuồn lẹ.

Còn lại hai người, Thiên Lâm khóc không ra nước mắt. Huhu toàn là những người phũ phàng.

- “Này, tôi đi với anh.”
- “Cô á? Nhưng cô...”
- “Này, Thiên Thiên đã tha thứ cho tôi rồi thì anh cũng tha thứ đi chứ, tôi muốn làm bạn với mọi người, thật đấy.”
- “Tôi chỉ muốn nói là nhìn cô như thế thì có biết chọn đồ ăn không thôi mà.”
- “Anh đừng có mà coi thường tôi, càng là mấy tiểu thư khuê các càng giỏi nữ công gia chánh đấy.”
- “Vậy thì tốt, đi thôi.”
- “Này, anh không ghét tôi chứ?”

- “Ghét á? Không, chỉ những ai làm hại Thiên Thiên và Vy Vy hay những ai hại đứa nó ghét tôi mới ghét thôi. Chúng ta cũng chưa tiếp xúc với nhau nhiều, tôi cũng chưa biết cô là người như thế nào, hơn nữa Thiên Thiên cũng đâu có ghét cô nữa, nên tôi không có lý do để ghét cô cả.”

- “Anh rất thương hai người họ nhỉ?”

- “Tất nhiên rồi, tụi nó là tất cả những gì tôi có, là người thân duy nhất của tôi mà. Con bé Thiên Thiên nhìn bề ngoài lạnh nhạt thể thôi nhưng cũng rất yếu đuối đấy, còn con bé Vy Vy nhìn mạnh mẽ là thế nhưng là chúa thích khóc nhè đấy, hồi bé động một chút là nó khóc. Mà thôi, những chuyện đó sau này cô sẽ biết, còn bây giờ thì đi nào, muộn lắm rồi.”

Minh Châu mỉm cười nhìn theo bóng lưng của chàng trai phía trước, có phải cuối cùng cô cũng tìm thấy những người bạn thực sự rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36-2: ㄣ Ngoại truyện: Một số câu chuyện nhỏ về Hoàng Thiên Vy ㄣ

P/s: Dưới đây là một số câu chuyện nhỏ về Thiên Vy, mình vô tình nghĩ ra khi đang hơi bí một chút với câu chuyện của hai bạn nhỏ kia. Trong “Vẫn có một người đợi em nơi cuối con đường” mình không đề cập nhiều đến mối tình của cặp Thiên Vy - Thiên Duy bởi ban đầu có ý định viết một câu chuyện riêng về cuộc đời hai bạn ấy. Mối tình của Thiên Vy không êm đẹp như của Thiên Nhi, bị vướng mắc nhiều lắm, nên dù có ý tưởng nhưng mình cũng chưa dám viết.

Câu chuyện nhỏ số 1:

Ở một chiếc ghế đá trong công viên nọ, Thiên Duy đứng chống tay thở hồng hộc vì chạy quá nhanh, đồng thời đưa cho con bé nào đó đang ngồi cười nhăn nhơ một chai nước

- “Này, nước của em này.”

- “Vắt và cho anh rồi.”

- “Không có tí thương xót nào sao hả? Anh phải chạy một đoạn đường rất dài đấy.”

- “A, vậy hả, tội nghiệp anh nhỉ?”

Nói rồi đưa tay xoa xoa đầu Thiên Duy như xoa đầu một con cún

- “Em làm cái gì đấy?”

- “Xoa đầu, anh không thấy à? Anh phải cảm thấy vinh dự đấy, tôi chỉ làm như thế này với con Mark thôi.”

Thiên Duy tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, được lắm! Dám xem anh là một con cún.

- “Gi hả? Em dám coi anh như một con cún?”

- “Sao? Anh muốn có ý kiến gì à?”

- “Không, rất tốt, rất rất tốt.” - Anh nghiêng răng gằn từng chữ.

- “À, nói mới nhớ, con Mark dạo này sao rồi?”

- “Anh lại có ý đồ gì đấy?” - Thiên Vy giương ánh mắt cảnh giác.

- “... anh hỏi thăm nó cũng không được hả?”

- “Hừ! Tốt nhất anh đừng có mà có ý đồ với nó.”

- “... nó là giống đực.”

- “Hừ! Anh thì ai mà chẳng có ý đồ được.”

- “Hoàng Thiên Vy, em đang thách thức giới hạn chịu đựng của anh đấy hả?”

- “Nó vẫn rất rất tốt, sao?”
- “À, em yêu thương nó lắm phải không?”
- “Tất nhiên, tôi yêu nó nhất nhà đấy, ôi sao mà dễ thương thế cơ chứ!”
- “Ừ, anh biết, anh cũng yêu em!”
- “Anh lại lên con gì đấy?”
- “Thì em nói yêu anh mà!”
- “Tai nào của anh nghe thấy tôi nói câu đó?” - Thiên Vy trừng mắt nhìn anh.
- “Không phải sao? Em xem anh giống như con Mark, mà em lại yêu con Mark nhất, nên suy ra em yêu anh nhất! Tính chất bác cầu cầu đấy.”
- “Bác cầu cái đầu anh. Ông trời ơi, kiếp trước tôi đã làm gì sai, mà kiếp này ông lại cho tôi gặp tên tâm thần này kia chứ?” - Thiên Vy ngửa đầu lên trời than vãn.

Thiên Duy rất là vui vẻ mà vỗ vỗ vai Thiên Vy

- “Đừng than nữa, ông trời đi ngủ mất rồi, không nghe em nói gì đâu. Anh biết em thích anh từ lâu rồi, nhưng hôm nay nghe chính miệng em nói ra anh thấy rất vui.”
- “Anh bị chạm dây ở đâu đấy? Tôi mà thêm thích anh á, nằm mơ đi. Anh nhìn anh xem, xấu như con cún ấy.”
- “Em vừa khen nó dễ thương mờ.”
- “Dễ thương không có nghĩa là đẹp, hiểu chưa, tránh ra để tôi đi về.”
- “Anh đưa em về.”
- “Không cần, tránh xa xa tôi ra.”
- “Không.”

Câu chuyện nhỏ số 2:

Trong vườn hoa hồng trắng, Thiên Vy đang hí hoáy vẽ vẽ, xóa xóa, bên cạnh là cái miệng léo nhéo của bạn nào đó

- “Vy Vy à.”
- “...”
- “Vy Vy à.”
- “...”
- “Vy Vy...”
- “...”

Léo nhéo đến lần thứ 25 thì Thiên Vy không thể chịu đựng thêm được nữa, vút mạnh cái bút chì xuống đất, quay sang trừng mắt nhìn Thiên Duy

- “Anh đi chỗ khác phát bệnh được không hả? Không thấy tôi đang làm việc sao?”
- “Anh có làm phiền em đâu!”
- “Vậy thì tên điên nào cứ léo nhéo Vy Vy hả? Thử nói không phải anh xem”
- “Thì là anh nhưng mà anh chỉ gọi tên em thôi mà, có làm phiền gì đâu!”
- “Thế không tính là làm phiền thì cái gì mới tính hả? Đi ra chỗ khác chơi cho tôi làm việc hoặc là im ngay.”

Bạn Thiên Duy rất là âm ức nhưng vẫn phải im miệng.

5' trôi qua trong yên bình. Bạn Thiên Duy vô cùng buồn chán, không có việc gì làm đi hái cánh hoa hồng chơi. Thiên Vy vừa vẽ vừa cảm thấy kì quái, tên này từ bao giờ lại biết nghe lời như vậy? Ngẩng đầu lên nhìn, bắt gặp hành động của bạn nào đó, Thiên Vy nộ khí xung thiên.

- “Tên điên kia, anh làm cái gì đấy?”

- “Anh có làm phiền em nữa đâu.” - Bạn nào đó trưng ra bộ mặt âm ức. Tự nhiên lại bị mắng là sao?

- “Hoa hồng nhà tôi để anh muốn phá thì phá thế hả?”

- “Anh...”

Thiên Vy tiếp tục sự nghiệp than vãn với ông trời

- “Trời ơi là trời, sao ông lại ác với tôi như thế? Ông nói đi, tại sao tôi yêu ai không yêu lại yêu đúng tên tâm thần này?”

- “Ồ, em vừa nói em yêu anh kia.”

Thiên Vy quắc mắt nhìn anh

- “Tôi yêu anh đấy, có làm sao không?”

- “Không, anh cũng yêu em.”

- “Im lặng, ra một góc tự kỉ đi cho tôi, cấm làm phiền.”

10' bình yên trôi qua.

- “Vy Vy này...”

- “Gi?”

- “Nói yêu anh đi.”

- “Tâm thần!”

- “Nói đi!”

- “...”

- “Vy Vy...”

- “Im ngay.”

- “Vy Vy...”

- “Im!”

- “Vy Vy...”

- “Tôi yêu anh, được chưa?”

- “Nói em đang hoang đi, tôi tôi làm gì cho xa cách.”

Thiên Vy nghiêng răng ken kết gần từng chữ

- “Em yêu anh. Được chưa?”

- “Rồi, anh cũng yêu em!”

Mặc dù trong tim dậy lên cảm giác ấm áp nhưng cũng không ngăn được ý muốn giết người của Thiên Vy.

- “Vy Vy...”

- “Đi ra ngoài kia, kiếm cái gì gặm đi, im lặng cho em làm việc!”

- “Em xem anh là chó chác?”

- “Không phải sao? Đứa nào lần trước tự nhận là ba của con Mark hả?”

- “...”

Câu chuyện nhỏ số 3:

Một lần khác, ở phòng làm việc của Thiên Duy, lần này Thiên Duy đang tập trung vào đồng giấy tờ, còn bạn nhỏ Thiên Vy ở bên cạnh léo nhéo, coi như trả thù

- “Hàn Thiên Duy, anh là đồ con heo.”

- “...”

- “Hàn Thiên Duy, anh là đồ con bò.”

- “...”

- “Hàn Thiên Duy, anh là đồ con cún.”

- “...”

- “Hàn Thiên Duy, anh là đồ xấu xí, anh xấu hơn con Mark gấp trăm lần.”

- “...”

- “Hàn Thiên Duy, anh là đồ tâm thần.”

- “...”

- “Hàn Thiên Duy, anh là đồ lẳng nhăng.”

- “...”

Phải công nhận rằng tính nhẫn nại của Thiên Duy rất cao, mặc dù anh đã có ý định bóp chết con bé bên cạnh hơn 100 lần.

- “Hàn Thiên Duy, anh là đồ...”

Không để Thiên Vy nói hết câu, anh trực tiếp cúi xuống, phủ môi xuống chặn cái mỏ đang léo nhéo kia lại, chặn tuyệt đối!

- “Em nói tiếp đi, em nói một câu, anh hôn một lần, nói thử xem nào, anh không từ chối đâu.”

- “Anh... anh... anh...”

- “Sao nào? Vẫn muốn anh hôn?”

Thiên Vy ngay lập tức ngậm chặt miệng, ôi nụ hôn đầu của cô. Tên khốn kiếp này!

- “Ừm, ngoan lắm, anh rất hoan nghênh nếu em cũng áp dụng biện pháp này với anh.”

Đê tiện, quá đê tiện!

Câu chuyện nhỏ số 4:

Trước phòng cấp cứu của bệnh viện

- “Cô còn là con người không? cô làm mẹ ra nông nổi này cô vui lắm chứ gì?” - Mai Anh hét lên, khuôn mặt cô ta đầy nước mắt.

Ngược lại, Thiên Vy vẫn hờ hững vô cùng, trưng ra nụ cười lạnh nhạt

- “Bà ta là mẹ cô chứ đâu phải mẹ tôi.”

- “Cô...” - Mai Anh tức giận giơ cánh tay lên, nhưng nhanh chóng bị Thiên Vy giữ lại.

- “Sao? Muốn đánh tôi? Cô là tiểu thư con nhà gia giáo cơ mà, hành xử như dân chợ búa thế? Nói cho cô biết, bà ta chẳng là gì của tôi cả, vui mừng hay thương xót gì đó tôi cũng không dư sức mà dành cho bà ta. Bà ta sống hay chết cũng không phải việc của tôi.”

- “Cô...”

- “Mày...” - Người đàn ông này giờ đang đau khổ ngồi trên chiếc ghế chò, nghe đến đây, ông ta không thể chịu đựng thêm được nữa. Tiến về phía Thiên Vy, giờ tay lên. Nhưng tay ông ta chưa kịp hạ xuống đã bị một bàn tay khác chặn lại, một giọng nữ lạnh như băng vang lên

- “Ông có tư cách gì mà muốn đánh cậu ấy, xem lại mình xem, đừng có tự cho mình cái quyền muốn động vào ai thì động.”

- “Lấy tư cách tôi là cha nó. Chẳng lẽ tôi không có quyền được dạy dỗ nó sao? Dù sao người đang nằm trong kia cũng là mẹ nó, sao nó có thể nói những lời đó.”

- “Cha, mẹ? Haha, nghe thật hay, ông bà đã nuôi nó được ngày nào chưa mà có cái vai trò vĩ đại như thế? Thiên Vy nhà chúng tôi nuôi lớn đến từng này không phải là để cho một kẻ vô danh như ông muốn đánh là đánh, muốn dạy dỗ là dạy dỗ, đến ngay cả tôi cũng chưa dám đánh nó, thì ông lấy cái quyền gì? Ông-chưa-đủ-tư-cách!” - Thiên Lâm lên tiếng, quả thật bây giờ anh rất muốn cho ông ta một trận.

- “Thôi nào, anh Lâm, Thiên Thiên, phí công sức với loại người này làm gì? Bọn họ không đáng để hai người phải tức giận.” - Thiên Vy nở nụ cười mỉa mai.

- “Vy... chúng ta vẫn là cha mẹ con, đó là điều không thể chối cãi.”

- “Cha, mẹ? Các người là cha mẹ tôi? A, được làm con của một gia đình danh giá, danh giá đến mức chỉ vì một câu nói của thầy bói mà vứt bỏ con mình, có lẽ tôi phải cảm thấy cực kì, cực kì tự hào đấy nhỉ? Nói cho ông biết, tôi căm ghét cái dòng máu đang chảy trong người mình là của ông, căm ghét cái huyết thống dơ bẩn của dòng họ nhà ông, căm ghét cái loại người không đủ tư cách mà cứ luôn miệng nhận là ba mẹ tôi. Chỉ có duy nhất một điều mà tôi phải cảm ơn các người, đó chính là việc các người đã bỏ rơi tôi, cho nên tôi mới có được ngày hôm nay.”

- “Ta, chúng ta...” - Ông ta ngồi sụp xuống ghế, vẻ ân hận tràn về trong mắt ông ta.

- “Sau khi bỏ rơi con, chúng ta đã rất hối hận, chúng ta đã bỏ ra rất nhiều tiền và công sức để làm từ thiện, giúp đỡ những đứa trẻ bất hạnh...”

- “Làm từ thiện? Giúp đỡ người bất hạnh? Ha, nghe có vẻ cao cả quá nhỉ? Các người bỏ ra hàng đồng tiền để giúp đỡ người khác còn cái người mà các người luôn nhận là con gái đó thì sao? Có bữa nào nó được ăn no không? Nó bị bắt nạt, bị bỏ đói, bị cô lập trong cái cô nhi viện đó. Nó bị đánh, bị cướp đồ ăn, bị mọi người xa lánh chỉ vì nó xinh đẹp hơn người ta, nó thèm khát tình thương biết nhường nào sao không có ai thương nó? Khi tôi khổ sở vì đói và vì lạnh thì các người ở đâu? Khi tôi đau đớn vì bệnh tật thì các người ở đâu? Các người đang vui vẻ bên con gái cưng của mình, thoải mái tung tiền làm từ thiện xem như chuộc lại lỗi lầm chứ gì? Thật nực cười, vậy mà bây giờ lại làm như mình cao cả lắm, đứng ra nhận con gái.”

- “Con à, ba...” - Đôi mắt người đàn ông đầy nước, sự ân hận bắt đầu dấy vò ông ta.

- “Dừng ngay cái tiếng ba đó đi, nghe mỉa mai lắm. Khi các người quây quần bên bữa ăn ấm áp thì tôi phải lăn lộn ngoài đường để kiếm từng cái ăn, khi các người thoải mái trong chăn ấm nệm êm thì tôi phải khổ sở đi đánh nhau để tranh giành cái ăn, tranh giành chỗ ngủ, nhà thì không có để về, chỗ ngủ cũng bị chiếm, tôi lang thang vất vưởng trên đường, cực khổ còn không bằng một con chó, khi các người thoải mái diện những bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền thì tôi ngay đến một bộ đồ hàng hiệu để mặc cũng không có, không phải rách thì cũng chấp vá gần hết. Vậy mà giờ ông thoải mái kêu một tiếng ba, ông không thấy nó rất nực cười hay sao?”

Phía xa xa, có một chàng trai đứng lặng người nhìn cô gái, những lời cô ấy nói như một mũi kim đâm xuyên vào tim anh, rất cuộc, người con gái anh yêu đã phải chịu bao nhiêu tổn thương, đằng sau cái vỏ bọc kiên cường đó, là một trái tim đau khổ đến nhường nào. Anh rất muốn, rất muốn chạy đến ôm cô vào lòng, nhưng lại sợ làm cô tức giận.

- “Xin lỗi, làm ơn, xin con hãy tha thứ cho chúng ta...” - Người đàn ông đó gần như quỳ xuống dưới chân Thiên Vy.

- “Tha thứ? Haha, xin hỏi các người lấy đâu ra cái quyền đó, muốn bỏ rơi tôi thì bỏ, muốn nhận lại tôi thì nhận, muốn tôi nhường lại người tôi yêu cho con gái các người thì tôi phải nhường, muốn tôi tha thứ thì tha thứ sao? Các người chưa có đủ tư cách đó.”

Mai Anh cũng đi đến trước mặt Thiên Vy

- “Coi như tôi cầu xin cô, hãy tha thứ cho họ, bây giờ sức khỏe của mẹ không được tốt, chỉ có cô mới làm cho mẹ khỏe lại được thôi.”

- “Có cần tôi nhắc lại cho cô nhớ hay không, bà ta sống hay chết cũng không phải việc của tôi.”

- “Tôi cầu xin cô, chỉ cần cô trở về nhà, toàn bộ tài sản, tôi không lấy một xu, tất cả đều thuộc về cô.” - Bây giờ chưa có ai biết 3 anh em nhà họ Hoàng là ai. Họ chỉ biết đến Thiên Vy và Thiên Nhi trong vai trò là một người mẫu từ cái lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất họ xuất hiện trên sóng truyền thông.

- “Tiền? Lại định dùng những đồng tiền dơ bẩn của các người để mua tôi sao? Ha ha, có phải cô nghĩ rằng tôi chỉ là một người mẫu nhỏ nhoi, chắc chắn sẽ cực kì tham tiền chứ gì?”

- “Không phải sao? Đừng có giả bộ thanh cao với tôi. Cô cặp kè với bao nhiêu đại gia cũng không bao giờ bằng được một phần nhỏ tài sản của nhà tôi đâu. Chi bằng...”

Bốp!!!

Chưa để cô ta nói hết câu, Thiên Nhi đã vung tay lên, khuôn mặt cô ta in hằn 5 ngón tay.

- “Cô... cô dám đánh tôi, cô cũng chỉ như cô ta thôi, loại người mấu không biết xấu hổ...”

- “Loại người mấu không biết xấu hổ? Cô nghĩ chỉ là những người mấu nhỏ mà đủ tư cách làm người mấu đại diện cho tập đoàn thời trang Hoàng Thiên sao? Cô có phần đầu cả đời cũng chưa chắc bằng được loại người mấu không biết xấu hổ như chúng tôi đâu.” - Tiếng giày cao gót từng bước vang lên, một thân ảnh xinh đẹp tiến đến trước mặt Mai Anh, ngay sau đó, một tiếng “Bốp!” vang lên, bên má còn lại của cô ta in hằn lên dấu tay

- “Rất đều, rất đẹp, Thiên Thiên này, chị em mình hợp lực lại đánh người cũng được đấy chứ nhỉ?”

- “Minh Châu, sao chị lại đến đây?” - Thiên Vy hỏi.

- “Này, em có xem chị là người một nhà không thế? Em bị bắt nạt sao chị có thể để yên được? Với lại chị biết, anh trai em nhất định cũng rất muốn đánh người, nhưng chị lại không muốn anh ấy mang tiếng bắt nạt con gái, nên chị đến đánh thay.”

- “Minh Châu, em...”

- “Em làm cái này vì Vy Vy, và cũng vì Thiên Thiên nữa, ai bảo cô ta dám xúc phạm em gái em”

Khóe môi Minh Châu cong lên thành một nụ cười cực kì dịu dàng.

- “Vy Vy này, ngày xưa em cũng từng đánh chị như thế nhỉ, chỉ là chị bị đánh nặng hơn thôi.”

- “Chị vẫn còn ghi thù cơ à?”

- “Chứ sao? Chị đánh Thiên Thiên có mỗi một cái, bị nó đánh lại hai cái, còn bị em cho một trận toi bời, nếu ngày đó không nhờ anh Duy thì có lẽ em đánh chị nhập viện luôn rồi.”

- “Tại chị đánh em trước mà.” - Thiên Nhi bất giác vuốt vuốt tóc, nhớ dai vậy không biết.

- “Không phải em muốn thế à? Nguyên tắc của em là lấy 1 trả 10, nếu ngày đó không có anh Phong, đảm bảo chị thê thảm hơn rồi.”

- “...”

- “Thôi, bỏ qua chuyện đó đi, cô gái xinh đẹp này, cô không biết lượng sức mình hay sao? Cái gia tài nhà cô, còn chưa tới 1/10 tài sản mà chúng tôi đang có nữa kia, mua Vy Vy bằng cái giá rẻ mạt như thế sao?”

- “Hừ, rẻ mạt, cái nghề người mấu của các người mới là rẻ mạt, chắc cũng qua tay bao nhiêu người rồi chứ gì?”

- “Qua tay á? Ừ đúng rồi, qua tay một người, mà nói cô nghe này, trước khi xúc phạm người khác thì nên điều tra rõ xem người ta là ai rồi hãy nói. Cô nói chúng tôi qua tay bao nhiêu đại gia cũng chưa chắc bằng một phần nhỏ cái gia tài nhà cô. Vậy xin cho cô biết rằng, Thiên Thiên là bạn gái của Lâm thiếu gia - Lâm Thiên Phong, Vy Vy thì chắc cô cũng biết, bạn gái của Hàn thiếu gia - Hàn Thiên Duy, còn tôi, chưa nói tới bạn trai tôi là người thế nào, Minh Dương nhà tôi bây giờ chắc cũng đủ ngang tầm với cái tài sản kéké xù nhà cô rồi chứ?”

- “... “

- “Vậy nên, bớt cái tính tự cao tiểu thư của cô đi, ngày xưa tôi cũng giống như cô, nói mà không biết suy nghĩ đến lúc phải hối hận đấy.”

Nói xong, cô quay sang người đàn ông kia, chất giọng lạnh thêm một chút.

- “Bác trai ạ, với tư cách là một hậu bối, cháu nói cái này, có gì không phải thì bác bỏ qua cho. Bác nên dạy lại đứa con gái cưng của bác đi, cách ăn nói xấc xược, khinh thường người khác như thế còn không bằng được dân đầu đường xó chợ đâu. Cháu mong bác gái mau khỏi bệnh, và cũng mong bác và gia đình bác đừng làm phiền Thiên Vy nữa. Có câu này, cháu chân thành nói với bác, người nhà họ Hoàng, không dễ động vào đâu, bác đừng làm những việc để sau này phải hối hận. Đi về thôi nào, Vy Vy.”

- “Khoan đã, Vy Vy, cậu có muốn lấy cái gia tài của nhà này không?”

- “Tớ không cần những đồng tiền dơ bẩn đó.”

- “Tuồng cậu thích, tớ lấy về cho cậu.”

- “Thiên Thiên nuôi tớ là được rồi, nhưng nếu Thiên Thiên thích thì cứ lấy đi.”

- “Anh Lâm?”

- “Anh đã từng nói sẽ không bỏ qua cho những ai dám bắt nạt hai đứa, nhưng đối với những người này, anh không thể ra tay đánh người được, vậy nên cứ giao việc đó cho anh xử lý đi.”

- “Được rồi, tùy anh.”

Trên hành lang nhỏ của bệnh viện, có một chàng trai cứ đi đi lại lại, muốn làm gì đó rồi lại thôi, Thiên Vy đứng nhìn anh hồi lâu.

- “Ê, bị gì đấy?”

- “Anh... muốn ôm em nhưng sợ bị mắng.”

- “Hả? Anh lại làm sai gì mà sợ em mắng?”

- “Không phải em còn giận anh à?”

- “Giận? Giận cái gì?”

- “Hôm qua anh làm em giận.”

- “Có hả? Anh làm gì nhắc lại xem.”

- “Không làm gì cả, anh đùa.”

- “Hừm, sao mắt đỏ hoe thế kia? Ai bắt nạt anh, nói em nghe xem nào.”

- “Không có, nhớ em quá ấy mà.”

- “Lại đây em ôm cái nào. Nhớ con cún cưng của mình ghê ý.”

- “Ai là cún?”

- “Ba con Mark.”

.....

Câu chuyện nhỏ số 5:

Lần lăng mạn hiếm hoi của hai bạn nhỏ siêu lãng xẹt.

- “Hoàng Thiên Vy, anh hỏi em một câu.”

- “Gì?”

- “Tại sao em lại yêu anh?”

- “Lại phát bệnh sao? Tự nhiên đi hỏi mấy câu này.”

- “Anh nghiêm túc đấy, trả lời anh đi.”

Thiên Vy nhìn anh hồi lâu rồi nói

- “Yêu một người còn cần có lý do sao? Em yêu anh vì anh là chính anh thôi, vì đơn thuần đứng trước anh, trái tim em đập mạnh hơn bình thường. Vì anh là người làm em vui, là người làm em cười, là người cho em biết thế nào là hạnh phúc. Tóm lại em yêu anh bởi vì anh là anh, không phải một ai khác. Thế nên anh mà dám có người khác thì đừng có trách em.”

- “Vậy nếu như có người muốn cướp anh khỏi em thì sao?”

- “Hạnh phúc của em, em chưa buông tay, đồ đứm nào dám nhảy vào cướp đấy.”

- “Ôi, đáng yêu quá, lại đây anh ôm cái nào.”

- “Biến ra.”

Câu chuyện nhỏ số 6:

- “Phong, bây giờ tao phải làm gì đây? Mày cho tao một lời khuyên đi, tao thật sự rất rối.”

“Tao không phải là mày, tao không hiểu được tâm trạng của mày bây giờ, nhưng tao biết mày đang rất khổ tâm. Tao chỉ muốn hỏi mày một câu, mày có thật sự yêu Thiên Vy không?”

- “Tao yêu cô ấy, yêu hơn bất cứ thứ gì, tao không thể sống nếu như thiếu cô ấy.”

“Mày chắc chắn chứ?”

- “Tao rất nghiêm túc.”

“Vậy thì tốt, mày là bạn thân của tao nhưng Thiên Vy cũng giống như em gái của tao vậy, tao rất mong cô ấy không phải chịu tổn thương nào. Nếu mày thật lòng yêu cô ấy thì hãy dùng mọi cách để bảo vệ cho cô ấy. Tao không tin rằng ba mẹ mày dám cắt đứt quan hệ với mày.”

- “Tao biết. Xin lỗi vì đã làm phiền mày nhé. Mày sao rồi?”

“Tao ổn, đừng lo cho tao, lo cho mày trước đi.”

- “Được rồi, cảm ơn mày.”

“Chúng ta là bạn! Duy này, đời người ngắn ngủi lắm, không biết còn bao nhiêu thời gian để làm lại đầu. Mày nghe câu này chưa? Xe bus 15' một chuyến, sinh nhật mỗi năm một lần, nhưng người mà chúng ta thật lòng yêu thương, có thể cả đời chỉ gặp được duy nhất một người. Bỏ lỡ một chuyến xe chúng ta có thể đợi lại, bỏ lỡ một buổi sinh nhật, năm sau có thể đón lại, nhưng bỏ lỡ người mà chúng ta yêu, cả đời chưa chắc sẽ gặp được người thứ hai như thế. Làm sai một lần chúng ta có thể làm lại nhưng thời gian là thứ đã trôi đi thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ quay lại nữa. Tao chắc mày hiểu những gì tao đang nói.”

- “Tao hiểu.”

“Tốt lắm, cuộc đời của chúng ta, gặp được người mà mình yêu thật lòng đã là một điều rất may mắn rồi. Vì thế hãy cứ yêu thương hết mình để sau này không phải hối hận, cùng lắm thì tao và Thiên Nhi sẽ nuôi hai đứa mày, không lo đói đâu. Haha.”

- “Cảm ơn mày, Phong, tao nhất định sẽ làm được. Mày cũng cố gắng lên nhé. À Thiên Thiên vẫn ổn, Rain cũng rất tốt, nó làm bạn với con Mark suốt ngày.”

“Cảm ơn mày!”

Câu chuyện nhỏ số 7:

- “Thiên Duy, chúng ta chia tay đi.”

- “Em muốn chia tay? Cho anh một lý do.”

- “Em...”

- “Anh muốn nghe lý do thật lòng.”

- “Em... em không muốn vì em mà anh chống đối gia đình, vì em mà anh trở thành một đứa con bất hiếu. Vì em mà anh...”

- “Vy Vy, nghe anh nói này, anh yêu em, người em yêu và người em sẽ lấy là anh chứ không phải họ. Vì em anh có thể làm bất cứ việc gì, em chỉ cần đứng bên anh, nắm tay anh thật chặt, đừng bao giờ buông ra là được rồi. Anh sẽ chứng minh cho em thấy anh là người đáng để em yêu. Ba anh đã lựa chọn sai, kết quả ông ấy sống trong dằn vặt cả một đời, anh không muốn đi vào vết xe đổ đó. Anh không muốn buông tay em bởi nếu buông tay em, cả đời này chưa chắc anh sẽ gặp được người thứ hai anh yêu như thế.”

- “Anh sống cuộc đời của anh, không phải sống vì họ. Hạnh phúc của anh, tương lai của anh, anh sẽ tự quyết định. Vì thế hứa với anh, đừng bao giờ buông tay, nhé.”

- “Em hứa, có đánh chết cũng không nói chia tay nữa.”

P/s: Đọc xong cái này chắc bạn cũng đoán được tở mai mới cho cặp Thiên Lâm - Minh Châu rồi nhỉ? Cặp này đơn giản lắm, gặp nhau, nói chuyện, hiểu nhau, rồi yêu nhau, nhẹ nhàng lắm, nên không có gì để kể nhiều cả.

Cảm ơn vì đã đọc đến đây. Have a nice day

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: ㄸ nấu ăn? thử họa! ㄸ

Chiếc xe thể thao màu đen sang trọng chạy bon bon trên đường, trông vô cùng bình thường, nhưng không khí trong xe hình như ngày càng xuống thấp.

Bạn nào đó từ khi lên xe đến giờ không nói một câu nào, chỉ tập trung lái xe, khuôn mặt u u ám ám, hại bạn còn lại thấp thỏm không yên, muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại không dám. Rất sợ bị mắng một trận nên cứ nhìn nhìn rồi lại thôi.

- “Em nhìn anh như thế làm gì? Muốn nói gì thì nói đi.”

- “Anh... giận sao?”

- “Sao anh phải giận?”

- “Em xin lỗi, em biết sai rồi, anh đừng có giận em mà.”

- “Anh không giận.”

- “Không giận mà mặt anh như thế sao?”

- “Được rồi, anh giận! Vậy tại sao anh lại giận?”

- “Vì em sai!”

- “Em còn biết em sai à?”

- “Em biết nhưng mà những lời anh Lâm nói đều là nói dối đấy.”

- “Nói dối? Được! Hôm nay chúng ta phải nói chuyện đàng hoàng một lần.”

Nói rồi anh tắt xe vào lề đường, tắt máy, quay sang đối diện với cô, 'nói chuyện đàng hoàng'.

- “Tại sao Thiên Lâm phải nói dối?”

- “Anh ấy sợ em bị mắng!”

- “Mắng? Anh đã mắng em bao giờ chưa?”

- “Rất nhiều rồi.”

- “Hử? Có không?”

- “Có!”

- “Cứ cho là như thế đi, vậy anh hỏi em, tối qua em đi ngủ lúc mấy giờ?”

- “10 giờ!”

- “Cho em một cơ hội nữa.” - Anh nheo mắt nhìn cô hơi bị nguy hiểm.

- “12 giờ.”

- “Vậy sáng nay em dậy lúc mấy giờ?”

- “Gần 4 giờ.” - 3 rưỡi cũng được tính là gần 4 giờ nhĩ?

- “Được, vậy trưa nay em ăn mấy chén cơm?”

- “Hai.”

- “Nói thật!”

- “Thì một.” - Thiên Nhi trưng ra khuôn mặt buồn bã nhìn anh. Sao nói dối câu nào cũng bị phát hiện ra hết vậy?

- “Vậy tối qua em thức khuya, đúng không?”
- “... Đúng.”
- “Sáng nay em dậy sớm, đúng không?”
- “Đúng.”
- “Trưa em ăn rất ít, đúng không?”
- “Cũng đúng.”
- “Vậy Thiên Lâm nói dối gì nào?”
- “Anh ấy... anh ấy... không nói dối. Nhưng mà... nhưng mà...”
- “Nhưng mà sao?”
- “Nhưng mà từ trước khi anh Lâm nói mảy câu đó, anh đã giận rồi. Tại sao anh lại giận?”
- “Hả? Đến bây giờ em vẫn chưa biết em sai ở đâu?”

Thiên Nhi rất ngây thơ mà lắc lắc đầu.

- “Vậy tại sao em lại làm người mẫu?”
- “Hả? Anh giận vì chuyện đó?”
- “Không đáng để giận sao?”

Thiên Nhi vẫn tròn mắt nhìn anh, vẻ không hiểu chút gì hết.

Thiên Phong bắt đầu đi lắc đầu, Hoàng Thiên Nhi của anh, cái gì cũng biết, chỉ riêng vấn đề về tình cảm lại cực kì ngốc nghếch.

- “Vậy anh hỏi em, nếu như anh cũng giống như em, xuất hiện trên truyền thông với vai trò người mẫu, để cho hàng trăm cô gái nhìn ngắm, thì sao?”

Thiên Nhi trừng mắt nhìn anh

- “Anh dám...”
- “Đó!”

Thiên Nhi thoáng ngẩn người, rồi như chợt hiểu ra cái gì đó, trên môi vẽ nên một nụ cười rạng rỡ

- “Anh ghen?”

Thiên Phong khoanh hai tay trước ngực, trung ra vẻ mặt bất cần, giống như đang giận dữ, nhưng vẻ u ám trên khuôn mặt đã tan biến từ lâu.

- “Chẳng lẽ anh không có quyền ghen?”
- “Có, tất nhiên có, anh là người duy nhất có quyền đó, nhưng mà, haha...”
- “Cười cái gì?”
- “Lâm Thiên Phong cũng biết ghen? Haha... đáng yêu quá!”

Gì chứ? Đáng yêu? Cái từ này cũng ứng lên người anh được sao?

- “Mặc kệ là đáng yêu hay gì đó của em, tuyệt đối không có lần thứ hai!”
- “Được, tuyệt đối không có lần thứ hai, em hứa!”
- “Khoan đã, quay lại vấn đề lúc này, tại sao em không chịu nghe lời vậy hả? Anh đã dặn bao nhiêu lần rồi, chú ý sức khỏe một chút...”

Đấy, cuối cùng vẫn không thoát được, bị mắng một trận...

***

Biệt thự nhà họ Hoàng

Thiên Phong cùng Thiên Nhi bước vào nhà đã cảm thấy không khí hơi hơi kì quái.

Có mùi chiến tranh thì phải.

Thiên Phong và Thiên Nhi - cặp đôi lạnh lùng là thế nhưng khi giận dữ, muốn giảng hòa lại cực kì dễ, bởi tính cách hai người khá giống nhau, họ đều hiểu đối phương muốn gì.

Ngược lại, cặp đôi chó mèo kia, muốn giảng hòa chắc cũng phải cãi nhau một trận long trời lở đất mới có cơ may làm lành, mà hình như cãi nhau xong vẫn chưa giải quyết được vấn đề thì phải.

Tình hình bây giờ là thế này, hai bạn trẻ, mỗi bạn ngồi một góc ghế sofa, một bạn ôm con cún, bạn còn lại ôm chiếc gối ôm, quay mặt mỗi bạn một hướng, khuôn mặt bạn nào cũng nhăn nhó trông là buồn cười.

- “Sao? Giờ hai đứa sao đây?” - Cô Marina nói.

- “Kệ anh ta đi.” - Thiên Vy bấu môi đầy bất mãn.

- “Hoàng Thiên Vy, em xin lỗi anh một tiếng thì có chuyện à?”

- “Em có lỗi gì đâu tự nhiên đi nói xin lỗi, anh vô lý nó vừa vừa thôi.”

- “Anh vô lý? Vô lý ở đâu hả?”

- “Còn nói không? Tự nhiên lại giận dữ vô cớ.”

- “Vô cớ? Em...”

- “Sao?”

- “Ngừng! Hai đứa tính cãi nhau đến bao giờ đây? Vy Vy, em xin lỗi một tiếng không được hả?”

- “Sao em phải xin lỗi?”

- “Sao anh lại có một đứa em gái ngốc nghếch như em cơ chứ! Bình thường thông minh lắm cơ mà.”

- “Ngốc nghếch gì chứ?”

- “Được, anh hỏi em, nếu bây giờ Thiên Duy ra đứng giữa đường cho các cô gái khác nhìn ngắm, bàn tán, si mê, mà không thèm có phản ứng gì thì em sẽ làm gì hả?”

- “Em với anh ta là người xa lạ.”

- “Đấy, nó mới chỉ bắt em xin lỗi một câu thôi, chưa cho em thành người xa lạ là may mắn lắm rồi.”

- “Hở?”

- “Hở cái gì mà hở, hôm nay em xuất hiện trực tiếp trên truyền thông, rồi ngày mai, ngày kia, xuất hiện trên các trang báo nữa, biết bao nhiêu người nhìn ngắm, bàn tán... Nó không khó chịu mới lạ. Em biết lý do Thiên Phong giận Thiên Thiên, mà lại không biết lý do Thiên Duy nhà em giận, ngốc nó cũng vừa vừa thôi.”

- “Ồ...”

- “Ồ cái gì mà ơ! Xin lỗi mau lên.”

Thiên Vy bối rối nhìn Thiên Duy, mà bạn nào đó vẫn trung ra bộ mặt không quan tâm, giận vẫn là giận!

Sau một hồi vật lộn giảng co, hết kéo chân, kéo râu rồi đến kéo tai con Mark, Thiên Vy thả nó xuống ghế, đánh nhẹ vào mông nó rồi nói

- “Đi sang bên kia với ba con đi.”

Con Mark cực kì phối hợp, lon ton lon ton chạy đến chỗ ba nó, giương đôi mắt tròn xoe, dụi dụi đầu trong lòng ba nó

- “Này, em xin lỗi, chân thành xin lỗi, em hứa không có lần sau đâu, tuyệt đối không, thề luôn đấy! Tha lỗi cho em đi mà!!!”

- “Gâu.” - Mark phối hợp rất tốt với mẹ nó, vẫy vẫy đuôi, liếm liếm lấy lòng.

- “Được rồi, bỏ qua một lần, không có lần sau!” - Thiên Duy cuối cùng cũng hết giận, tươi cười bế con Mark lên.
- “Này, Vy Vy...” - Thiên Lâm
- “Sao?”
- “Anh nhớ hồi xưa em gọi nó là em trai, giờ biến thành con hồi nào vậy?”
- “Lâu rồi, tại cái tên điên kia kia.”
- “Nói ai điên đấy?”
- “A, không, em có nói ai đâu. Đói quá, anh Lâmmmmmm...”
- “Ash, đừng có gọi anh bằng cái giọng đó, nổi hết da gà rồi đây này. Anh cũng mới đi mua đồ về đấy, mệt lắm, em đi mà nấu ăn.”
- “Em cũng mệt vậy, nhìn xem, em còn chưa thay quần áo, cái váy công chúa rườm rà này mà bắt em đi nấu ăn à?”
- “Thì lên phòng thay quần áo đi, ai bắt em mặc váy nấu đâu?”
- “Mệt lắm, em không lết nổi lên phòng đâu.”
- “Vậy bây giờ tóm lại là ai nấu? Hay nhịn đói tập thể đây?”
- “Em nấu cho.” - Một cánh tay đưa lên.
- “Cái gì? Thiên Thiên?” - Hai anh em nhà nào đó đồng thanh tập một
- “Không, không anh/tớ chưa muốn chết.” - Đồng thanh tập hai.
- “Ý gì hả?”
- “Không... không...”
- “Để anh giúp em” - Thiên Phong.
- “Cậu/anh biết nấu ăn hả?” - Đồng thanh tập ba, đồng thời giương ánh mắt đầy hy vọng nhìn Thiên Phong.
- “Không.” - Thiên Phong rất ngây thơ mà lắc đầu.
- “Gi chứ? Không biết? Vậy đòi phụ nó làm gì?”
- “Phải biết nấu ăn mới phụ được à?”
- “Thảm rồi, huhu...” - Hai anh em nhà kia trưng ra vẻ mặt thảm hại, lắc lắc đầu.

Ngược lại Thiên Nhi lại vô cùng hào hứng, đây là lần thứ hai trong đời cô vào bếp, lần thứ hai đấy!

- “Đi thôi!” - Hai bạn trẻ hào hứng kéo nhau vào bếp.

Hai bạn trẻ khác ở ngoài nhẩn nhẩn nhó nhó.

- “Sao đấy?” - Cô Marina hỏi.
- “Vy Vy, chúng ta đi thôi, đi càng xa càng tốt, ba người ở lại bảo trọng.” - Thiên Lâm.
- “Đi, chúng ta đi, nhanh lên.”
- “Gi hả? Giải thích rõ ràng cho cô nghe cái coi.”
- “5 năm trước, từ lúc mới về sống chung, Thiên Thiên có vào bếp một lần và đó là lần đầu tiên nó biết đến khái niệm nấu ăn.” - Thiên Lâm.
- “Thiên Thiên cái gì cũng giỏi, chỉ trừ lúc nấu ăn, là thảm họa. Lần đó cậu ấy vào bếp chỉ có hơn 30' mà đồ dùng trong bếp hầu như là không còn cái gì có thể sử dụng được.”
- “Nó còn suýt nữa thì làm cháy luôn nhà bếp của tụi con. Từ đó về sau, Thiên Thiên có thể làm bất cứ thứ gì, trừ nấu ăn ra. Thế mà hôm nay nó lại đòi vào bếp, thảm họa rồi!”

- “Ngày đó nó còn bé, bây giờ lớn hơn, chắc là nó cũng biết nấu đôi chút chứ?”
- “Không đâu cô ạ, ai thì có thể, chứ Thiên Thiên thì không.”
- “Không phải chứ? Tâm Lan nấu ăn rất ngon mà, chẳng lẽ con bé không học được chút gì từ mẹ nó sao?”
- “Hoàn toàn không! Gì chứ nữ công gia chánh thì đừng hỏi nó, một chút cũng không biết làm!”
- “Vy Vy, em tính mặc như thế mãi à, lên thay quần áo đi, à nhân tiện dẫn Minh Châu đi luôn kia, hôm nay cô ấy là khách quý của chúng ta mà, phải không?”
- “Hả? À, đúng rồi, đi thôi!” - Thiên Vy cùng Minh Châu đứng dậy đi lên lầu.
- “Có tệ đến mức một chút cũng không biết làm không chứ?” - Cô Marina hỏi.
- “Thì cô cứ đợi một lúc nữa rồi ...”

Chưa đợi Thiên Lâm nói hết câu, một loạt âm thanh rơi vỡ chói tai vang lên.

- “Đấy, con nói có sai đâu.”

Một lúc sau, một làn khói trắng từ trong bếp lan ra, theo đó là cái mùi hương đặc trưng của thứ gì đó bị cháy.

- “Nhà bếp của tôi! Hai cái đĩa này...” - Thiên Lâm mang theo cái bộ dạng hùng dũng, xông thẳng vào nhà bếp, đập vào mắt anh, tất nhiên là một bãi chiến trường, không kém bãi rác là bao.

Bát đĩa rơi vỡ mỗi nơi một mảnh, rau củ thì rải đầy trên sàn nhà, trên bếp là hai cái nồi, cháy đến không nhận ra hình thù đồ ăn bên trong là gì nữa.

Thiên Lâm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi

- “Đi! Đi ra ngoài ngay, nhanh lên! Từ này nghiêm cấm hai đứa bước chân vào bếp, nghe rõ chưa?”
- “Rõ rồi...” - Hai bạn trẻ nào đó ù rũ nói.
- “Còn không đi ra? Trời ơi, sao tôi lại khổ thế này cơ chứ?”

Hai bạn nhỏ nọ thất thủ bước ra phòng khách, vừa đứng lúc chạm mặt Thiên Vy và Minh Châu từ trên lầu bước xuống.

- “Hahaha...” - Thiên Vy mở đầu, và ngay sau đó là bốn người cùng lăn lê mà cười.
- “Cười cái gì chứ?” - Thiên Nhi bức bối ngồi xuống ghế sofa, cau mày nhìn bốn con người, bất chấp hình tượng lăn lê mà cười.
- “Cái mặt... hahaha...” - Thiên Vy.

Không hiểu sao, hai bạn này nấu ăn bằng bếp gas mà trên mặt lại dính mấy vệt đen như mấy con mèo, kèm theo khuôn mặt nhăn nhó nhỏ nhỏ trông vô cùng buồn cười.

Thiên Lâm sau khi dọn dẹp xong bãi chiến trường, ra ngoài, bắt gặp cảnh đó, cũng phải bật cười, lúc này vì tức giận chưa nhìn rõ, bây giờ để ý mới thấy, tội nó không khác gì hai con mèo, nhem nhem nhuốc nhuốc.

- “Vy Vy, vào nấu ăn đi, cười gì nữa.”
- “Haha, được, Thiên Duy, vào phụ em, nhanh lên.”
- “Gì chứ? Cậu ta...”
- “Nó biết nấu ăn.” - Thiên Phong ảo não nói.
- “Đó! Cậu tự thấy mình thua kém không?”
- “Không!” - Vừa nói vừa lấy tay lau đi vệt đen trên mặt Thiên Nhi.
- “Hai đứa sau này mà lấy nhau về chắc chỉ có nước nhịn đói thôi.” - Cô Marina nói.
- “Hừm!”
- “Cô nói sai sao?”

- “Không sai!” - Đồng thanh.
- “Được rồi, lên phòng thay quần áo đi, nhem nhuốc như mấy con mèo ấy.” - Thiên Lâm nói.
- “À mà Thiên Phong này, tôi vứt hết mấy cái áo sơ mi trắng rồi, nếu như cậu muốn có thể mặc xanh, đỏ, tím, vàng gì đó, tùy, còn không thích thì cứ chịu cảnh nhem nhuốc thế đi.”
- “Hừ! Anh yên tâm, từ hôm đó trở đi, tôi biết kiểu gì cũng có hôm nay, nên bao giờ trong xe tôi cũng có sẵn mấy bộ quần áo, chứ có đánh chết tôi cũng không mặc mấy bộ đồ con công của anh.”
- “Gi hả?”
- “Con công? Hahaha, Thiên Lâm, con đến mức đó từ khi nào thế?”
- “Người không biết thương thức, không nên chấp nhặt làm gì, hừ!”

***

Trên bàn ăn, bày ra những món ăn rất ngon mắt, không như thành quả của hai bạn nào đó.

- ” Hai người kia đâu?”
- “Ai biết! Đi thay quần áo mà.”
- “Thay gì mà lâu vậy? Em nấu xong cả bữa ăn rồi còn chưa xong?”
- “Xong rồi đây.” - Ngay lúc đó, hai bạn nhỏ mang theo tâm trạng buồn bã bước vào
- “Này, hai đứa tính đi đám tang hay sao mà ăn mặc như vậy hả? Đen, đen, đen, em nhiễm phong cách của nó rồi hả Thiên Thiên?”
- “Tâm trạng không tốt.” - Đồng thanh tập hai.
- “Gi chứ? Chỉ là không nấu ăn được thôi mà, buồn cái gì mà buồn, cười lên coi.”
- “Không!”
- “Đói chưa? Vào ăn đi!”
- “No rồi!”
- “Đã ăn gì đâu mà no?”
- “Ăn khoai..”
- “Gi chứ?”
- “Aizzz, không hiểu sao nó có thể cháy được nhĩ?”
- “Vẫn muốn ý kiến?”
- “Chứ sao? Không được, em phải thử lại lần nữa...”
- “Này, cấm! Anh cấm em có ý nghĩ nấu ăn một lần nữa. Nghe chưa?”
- “Nhưng mà...”
- “Không nhưng nhị gì hết, vào ăn cơm đi.”

***

Sau khi ăn xong bữa tối, Thiên Lâm, với tư cách là người lớn tuổi nhất trong nhà họ Hoàng, đứng ra triệu tập một buổi họp gia đình, chỉ là khác với mọi năm, buổi họp năm nay, có thêm 4 thành viên mới.

- “Ngày mai như thế nào đây?” - Thiên Lâm
- “Anh tùy ý sắp xếp đi, em chỉ muốn mời thêm một số vị khách.”

- “Khách?”
- “Ừm, những người có liên quan đến mẹ em ngày xưa. Anh Duy, anh có thể mời ba anh đến đây được không? Chỉ một mình ba anh thôi.”
- “Được, anh sẽ nói với ông ấy.”
- “Nhưng đừng nói gì về mẹ em, chỉ cần nói có người muốn gặp ông ấy là được rồi.”
- “Anh biết!” - Thiên Duy gật đầu.
- “Vậy thôi, những người liên quan đến mẹ mà em biết cũng không nhiều. Cô Marina, cô thấy có ai đặc biệt quan trọng nữa không?”

Cô Marina ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

- “Mẹ con ngày xưa rất ít bạn thân, ngoài vợ chồng Lâm Thiên Long và vợ chồng kia ra, cô nghĩ không có ai đặc biệt quan trọng nữa.”
- “Con biết rồi, con hơi mệt một chút, con lên phòng trước, còn mọi việc còn lại, anh Lâm, anh cứ tự quyết định đi, anh cũng biết mấy chuyện này em không giỏi bằng anh mà.”

Nói rồi, đứng dậy, bước lên lầu.

- “Nó sao thế?”
- “Không sao, đừng lo cho nó, trước ngày đám giỗ của mẹ, bao giờ nó cũng có tâm trạng như thế đấy, ngày mai sẽ bình thường trở lại thôi mà.”
- “Thôi nào, giờ mới bàn về mục đích chính của buổi tối hôm nay.”
- “Mục đích chính?”
- “Ừ, ngày mai ngoài đám giỗ mẹ Tâm Lan còn là một ngày rất đặc biệt với Thiên Thiên nữa mà. Lại đây...”

6 người, chụm đầu lại một chỗ, bàn tán cái gì đó, nghe hình như có hương vị của sự mờ ám...

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: ㄟ Những câu chuyện cũ ㄟ

Chủ nhật

Biệt thự nhà họ Hoàng hôm nay tấp nập hơn bình thường.

7h sáng, ba mẹ Thiên Phong đã có mặt từ rất sớm.

Bước vào nhà, họ vô cùng ngạc nhiên khi thấy một người đang nhàn nhã ngồi chải lông cho con cún ở ghế sofa.

- “Nhìn gì đấy? Đến đây ngồi đi!” - Cô Marina nói khi thấy hai vợ chồng nhà họ Lâm cứ đứng tròn mắt nhìn mình.
- “Thu Vân?” - Lâm phu nhân nói sau khi ngồi xuống ghế sofa. (Thu Vân là tên của cô Marina)
- “Vẫn chưa quên tôi? Trí nhớ cô tốt lên rồi đấy!”
- “Gi chứ? Trí nhớ tôi trước giờ vẫn rất tốt đấy thôi.”
- “Như Nguyệt à Như Nguyệt, tôi nhớ không nhầm thì ngày xưa cô lúc nào cũng ngơ ngác ngác, làm gì cũng quên trước quên sau, không phải sao?”
- “Tôi mà ngơ ngác ngác? Xin lỗi đi, ngày xưa, khi còn đi học, điểm tổng của tôi bao giờ cũng đứng thứ hai lớp đấy nhé!”
- “Cô thông minh, ok, điều đó tôi công nhận, nhưng mà trí nhớ của cô cực tệ, điều đó ai cũng công nhận.” - Cô Marina vừa chải lông cho con Mark vừa trưng ra nụ cười thách thức.
- “Cái gì chứ?” - Lâm phu nhân tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, miệng lưỡi của bà ấy, sắc sảo không ai bì kịp, nhưng bất kể là ngày xưa hay bây giờ, đều

bại dưới tay cái người này.

- “Lâm Thiên Long, anh nói xem, những gì tôi nói về vợ anh có đúng không?”

Lâm Thiên Long chỉ cười không nói, một phần vì ánh mắt muốn giết người của vợ, một phần vì những điều ấy đều là sự thật. Vợ ông ngày xưa, thông minh thì cực kì thông minh, kĩ thuật mắng người thì không ai sánh kịp, nhưng nhiều lúc lại ngờ ngợ ngắc ngắc đến đáng yêu, trí nhớ thì đúng là rất tệ, quên trước quên sau, gặp ông 10 lần, hỏi tên cả 10, nhiều lúc ông tự hỏi, tên mình khó nhớ đến thế sao? Mãi sau này, khi yêu nhau, ông đem thắc mắc ra hỏi, và nhận được câu trả lời vô cùng tỉnh bơ “Ôi, anh thắc mắc làm gì, họ tên đầy đủ của ba mẹ em, em còn chẳng nhớ nữa là tên anh, gặp nhau lần thứ 11 mà em đã nhớ được tên anh là kì tích rồi đấy.”. Đây, thế mà dám bảo trí nhớ tốt, thật may là Thiên Phong không giống mẹ nó.

Lâm Thiên Long không lên tiếng phản bác, cũng không ủng hộ ý kiến của Thu Vân, bởi thứ nhất, ông tôn trọng sự thật, thứ hai, ủng hộ đối thủ không đội trời chung của vợ, chắc chắn ông sẽ không yên thân với bà ấy, phu nhân của ông, còn trẻ con lắm!

- “Không nói nghĩa là đồng tình, đúng không?”

- “Hừ! Không chấp nhận người như cô.”

- “Đây, cái bản tính trẻ con, bao nhiêu năm rồi vẫn không đổi, con trai cô năm nay 18 tuổi rồi nhì, sao mà cô mãi chưa chịu lớn.”

- “Cô thì cũng có khác gì đâu, suốt ngày đi bắt nạt trẻ con, giận dỗi, làm nũng, giả nai y như một đứa trẻ lên 3. Con tự thấy bản thân mình còn lớn hơn cô vài tuổi.” - Thiên Lâm khi đó vào phòng khách lấy gì đó, nhân tiện nói vài câu góp vui. Đầu võ mồm trước giờ anh luôn thua, giả nai anh thua, mấy trò làm nũng anh cũng thua. Bây giờ có người cùng chiến tuyến, tại sao không góp vui. Nhưng góp vui là một chuyện, nhanh chân chạy mất cũng là một chuyện khác, nếu mà bị tóm lại, chỉ có nước no đòn.

- “Hoàng Thiên Lâm, con dám bôi xấu cô, cô như thế hồi nào hả? Giỏi thì đứng lại đó.”

- “Hahaha, là ai không chịu lớn đây? Tôi không đến nỗi đi bắt nạt trẻ con như cô, hahaha, chắc tôi cũng lớn hơn cô vài tuổi, gọi chị đi nào, em bé...”

Đây, có mắt mặt không chứ? Đang trên đà thắng lợi, thẳng thớm Thiên Lâm quái quỷ! Cô Marina đề nén lại ý muốn bóp chết thẳng thớm kia, nở nụ cười đáng yêu

- “Áy, cười cái gì thế? Cô già hơn tôi, không trẻ con được như tôi nên cô ganh tỵ chứ gì?”

Lâm Thiên Long cũng phải lắc đầu với hai người này. Cứ gặp nhau là sẽ cãi nhau, không có chuyện gì cũng phải kiếm cớ nói móc nhau vài câu mới chịu được, họ là kì phùng địch thủ, nhưng cũng giống như bạn tâm giao. Nhiều khi ông thấy Thu Vân là địch thủ của vợ mình, còn hợp lý hơn là địch thủ của Tâm Lan.

- “Hai người định cãi nhau đến khi nào đây? Thu Vân này, tôi thấy cô là đối thủ của vợ tôi thì có vẻ hợp lý hơn là đối thủ của Tâm Lan đấy. Tâm Lan ngày xưa hiền hòa như nước, sao mà đầu lại cái miệng của cô được.”

- “Anh nhầm rồi, Tâm Lan, so với vợ anh, miệng lưỡi còn sắc sảo hơn, nói câu nào cũng khiến tôi phải cứng họng câu ấy. Chứ đâu có ngây thơ như ai kia.”

- “Cô nói ai ngây thơ?”

- “Ý tứ tôi rõ ràng thế cơ mà! Nhưng mà Lâm Thiên Long à, ngày xưa là do anh trốn kĩ quá thôi, nếu không tôi sẽ là địch thủ với cô ta rồi.”

- “Tôi trốn kĩ?”

- “Còn không phải sao? Hàn Thiên Minh làm sao so được với khí chất của anh. Nếu như ngày đó, anh và anh ta xuất hiện đồng thời, tôi dám đảm bảo sẽ có rất rất nhiều người chết mê chết mệt vì anh. Tôi chắc chắn cũng là một trong số đó. Aizz, nhưng mà anh lại trốn quá kĩ, khi anh ta làm mưa làm gió trong trường học, với cái vẻ dịu dàng, phong lưu đa tình của mình, đã cướp mất trái tim biết bao thiếu nữ trong đó có tôi, thì anh lại xuất hiện, lạnh nhạt, ít nói, ít cười, đầy vẻ xa cách, không gần gũi nữ sắc, tựa như đem đến một luồng gió mới làm người ta không thể không si mê. Khi anh xuất hiện cùng Hàn Thiên Minh, anh ta mờ nhạt đi không ít. Tôi nói thật, ngày đó, có biết bao thiếu nữ, dùng ánh mắt si mê, nhìn anh, chỉ hận không thể ăn luôn anh...” - Nói đến đó, ngay lập tức có một ánh mắt tựa như muốn giết người phóng qua, cô Marina lập tức im bặt, không phải chứ, tôi chỉ nói sự thật thôi mà.

- “A, tất nhiên trong đám đó, không có tôi, không có tôi đâu. Như Nguyệt, cô đừng có nhìn tôi như thế, tôi chỉ đang nói sự thật thôi mà.”

- “Hừ! Nói tiếp đi.”

- “Muốn nghe?”

- “Muốn!”

- “Aizzz, muốn nghe thì nói cho nghe. Ngày xưa chỉ là do tình cảm tôi dành cho Hàn Thiên Minh hơi sâu đậm một chút rồi thôi, nếu không tôi nhất định sẽ chuyển đối tượng. A, tất nhiên cũng có một số người, ngờ ngợ ngắc ngắc, người ta nổi danh như thế, còn không biết, gặp một lần hỏi tên một lần. Nhưng có lẽ chính cái biểu hiện đó làm cho anh nhìn trúng cô ta, đúng không?”

- “Cái này thì đúng, tôi từ nhỏ đến lớn, chưa gặp phải ai ngây thơ và có trí nhớ kém như cô ấy.”
  - “Hừ!”
  - “Haha, cái này ai cũng công nhận à nha. Mà ngờ ngờ như cô nhiều khi cũng là một cái tốt, bao nhiêu cặp mắt thù hận nhắm vào cô mà cô vẫn vô tư cười với bọn họ, thật khâm phục!”
  - “Hờ? Có vụ đó?”
  - “Thế mới nói, ngờ ngờ, không sai mà.”
  - “...”
  - “Lại nói về Tâm Lan, ngày đó nếu Tâm lan gặp anh trước, có khi nào sẽ yêu anh không nhỉ?”
  - “Hà? Sao có thể chứ?”
  - “Sao lại không thể? Đến cả trái tim ngây thơ non nớt như Như Nguyệt anh còn bẻ cong được nữa là Tâm Lan.” - Cô Marina vuốt vuốt cằm tỏ vẻ ngẫm nghĩ.
  - “Không có khả năng!”
  - “Đã nói là có mà. Được, bây giờ lấy ví dụ ở đời sau đi, Thiên Thiên nó gặp Thiên Duy rất nhiều lần, nghe bảo nói chuyện cũng nhiều, mà lại chẳng mấy may có tí cảm xúc gì, ấy thế mà, mới gặp Thiên Phong có một lần, lại đem lòng yêu thương, nói xem, con trai hai người, khí chất bẩm sinh của nó đi truyền từ ai?”
  - “Haha, con trai tôi có khác...”
  - “Thiên Phong nó giống chồng cô, chứ mà giống cô, ngờ ngờ, ngác ngác như thế, ai mà thích cho được. A, tất nhiên cũng có một số người...”
  - “Phongggg, con nói xem, con giống ba hay giống mẹ?” - Lâm phu nhân ngay lập tức tóm ngay đứa con trai cưng của mình, đang mang theo cái vẻ phong tình đáng yêu từ trên cầu thang bước xuống. Thật ra thì Lâm Thiên Phong bao giờ cũng lạnh nhạt, xa cách, chỉ có con mắt không bình thường lắm của mẹ anh mới nhìn ra cái gọi là phong tình, đáng yêu.
  - “Tất nhiên là giống ba, con đâu có ngây thơ như mẹ.”
  - “Hahaha, đến cả con trai cô cũng đồng ý rằng cô hết sức ngây thơ, không biết tin đồn cặp vợ chồng làm mưa làm gió trên thương trường từ đâu mà ra nữa...”
  - “Phong, con là con trai mẹ, đúng không?” - Lâm phu nhân trực tiếp gạt bỏ mấy lời nói nhảm nhí của ai kia, mắt long lanh nhìn con trai.
  - “Con tưởng cái này mẹ rõ nhất chứ, hay con là con riêng của ba?”
  - “Con... Ok, con chắc chắn là con trai mẹ. Vậy con ủng hộ mẹ hay ủng hộ cô ta?”
  - “Con tôn trọng sự thật! Mà sự thật thì cô ấy đúng..”
  - “Nên con theo phe cô ta?”
- Thiên Phong nhún nhún vai bất đắc dĩ, nhưng khoe môi lại cong cong lên, mẹ anh luôn luôn như thế, rất trẻ con cùng rất ngây thơ.
- “Được, mặc kệ con là con trai cưng của mẹ, hôm nay mẹ nhất định phải cho con một trận, tội bệnh vực người ngoài, bỏ rơi mẹ mình.”
- Lâm phu nhân đang vô cùng hùng dũng, muốn dạy dỗ con trai, thì bị một câu nói của người vừa tiến vào làm cho mất hết khí thế.
- “Thiên Long, Như Nguyệt? Tại sao hai người cũng ở đây?”
  - “Hàn Thiên Minh?” - 3 người lớn, có mặt ở đây hôm nay, đồng loạt lên tiếng.
  - “Sao anh đến đây?” - Lâm phu nhân.
  - “Thiên Duy, nó...”
  - “Xin lỗi, xin hỏi, ơ...” - Ngay lúc đó, hai vợ chồng Hoàng Dương bước vào, nhìn thấy những người trong nhà, họ hơi giật mình, những lời muốn nói, tự nhiên lại trôi đi đâu mất.
  - “Ba, mẹ, tại sao ba mẹ lại đến đây?” - Minh Châu, Thiên Vy, Thiên Duy và Thiên Lâm bước từ trong ra. Minh Châu rất ngạc nhiên nhìn ba mẹ mình.

- “Minh Châu? Con...”

- “Là tôi mời họ đến. Tất cả những người cần thiết đã đến đông đủ, bây giờ chúng ta có thể cùng nhau ôn lại một số chuyện cũ được không?”

Tất cả mọi người, hướng ánh mắt đến nơi phát ra tiếng nói.

Thiên Nhi bước xuống, dáng vẻ lạnh lùng mà xa cách. Một bộ váy đen dài đến đầu gối, mái tóc đen dài buông tự do, trông rất u ám nhưng lại vô cùng kiều diễm. Đúng là người đứng đầu Hoàng Thiên có khác, cho dù là đen, cũng là một bông hồng đen xinh đẹp và kiều ngạo.

- “Xin lỗi vì hôm nay đã làm phiền mọi người đến đây, nhưng có một số chuyện cũ, tôi rất tò mò muốn có lời giải đáp, nên mạo phép làm phiền.”

- “Ngồi xuống đi đã rồi nói, chuyện này, chắc sẽ dài đấy.” - Cô Marina.

- “Thu Vân?” - Hai người đàn ông cùng đồng thanh lên tiếng. Bây giờ họ mới chú ý đến cô ấy.

- “Ha, vẫn nhớ tôi?”

- “Tại sao cô lại ở đây?”

- “Hoàng Dương à, anh phải nhớ, tôi cũng là bạn thân của Tâm Lan.”

- “Tâm Lan?” - Hai ánh mắt, mang hai nỗi niềm nhưng đều chứa đựng nét gì đó gọi là bi thương.

- “Đúng thế, ngày này của 11 năm trước, mẹ tôi - Hoàng Tâm Lan đã mất vì bệnh tim. Hôm nay là ngày giỗ của bà ấy.”

Một câu nói, cả phòng khách rơi vào trạng thái trầm mặc.

Có những người, vốn đã mơ hồ đoán ra nhưng khi chính tai nghe câu đó, vẫn bị dọa đến ngây ngẩn, một chút gì đó là đau xót, một chút mặc cảm tội lỗi và một chút gì đó là ưu thương dâng lên trong mắt họ.

Còn có một người, những tưởng thời gian sẽ làm mờ đi kỷ niệm, những tưởng những yêu thương nhưng nhớ trong tim đã tàn phai đi theo ngày tháng dần qua, nhưng khi nghe thấy cái tên đó, ông mới biết, hóa ra, yêu vẫn là yêu, vẫn là cái tình cảm khắc cốt ghi tâm, cho dù là thời gian hay bão tố cuộc đời cũng không xóa nhòa được nó. Chẳng trách gì lần đầu nhìn thấy cô bé ấy, ông đã thấy rất quen thuộc, đôi mắt xanh lạ lẫm mà thân quen đó, giống như đôi mắt của người ấy, trong kí ức của ông. Thân thuộc mà đẹp đẽ!

- “Thiên Thiên? Con là Thiên Thiên...?”

- “Theo như đúng phép tắc, có lẽ tôi nên gọi ông một tiếng ba, nhưng xin lỗi, Hoàng Thiên Nhi tôi luôn là người thích làm theo ý mình, không cần biết phép tắc.” - Thiên Nhi từ đầu đến giờ chỉ có một biểu tình, là lạnh nhạt, không có mĩa mai, không có khinh thường, cũng không có bất kì cảm xúc nào khác, chỉ có lạnh nhạt.

Một tiếng “ba” đó, người bất ngờ nhất, có lẽ là Minh Châu. Bất chợt trong đầu hiện lên một kí ức rất mờ nhạt của ngày xa xưa. Bây giờ, có lẽ cô đã rõ lý do, tại sao ngay từ lần gặp mặt đầu tiên Thiên Nhi đã không thích cô.

Hoàng Dương ngồi sụp xuống ghé sofa, đôi mắt hiện lên sự đau khổ, bà Minh Ngọc cũng ngồi xuống bên cạnh ông ấy.

- “Cuối cùng thì cũng đến ngày này. Tâm Lan đúng là dự đoán rất chính xác.”

- “Mẹ tôi?”

- “Anh còn có mặt mũi nhắc đến Tâm Lan sao? Nếu như không phải tại anh, làm sao Tâm Lan có thể ra đi như vậy?” - Hàn Thiên Minh, giây phút này, bắt đầu tức giận.

Thiên Nhi chỉ liếc mắt nhìn một cái, cũng không nói.

- “Bình tĩnh đi, để cho ông ta nói.” - Lâm Thiên Long lên tiếng.

- “Tại tôi? Haha, Tâm Lan bị như vậy là tại tôi? Tại sao anh không nghĩ rằng đó là do anh mà ra.”

- “Cái gì?”

- “Không nghĩ đến cũng phải thôi, anh đâu có lo lắng gì cho cô ấy. Thiên Thiên, cho phép ba gọi con là Thiên Thiên, giống như ngày xưa. Ba biết, con rất hận ba. Nhưng thật ra những chuyện ba làm đều không phải là ba muốn. Con thông minh như thế, chắc cũng từng nghĩ tới nguyên nhân rồi nhỉ? Nguyên nhân con mang họ Hoàng chứ không phải họ của ba, nguyên nhân mẹ con sáng suốt như thế, tự nhiên lại đem hết cổ phần của Hoàng Thiên cho ba, nguyên nhân tại sao ba chỉ về nhà vào sinh nhật con hoặc vào các dịp lễ lớn. Và nguyên nhân tại sao căn nhà đó, ba lại vội vàng bán đi về đây, trong khi ngày xưa ba định cư bên Anh.”

- “Không phải là tại anh lừa cô ấy nên mới lấy được cổ phần hay sao?”

- “Thu Vân, cô không hiểu, chuyện này cũng không có ai hiểu cả, chỉ có tôi, Tâm Lan và Minh Ngọc mới hiểu được.”
- “Có cái gì mà không hiểu chứ?”
- “Cô cũng biết, Tâm Lan là thiên tài trong giới kinh doanh, còn tôi là ai kia chứ? Dù thủ đoạn có cao tay đến nhường nào cô nghĩ tôi lừa được cô ấy hay sao? Thiên tài, đó không phải là một cái danh hão, tôi nghĩ cô hiểu.”
- “Tôi cũng từng nghĩ tới nguyên nhân, rất nhiều là đằng khác, nhưng vẫn không lý giải được, chuyện cổ phần, tôi biết là mẹ tôi tự nguyện, nhưng đến bây giờ, tôi vẫn không hiểu lý do.”
- “Được, vậy hôm nay, chúng ta sẽ giải đáp những thắc mắc cho con, cũng coi như là trút bỏ những gánh nặng trong lòng chúng ta suốt bao năm qua.” - Bà Minh Ngọc lên tiếng, bây giờ bà ấy dường như mang một bộ mặt khác, không còn đanh đá, chua ngoa như vẫn thường thấy.
- “Thứ nhất, tại sao con lại mang họ Hoàng. Lý do là bởi vì ba với mẹ con không có quan hệ vợ chồng hợp pháp, trong giấy khai sinh của con chỉ có tên mẹ, không có tên ba.”
- “Cái gì?” - Những người có mặt ở đó đều đồng thanh kêu lên, chỉ trừ Thiên Nhi và bà Minh Ngọc. Thiên Nhi cũng rất ngạc nhiên nhưng không đến nỗi xúc động như những người khác, chỉ yên lặng chờ ông ta nói tiếp.
- “Người vợ hợp pháp của tôi là Minh Ngọc, chúng tôi đã kết hôn đã hơn nửa năm trước khi gặp Tâm Lan...”
- “Vậy tại sao? Tại sao anh cưới cô ấy?”
- “Yên lặng và lắng nghe đi, đó không phải tại anh sao?”
- “Tại tôi?”
- “Tôi đối với Tâm Lan cũng như bao chàng trai khác, đó là sự mê mẩn, say mê với vẻ đẹp của cô ấy. Nhưng người mà tôi yêu là Minh Ngọc, vợ tôi, chuyện này Tâm Lan cũng biết rất rõ.”
- “Ý anh là Tâm Lan xen vào giữa hai người làm người thứ ba? Đùa sao?” - Cô Marina nói.

Hoàng Dương chỉ lặng lẽ lắc đầu

- “Tất nhiên là không. Tâm Lan không yêu tôi, chúng tôi cưới nhau chỉ là một cái vỏ bọc mà thôi.”
- “Vỏ bọc?”
- “Ừ, tôi gặp Tâm Lan ở nước Anh, trong một quán bar, hôm đó tôi có hẹn với một người bạn ở đó. Tôi tình cờ nhìn thấy Tâm Lan, có lẽ cũng bởi cô ấy quá nổi bật. Khi đó Tâm Lan đang uống rượu một mình. Hồi còn đi học, chúng tôi cũng có gặp nhau vài lần, nên cô ấy cũng nhận ra tôi, hôm ấy tôi cùng cô ấy uống rượu, cô ấy kể cho tôi rất nhiều điều về anh, Hàn Thiên Minh, về cái tình yêu dang dở của cô ấy. Cuối cùng, vì uống say, chúng tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tâm Lan nói cô ấy cũng không để ý nhiều lắm, sau đợt đó, chúng tôi không còn gặp lại nhau nữa. Cho đến gần hai tháng sau...”
- “Ngày đó tôi đang mang thai Minh Châu, cũng được hơn 3 tháng.” - Bà Minh Ngọc tiếp lời - “Hôm đó Tâm Lan đến tìm chúng tôi, tôi mới biết chuyện xảy ra giữa hai người. Thú thật thì ngày xưa tôi cũng không thích Tâm Lan, bởi cô ấy quá nổi bật. Nhưng ngày hôm đó, nghe những chuyện cô ấy kể, tôi thật sự thương cảm. Nhiều khi hồng nhan cũng không phải là một chuyện tốt. Cô ấy có quá nhiều thứ không trọn vẹn, so với tôi, cô ấy bất hạnh hơn nhiều.”
- “Hôm đó, cô ấy nói rằng, vì anh đó, Hàn Thiên Minh, vì anh vẫn đang tiếp tục chống đối ba mẹ, thậm chí chấp nhận vứt bỏ hết tương lai của mình để đi tìm Tâm Lan. Nhưng anh có nghĩ lúc đó là quá muộn không? Khi đó anh đã có một đứa con trai. Anh còn có nghĩa vụ của một người chồng, một người cha. Cô ấy nhờ tôi, thực hiện một đám cưới giả, tất nhiên chỉ có chúng tôi biết nó là giả. Hoàng Thiên ngày đó chưa nổi danh, Tâm Lan cũng chưa được mệnh danh là thiên tài trong giới kinh doanh, nhưng cũng có một chút uy tín. Tâm Lan công bố rộng rãi chuyện này trên báo chí, mục đích là để anh biết, để anh quay về với cuộc sống bình yên của chính anh. Cô ấy nói như thế.”
- “Không thể nào, Tâm Lan, tại sao...?”
- “Chắc anh là người hiểu rõ hơn ai hết mà, đúng không?”
- “Sau đó thì sao?” - Lâm phu nhân nói.
- “Sau đó, chúng tôi cũng trở về như bình thường, nhưng Tâm Lan lại biết mình mang thai. Chúng tôi cũng biết chuyện này, tôi muốn chịu trách nhiệm với cô ấy nhưng cô ấy từ chối. Tâm Lan nói rằng, có thể một mình nuôi con, cô ấy có thể cho Thiên Thiên một cuộc sống tốt nhất.”
- “Tôi đã phải khuyên nhủ cô ấy rất nhiều, rằng một đứa trẻ khi sinh ra nên có đầy đủ tình thương của ba lẫn mẹ, sẽ tốt hơn. Nhưng Tâm Lan rất cứng đầu, cô ấy nói rằng đã có lỗi với chúng tôi rất nhiều, nên không muốn có lỗi với cả con tôi. Tôi rất thương cô ấy, thật sự thì từ trước đến giờ tôi chưa từng gặp được người phụ nữ nào kiên cường như Tâm Lan. Là một người mẹ, tôi cũng rất muốn ích kỉ, nhưng cứ nhìn vào Tâm Lan, tôi lại không cách nào ích kỉ được.”

- “Cuối cùng cô ấy cũng đồng ý, nhưng chỉ cần tôi về nhà gặp Thiên Thiên vào sinh nhật con bé, hoặc dịp lễ lớn nào đó thôi. Cô ấy không muốn tôi tiếp xúc nhiều với con bé, cũng không muốn cho Minh Châu và Thiên Thiên gặp mặt, chắc có lẽ cô ấy đã biết trước sẽ có một ngày như hôm nay.”

Ngừng một lúc, ông ấy nói tiếp

- “Sau khi sinh Thiên Thiên, Tâm Lan thay đổi rất nhiều, cô ấy tập trung vào công việc, đưa Hoàng Thiên một bước từ một tập đoàn vô danh, lên thành một tập đoàn có tên tuổi trong giới. Rồi trở thành một thiên tài trong giới kinh doanh.”

- “Tôi đã từng thử suy đoán rất nhiều trường hợp, nhưng hóa ra lại là như vậy.” - Thiên Nhi đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, nhưng trên mặt vẫn chỉ giữ biểu tình lạnh nhạt. Chỉ là ở một nơi nào đó, sâu thẳm trong tim cô, càng thương mẹ nhiều hơn. Mẹ của cô, kiên cường như thế, mạnh mẽ như thế, hỏi nếu như là cô, cô có làm được như mẹ không? Cô không biết, cũng không muốn biết, bởi cô tự tin rằng mình chọn đúng người.

Nghe câu chuyện này xong, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau, nhưng người đau khổ nhất có lẽ là Hàn Thiên Minh. Từng dòng kí ức ngọt ngào nhất cứ thế ùa về trong đầu ông. Hoàng Tâm Lan của ông, người con gái mà đời này ông yêu nhất, tại sao lại ngốc nghếch như thế? Tại sao phải kiên cường như thế? Ông nhớ rõ, quãng thời gian đó, khi nghe được tin Tâm Lan kết hôn, ông tuyệt vọng, ông đau đớn, rồi thời gian qua, ông cũng dần chấp nhận, chấp nhận trở về làm tốt bổn phận của con trai trưởng trong một gia tộc lớn, chấp nhận quay về làm tốt bổn phận của một người chồng, một người cha.

Cô ấy đã thành công kéo ông quay về với cuộc sống bình yên của chính ông, như cách cô ấy nói. Nhưng bình yên đâu có nghĩa là hạnh phúc. 18 năm, đúng 18 năm, ông sống cuộc sống như thế, không vui cũng không buồn, sống chỉ để làm tốt bổn phận của mình, Sống với một tình yêu, một hình bóng đời này khác sâu trong tim ông. Sống với nỗi nhớ nhưng tưởng sẽ tàn phai theo năm tháng, nhưng mỗi lần nhìn thấy tên người ấy trên báo, thấy người ấy rạng ngời trên truyền thông, hay chỉ cần nghe thoáng qua cái tên đó, tim lại bất chợt nhói. Kí ức lại như một dòng suối mát ùa về.

Ai nói trái tim đàn ông có nhiều ngăn? Ai nói đàn ông yêu sẽ rất dễ thay lòng? Họ như thế bởi họ chưa thật sự yêu, chưa có một tình yêu đến khắc cốt ghi tâm. Giống như ông, xa cách người ấy 18 năm, cũng là có một người phụ nữ khác ở bên ông 18 năm, nhưng một lần rung động cũng chưa từng có. Có chăng cũng chỉ là sự cảm động, day dứt mà thôi.

Tình yêu của ông? Họ không hiểu, và cũng chẳng ai hiểu cả...

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: ㄟ mẹ! ㄟ

Cả phòng khách lâm vào trạng thái trầm mặc một lúc lâu.

- “Nếu như vậy thì tại sao Tâm Lan lại giao cổ phần Hoàng Thiên cho anh. Anh với cô ấy một chút quan hệ cũng không có. Anh giờ thu đoạn gì hả?” - Cô Marina lên tiếng sau một lúc trầm mặc.

- “Thu Vân, tôi biết xưa nay cô luôn có ác cảm với tôi, nhưng sự thật thì tôi không làm gì cả. Cô cũng biết, tôi ngày đó không có bất kì một liên hệ nào với Hoàng Thiên, Hoàng Thiên là một tay Tâm Lan gây dựng nên, tôi cũng chỉ là người ngoài mà thôi. Chuyện Tâm Lan đem cổ phần cho tôi, thật ra cũng chỉ là một cái vỏ bọc mà thôi.”

- “Vỏ bọc? Ý ông là sao?” - Lần này đến lượt Thiên Nhi nói.

Hoàng Dương quay đầu nhìn Thiên Nhi, trong đáy mắt ông ta ánh lên nét day dứt.

- “Thật ra là...”

- “Khoan đã, Hoàng Dương...” - Cô Marina lên tiếng cắt ngang. Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn cô ấy.

- “Khoan hãy bàn đến vấn đề cổ phần, tôi còn có một chuyện cần làm rõ. Theo như những người ở công ty hôm đó chứng kiến, thì anh dẫn vợ anh, Minh Ngọc đến gặp Tâm Lan, sau đó giữa ba người xảy ra xích mích, cãi cọ gì đó, đại khái là về vấn đề anh có người khác ở bên ngoài. Tôi nghe kể lại rằng, sau đó anh ném lên bàn làm việc của Tâm Lan giấy chuyển nhượng cổ phần của Hoàng Thiên, có chữ kí cô ấy, và giấy tờ căn nhà của Tâm Lan, khi đó mang tên anh. Tâm Lan vì quá sốc nên bệnh tim mới tái phát, sau đó cô ấy được đưa vào bệnh viện, nhưng bác sĩ nói do cú sốc quá nặng cùng với sức khỏe không tốt nên Tâm Lan... Anh nói cổ phần chỉ là vỏ bọc, vậy những chuyện đó phải giải thích làm sao?”

Những thắc mắc của cô Marina cũng là thắc mắc của Thiên Nhi. Thật ra nhiều năm qua, cô đã nghi ngờ rất nhiều, tìm hiểu rất nhiều về chuyện năm xưa. Nhưng khi gặp những cấp dưới của mẹ ngày xưa, câu trả lời của họ đều là câu chuyện trên. Mẹ cô không phải người dễ bị lừa gạt, càng không phải là người dễ mất bình tĩnh đến mức nổi nóng ở nơi đông người như công ty. Sau này, càng lớn, càng hiểu chuyện, những nghi ngờ trong cô càng nhiều.

- “Chuyện này, tất cả đều là ý muốn của Tâm Lan.” - Hoàng Dương buông tiếng thở dài.

- “Chắc mọi người cũng biết, bệnh tim của Tâm Lan là do di truyền, bệnh của cô ấy không nghiêm trọng lắm, nhưng trong khoảng thời gian tình cảm của cô ấy tan vỡ, Tâm Lan đi từ cú sốc này đến cú sốc khác, tâm trạng thay đổi thất thường, bệnh tình càng trở nên nghiêm trọng hơn. Khi đó, bác sĩ dặn cô ấy phải uống thuốc đầy đủ, mới có thể duy trì được sức khỏe tốt và không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng Tâm Lan nói, cô ấy của ngày đó đã mất hết mục tiêu sống của đời mình, sống hay chết với cô ấy cũng không còn quan trọng nữa. Cô ấy ra đi, tạo dựng sự nghiệp riêng, đó không phải mong muốn của cô ấy, mà thực ra, Tâm Lan chỉ muốn cho người đó thấy mình vẫn sống tốt, vẫn yên bình khi không có người đó bên cạnh, để người đó yên tâm quay về tạo dựng tương lai cho mình. Cô ấy nói như thế.”

Ngày một lúc, Hoàng Dương nói tiếp, giọng nói xa xăm như trôi về một khoảng không gian vô định nào đó.

- “Sau này, khi biết mình có Thiên Thiên, Tâm Lan mới bắt đầu ý thức được về sức khỏe của mình. Nhưng do khoảng thời gian dài không uống thuốc, tâm trạng thay đổi thất thường, cùng với áp lực công việc nặng nề, bệnh tình của Tâm Lan ngày càng nghiêm trọng hơn. 6 năm, đó cũng là một khoảng thời gian rất dài, Tâm Lan gắng gượng vì con. Trong khoảng thời gian đó, cô ấy đã phải nhập viện rất nhiều lần, nhưng mặc cho bác sĩ, y tá hay chúng tôi khuyên bảo bao nhiêu, Tâm Lan cũng không chịu nhập viện chữa trị. Mà ngày đó, Hoàng Thiên lại đang trong giai đoạn bước đầu phát triển, gặp rất nhiều khó khăn, công việc dồn dập, Tâm Lan lại cực kì bướng bỉnh, cô ấy mặc kệ lời khuyên của bác sĩ, chỉ lao vào làm việc. Cho nên sức khỏe ngày càng yếu đi, gắng gượng được đến lúc đó, có lẽ cũng là một kì tích rồi.”

- “Vậy... tại sao... không thay tim?” - Giọng nói Thiên Nhi nghẹn ngào đi. Đôi mắt ánh lên nét bi thương. Cô nhớ mẹ của ngày xưa, bao giờ về nhà cũng nở nụ cười thật tươi với cô, bao giờ cũng tự tay làm những món ăn ngon nhất cho cô. Tự tay dạy cô học, dạy cô chơi đàn, và hát ru cho cô ngủ, mẹ chưa bao giờ để lộ một chút mệt mỏi khi ở bên cạnh cô, bao giờ cũng là nụ cười hiền dịu nhất.

- “Chúng ta cũng có nghĩ tới cách đó chứ, nhưng để tìm được một trái tim thích hợp là chuyện rất khó khăn. Khó khăn hơn nữa, là khi tìm được người có trái tim thích hợp, Tâm Lan lại không đồng ý làm phẫu thuật.”

- “Không đồng ý? Tại sao?” - Lâm phu nhân nói. Giọng nói của bà ấy cũng rất nghẹn ngào.

- “Lúc đầu, nghe tin tìm được trái tim thích hợp với cô ấy, Tâm Lan rất vui vẻ, nhưng sau khi nói chuyện với bác sĩ, cô ấy lại nhất quyết không chịu làm phẫu thuật.”

- “Tại sao?”

- “Vì cuộc phẫu thuật nào cũng có rủi ro, mặc dù tỉ lệ thành công là rất lớn nhưng cũng có những rủi ro nhất định. Nếu như phẫu thuật thành công, cô ấy sẽ trở lại như bình thường, nhưng nếu thất bại, đồng nghĩa với việc cô ấy sẽ... Mặc dù tỉ lệ thất bại rất thấp nhưng Tâm Lan nhất quyết không chịu làm. Cô ấy nói từ nhỏ đến lớn, mình luôn là người xui xẻo, biết đâu trong số ít những người thất bại đó lại có cô ấy. Ngày đó Thiên Thiên mới 3 tuổi. Chúng tôi đã làm rất nhiều cách, khuyên nhủ cô ấy rất nhiều, nhưng không có tác dụng. Cuối cùng, cô ấy nói với chúng tôi một câu rằng “Cuộc đời của tôi, là do tự tôi quyết định, hai người là ân nhân của tôi, là người đã giúp tôi lúc khó khăn nhất, nhưng hai người cũng không có quyền quyết định cuộc sống của tôi. Tôi biết tôi đang làm gì. Tôi biết hai người muốn tốt cho tôi, nhưng hai người có nghĩ đến nếu như thất bại thì sẽ thế nào? Thiên Thiên còn quá nhỏ, nó còn cần có mẹ bên cạnh. Con gái tôi không như những đứa trẻ khác, nó không thích thân thiết với ai ngoài tôi. Cho nên thà là không mạo hiểm, tôi có thể sống thêm vài năm nữa, đợi Thiên Thiên lớn lên, khi đó tôi ra đi cũng không hối tiếc.” Cô ấy nói như thế, chúng tôi cũng không cách nào khuyên bảo được.”

- “Tâm Lan... luôn luôn là như thế... lúc nào cũng chỉ thích làm theo ý mình.” - Cô Marina bật cười, nhưng trong đôi mắt cô ấy lại tràn đầy thương cảm.

- “Không... mẹ làm như thế... vì con.” - Khóe môi Thiên Nhi vẽ lên một nụ cười buồn.

- “Sau đó thì thế nào?”

- “Năm Thiên Nhi 6 tuổi, bệnh tình của Tâm Lan đã trở nên rất nghiêm trọng. Cô ấy nhập viện liên tục, một lần chúng tôi đến bệnh viện thăm cô ấy. Hôm đó, cô ấy đã nhờ chúng tôi một chuyện...”

***

Hành lang bệnh viện dài và rộng, đầu đầu cũng tràn ngập mùi thuốc sát trùng khó chịu.

Trong một phòng bệnh, Hoàng Tâm Lan đang tựa người vào chiếc gối dựa trên đầu giường bệnh, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch như không còn chút sức sống. Giường bệnh màu trắng, rèm cửa sổ màu trắng, cùng với bộ quần áo bệnh nhân cũng màu trắng, hòa vào nhau, tạo nên một sắc trắng, trắng đến chói mắt.

Hoàng Dương cùng Minh Ngọc bước vào, đem theo một bó hoa hồng trắng, loài hoa yêu thích của Tâm Lan.

- “Tâm Lan, hôm nay cô thấy sao rồi, khỏe hơn chưa?”

- “Tôi ổn, cảm ơn hai người vì đã đến thăm tôi.”

- “Có thật là cô ổn không? Sắc mặt xấu quá.”

- “Tôi biết sức khỏe của tôi như thế nào mà, đừng lo. Hai người ngồi xuống đây một chút, tôi có chuyện muốn nhờ hai người giúp.”

- “Nhờ chúng tôi giúp?”
- “Đúng vậy, có lẽ đây là lần cuối cùng tôi làm phiền hai người.”
- “Đừng nói như vậy, cô muốn chúng tôi làm gì?”
- “Thời gian qua, tôi đã làm phiền hai người quá nhiều, thành thật xin lỗi. Đến hôm nay, sức khỏe của tôi, hình như đã không còn cố gắng được nữa rồi...”
- “Tâm Lan, sao em lại nói thế? Em thấy không khỏe ở đâu sao?”

Hoàng Tâm Lan lặng lẽ lắc đầu.

- “Gắng gượng được đến bây giờ, đối với tôi đã là một kì tích rồi. Bác sĩ nói, tình trạng của tôi ngày càng tệ, có thể ra đi bất cứ lúc nào.”

Căn phòng rơi vào trạng thái trầm mặc, một lúc sau, Minh Ngọc lên tiếng

- “Nếu như... nếu như... cô... chúng tôi sẽ giúp cô chăm sóc Thiên Thiên...”

Hoàng Tâm Lan lại một lần nữa lắc đầu, nụ cười thê lương mà cố chấp hiện hữu trên môi.

- “Không... hai người không cần chăm sóc con bé...”
- “Tại sao? Chẳng lẽ cô không tin tưởng tôi? Cô nghĩ tôi sẽ đối xử bất công với con bé sao? Không có chuyện đó đâu, tôi rất thương Thiên Thiên, tôi hứa...”
- “Không phải, tôi biết cô là người tốt, nhưng tôi không muốn con gái mình sống cuộc sống như bao nhiêu người khác. Lớn lên trong nhung lụa, con bé sẽ không biết được ước mơ của mình là gì, không biết phấn đấu để giành được thứ mình muốn. Tôi không muốn con gái mình như thế.”

Nói rồi, Tâm Lan lấy từ trong ngăn kéo ra một tập giấy, đưa cho Hoàng Dương

- “Hợp đồng chuyển nhượng cổ phần? Em có ý gì?”
- “Trong bản hợp đồng này tôi chuyển nhượng cho anh 10% cổ phần của Hoàng Thiên, mặc dù nó không lớn, nhưng mong hai người nhận cho, coi như là lời xin lỗi của tôi đối với những chuyện tôi đã gây ra cho hai người.”
- “Chúng tôi không cần số cổ phần này...”
- “Hoàng Dương, tôi biết anh rất giỏi về kinh doanh. Hoàng Thiên có một chi nhánh ở trong nước, số cổ phần này tôi chuyển cho anh, mục đích là để chuyển nhượng quyền kinh doanh ở chi nhánh đó cho anh, anh hãy nhận lấy, và mong anh có thể phát triển nó thật tốt.”
- “Không được, Hoàng Thiên là một tay em gây dựng nên, chúng tôi không thể nhận.”
- “Trước đây, nó đúng là một nhánh con của Hoàng Thiên, nhưng bây giờ nó là một công ty độc lập, không còn bất cứ mối liên hệ nào với Hoàng Thiên hết. Tôi đã tách riêng nó ra, mục đích cũng chỉ có một, mong hai người đừng từ chối.”
- “Tại sao em..”
- “Hoàng Thiên sớm muộn gì cũng sẽ phá sản. Tôi không muốn nhìn thành quả của mình lại ở trong tay một kẻ khác, nên thà tự mình đánh đổ còn hơn cho người khác động vào. Tôi không muốn nói nhiều, mong hai người hãy nhận lấy và quản lý nó thật tốt.”
- “Nhưng...”
- “Tôi cũng có một chuyện cuối cùng cần hai người giúp...”
- “Chuyện gì?”
- “Xin lỗi... nhưng hai người có thể giúp tôi đóng vai ác, được không?”
- “Vai ác?”
- “Đúng thế, có lẽ là bất công với hai người, nhưng có thể cùng tôi, diễn vở kịch cuối cùng... được không?”

***

- “Tâm Lan muốn tôi đóng vai một người cha tệ bạc, lười dối vợ, bỏ rơi con, chiếm lấy tất cả tài sản trong tay vợ mình, xây dựng một gia đình hạnh phúc bên ngoài. Ngày Tâm Lan mất, chúng tôi cãi nhau ở công ty, cũng là ý muốn của cô ấy. Khi đó Tâm Lan vừa từ trong bệnh viện ra, sức khỏe rất yếu, nhưng cô ấy vẫn gắng gượng diễn tốt vai diễn cuối cùng trong vở kịch, do chính cô ấy làm đạo diễn. Mục đích Tâm Lan làm thế, chắc ai cũng đoán ra,

cô ấy muốn lấy tôi làm động lực để Thiên Thiên tự đứng lên bằng đôi chân của mình. Có mục tiêu để con bé sống tiếp.”

- “Không thể nào... Tâm Lan... sao có thể... Vậy Hoàng Thiên phá sản... không phải do anh?”

- “Không, chuyện tôi lên làm chủ tịch Hoàng Thiên cũng do Tâm Lan sắp đặt, có lẽ cô ấy muốn dựng lên một vở kịch hoàn hảo nhất. Trước đó, Tâm Lan đã bán hết toàn bộ cổ phần của cô ấy, với giá rất cao. Sau đó, gây ra một số rắc rối khá nghiêm trọng cho Hoàng Thiên. Cô ấy biết, nếu không có người điều hành tài giỏi, Hoàng Thiên sụp đổ chỉ là chuyện sớm muộn. Mục đích cô ấy đưa tôi lên, ngoài để tăng thêm tính chân thực cho vở kịch, có lẽ mục đích thật sự là giúp những người cô ấy quan tâm, tránh được những rủi ro không nên có khi Hoàng Thiên phá sản, giống như cô vậy, Thu Vân.”

- “Tôi sao?”

- “Đúng thế, sau khi tôi ngồi lên ghế chủ tịch, cô ngay lập tức rút vốn đầu tư, bán lại toàn bộ cổ phần trong tay, nên ngày Hoàng Thiên phá sản, cô không phải chịu bất cứ một tổn thất nào, mục đích của cô ấy, có lẽ là như thế.”

- “Đúng vậy... Tâm Lan biết ngoài cô ấy, chúng tôi sẽ không làm việc với một ai khác... cho nên cô ấy đưa anh lên, thay vì để Hoàng Thiên tự sụp đổ. Haha, Tâm Lan luôn như thế, ngốc nghếch, tại sao không nói với tôi...” - Cô Marina bật cười, nụ cười đầy thâm lương.

- “Thiên Thiên, căn nhà của mẹ con, thật ra vẫn luôn luôn là của con, những lời ba nói ngày đó, cũng là một phần của vở kịch này mà thôi. Sau khi con rời đi, ba trở về đây, quản lý công ty mà mẹ con giao cho, nó chính là Minh Dương của bây giờ.

- “Haha, hóa ra tất cả đều là vở kịch mà mẹ tạo nên thôi sao?” - Thiên Nhi nở nụ cười thâm lương. Tâm trạng của cô bây giờ có chút rối loạn, không còn giữ vẻ mặt lạnh nhạt như lúc đầu, mà có một chút gì đó là đau thương, là thương tâm, buồn nhưng không giận, không bi lụy, ngược lại, còn thương mẹ nhiều hơn. Cô nhớ rõ ngày đó, sau khi mẹ đi, cô hỗn loạn, cô lạc lõng, bơ vơ không biết cuộc đời mình rồi sẽ đi về nơi nào.

Rồi cô nhìn thấy ước mơ của mình, ước mơ của mẹ đang dang dở, cô có mục tiêu, có động lực để thực hiện đam mê của mình. Để vượt qua những ngày tháng khó khăn, đến được một ngày như hôm nay. Biết tất cả chỉ là một vở kịch của mẹ, cô hoàn toàn không giận, không ghét mẹ, ngược lại càng biết ơn mẹ hơn. Nếu như ngày đó, mẹ không làm thế, có lẽ đã không có một Hoàng Thiên Nhi như bây giờ, có lẽ cô cũng chỉ như các cô gái khác lớn lên trong nhung lụa, phụ thuộc vào ba mẹ, không dám ước mơ, không dám mạo hiểm thực hiện hoài bão của bản thân.

- “Thiên Thiên, trước khi mẹ con mất, cô ấy đã nhờ một người phụ nữ, nhận nuôi con, dạy cho con một số kiến thức cơ bản cần thiết, ngoài ra mẹ con còn để lại cho con một số tiền rất lớn. Nhưng ba nghe nói, hơn một năm sau khi mẹ con mất, người phụ nữ ấy mới tìm được con. Con đã ở đâu trong khoảng thời gian đó?”

- “Tôi sống với bác quản gia, trong một khu phố nghèo, ở một thành phố hoàn toàn xa lạ. Sau khi bác ấy mất, tôi gặp được một người phụ nữ tốt bụng hóa ra...” - Tương như là tình cờ, nhưng hóa ra đều do một người sắp đặt. Thiên Nhi không biết nên vui hay nên buồn nữa.

- “Thiên Thiên...” - Bà Minh Ngọc lên tiếng

- “Ở đây có một bức thư, mẹ con gửi cho con. Cô ấy từng nói “Nếu sau này, có một ngày Thiên Thiên biết tất cả sự thật, thì hãy giao bức thư này cho nó.” Giờ chúng ta giao lại nó cho con.”

Thiên Nhi đưa tay nhận bức thư, màu giấy đã ngả vàng bởi vết tích của thời gian.

Mở ra, từng dòng chữ tuyệt đẹp mà quen thuộc hiện ra trước mắt cô.

“Thiên Thiên

Khi con đọc bức thư này, có lẽ con cũng đã trưởng thành, đã đủ chín chắn để hiểu hết những thắc mắc của mình rồi nhỉ?

Con gái của mẹ, chắc con hiểu những chuyện mẹ làm, mẹ biết là rất bất công với con nhưng Thiên Thiên của mẹ, từ nhỏ đã là một đứa trẻ hơn người, con xinh đẹp, con thông minh, và cũng rất có tài năng, mẹ mong muốn con sống cuộc sống của riêng con, cuộc sống mà không phụ thuộc vào bất cứ một ai.

Mẹ xin lỗi, vì đã bỏ con lại một mình quá sớm.

Nhưng có lẽ duyên phận của hai mẹ con mình quá ngắn ngủi.

6 năm có con bên cạnh, là quãng thời gian vui vẻ nhất trong đời của mẹ.

Ngày con ra đời, con như một thiên thần bé nhỏ hạ cánh xuống nhân gian, con cho mẹ niềm vui, cho mẹ động lực để vui vẻ sống tiếp.

Ngày từng ngày quan sát con lớn lên, nhìn con tập bò, tập đi, rồi bị ba bị cô gọi tiếng mẹ, mẹ vui lắm, thật sự là vui lắm.

Rồi con lớn lên, con biết hát, biết vẽ, biết chơi đàn, con đùa nghịch, chạy nhảy, rồi bị thương, con đứng trước mặt mẹ, meo meo gọi “Mẹ, mẹ”, con không biết khi đó mẹ đau xót đến nhường nào đâu.

Thiên Thiên, con như một thiên thần vậy, một thiên thần mà ông trời đã ban tặng cho mẹ trong khoảng thời gian mẹ đau khổ nhất.

Con biết không, lúc con ngồi ngoan ngoãn trong vòng tay mẹ, nghịch ngợm những bông hoa hồng, rồi ríu rít hỏi mẹ những câu hỏi không đầu không đuôi, những câu hỏi mà chỉ có con mới nghĩ ra, mẹ đã ước thời gian ngừng lại, mãi mãi ngừng lại ở giây phút đó, để mẹ được ở bên con như thế.

Nhưng thời gian trôi thì vẫn cứ trôi, và ngày mẹ phải rời xa con càng gần hơn.

Con đừng oán hận ba con, thật ra, chúng ta mới là người có lỗi với ông ấy nhiều hơn.

Mẹ nợ ông ấy một lời xin lỗi, nếu được hãy thay mẹ xin lỗi ông ấy nhé!

Con gái, hãy mạnh mẽ lên, bước về phía trước, tương lai đang chờ con.

Và có thể ở nơi nào đó phía cuối con đường kia, sẽ có một người đợi con!

Phải thật hạnh phúc nhé, con gái yêu của mẹ.

Ở một nơi nào đó, mẹ vẫn luôn dõi theo con.

Và mẹ hứa sẽ tìm cho mình một thiên đường mới, một thiên đường dành cho mẹ. Ở nơi đó, mẹ sẽ tìm được hạnh phúc!

Yêu con.

Hoàng Tâm Lan.”

Đọc xong bức thư này, Hoàng Thiên Nhi cuối cùng cũng phải rơi nước mắt. Giờ phút này, cô muốn khóc. Khóc thật lớn, Khóc cho những ám ức, những đau thương của quá khứ, khóc cho nỗi nhớ nhung về mẹ, phải chôn dấu suốt bao năm qua, khóc cho bản thân cô, cho sự kiên cường mà mình tạo ra suốt bao năm.

Có một người, vòng tay kéo cô vào lòng ngực ấm áp, hơi ấm quen thuộc tràn ngập mùi hương thuộc về riêng anh, cho cô yên lòng, cho cô thoải mái rơi nước mắt. Từng giọt, từng giọt rơi, thấm ướt áo sơ mi của anh. Thiên Phong đưa tay vỗ nhẹ vào lưng cô, như vỗ về một đứa trẻ, anh hiểu, hơn ai hết, Thiên Nhi là người buồn nhất. Anh hiểu, cô rất muốn khóc, muốn khóc hơn bất kì ai.

“Và có thể ở nơi nào đó phía cuối con đường kia, sẽ có một người đợi con!”

Mẹ, ở cuối con đường đó, con đã tìm thấy người ấy, còn mẹ thì sao? Ở thiên đường mới mẹ có hạnh phúc không?

***

- “Tôi thay mặt mẹ, xin lỗi hai người.” - Sau khi đã bình ổn tâm trạng, Thiên Nhi hướng về phía hai vợ chồng Hoàng Dương, khẽ cúi đầu.

- “Đừng như thế, mẹ con không có lỗi, con lại càng không có lỗi...”

- “Cổ phần của Minh Dương, tôi sẽ chuyển nhượng lại cho ông.”

- “Không cần, nó vốn dĩ thuộc về con...”

- “Không, Minh Dương là mẹ dành riêng cho ông. Nó thuộc về ông. Nếu như ông muốn, thì có thể hợp tác cùng Hoàng Thiên...”

- “Thiên Thiên... con... có thể gọi ba một tiếng ba được không?”

- “Xin lỗi, nhưng khái niệm về người cha từ lâu đã không tồn tại trong tôi nữa rồi. Tôi biết ông không có lỗi, mà chúng tôi có lỗi với ông thì đúng hơn. Nhưng ông biết không, từ nhỏ đến lớn, đối với tôi, chỉ cần có mẹ là đủ, người cha xuất hiện một năm vài lần trong cuộc sống của tôi, đối với tôi, cũng giống như chưa từng tồn tại vậy. Ngày xưa tôi gọi ông là ba, vì mẹ muốn như thế. Sau này, tôi xem ông là động lực để kiên cường bước tiếp. Ông trong cuộc sống của tôi, chỉ tồn tại như thế mà thôi. Thật ra tôi chưa từng thật sự oán hận ông, mặc dù luôn nghĩ phải oán hận ông, nhưng trong thâm tâm tôi thì không. Bởi có lẽ, tôi chưa bao giờ yêu thương ông. Không yêu thương, nên sẽ không có oán giận. Mong ông hiểu.”

- “Ba hiểu, có lẽ Tâm Lan không cho ba tiếp xúc nhiều với con cũng vì như thế...”

- “Thiên Thiên... bác có thể nhận con làm con nuôi... được không?” - Hàn Thiên Minh lên tiếng, trong đôi mắt ông ấy bây giờ tràn ngập bi thương cùng ân hận.

- “Bác là người tốt, con biết, bác yêu mẹ con, con biết, nhưng bác không phải ba con. Cuộc sống của con không cần xuất hiện một người ba, dù là ai đi chăng nữa...”

- “Cái này em sai rồi!” - Thiên Phong nói.

- “Hử? Sai?”

- “Cuộc sống của em cũng phải xuất hiện một người ba...”

- “Hả?”

- “Đó là ba chồng!”

Lâm phu nhân bật cười, Thiên Nhi cũng cười vì câu nói của anh. Nụ cười vui vẻ đầu tiên trong ngày hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: ㄟ Vì chúng ta là chị em! ㄟ

Cô Marina cũng mỉm cười, nhìn những người có mặt trong phòng khách.

Trong mắt cô ấy tràn ngập sự mãn nguyện và một cái gì đó không nói được thành lời, có buồn, cũng có vui.

- “Thu Vân?”

- “Sao?”

- “Sao thế?”

- “Tôi thì làm sao được cơ chứ, chỉ là đang suy nghĩ một số chuyện. Bây giờ nhìn con gái Tâm Lan và con trai hai người bên nhau, tôi mới biết được rằng, trên đời này cũng tồn tại cái gọi là duyên phận. Nhìn bọn trẻ hạnh phúc, tôi cũng thấy rất vui.”

- “Duyên phận vẫn luôn luôn tồn tại! Mà này, đừng nói với tôi là cô vẫn độc thân đấy nhé.”

- “Sao? Có gì không được? Độc thân cũng rất tốt mà...”

- “Hả? Năm nay cô gần 40 rồi đấy, tại sao không lập gia đình? Đừng nói là vì...”

Cô Marina phát phát tay

- “Đừng đoán mò, tôi không lụy tình đến mức đó. Tình cảm của tuổi thanh xuân, cũng chỉ là những rung cảm nhất thời, đâu thể đi cùng tôi đến cuối đời, huống chi người tôi thích chẳng thích tôi. Tôi giữ mãi làm gì...”

- “Vậy thì tại sao...”

- “Tôi cũng từng kết hôn...”

- “Hả? Khi nào? Giờ anh ta đâu?”

- “Giờ với tôi, anh ta là người dưng! Muốn nghe tình sử của tôi không?”

- “Muốn!” - Đồng thanh lên tiếng.

Cô Marina buông tiếng thở dài, trong đôi mắt không còn vẻ cợt nhả cùng tình nghịch thường thấy mà nó dường như phủ một màn nước mỏng.

- “Hôn nhân của tôi, cũng chỉ là đã từng mà thôi. Tôi là con cháu của dòng họ thế gia, nên sẽ không tránh khỏi làm vật hy sinh, liên hôn vì lợi ích gia tộc. Mặc dù tôi chỉ là con riêng, nhưng mà dòng họ đó lại rất ít con gái, mấy chị, em gái của tôi đều kết hôn cả rồi, chỉ còn lại một mình tôi, ba dù rất thương tôi, nhưng cũng không cách nào ngăn cản được cuộc hôn nhân đó. Rồi chuyện gì đến cũng đến, tôi phải kết hôn. Anh ta là con trai của một dòng họ lớn, cũng là con lai, mang trong mình hai dòng máu, phương đông và phương tây. Anh ta rất hoàn hảo, hoàn hảo về mọi mặt, không như những thiếu gia nhà giàu khác, anh ta có tài, được giao phó quản lý sự nghiệp của gia tộc. Anh ta là một người chồng tốt, tốt vô cùng, không chơi bời, đàn đúm ở bên ngoài, không lãng nhãng, gái gú gì hết, đến nỗi, tôi từng nghĩ, có lẽ tôi là người phụ nữ duy nhất tồn tại trong cuộc sống của anh ta. Chúng tôi là một gia đình hoàn hảo, chỉ có một nhược điểm duy nhất là chúng tôi không yêu nhau.”

- “Vậy... sau đó thì sao? Tại sao lại ly hôn?”

Cô Marina đột nhiên bật cười, nụ cười đầy chua xót.

- “Anh ta cũng là đàn ông, cũng nhẵn tâm như bao người đàn ông khác mà thôi. Kết hôn được hơn 3 tháng, anh ta nói yêu tôi. Tôi khi đó, nếu không thích thì là nói dối, nhưng nếu là yêu, thì chưa đến. Anh ta nói anh ta sẽ đợi, đợi đến khi tôi đồng ý. Rồi anh ta bắt đầu theo đuổi tôi, tôi cảm động! Anh ta quá tốt, mà tôi, một người từ bé đã thiếu vắng tình thương, thì chỉ cần một chút ấm áp từ anh ta thôi, đã làm cho tôi tham luyến. Rồi tôi yêu, yêu cuồng

nhật, không phải là tình yêu đầu tiên, cũng chưa chắc đã là tình cuối, nhưng là đoạn tình cảm mà tôi đặt vào đó nhiều cảm xúc nhất...”

- “Nhưng đàn ông thì vẫn mãi là đàn ông, mãi là người tham lam. Người ta nói, trái tim đàn ông rất nhiều ngăn, không thể mãi dành trọn cho một người phụ nữ duy nhất, tất nhiên cũng có những ngoại lệ, nhưng đa phần vẫn là như thế. Và anh ta cũng là một người, trong hàng vạn người đàn ông như thế.”

- “Anh ta... ngoại tình?”

- “Haha, ngoại tình! Kết hôn được gần một năm, tôi phát hiện anh ta có người phụ nữ khác bên ngoài, cô ta là thư kí, rất xinh đẹp. Tôi cũng là người chịu ảnh hưởng của văn hóa phương Tây, nên với tôi, tình một đêm hay gì đó tương tự như thế vẫn có thể chấp nhận được. Đàn ông luôn bị hấp dẫn bởi những thứ mới mẻ mà, nên tôi vẫn cố gắng chịu đựng, để đợi đến một ngày anh ta thức tỉnh, quay về với cuộc sống của chúng tôi, bỏ qua những thứ mới mẻ ngoài kia. Nhưng hai người bọn họ, càng ngày càng quá đáng, chuyện ngoại tình của anh ta giống như một câu chuyện tình sử đẹp đẽ vậy, ai ai cũng biết. Tôi là con gái của dòng họ Wirler, lòng tự tôn của tôi rất cao, những người xuất hiện trong cuộc sống của tôi, hoặc là tất cả, hoặc chẳng là gì cả. Tôi không được như mẹ, vì yêu mà chấp nhận làm tình nhân nhỏ, cũng không vì đại được như mẹ cả, vì yên ổn của gia đình mà nhắm mắt cho qua. Tôi quyết định ly hôn. Nhưng mà cuộc đời luôn rất trở trêu, ngày tôi tìm luật sư để bàn về việc ly hôn, tôi lại phát hiện mình mang thai...”

- “Cái gì? Mang thai? Vậy... vậy... đứa bé...”

- “Có những người đã được số phận định trước là không có duyên phận. Tôi và con tôi cũng như thế, nếu như nó còn sống, bây giờ chắc cũng bằng tuổi Thiên Phong rồi, nhưng cơ hội để nó được lớn lên, ông trời cũng không cho nó...” - Những giọt nước mắt từ từ lăn dài trên má. Cô Marina từ xưa đến nay luôn là một người phụ nữ cứng rắn, mạnh mẽ thấm sâu vào máu. Nhưng những hồi ức đau thương, những tình thương dành cho đứa bé chưa kịp hình thành đó, là hồi ức, là niềm đau, là tất cả cảm xúc duy nhất còn nguyên vẹn, chưa từng thay đổi trong cô ấy.

- “Phát hiện mình mang thai, tôi bắt đầu băn khoăn về quyết định ly hôn của mình. Bởi vì đứa bé cũng cần một gia đình. Cho đến một hôm, người phụ nữ đó đến tận nhà tìm gặp tôi. Chúng tôi xảy ra tranh chấp, cãi vã, rồi cô ta đẩy tôi ngã từ cầu thang xuống, đứa con chưa kịp hình thành của tôi, mất đi như thế...” - Cô Marina kể lại câu chuyện bằng một giọng nói rất bình tĩnh, nhưng trong tim cô ấy đau lắm, cô ấy vẫn nhớ như in cái cảm giác sợ hãi khi bị đẩy ngã, cái cảm giác đau đớn, bất lực khi nhìn một sinh linh bé nhỏ từ từ rời khỏi mình mà không thể làm gì. Loại cảm giác đó, ám ảnh, dằn vặt cô ấy suốt bao năm qua.

- “Mất con, tôi sợ hãi, rồi trở nên trầm cảm, đáng buồn hơn nữa là bác sĩ nói rằng, tôi đã mất đi khả năng sinh con. Cho nên hai tháng ngắn ngủi đó, là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi cảm nhận được một sinh linh bé nhỏ đang lớn lên trong cơ thể mình. Sau khi xuất viện, tôi ngay lập tức làm thủ tục ly hôn, mặc cho người đàn ông kia xin lỗi, hay cầu xin tha thứ như thế nào. Bọn họ chính là người mà đời này tôi hận nhất.”

Cô Marina buống bình đưa tay gạt mạnh đi giọt nước mắt. Không có việc gì phải khóc cả, tất cả cũng chỉ là quá khứ, quá khứ mà thôi.

- “Ly hôn rồi, tôi càng không biết đi về đâu, cứ lang thang, vô định như thế. Làm mẹ là thiên chức của người phụ nữ, được chăm sóc, được nuôi nấng, được dạy dỗ con của mình, có lẽ là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời người phụ nữ, nhưng tôi, đến một chút khả năng để hạnh phúc cũng chẳng còn. Tôi rất tuyệt vọng, rất sợ hãi, chết đi thì có thể sẽ gặp được con là ý nghĩ duy nhất của tôi lúc đó. Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn thấy mình rất ngốc. Nếu không nhờ có ba thì có lẽ cuộc đời tôi đã kết thúc từ rất lâu rồi.”

- “Ba cô nói gì sao?”

- “Không, ông ấy không nói gì cả, mà ông ấy sai người nhốt tôi lại, canh chừng tôi, không cho tôi làm hại đến bản thân. Ông ấy rất thương tôi, và có lẽ cũng rất áy náy vì từ đầu đã không ngăn cản được cuộc hôn nhân đó. Khoảng thời gian đó, tôi suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không cách nào gạt bỏ được những chuyện đó ra khỏi đầu được, ý nghĩ muốn chết dần dần biến mất, nhưng tôi lại rơi vào trầm cảm nặng, tôi không thích giao tiếp, rồi dần dần khép kín trong thế giới của riêng mình. Cho đến khi tôi gặp Tâm Lan...”

- “Tâm Lan?”

- “Ừ, tôi tình cờ gặp Tâm Lan ở nghĩa trang, sau đó chúng tôi nói chuyện với nhau, cũng không biết tại sao tôi lại kể cho cô ấy nghe chuyện của tôi. Câu đầu tiên mà Tâm Lan nói với tôi là “Bây giờ cô ngồi đây khóc lóc thì được ích gì? Con cô đã không còn, vậy cô để cho những người đã hãm hại mình sống yên ổn hay sao? Cô như vậy, người phụ nữ kia là người vui nhất, đúng không? Trên đời này tồn tại cái gọi là luật nhân quả, nhưng phải đợi đến bao giờ để bọn họ nhận được quả báo của mình, chi bằng cô hãy tự tay trả lại cho họ thứ họ đáng phải nhận. Còn nữa, cô như vậy, con cô sẽ vui sao? Tinh táo lên và hãy sống cuộc sống mà chính mình đáng có đi, tương lai còn rất dài.” nói xong, cô ấy bỏ đi, còn tôi, tôi suy nghĩ rất nhiều, và cuối cùng cũng tìm được mục đích sống. Tôi được như ngày hôm nay, phải cảm ơn Tâm Lan rất nhiều.”

- “Thu Vân... cô ... thật đáng thương ...”

- “Những chuyện đó cũng đã là quá khứ, mười mấy năm rồi, tôi cũng đã quên đi phần nào. Nhưng mà... haha....” - Cô Marina đột nhiên bật cười, nụ cười trong làn nước mắt.

- “Như Nguyệt à, chuyện của tôi, tôi chưa khóc thì thôi, sao cô lại nước mắt tèm lem thế kia?”

Lâm phu nhân đưa tay gạt nước mắt. Bà ấy là thế, ai cũng nghĩ rằng bà ấy là người nghiêm khắc, lạnh lùng, nhưng thật ra, bà ấy rất trẻ con, dễ vui, cũng rất dễ buồn.

- “Khóc cũng không cho nữa, kể tiếp đi, sau đó cô làm gì? Người đàn ông đó bây giờ thế nào rồi?”

- “Anh ta bây giờ vẫn sống, sống tốt là đằng khác, nhưng mà cũng không đáng để tôi bận tâm nữa. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, tôi xin ba vào tập đoàn làm

việc, ba biết tôi đã nghĩ thông suốt nên rất vui vẻ đồng ý. Có lẽ hai người bọn họ không thể ngờ sẽ có một ngày tôi trả đũa họ, bởi thời gian tôi bị trầm cảm đó rất lâu, tôi gần một năm. Muốn đối phó với người phụ nữ đó là chuyện cực kì dễ dàng, đối với dòng họ Wirler cô ta chỉ như một con kiến nhỏ mà thôi, chỉ bằng một vài mệnh lệnh nhỏ, đã làm cô ta thân bại danh liệt, không còn đường để lui, cuối cùng quá tuyệt vọng, cô ta tự tìm cái chết, đó cũng không hoàn toàn là do lỗi của tôi, nhưng cũng xem như cô ta đền mạng cho con tôi.”

- “Còn về người đàn ông kia, nếu như so sánh thì gia tộc của anh ta và gia tộc của tôi, có thể gọi là ngang hàng, nếu quay ra đấu đá nhau, chưa biết chắc ai sẽ là người thắng, nhưng chắc chắn sẽ bị tổn thất không nhỏ. Thế nên tôi chỉ đối phó một mình anh ta. Trong thời gian là vợ chồng, tôi biết anh ta đang dần phát triển sự nghiệp của riêng mình, mục đích là để một ngày nào đó, tranh giành quyền thừa kế trong gia tộc nổi lên, nếu thất bại, anh ta còn có đường để lui. Vậy nên, tôi chỉ tiện tay cắt đứt đường lui của anh ta. Sau đó, hai gia tộc hủy bỏ quan hệ liên minh, gia tộc chúng tôi, vì có chuẩn bị kĩ lưỡng, nên không bị ảnh hưởng nhiều, còn gia tộc anh ta, tất nhiên là bị tổn thất rất nặng. Sau vụ đó, tôi nghe nói, anh ta đã đánh mất sự tin nhiệm của các trưởng bối trong gia tộc, cuối cùng quyền thừa kế, quản lý tập đoàn được giao vào tay người khác. Anh ta sau đó như thế nào thì tôi không quan tâm nữa.”

- “Thu Vân, cô thật giỏi!” - Lâm phu nhân, ánh mắt long lanh, nhìn cô Marina.

- “Trẻ con!” - Cô Marina bật cười, cười vui vẻ, nói ra, sẽ nhẹ lòng hơn là cất giữ nó cho riêng mình, nhỉ?

- “...” - Khen mà cũng bị xem là trẻ con?

- “Nhìn mấy người, tự nhiên tôi lại rất muốn có một đứa con... A, đúng rồi, Thiên Lâm, Thiên Thiên, Vy Vy, ba đứa mau gọi cô là mẹ đi nào.”

- “Gi ạ? Không...” - Thiên Lâm là người đầu tiên có phản ứng, phản ứng gay gắt nhất.

- “Sao phải gọi mẹ? Cô là cô cũng tốt mà.” - Thiên Vy vừa lấy tay lau nước mắt, vừa nói.

- “Này, ba đứa nghe chuyện của cô xong mà không thấy thương cảm chút nào sao?” - Cô Marina trở lại với vẻ tinh nghịch ban đầu của mình, giống như cái người đầy tâm trạng vài phút trước đây, không phải là cô ấy vậy.

- “Rất thương cảm nhưng mà thương cảm là một chuyện, gọi mẹ lại là chuyện khác.”

- “Thiên Thiên...”

- “Con chỉ có mẹ Tâm Lan thôi, nên xin nhường lại cơ hội cho hai người...”

- “A, đúng đấy cô, con cũng chỉ có mẹ Tâm Lan...”

- “Chỉ có Thiên Thiên được dùng lý do này thôi, còn hai đứa nghĩ lý do khác hợp lý hơn đi. Hai đứa còn chưa gặp Tâm Lan bao giờ nữa là...”

- “Cô ơi, con sẽ có mẹ chồng, nên dành tình thương cho mẹ chồng sẽ tốt hơn...” - Thiên Vy nói, cô Marina ngẫm nghĩ một lúc rồi cũng gật gật đầu. Còn lại một đứa.

- “Con cũng có mẹ vợ...”

- “Vậy mẹ vợ con là ai? Mẹ vợ con ở đâu?”

- “Mẹ vợ con ở... tương lai!!!”

- “Tương lai thì sau này tính, bây giờ cứ nhận cô làm mẹ đi đã. Con trai ngoan, mau gọi mẹ đi, mẹ sẽ chăm sóc cho con thật tốt.”

- “Không...”

- “Giờ có gọi không hay muốn ăn đòn?”

- “M...ẹ...”

- “Gọi đằng hoàng xem nào.”

- “Mẹ!”

- “Tốt, ngoan lắm con trai.”

Thiên Lâm chỉ thiếu điều lệ roi đầy mặt. Không chịu, nhất định không chịu.

- “Sao? Con nhớ cái gì?”

- “Có người mẹ nào lại bắt nạt con mình thế không?”

- “Có, mẹ của con này! À mà khoan, hồi này con dám nói xấu, bôi nhọ danh dự, phẩm chất đạo đức của mẹ, bây giờ chúng ta nên nói chuyện với nhau

chút nhỉ?”

Thiên Lâm ngay lập tức bị nhéo mấy cái đầu gối. Huhu, chỉ là nói có một câu, có đến nỗi bôi nhọ danh dự, phẩm chất đạo đức gì đó không?

Ở phía bên kia, Thiên Vy chỉ thiếu nước bò ra mà cười.

- “Con bé kia, em cười cái gì?”

- “Haha, cho đáng đời anh.”

- “Em... em.. các người... tôi hận các người.” - Bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng. Quay sang cô Marina.

- “Đưa con Mark cho con.”

- “Làm gì?”

- “Tự kỉ!”

Con cún tội nghiệp lại tiếp tục bị mất đi mấy sợi lông, vì tâm trạng của cậu chủ không tốt!!!

***

3h chiều

Vợ chồng Hoàng Dương và Hàn chủ tịch - Hàn Thiên Minh cũng đã trở về nhà của mình.

Tập đoàn Lâm Thị xảy ra một số chuyện, bình thường sẽ do Thiên Phong xử lý, nhưng hôm nay chủ tịch Lâm - Lâm Thiên Long lại không muốn phá vỡ thời gian vui vẻ của con trai, nên tự mình, đích thân đi xử lý.

Trong phòng khách chỉ còn Lâm phu nhân cùng cô Marina đang ngồi cãi nhau, ôn lại chuyện cũ. Và một đám nhóc đang rất tập trung lắng nghe.

Thiên Lâm nháy nháy mắt ra hiệu với mấy đứa nhóc khác. Minh Châu đột nhiên đứng lên, đi đến chỗ Thiên Nhi.

- “Thiên Thiên, có thể nói chuyện cùng tôi một lúc được không?”

- “Hả? Được thôi, đi theo tôi.”

Thiên Nhi dẫn Minh Châu đến hoa viên của căn biệt thự, bên cạnh vườn hoa hồng xanh, họ ngồi xuống dưới một gốc cây cổ thụ lớn.

Bầu trời hôm nay vẫn mang một màu u ám, nhưng không mưa, không khí rất dễ chịu, dễ chịu như chính tâm trạng của con người vậy.

- “Cô có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

- “Ừ, tôi muốn xin lỗi cô, rất xin lỗi, Thiên Thiên.”

- “Tại sao lại xin lỗi tôi?”

- “Vì những chuyện ngốc nghếch mà tôi làm trong thời gian qua, và vì chuyện của ngày còn bé...”

- “Vẫn nhớ sao?”

- “Nhớ chứ! Ngày đó tôi còn rất ngây thơ, không hiểu gì hết, ba bảo nói thế nào thì nói thế ấy. Không biết mình lại vô tình trở thành một nhân vật trong vở kịch đó. Một nhân vật đáng ghét nhỉ? Cô có ghét tôi không?”

- “Có lẽ là không. Hoàng Thiên Nhi của năm 6 tuổi cũng là một đứa bé rất ngây thơ, những lời tôi nói ngày đó, giống như là bật ra theo bản năng vậy, trả thù, giành lại thứ đã mất, ước mơ hay hoài bão, đến khi lớn lên tôi mới suy nghĩ đến.”

- “Kể cho cô nghe câu chuyện của tôi nhé!”

Thiên Nhi gật đầu.

- “Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình cũng rất hạnh phúc, có ba, có mẹ. Họ đều rất thương tôi. Nhưng tôi từ bé đã rất cô đơn, ba mẹ bận công việc của họ, tôi chỉ có thể chơi một mình. Xung quanh khu nhà của chúng tôi không có nhiều trẻ con, có thì họ cũng không thích chơi với tôi, hoặc là tôi không thích chơi với họ. Năm tôi 6 tuổi, ba mẹ dẫn tôi đến một căn nhà rất lớn, giống như một lâu đài trong truyện cổ tích vậy. Ở đó, tôi gặp được một cô bé, rất xinh, rất dễ thương, cô bé ấy có một đôi mắt màu xanh, rất lạ, nhưng lại đẹp lắm. Hôm đó cô bé ấy mặc một bộ váy màu xanh, tóc dài thắt bím hai bên trông như một nàng công chúa vậy. Nhưng ánh mắt rất buồn, giống như là vừa khóc xong ấy. Tôi rất muốn chơi chung với cô ấy, nên nói với ba, ba bảo chỉ cần làm theo lời ba, thì sẽ được chơi chung với cô bé ấy, tôi nói theo lời ba dặn, nhưng chỉ thấy cô bé ấy nói mấy câu, rồi quay người bỏ đi mất. Hôm đó tôi đã khóc rất nhiều, vì ba nói dối, vì cô bé ấy bỏ đi mất.”

- “Không ngờ ấn tượng về tôi trong mắt cô lại đẹp đến thế.” - Thiên Nhi mỉm cười.

- “Ừ, rất đẹp, thật đấy! Từ nhỏ tôi chưa gặp ai xinh như vậy bao giờ. Sau đó tôi chuyển về đây, lớn lên trong cuộc sống của một cô tiểu thư trưởng thành trong nhà kính, được ba mẹ bảo bọc rất kỹ. Được học nữ công gia chánh, hoàn hảo về nhiều mặt nhưng tôi lại không hề thấy vui một chút nào. Ở trường học mới, môi trường mới, tôi làm quen được với rất nhiều bạn, nhưng cũng chẳng có ai chơi với tôi bằng tình bạn chân thành cả. Ngày nhỏ thì là vì nhà tôi giàu, tôi có thể mua cho bọn họ thứ mà họ thích, nên họ chơi với tôi. Lớn hơn thì là vì tôi xinh đẹp, tôi nổi tiếng, bọn họ muốn nổi tiếng nhờ cái bóng của tôi nên chơi cùng tôi. Tính cách của tôi cũng vì thế mà thay đổi rất nhiều. Bởi vì nếu như tôi tỏ ra thân thiện, giúp đỡ người khác, sẽ có người nói rằng tôi giả tạo, tôi làm màu. Vậy nên chơi với bọn họ, tôi phải đem theo cái tính cách tiểu thư, chanh chọe, mặc dù tôi thật sự không muốn.”

- “Cuộc sống như thế, đúng là không thoải mái một chút nào.”

- “Đúng thế, rất không thoải mái, lúc nào cũng phải đem theo một cái mặt nạ. suốt ngày chỉ nghe những lời xum xoe, nịnh nọt, đến phát chán, tôi chỉ ước ao có được cái gì đó, gọi là chân thành mà thôi. Ngày cô xuất hiện, nói thật là tôi rất thích cô.”

- “Thích?”

- “Ừ, thích, bởi vì chưa có một ai nói với tôi như thế, không chút giả tạo nào cả, cô ghét tôi, thì cô bộc lộ mình ghét, không như những người khác.”

- “Tôi ghét cô? Bộc lộ rõ thế sao?”

- “Ánh mắt cô chân thành nhất đấy! Khi đó tôi không hiểu lý do, nhưng bây giờ thì đã rõ. Thật ra những câu nói, những hành động của tôi ngày trước mục đích thật sự chỉ là muốn được cô chú ý, thật đấy!”

- “... “

- “Còn đối với anh Phong, tôi biết anh ấy lần đầu tiên năm tôi 8 tuổi, trong một bữa tiệc, tôi nhìn thấy anh ấy cùng anh Duy, rất nổi bật trong đám đông. Sau đó, mãi đến năm 14 tuổi, tôi mới gặp lại anh ấy. Phải công nhận rằng anh Phong lớn lên rất đẹp, cùng với cái cá tính lạnh lùng mà cao ngạo đó, khiến anh ấy trở nên rất cuốn hút. Năm 15 tuổi, tôi vào Royal, ba mẹ tôi lại nói tôi có hôn ước với anh Phong, tôi cũng không hiểu lý do họ làm vậy. Nhưng tôi đối với anh Phong là ngưỡng mộ, là si mê, là thích, nhưng không phải là yêu.”

- “Tôi biết, ánh mắt cô nhìn anh ấy, không phải là ánh mắt chiếm hữu của người yêu. Vì thế cho nên tôi mới không coi cô là đối thủ.”

- “Haha, không ngờ cô đã biết từ lâu rồi. Nói chuyện hôn ước, hôn ước của tôi đúng là buồn cười. Từ bé đến giờ, tôi đến nhà họ Lâm mới có 2 lần, một lần gặp cô ở đó ấy, số lần gặp anh Phong thì ít đến đáng thương, nói thật muốn phát triển tình cảm cũng không cách nào phát triển nổi. Những hành động hay lời nói của tôi, cũng chỉ là làm màu cho người ta xem mà thôi.”

Thiên Nhi bật cười, câu chuyện tình này có vẻ còn đẹp hơn chuyện tình của Thiên Duy với bà chị nào đó nữa.

- “Thiên Thiên, cô không ghét tôi, đúng chứ?”

- “Không.”

- “Vậy, có thể cho tôi làm bạn của mọi người được không? Tôi thật sự chán ghét cuộc sống giả tạo này lắm rồi. Nhìn mọi người yêu thương nhau chân thành, tôi thật sự rất ngưỡng mộ.”

- “Làm bạn với tôi? Không được!”

- “Tại sao? Cô vẫn còn ghét tôi thế sao? Cô...”

Thiên Nhi nhẹ nhàng lắc đầu

- “Tôi với cô không thể làm bạn, bởi vì chúng ta là chị em!”

Bởi vì chúng ta là chị em! Là chị em!

Minh Châu ngây ngốc nhìn Thiên Nhi một hồi, rồi mắt hình như ươn ướt.

- “Sao thế? Khóc? Nên nhớ chị là chị đấy, có khóc cũng để cho em gái khóc.”

Minh Châu đưa tay dụi dụi mắt, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi, không chịu ngừng.

- “Cảm động quá! Cuối cùng thì cũng có em gái.”

Minh Châu đột nhiên ôm chầm lấy Thiên Nhi, cười thật lớn, càng cười nước mắt lại càng rơi.

- “Làm gì đấy? Bỏ ra, ôm gì mà ôm...”

- “Ôi, càng nhìn càng thấy em đáng yêu Thiên Thiên ạ!”

- “Bỏ tay ra đã nào, em sắp không thờ được rồi này...”

Ngày hôm ấy, họ ngồi cùng nhau đến lúc trời tối đen mới chịu rời đi.

Hôm ấy, Minh Châu kể cho Thiên Nhi nghe rất nhiều, rất nhiều câu chuyện cũ.

Và hôm ấy, Hoàng Thiên Nhi có thêm một người chị gái!

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: ㄟ Ngày vui! ㄟ

Sắc trời dần tối, Minh Châu cùng Thiên Nhi trở vào nhà.

Nhưng mà căn nhà của cô cũng tối đen không một chút ánh sáng.

- “Sao thế nhỉ? Mọi người đâu hết rồi?”

Vừa dứt lời, ánh sáng yếu ớt của những ngọn nến từ từ hiện ra, tựa như một phép màu, lung linh huyền ảo trong không gian tối tăm, đẹp đến kì lạ.

Thiên Nhi chưa kịp suy nghĩ xem chuyện gì đang diễn ra thì đèn trang trí bắt đầu sáng lên, chiếc đèn pha lê trên trần nhà tỏa ra ánh sáng lung linh, đẹp đẽ. Soi sáng chiếc bánh sinh nhật hai tầng, trên đó vẽ hình một đóa hoa hồng xanh, cùng dòng chữ 'chúc mừng sinh nhật tuổi 17 - Hoàng Thiên Nhi', theo đó là 17 ngọn nến bé bé, lung linh.

Cùng lúc đó, bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên.

Thiên Nhi cực kì ngạc nhiên, mắt hình như ươn ướt.

Sinh nhật cô, không phải là quên, mà là chưa từng nhớ.

Kể từ sinh nhật năm cô 6 tuổi đến bây giờ, là lần đầu tiên cô được đón sinh nhật thực thụ.

Vậy nên chỉ biết ngây ngốc mà nhìn, không có bất kì một phản ứng gì.

- “Hoàng Thiên Nhi, chúc mừng sinh nhật lần thứ 17.” - Một câu nói, đồng thanh vang lên, làm Thiên Nhi bừng tỉnh.

- “Mọi người...”

- “Đừng cảm động quá! Đến đây, đón sinh nhật đi, 11 năm rồi, em chưa được đón sinh nhật, đúng không?”

Thiên Nhi ngoan ngoãn bước lại bên chiếc bánh sinh nhật.

17 cây nến, 17 tuổi. Vậy là cô lại lớn hơn một tuổi rồi, người ta nói, tuổi 17 là lứa tuổi đẹp nhất đời người, có đúng là như thế không nhỉ?

- “Ước một điều ước đi và thổi nến. Điều ước ngày sinh nhật, là điều ước linh nghiệm nhất đấy.”

Thiên Nhi nở nụ cười, nhìn những người có mặt trong phòng, cuối cùng nhắm mắt, ước một điều ước, điều ước dành cho những người mà cô yêu thương nhất.

Khoảnh khắc 17 ngọn nến vụt tắt là khoảnh khắc cô bắt đầu bước vào lứa tuổi 17, lứa tuổi của sự trưởng thành.

- “Thiên Thiên, lớn hơn một tuổi rồi hãy nhớ là yêu thương bố nhiều hơn nghe chưa? Bố mãi mãi thương cậu nhất nhà. Sinh nhật vui vẻ, Thiên Thiên!” - Thiên Vy nói.

- “Anh không biết nói gì cả, chỉ cầu mong cho em hạnh phúc mà thôi. Thiên Thiên, đời này, em là người mà anh biết ơn nhất, là người em gái mà anh thương nhất. Sinh nhật vui vẻ nhé!”

- “Anh Lâm, từ trước đến nay em chưa bao giờ nói, nhưng anh là người anh trai tuyệt vời nhất. Cảm ơn anh.”

- “Anh khóc bây giờ đấy!”

- “Chúc mừng sinh nhật em, em gái!” - Minh Châu nói.

- “Thiên Thiên, sinh nhật vui vẻ!” - Thiên Duy.

- “Mới ngày nào, con còn là một cô bé con suốt ngày quẩn quýt bên mẹ, mà bây giờ đã lớn thế này rồi. Tâm Lan nhất định sẽ rất vui, rất tự hào về con, vì vậy hãy sống thật hạnh phúc nhé. Cô sẽ thay mẹ con, dõi theo và che chở cho con. Sinh nhật vui vẻ, con gái.”

- “Cảm ơn cô!”

- “Nhìn con bây giờ, làm bác nhớ đến Tâm Lan quá, con càng lớn càng giống mẹ. Tâm Lan của tuổi 17 cũng xinh đẹp như thế này. Sinh nhật vui vẻ, Thiên Thiên.”

Người cuối cùng lên tiếng là Thiên Phong

- “Hoàng Thiên Nhi, lớn nhanh lên, anh đợi em!”

Thiên Nhi bỗng bật cười, cái gì mà lớn nhanh lên cơ chứ? Anh cũng chỉ hơn cô có 1 tuổi.

- “Trước đây, anh từng hứa, khi nào hoàn thành sẽ cho em xem..”

- “Thiết kế của anh?”

- “Ừ, cái này tặng cho em”

Nói rồi, anh lấy ra một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền hình bông hoa hồng, được cắt gọt tinh xảo, mặt ngoài đính đá màu xanh lấp lánh, cánh hoa được đính những viên kim cương màu đen nhỏ xíu, tinh xảo vô cùng. Chính giữa bông hoa có một sợi dây nhỏ rủ xuống, nối với một trái tim bé xíu màu bạc, trên đó có một chữ P Rất đẹp!

- “Cái này, anh làm bằng tất cả tình cảm của mình đấy, hy vọng em sẽ thích.”

Anh vòng tay qua, đeo sợi dây chuyền ấy vào cổ Thiên Nhi. Trên làn da trắng như tuyết, sợi dây chuyền lấp lánh, nổi bật, đẹp đến lạ. Và cũng kể từ ngày hôm đó, Hoàng Thiên Nhi có thêm một đồ vật bất ly thân.

- “Thiên Nhi, sinh nhật vui vẻ!”

- “Cảm ơn anh, em rất thích!”

- “Đã xong phần tặng quà, bây giờ đến phần hấp dẫn nhất...” - Thiên Lâm.

- “Hấp dẫn nhất?”

- “Cắt bánh sinh nhật!”

Bàn tay cầm dao khẽ run run

Cũng đã bao nhiêu lâu rồi, cô không biết đến cảm giác cắt bánh sinh nhật nhỉ?

Con dao trong tay khẽ nhấn xuống, cắt vào chiếc bánh sinh nhật, cũng là cắt đi những buồn đau của quá khứ, để mở ra tương lai hạnh phúc phía trước.

Và sau đó, là phần không thể thiếu của mỗi buổi sinh nhật, trét bánh kem!

Người mở màn là Thiên Vy, sau đó mọi người cũng hòa theo. Hai người lớn cũng bắt chước tuổi tác, trở lại với cái tuổi hồn nhiên ngày xưa, vui đùa cùng đám trẻ.

Đối tượng bị tấn công đầu tiên tất nhiên là Thiên Nhi, nhưng không hiểu sao, sau một hồi nhào nhác thì ai cũng lem luốc, bánh kem dính đầy mặt, tóc, và cả quần áo. Đến cả con Mark, đối tượng vô can nhất, chỉ vì đối bụng mà cũng bị vướng vào cuộc, bộ lông đen điểm vài đốm trắng của nó bây giờ xanh xanh đỏ đỏ trông là buồn cười.

Người duy nhất còn “trong sạch” là Thiên Lâm, chỉ vì vào nhà lấy ly nước mà thoát nạn, nhưng quay ra, thấy một đám hỗn loạn nhem nhuốc như thế, lập tức gào lên

- “Mấy người thật quá đáng, công sức hai ba tiếng đồng hồ của tôi, tại sao chưa đầy 5 phút đã thế kia?” - Tay run run chỉ vào cái bánh hai tầng không còn nguyên vẹn.

- “Đối tượng công kích tiếp theo là anh Lâm” - Thiên Vy hét lên, ngay lập tức, đám người từ tấn công lẫn nhau, chuyển đối tượng truy sát.

- “Aaaa, cứu tôi với!!!”

Thiên Lâm vội vàng bỏ chạy nhưng làm sao thoát khỏi móng vuốt của 7 con người gian xảo kia, chỉ một lát liền bị tóm lại. Và chính thức trở thành người thảm hại nhất trong đám, vừa không ăn hiệp được người ta chút nào, vừa bị hợp sức bắt nạt.

Nên kết thúc trận chiến, đám người vui vẫn cứ vui, con Mark đói vẫn cứ đói, Thiên Lâm đáng thương vẫn cứ đáng thương.

***

Trên sân thượng

Trời đã về đêm

Con gió nhẹ thổi qua làm lay động những tán lá cây.

Thiên Nhi hôm nay rất vui, ngày hôm nay cô hiểu hơn về mẹ, ngày hôm nay cô gạt bỏ hết được những buồn vui của quá khứ. Hôm nay, cô có thêm một người chị gái, hôm nay cô được đón một sinh nhật thật sự bên những người cô yêu thương.

Và hôm nay, là lúc, cô bước đến nơi cuối con đường mình đi, là lúc, cô nắm lấy đôi bàn tay của người mà mình yêu nhất, thực hiện lời hứa, cùng anh bước tiếp quãng đường đời còn lại.

Thiên Nhi quay qua nhìn người con trai bên cạnh, anh vẫn nhìn cô, mỉm cười, đôi mắt xanh đen tràn ngập dịu dàng cùng yêu thương. Khuôn mặt còn dính một vệt bánh kem dài, nhem nhuốc y như chú mèo nhỏ. Làn gió nhẹ thổi qua, làm góc áo sơ mi của anh bay lên, trong đêm đen, người ấy, cứ như một giấc mơ vậy, đẹp đẽ mà huyền ảo.

Người ta nói rằng, cuộc đời con người là một cuốn sách, mà ở đó chúng ta phải tự viết lên những hồi ức, viết lên tương lai cho riêng mình. Cuốn sách về cuộc đời cô, sẽ không bao giờ hoàn hảo nếu không có anh.

Thiên Nhi bỗng nhiên vươn cánh tay ra, quét nhẹ một đường qua má anh, rồi cho tay vào miệng, như một đứa trẻ.

- “Làm gì vậy?”

- “Em muốn ăn bánh kem.”

Thiên Phong bật cười

- “Anh cũng muốn ăn.”

- “Hả?”

Rồi nhân lúc cô đang ngu ngơ chưa hiểu gì hết, anh cúi xuống, phủ môi mình lên môi cô. Mềm mềm, ẩm ẩm, ngọt ngào như hương vị của viên kẹo ngọt, như hương vị của tình yêu đôi lứa đắm say hạnh phúc. Ngọt ngào lan vào tận trong tim!

- “Rất ngon!” - Thiên Phong nở nụ cười, nụ cười của anh tươi sáng, rạng rỡ như ánh trăng bùng lên trong đêm đen.

Thiên Nhi cũng cười, chỉ là khuôn mặt đã sẫm hồng lên.

- “Phong, em muốn đi hẹn hò.”

- “Hẹn hò?”

- “Vâng, từ nhỏ đến giờ, em chưa được hẹn hò bao giờ.”

- “...Được, ngày mai anh sẽ trốn làm đưa em đi hẹn hò. Như những cặp đôi khác.”

- “... “ - Cặp đôi khác người ta đâu có trốn làm!

- “Nhưng những cặp đôi khác khi hẹn hò thì sẽ làm những gì?”

- “Em không biết.”

- “... “

- “Được rồi, cái này anh sẽ tự nghiên cứu, còn bây giờ, xuống dưới đi, khuya rồi, sẽ cảm lạnh đấy!”

***

Hôm sau

Thiên Phong và Thiên Nhi bắt đầu một ngày hẹn hò.

- “Bây giờ đi đâu hả anh?”

- “Ra công viên.”

- “Công viên? Hẹn hò là phải ra công viên hả?”

- “Ừ, anh nghe nói thế.”

- “Ai chỉ anh đấy?”

- “Thằng Duy.”

- “... “ - Ai đó có vẻ cái gì cũng biết.

- “Thực ra anh có hỏi ba, nhưng ba anh bảo, ngày xưa ba còn không biết đến khái niệm thế nào là hẹn hò nữa, mẹ toàn quên trước quên sau, thành ra chẳng có buổi hẹn hò nào trọn vẹn cả. Vì thế nên anh phải đi hỏi Thiên Duy.”

- “... “

***

Bầu trời hôm nay trong xanh lắm, không một gợn mây, giống như tâm trạng của con người vậy, những tia nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu xuống hai bóng người đang nắm tay nhau đi trên con đường dài.

Chàng trai mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, quần đen, giày đen, tóc đen, đôi khuyên tai cũng màu đen, thoát ần thoát hiện.

Còn cô gái, một bộ váy màu trắng dài trên đầu gối một chút, tóc đen dài thả tự do, khuôn mặt xinh đẹp mang đầy vẻ hạnh phúc.

Hai người họ, như đối lập lại như hòa hợp với nhau, một đen, một trắng, tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ, hoàn hảo.

Công viên của buổi sáng sớm mang theo một mùi hương mát lạnh, tinh khiết của cây cỏ.

Thiên Nhi nhìn thấy những cặp đôi, đang cùng nhau đạp xe trên bãi cỏ.

- “Em cũng muốn đi xe đạp.”

- “Em biết đi không?”

- “Không.” - Rất ngây thơ mà lắc đầu.

- “... “

- “Nhưng em muốn đi!”

- “Được rồi, anh dạy em”

Thế là hai người rủ nhau đi thuê một chiếc xe đạp màu đen, à cái này tất nhiên là do Thiên Phong chọn.

Sau khi giảng cho cô một đồng luật lệ của việc đi xe đạp, anh quay qua

- “Em hiểu gì không?”

- “Chỉ cần đạp cho cái này quay quay là nó sẽ chạy đúng không?”

- “... Tương tự thế, nhưng em phải biết giữ thăng bằng, nếu không sẽ té.”

- “Được rồi, để em thử. Từ bé đến giờ em mới được ngồi qua cái này nha, nhìn ngộ ngộ.”

- “... “

Thiên Nhi leo lên chiếc xe đạp, bắt đầu thực hiện giấc mơ còn dang dở của tuổi thơ - tập xe đạp!

Cô rất nghe lời, đạp cho cái bàn đạp quay quay, nhưng khổ một nỗi là không điều khiển được thăng bằng của tay lái, nên hết nghiêng bên này, lại nghiêng bên khác, nếu không có Thiên Phong giữ đằng sau, đảm bảo sẽ té lên té xuống.

Sau hơn 30 phút nỗ lực, thì Thiên Nhi cơ bản cũng biết đi xe đạp, nhưng vẫn dưới sự hướng dẫn, dìu dắt của Thiên Phong.

- “ Rồi, anh bỏ tay ra đi, để em đi một mình.”

- “ Em chắc là đi được không?”

- “ Được mà, em đi cho anh xem.”

Thiên Nhi vô cùng tự tin, vừa đạp vừa cố gắng giữ thăng bằng, chiếc xe từ từ lăn bánh.

1m, 2m, 5m và 'Rầm' một cái.

Thiên Phong vội vàng chạy đến đỡ cô, biết ngay mà.

- “ Em có sao không? Đau chỗ nào không.”

- “ Không sao.” - Thiên Nhi phụng phịu nhìn chiếc xe đạp.

- “ Không đi nữa, cái này không vui.”

Thiên Phong dờ khóc dờ cười, này là ai nằng nặc đòi đi hả?

- “ Được rồi, lên đi, anh chở em đi.”

- “ Anh biết đi?”

- “ ... Chẳng lẽ không biết mà anh dạy em?”

- “ ... “

Chiếc xe đạp lăn bánh thật chậm trên con đường trong công viên, thật chậm như để lưu giữ lại cái khoảnh khắc bình yên này. Làn gió nhẹ thổi qua, mang theo hương thơm nhẹ nhàng của hoa, của cây cỏ, hòa tan vào không khí. Một vài chiếc lá vàng rơi rụng xuống, khung cảnh, đẹp như một giấc mơ.

- “ A, kẹo bông kia.”

- “ Em muốn ăn?”

- “ Từ bé đến giờ, em chưa được ăn bao giờ.”

- “ Đợi chút, anh mua cho em.”

Hai người dừng xe ở một chiếc ghế đá trong công viên, một lát sau, Thiên Phong trở lại với một cây kẹo bông lớn, màu hồng ở trên tay.

- “ Anh không ăn sao?”

- “ Anh đâu phải trẻ con.”

Thiên Nhi bấu mỗi một cái rồi nhận lấy cây kẹo, ăn ngon lành.

- “ Rất ngon nha, ngọt nữa. Anh ăn không?”

- “ Ăn!”

- “ Lúc này, có ai đó vừa nói mình không phải trẻ con nhỉ?”

- “ Ai?”

- “ Hừm, không cho anh ăn.”

Nói rồi tiếp tục ăn ngon lành, bỏ mặc chàng trai bên cạnh.

Thiên Phong cười cười, rồi nhân lúc cô không để ý, cướp luôn cây kẹo trên tay cô, cắn một miếng. Đồng thời chạy ra xa.

- “ A, trả lại cho em.”

- “ Không được, giờ nó là của anh. Trẻ con không nên ăn nhiều đồ ngọt, sẽ sâu răng đấy!”

- “ Không biết, em còn chưa ăn đủ. Trả lại em!”

- “Không trả, không cho em ăn nữa.”
- “Lâm Thiên Phong, anh là đồ xấu xa, mua kẹo cho em rồi không cho em ăn!”
- “Ừ, thế đấy! Ai bảo em không cho anh ăn cơ.”
- “Đồ trẻ con!”
- “Em cũng là trẻ con!”

Thiên Phong bật cười, nụ cười của anh hòa vào làn gió nhẹ, dưới ánh nắng ban mai, đẹp đến tận mắt.

Thiên Nhi cũng cười, nhưng vẫn đuổi theo anh, giành lại cây kẹo.

Thế là tiếng cười đùa, tiếng nhí nhéo đòi kẹo, vang vọng cả một góc nhỏ trong công viên.

Công viên của ngày thứ hai đầu tuần, vui vẻ hơn hẳn vì nụ cười của họ.

Ánh sáng ban mai nhẹ nhàng chiếu lên hai thân ảnh đang mãi mê chơi đùa trong công viên, làm rạng rỡ lên nụ cười trên môi họ.

Hạnh phúc và bình yên!

Làn gió nhẹ thổi qua, tung bay làn tóc người con gái.

Ngày hôm ấy là ngày thứ 2 của tuổi 17...

Ngày hôm ấy là một ngày vui!

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: ÷☪ Ngày thứ 2 của tuổi 17...?☪÷

- “Tiếp theo em muốn đi đâu?”
- “Công viên trò chơi. Đi thôi!” - Thiên Nhi hào hứng kéo tay Thiên Phong

Mặt trời lúc này đã lên khá cao, ánh nắng vàng nhẹ nhàng chiếu xuống hai thân hình đang ríu rít trên đường.

- “Em dẫn anh đi đâu?”
- “Tất nhiên là đi công viên trò chơi.”
- “Em biết đường đến không?”
- “... “ - Lắc đầu cực kì ngây thơ.
- “Biết ngay mà, đi theo anh.” - Nói rồi, dẫn cô đi về hướng ngược lại.
- “... “

Công viên trò chơi của ngày thứ 2 đầu tuần không đông người lắm, chỉ có một số bạn nhỏ đến cùng cha mẹ, hoặc một vài cặp đôi ở độ tuổi cấp 3 đang hẹn hò.

Thiên Nhi vô cùng hào hứng kéo tay Thiên Phong chạy đi khắp nơi.

Ngày còn bé, cô rất ít khi được đến công viên trò chơi, chỉ được đến vào những dịp đặc biệt, bởi vì mẹ bận rất nhiều việc và cũng bởi vì cô muốn dành nhiều thời gian cho những thứ cô thích, nhưng công viên trò chơi luôn là niềm đam mê đối với các bạn nhỏ, và Thiên Nhi cũng không ngoại lệ.

Cô như thấy lại cái không khí của một ngày rất xa, rất xa trước đó.

Cho nên kéo Thiên Phong tham gia hết trò chơi này đến trò chơi khác.

Từ vòng quay ngựa gỗ quay từng vòng thật chậm, trong đám trẻ 4-5 tuổi, hai người lạc loài mà lại cực kì nổi bật trong đó.

Cho đến trò tàu lượn siêu tốc, có thể dang rộng tay đón gió, có thể thoải mái la hét thật lớn, trên môi hai người chưa bao giờ tắt nụ cười.

Nụ cười của Thiên Nhi ngây thơ, tinh nghịch.

Nụ cười của Thiên Phong ấm áp, dịu dàng, cười vì người con gái bên cạnh anh.

Tiếp theo, Thiên Nhi kéo anh đi thăm quan nhà ma.

Thiên Nhi không sợ ma, chỉ là có chút tò mò, bởi vì ngày bé chưa được chơi qua cái này. Vì mẹ nhìn thấy mấy anh chị mặt mày xanh mét bước từ nhà ma ra, nên nhất quyết không cho cô vào xem.

Không khí trong nhà ma hơi lạnh, có phần rợn người.

Quang cảnh xung quanh tối tăm, bập bùng một vài ánh lửa như lửa địa ngục.

Thật sự có phần hơi hơi rờn rợn.

Lâu lâu có một vài con ma xuất hiện, hóa trang rất giống nha! Nghe nói nơi này tái hiện lại các hình phạt ở 18 tầng địa ngục.

Phía trước, phía sau vang lên tiếng la hét của các cô gái, tiếng chạy, rồi tiếng té ngã.

Chỉ có hai người đi ở giữa vẫn tĩnh bơ như không.

Thiên Nhi hiếu kì đưa mắt nhìn ngó xung quanh. Bất chợt có một con ma, nhảy ra trước mắt cô.

Thiên Nhi tròn mắt nhìn khoảng vài giây rồi quay sang nói với chàng trai bên cạnh.

- “Mấy bộ quần áo ở đây thiết kế cũng không tệ anh nhì?”

- “... “ - Thiên Phong.

- “... “ - Con ma.

Thiên Phong lắc đầu cười rồi kéo Thiên Nhi rời đi. Vào đây xem nhà ma hay đi ngắm thời trang vậy không biết. Bệnh nghề nghiệp không bỏ được sao?

Hai người đi một đoạn xa, 'con ma' vẫn đang trong trạng thái tròn tròn mắt. Không đánh giá khuôn mặt, mức độ đáng sợ, lại đi đánh giá quần áo? Quần áo của ma thì có gì để đánh giá?

Rời khỏi nhà ma, điểm đến tiếp theo của hai người là khu vực trò chơi.

Ở đó có rất nhiều trò chơi khác nhau, cho tất cả các độ tuổi.

Từ trò đập chuột, rồi bắn cá, ném vòng, bắn súng...

- “Em muốn chơi cái gì nào?”

- “Chơi hết! Ngày xưa em chưa được chơi mấy trò này.”

- “Chơi hết? Nhiều lắm đấy!”

- “Yên tâm, mấy trò chơi em rất nhanh chán.”

Quả đúng là thế thật!

Đầu tiên là bắn súng.

Thiên Nhi nỗ lực bắn 10 phát súng, không có cái nào trúng hồng tâm, ngược lại ai đó bắn ba phát, trúng cả ba.

- “Trò này chán quá, không chơi nữa.”

- “... “

Tiếp theo đến trò bắn cá, đập chuột, ném vòng, ném bóng rổ,....

- “Cái này không vui.”

- “... “

- “Trò này không biết chơi, không chơi nữa.”

- “... “

- “Cái này cũng là trò chơi hả?”

- “... “

Cứ như thế, Thiên Nhi chơi hết trò này đến trò khác, nhưng chỉ chơi được một lần là “Chán” hoặc “không vui” hoặc “không biết chơi” rồi bỏ.

Thiên Phong dờ khóc dờ cười.

Có ai chơi trò chơi mà như vậy không?

Cuối cùng cô dừng lại ở cái máy gấp gấu bông. Nhìn mấy con thú bông bé xíu ở trong kia, thì lắc đầu ảo não.

- “Sao thế?”

- “Mấy con thú bông này đúng là không đạt yêu cầu mà, đường may thì sơ sài, thiết kế thì không đặc sắc, đúng là không có gì vui.”

- “... “ - Thiên Phong lại một lần nữa lắc đầu, tưởng cô đang nghiên cứu cách chơi, hóa ra lại đi soi mói mấy con thú bông. Thật là, bệnh nghề nghiệp...

***

Vì Thiên Nhi mãi chơi, nên khi hai người rời khỏi công viên trò chơi cũng đã quá trưa từ lâu. Mặt trời đã lên cao quá đỉnh đầu, nắng vàng nhưng không gay gắt.

- “Đói chưa?”

- “Em không đói...”

- “Cháy nháy khắp nơi thế mà không đói?”

- “Không đói, thật đấy!”

- “Hừm, đừng có lười ăn, nhìn em xem, gầy như thế mà còn biếng ăn...”

- “Gầy á? Em thấy có gầy đâu.” - Nói rồi, còn giơ cánh tay lên để chứng minh.

Thiên Phong nắm lấy cánh tay đang giơ lên của cô, bàn tay to lớn, bao phủ lên bàn tay nhỏ bé của cô.

- “Nhìn xem, như thế này mà không gầy?”

- “Anh là con trai.”

- “Thì em là con gái.”

- “... “ - Thiên Nhi.

Cái này có liên quan sao?

- “Không cãi nữa, giờ em muốn ăn gì?”

- “Không ăn được không?”

- “Không được!”

- “Vậy... ăn KFC đi, lâu lắm rồi em chưa ăn.”

- “Cái này cũng thay thế bữa trưa được nữa sao?”

- “Không thì thôi.”

- “Chẳng bao giờ chịu nghe lời gì hết.”

Nói thì thế nhưng vẫn dẫn cô vào tiệm KFC.

Nhưng khi nhìn đĩa thức ăn trước mặt, Thiên Nhi lại bắt đầu ảo não.

Cô từ nhỏ đã rất kén ăn, ngày bé chỉ ăn được thức ăn mẹ nấu, lớn hơn thì ăn thức ăn Thiên Lâm hoặc Thiên Vy nấu, rất ít khi ăn ở ngoài.

Đang suy nghĩ mông lung thì một chiếc đùi gà rán đưa đến trước mặt cô

- “Ăn đi, cái này là do em yêu cầu, không được cãi nữa.”

Thiên Nhi bấu mỗi một cái, hướng cái đùi gà trên tay anh, cắn một miếng.

Rất ngon nha! Lần đầu tiên cô biết được KFC cũng có thể ngon như thế.

- “Ngon không?”

- “Rất ngon!”

- “Ngon thì ăn nhiều vào.”

- “Anh dứt em ăn.”

- “Đúng là chiều em đến hư rồi.”

Nói thì thế nhưng vẫn ngoan ngoãn, bóc từng miếng gà cho cô.

- “Anh không ăn?”

- “Em cho anh ăn?” - Còn giả bộ trừng mắt nhìn cô một cái.

- “Haha, em ăn no rồi, giờ đến lượt em dứt anh ăn nhé!”

Lập tức trên mặt ai đó xuất hiện nụ cười rạng rỡ.

Nhưng nụ cười rạng rỡ bị dập tắt ngay sau đó, thay vào đó là một khuôn mặt vô cùng bất mãn.

Bởi vì anh ở bên phải thì Thiên Nhi sẽ đưa sang bên trái và ngược lại.

- “Hừm! Không ăn nữa!”

- “Em chỉ đùa chút thôi mà, ăn đi!”

- “Không...”

- “Anh giận à?”

- “Không!”

- “Trẻ con!”

- “Em mới trẻ con!”

Thế là, đầu đó trong một bàn nhỏ ở quán KFC lại vang lên tiếng cười đùa, tiếng nhí nhéo của hai bạn nhỏ nọ.

***

Rời khỏi tiệm KFC là cũng đã gần đến 2 giờ chiều.

Hai người họ nắm tay nhau dạo qua các con phố.

- “Sao em không thích dạo phố hay đi shopping như những người khác?”

- “Dạo phố là hành động nhàm chán nhất mà em từng biết.”

- “Giờ em đang thực hiện cái hành động nhàm chán đó đấy!”

- “Có anh thì cái gì cũng không nhàm chán.”

Khóe môi người nào đó bên cạnh cong cong lên đầy vui vẻ.

- “Thật ra thì vì em không có nhiều thời gian rảnh rỗi. Ngày xưa, khi rảnh rỗi, em thường dùng hết thời gian để thiết kế, cho nên lâu dần không còn hứng thú dạo phố thế này nữa. Còn shopping, phụ nữ shopping thì cũng chỉ để mua sắm quần áo hay đồ trang sức gì đó thôi, đúng không? Quần áo em mặc, trang sức em đeo đều do em thiết kế, vậy thì cần thiết phải đi shopping làm gì nữa. Thỉnh thoảng em chỉ đi khảo sát thị trường một chút thôi.”

- “Em thiết kế? Toàn bộ sao?”

- “Đó là lợi thế của nhà thiết kế, anh cũng thế mà, đúng không? Phong cách ăn mặc của em không giống và cũng không muốn giống ai, vì thế em làm nên những bộ quần áo mà em thích, không cần biết người khác nhìn nó như thế nào, chỉ cần em thích là đủ. Thế nên nó mới khác biệt.”

- “Ừ, cũng đúng. Chúng ta có suy nghĩ rất giống nhau. Không cần để ý đến cái nhìn của người khác, đó là lợi thế khi thiết kế trang phục cho mình.”

- “Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu nữa?”

Thiên Phong nhìn đồng hồ, gần 3 giờ.

- “Anh dẫn em đến một nơi.”

***

Khi hai người đến nơi thì cũng đã xế chiều, mặt trời như hòn lửa đỏ từ từ lặn xuống ở phía cuối chân trời.

Nơi Thiên Phong dẫn cô đến là một sườn núi nhỏ, xung quanh tràn ngập sắc xanh của cây cỏ.

- “Sao lại dẫn em đến đây?”

- “Để ngắm cảnh.”

- “Ngắm cảnh? Woa...”

Xoay người, cảnh vật như trong chốn thần tiên đập vào mắt cô.

Nơi này có thể quan sát được toàn cảnh của thành phố, phía xa xa nơi cuối chân trời, mặt trời màu đỏ đang từ từ lặn xuống, sắc đỏ lan ra cả một vùng trời.

Hoàng hôn là thời khắc kết thúc của một ngày nhưng cũng chính là thời khắc đẹp nhất trong ngày.

Xung quanh, mùi hương tinh khiết của thiên nhiên tràn ngập lại làm Thiên Nhi bất chợt ngây ngẩn.

Một bàn tay ấm áp bao phủ lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Ở ngón áp út truyền đến cảm giác lạnh lạnh.

Thiên Nhi ngạc nhiên đưa cánh tay lên, ở ngón áp út có một chiếc nhẫn, rất vừa vặn, không lớn cũng không nhỏ.

Mà ở ngón áp út trên bàn tay anh cũng có một chiếc nhẫn tương tự, không biết được đeo vào từ lúc nào.

Ngước mắt lên nhìn anh, trong mắt dường như mang theo chút hơi nước.

- “Anh...”

Thiên Phong hơi cúi đầu xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn, trực tiếp chặn lại những lời nói của cô.

- “Dùng cái này để trói em lại.”

Trên môi hai người, nụ cười hạnh phúc luôn hiện hữu.

***

Khi mặt trời khuất hẳn sau đám mây, sắc trời bắt đầu tối dần, hai người họ mới luyến tiếc rời khỏi nơi đó.

- “Lên đây, anh công em về.”

Thiên Nhi rất ngoan ngoãn leo lên lưng anh, vòng tay qua cổ anh.

Thiên Phong bước từng bước thật chậm trên đường, dường như muốn lưu giữ lại cái khoảnh khắc này mãi mãi.

- “Kể chuyện cho anh nghe đi.”

- “Chuyện? Nhưng em không biết kể chuyện.”

- “Chuyện cổ tích cũng được.”

- “Cổ tích?” - Thiên Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

- “Nhưng ngày còn bé, em chỉ toàn nghe mẹ kể về truyền thuyết của hoa hồng.”

- “Vậy kể cho anh nghe truyền thuyết về hoa hồng xanh đi. Mười mấy năm rồi, anh chưa được nghe lại.”

- “Ngày xưa ngày xưa ở vương quốc hoa hồng có một thằng ngốc tên Stupid. Thằng ngốc may mắn được nhà vua giao cho chăm sóc vườn hoa hồng. Nhà vua có một cô công chúa rất xinh tên Rose.” - Giọng nói Thiên Nhi nhẹ nhàng vang lên, câu chuyện này, mỗi lần kể lại đều mang cho cô một nỗi buồn không tên. Nỗi buồn cho chàng ngốc ấy!

- “Công chúa rất thích hoa hồng nên yêu cầu thằng ngốc mỗi ngày hãy mang cho mình một bó hoa hồng thật đẹp. Tuy nhiên thằng ngốc không biết bó hoa thế nào cả. Nó bèn xin với công chúa:

- “Xin lỗi công chúa nhưng tôi có thể mang đến mỗi ngày chỉ một bông hoa được không?”

Ban đầu công chúa thấy không vui một chút nào. Tuy nhiên thằng ngốc đều cố gắng mỗi ngày mang đến cho công chúa một bông hoa đẹp nhất. Thằng ngốc chẳng biết làm việc gì khác ngoài việc chăm sóc những bông hoa. Mỗi khi có ai đó bắt nó đi làm việc gì đó là nó lại nói:

- “Xin lỗi nhưng tôi hậu đậu lắm! Tôi sẽ làm hỏng hết mất...”

Vậy là người ta lại chán nản bỏ đi. Cũng bởi vậy nên không ai chơi với thằng ngốc cả. Thằng ngốc hàng ngày cứ thui thủi bên những bông hoa của nó. Dường như thằng ngốc chẳng bao giờ biết buồn là gì... Những bông hoa mà thằng ngốc mang đến cho công chúa mỗi ngày đều rất đẹp. Đôi khi công chúa ngắm nhìn những bông hoa đó và tự hỏi: “Một thằng ngốc thì làm thế nào mà tạo ra những bông hoa đẹp như vậy nhỉ?”

Rồi một ngày công chúa quyết định đến thăm vườn hoa của thằng ngốc. Thằng ngốc đang cúi cúi tưới cho một khóm hoa hồng. Với công chúa thì công việc này thật lạ. Công chúa tò mò đến gần thằng ngốc và làm nó giật mình. Thằng ngốc làm rơi bình tưới hoa và làm bắn bắn lên váy áo của công chúa:

- “Xin lỗi công chúa.” – Thằng ngốc hốt hoảng – “Tôi thật là hậu đậu.”

- “Không sao! Ta sẽ tha tội cho ngươi nhưng ngươi phải chỉ cho ta cách ngươi tạo ra những bông hoa này.”

Thằng ngốc ngạc nhiên quá “Công chúa mà quan tâm đến cách trồng hoa ư?!”

- “Rất đơn giản thưa công chúa...” – Và thằng ngốc say sưa nói với công chúa tất cả những gì nó biết về hoa hồng, về cách trồng hoa, cách chăm sóc chúng... Thằng ngốc cảm thấy rất lạ khi công chúa tỏ ra rất thích thú với những gì nó nói. Và khi thằng ngốc bắt gặp ánh mắt công chúa đang chăm chú nhìn nó thì tự nhiên nó trở nên luống cuống. Một lần nữa nó lại đánh rơi bình tưới hoa.

- “Xin lỗi công chúa... tôi vụng về quá đi mất.”

- “Ngươi thật là ngốc! Nhưng những gì ngươi nói về hoa hồng rất hay. Ngày mai ta sẽ lại tới.”

Công chúa trở lại cung điện và thằng ngốc lại say sưa tưới hoa. Tuy nhiên nó vừa tưới hoa vừa hát. Chưa ai nghe thấy thằng ngốc hát bao giờ cả... Ngày hôm sau thằng ngốc dậy rất sớm. Nó quét dọn những lối đi, nhổ cỏ bên những khóm hoa. Nhưng công chúa không đến nữa. Thằng ngốc đợi mãi mà công chúa vẫn không đến. Nó đau biết hôm đó là một ngày đặc biệt. Nhà vua tổ chức một lễ hội rất lớn trong cung đình. Có rất nhiều các vị vua, những hoàng tử của các nước láng giềng... Công chúa chẳng muốn đến lễ hội một chút nào. Nàng nhất định không chịu mặc bộ váy dạ hội. Chỉ đến khi viên tổng quản xuất hiện và nhã nhặn:

- “Xin lỗi công chúa nhưng đây là mệnh lệnh của nhà vua...”

Công chúa phải có mặt trong lễ hội. Nhà vua muốn thông qua lễ hội tìm cho con gái mình một vị hoàng tử thích hợp. Tất cả các hoàng tử tham gia lễ hội đều được thông báo về điều đó. Ai cũng rất háo hức được gặp công chúa. Và mọi người không phải chờ đợi lâu. Công chúa xuất hiện trong bộ váy dạ hội màu trắng, vương miện của nàng được kết bằng những bông hoa hồng đỏ. Một vài hoàng tử đánh rơi ly rượu trong tay, một số khác phải mất một lúc lâu mới biết mình đang đứng ở đâu. Ngay đến các nhạc công cũng quên mất những nốt nhạc của mình. Ai cũng muốn được cùng nhảy với công chúa một bài, công chúa đều nhiệt tình đáp lại. Tuy nhiên chẳng ai lọt vào mắt xanh của công chúa cả. Nàng công chúa xinh đẹp chẳng thể tìm được cho mình một vị hoàng tử thích hợp. Khi mà nhà vua gần như tuyệt vọng thì điều bất ngờ đã xảy ra. Đúng vào lúc bữa tiệc sắp tàn thì một chàng hoàng tử cười một con bạch mã tuyệt đẹp xuất hiện. Hoàng tử đến trước mặt công chúa và mỉm cười:

- “Xin lỗi cô bé! Ta không đến quá muộn đấy chứ.”

Công chúa bỗng cảm thấy tim mình đập rộn ràng. Đó là những cảm xúc kì lạ mà công chúa không thể định nghĩa nổi... Giai điệu ngọt ngào của bản Valse như hòa nhịp cùng bước nhảy của hai người. Hoàng tử kể cho công chúa nghe về những miền đất xa lạ mà hoàng tử đã đi qua. Những câu chuyện kéo dài như bất tận. Thời gian dường như không còn là mối quan tâm của hai người nữa... Mãi đến khi những vì sao đã sáng lấp lánh trên bầu trời, khi mà cả thằng ngốc và những bông hoa hồng đều đã ngủ say, hoàng tử mới lên ngựa từ biệt công chúa... Công chúa trở về cung điện và cho gọi thằng ngốc tới.

- “Người có biết làm thế nào để cung điện của ta thật đẹp không? Ngày mai hoàng tử sẽ lại tới. Ta muốn dành cho chàng một sự ngạc nhiên.”
- “Thưa công chúa... hoàng tử... à vâng thưa công chúa, tôi sẽ trang trí cung điện của công chúa bằng tất cả hoa hồng trong vườn. Cung điện của công chúa sẽ trở thành cung điện hoa hồng.”
- “Một ý tưởng tuyệt vời! Người cũng không ngốc lắm đâu! Nhưng ta sợ người sẽ không thể làm xong nó trong đêm nay.”
- “Tôi sẽ cố hết sức thưa công chúa...”

Vậy là suốt cả đêm đó những bông hoa hồng còn ướt đầm sương đêm được thẳng ngốc cẩn thận hái từ vườn hoa mang vào cung điện. Khi cung điện của công chúa tràn ngập hoa hồng cũng là lúc trời vừa sáng. Khi công chúa thức dậy, nàng không thể tin vào mắt mình, trước mắt nàng là một cung điện đẹp như trong truyện cổ tích vậy. Công chúa đi dạo một vòng và thấy thẳng ngốc ngủ gục bên cạnh một chiếc cột đá:

- “Stupid. Dậy đi nào. Trời sáng rồi.”
- “Xin lỗi công chúa, tôi lại ngủ quên mất, tôi sẽ hoàn thành nốt công việc ngay thôi.”
- “Không cần nữa. Như vậy là được rồi. Người hãy về nghỉ ngơi đi.”

Thằng ngốc thở phào vì công chúa đã không trách nó chưa hoàn thành công việc. Nó vui vẻ trở về với vườn hoa giờ chỉ còn trơ những gốc. Công chúa đến bên cửa sổ và nhìn về phía những ngọn núi xa, nơi mà từ đó hoàng tử sẽ lại tới. Công chúa sẽ dẫn hoàng tử đi thăm cung điện hoa hồng của mình. Hoàng tử sẽ lại kể cho công chúa nghe câu chuyện về những miền đất xa lạ...

Nhưng rồi chẳng có hoàng tử nào đến cả. Chỉ có người hầu của Hoàng tử mang theo một bức thư: “...Cô bé của ta, ta không thể đến với em như đã hẹn. Đất nước của ta có chiến tranh. Ta phải tham gia vào cuộc chiến. Có lẽ chúng ta sẽ phải xa nhau một thời gian dài. Ta không muốn thế một chút nào. Ta sẽ rất nhớ em. Nhưng ta tin thời gian sẽ chứng minh cho tình yêu của chúng ta. Ta sẽ sớm gặp lại em...”

Công chúa buồn lắm. Những giọt nước mắt lăn dài trên đôi môi: “Em sẽ đợi! Nhưng nhất định chàng phải trở về đây!...”

...Một tuần, rồi một tháng, rồi một năm... Chẳng có tin tức gì của hoàng tử. Hoàng tử như một con gió cứ bay mãi, bay mãi mà chẳng biết bao giờ sẽ trở lại. Công chúa thường đứng một mình bên khung cửa sổ mỗi buổi hoàng hôn và nhìn về phía những ngọn núi xa, nơi ánh mặt trời dần tắt. Có thể một ngày nào đó... Cũng hơn một năm đó không thấy thẳng ngốc mang hoa hồng cho công chúa mỗi buổi sớm nữa. Có thể là sau khi trang hoàng cho cung điện vườn hoa của thẳng ngốc đã chẳng còn một bông hoa nào cả. Công chúa hình như cũng chẳng quan tâm đến những bông hoa hồng của thẳng ngốc nữa...”

Thiên Phong tiếp lời cô.

- “Rồi một buổi sáng sớm khi công chúa thức dậy, có ai đó đã đặt sẵn bên cửa sổ một bông hoa hồng tuyệt đẹp. Công chúa ngắm nhìn bông hoa và chợt nhớ tới thẳng ngốc. “Một năm rồi Stupid không mang hoa tới.”. Công chúa trở lại vườn hoa của thẳng ngốc. Trước mắt công chúa không phải là những gốc cây trơ trụi mà là muôn ngàn những bông hồng rực rỡ. Thằng ngốc vẫn cúi bên những khóm hoa hồng. Thằng ngốc nhìn thấy công chúa và một lần nữa nó lại đánh rơi bình tưới hoa:
- “Xin lỗi công chúa! Tôi đã cố hết sức nhưng không thể làm cho vườn hoa đẹp như xưa.”
- “Ồ không! Thật là kỳ diệu! Nói cho ta biết đi, người đã làm thế nào vậy?”

Lần đầu tiên trong đời có người nói với nó như vậy, mà lại là một công chúa nữa chứ. Thằng ngốc vui lắm, nó cười ngây ngô và lại say sưa nói với công chúa về những bông hoa... Những ngày sau đó ngày nào công chúa cũng đến vườn hoa của thẳng ngốc. Công chúa tự mình trồng những bông hoa, tự mình tưới nước cho chúng. Ban đầu thẳng ngốc cảm thấy rất lạ nhưng rồi nó cũng hiểu ra rằng công chúa đang cố làm tất cả để người ngoài nổi nhớ hoàng tử. Thằng ngốc rất vui vì dù sao cũng có người cùng nó trò chuyện, có người chịu nghe nó nói cả ngày về những bông hoa hồng. Thằng ngốc cố làm cho công chúa vui những lúc công chúa ở bên nó. Có một lần thẳng ngốc nói với công chúa về ý nghĩa của các loài hoa:

- “Hoa hồng trắng là tình yêu thuần khiết, hồng đỏ là tình yêu nồng thắm, hồng vàng là...
- “Vậy còn hoa hồng xanh, nó tượng trưng cho điều gì?”
- “Hoa hồng xanh là tình yêu bất diệt! Thưa công chúa, nhưng nó không có thật.”
- “Vậy tại sao nó lại tượng trưng cho tình yêu bất diệt?”
- “Đó là một huyền thoại, thưa công chúa. Người ta nói rằng nếu ta trồng một cây hoa hồng bằng cả trái tim dành cho người mình yêu thương thì nó sẽ nở ra một bông hoa hồng xanh. Đó là bông hoa có phép màu, nó sẽ cho một điều ước...”
- “Ta sẽ ước chiến tranh kết thúc và hoàng tử sẽ trở về bên ta...”
- “Thưa công chúa! Không có điều gì là không thể xảy ra. Tôi tin nếu công chúa thành tâm biết đâu cây hoa mà công chúa trồng sẽ nở ra một bông hoa hồng xanh.”

- “Ta tin ngươi...”

- “Anh vẫn nhớ sao?”

- “Ừ, cũng mười mấy năm rồi, tuy không nhớ được chính xác lắm, nhưng cô bé của ngày ấy, kể đi kể lại rất nhiều lần, nên nó trở thành ấn tượng rất sâu sắc.”

Thiên Nhi mỉm cười, kể tiếp câu chuyện.

- “Và từ hôm đó công chúa dành hết thời gian để chăm sóc cho cây hoa hồng của mình. Nhưng không hiểu sao cây hoa mà công chúa trồng mãi vẫn không nở một bông hoa nào cả. Có một sự thật mà có lẽ thằng ngốc không bao giờ dám nói. Đó là câu chuyện về hoa hồng xanh chỉ là một lời nói dối. Thằng ngốc không muốn thấy công chúa quá đau buồn nên nó đã nghĩ ra câu chuyện về bông hoa hồng xanh và điều ước...”

Nhưng rồi thằng ngốc mới thấy đó là một sai lầm rất lớn. Nó sợ cái ngày mà cây hoa của công chúa nở ra một bông hoa bình thường. Công chúa sẽ rất buồn. Thằng ngốc không muốn làm công chúa buồn một chút nào. Nó cố tìm trong vườn hoa bao la của nó một bông hoa hồng xanh nhưng chẳng có bông hồng xanh nào cả... Rồi một đêm thằng ngốc trằn trọc mãi không ngủ được. Bỗng nhiên nó nghe thấy một giọng nói như tiếng thì thầm vậy

- “Stupid! Sao ngươi buồn thế?”

- “Ai vậy?”

- “Ta là hoa hồng đây.”

- “Hoa hồng ư? Sao ngươi có thể nói được?”

- “Ngươi ngốc quá, ta luôn nói chuyện với ngươi mà ngươi không để ý đấy thôi, loài hoa nào cũng nói được, chỉ là có bao giờ ngươi lắng nghe không mà thôi. Có chuyện gì mà ngươi buồn vậy?”

- “Ta... Ta đã trót nói dối công chúa về hoa hồng xanh. Ta không nghĩ là công chúa lại đặt nhiều niềm tin vào hoa hồng xanh đến thế.”

- “Stupid! Ngươi đang nghĩ gì vậy? Ta nói cho ngươi biết điều này nhé: Huyền thoại mà ngươi đã nói với công chúa là có thật đấy.”

- “Sao cơ? Thế nghĩa là hoa hồng xanh là có thật. Ngươi biết làm thế nào để tạo ra hoa hồng xanh phải không?”

- “Ta biết... Nhưng ta không thể nói cho ngươi được.”

- “Tại sao chứ? Ta xin ngươi đấy!”

- “Stupid à.. Ngươi thật là ngốc quá, ngươi làm tất cả là vì cái gì chứ?”

- “Ta... Ta muốn công chúa có bông hoa hồng xanh. Ta muốn ước mơ của công chúa trở thành sự thực. Ta không muốn thấy công chúa buồn...”

- “Ôi Stupid! Ta không muốn nói cho ngươi một chút nào, nhưng thôi được rồi, nếu ngươi thực sự muốn có một bông hoa hồng xanh, ta sẽ chỉ cho ngươi cách...”

Và hoa hồng ghé tai thằng ngốc thì thầm điều gì đó mà chỉ có thằng ngốc nghe rõ. Khuôn mặt thằng ngốc bỗng ngẩn ngơ đến khó hiểu. Rồi người ta thấy thằng ngốc ngước nhìn bầu trời đầy sao và mỉm cười... Sáng sớm hôm sau khi công chúa vừa thức dậy thì người hầu của nàng đã chạy vào:

- “Thưa công chúa, thật không thể tin được, người hãy ra mà xem, cây hoa mà công chúa trồng đã nở một bông hoa màu xanh.”

Công chúa như không tin vào những gì mình nghe thấy. Nàng chạy ngay ra vườn hoa. Trước mắt nàng là một bông hoa hồng xanh tuyệt đẹp. Những cánh hoa lấp lánh những giọt sương sớm long lanh dưới ánh sáng mặt trời. Công chúa cảm bông hoa đặt lên trái tim. Nàng còn chưa kịp nói điều ước thì người hầu của nàng đã vào báo:

- “Thưa công chúa! Hoàng tử đã thắng trận trở về. Có lẽ hoa hồng xanh đã biết trước điều ước của nàng nên không cần công chúa phải nói ra.”

Công chúa băng qua quảng trường rộng mênh mông để đến bên cổng thành. Quả nhiên từ phía ngọn núi xa hoàng tử đã trở về, chiếc áo bào sạm đen vì khói bụi. Hoàng tử xuống ngựa ngay khi chàng trông thấy công chúa, quên đi cả những mệt mỏi bao tháng ngày qua, vòng tay ôm chặt công chúa như không bao giờ muốn buông ra vậy.

- “Cô bé của ta! Ta nhớ nàng quá!”

- “Em gần như đã tuyệt vọng, chẳng biết không. Nhưng điều kỳ diệu đã xảy ra. Chàng hãy nhìn xem, một bông hoa hồng xanh. Chính nó đã mang chàng về với em.”

- “Hoa hồng xanh? Ta tưởng làm gì có hoa hồng xanh trên thế gian này!”

- “Có chứ. Đó là một huyền thoại. Em sẽ dẫn chàng đến vườn hoa. Stupid sẽ kể cho chàng nghe huyền thoại về hoa hồng xanh.”

Vậy là hoàng tử và công chúa cùng đến vườn hoa của thằng ngốc.

- “Stupid! Ngươi đâu rồi. Ra đây đi nào, hoàng tử muốn nghe câu chuyện về hoa hồng xanh của ngươi...”

Nhưng Stupid đã biến đi đâu mất. Công chúa gọi mãi, gọi mãi mà không thấy thằng ngốc đâu cả. Bên gốc hoa mà công chúa trồng chiếc bình tưới hoa được dựng ngay ngắn. Chẳng hiểu thằng ngốc đã biến đi đâu mất.

Chỉ còn con gió thổi những bông hoa hồng đung đưa như đang hát một bài hát từ rất xa xưa “Tình yêu chân thành bắt đầu từ trái tim, chỉ có máu từ con tim của một kẻ đang yêu mới tạo ra bông hồng xanh bất diệt. Và bông hồng xanh sẽ tạo nên điều kỳ diệu...”

- “Câu chuyện này rất buồn!”

- “Đúng thế, cũng giống như mọi loài hoa khác, hoa hồng xanh cũng mang nhiều ý nghĩa. Một điều kỳ diệu, một tình yêu bất tử... Nhưng hơn hết, nó tượng trưng cho một tình yêu bị chối bỏ, là một tình yêu bị khước từ, vì nó được tạo nên... bởi chính máu của trái tim yêu thuần khiết...”

- “Vậy tại sao em lại thích hoa hồng xanh?”

- “Em cũng không biết. Có lẽ là tùy hứng mà thích. Ngay còn bé, mẹ rất thích hồng. Trong vườn hoa nhà em tràn ngập các loài hoa hồng khác nhau, lần đầu tiên nhìn thấy chúng, em ngay lập tức bị thu hút bởi hoa hồng xanh. Nhưng khi nghe mẹ kể về truyền thuyết của nó, em lại cực kì không thích câu chuyện đó. Không thích công chúa, không thích hoàng tử và cũng không thích chàng ngốc chút nào.”

- “Nhưng em lại buồn vì tình yêu của chàng ngốc ấy, đúng không?”

- “Đúng thế, rất ngốc! Vì thế cho nên em rất không thích tình yêu đơn phương.”

- “Tại sao?”

- “Tình yêu đơn phương luôn tạo ra những trái tim ngốc nghếch, họ cứ vô thức mà hy sinh hết tất cả, tuổi trẻ, thanh xuân, hay tất cả những người yêu thương họ, chỉ để vì một người, mà có lẽ cả đời cũng chẳng quan tâm đến sự tồn tại của họ.”

- “Ừ, nhưng trong truyền thuyết ấy, có lẽ, kết thúc phải là như thế. Công chúa thuộc về hoàng tử, còn chàng ngốc và công chúa, họ không thuộc về nhau.”

- “Em biết chứ! Nhưng không sao, hoa hồng xanh còn là điều kì diệu, là phép màu của tình yêu. Vì thế nên em sẽ trồng một cây hoa hồng xanh và ước một điều ước.”

Thiên Phong bật cười.

- “Ừ, anh cũng sẽ trồng.”

- “Khoan đã, anh đi chậm lại một chút.”

- “Sao thế?”

- “Anh có nghe thấy tiếng gì không?”

Thiên Phong lắng tai nghe một chút, đúng là có âm thanh gì đó.

- “Tiếng chó con!” - Hai người đồng thanh lên tiếng.

Thiên Nhi rời khỏi lưng anh, hai người tiến về nơi phát ra tiếng kêu.

Dưới một gốc cây lớn, trong hộp cactong cũ, có một chú chó con, hai chân đặt lên thành hộp, ló đầu ra nhìn hai người.

Mắt nó tròn xoe, hai cái tai cụp xuống trông rất tội nghiệp.

Thiên Nhi bước đến, bế nó lên.

Là một con cún con, có bộ lông màu vàng trắng, điểm một vài đốm đen.

Bốn cái chân ngắn cùn, nhưng hơi gầy một chút, nhìn thấy người, nó vẫy vẫy cái đuôi rất vui vẻ, cái tai dơ lên một chút, ra sức vẫy đuôi, như muốn nói đừng bỏ rơi nó.

Thiên Phong bước đến cạnh cô, dơ tay xoa đầu con cún.

- “Nó với con Mark đứng cạnh nhau thì đúng là một cặp đẹp đôi.”

- “Đẹp đôi?”
- “Con Mark có bộ lông đen điểm vài đốm trắng, còn nó thì lông trắng có vài đốm đen, rất hợp!”
- “... Vậy chúng ta nhận nuôi nó đi.”
- “Được đấy, nhìn nó rất đáng thương. Không biết ai lại vô tâm bỏ rơi một con cún đáng yêu như thế này.” - Thiên Nhi xoa đầu nó.
- “Từ nay, mày sẽ có một gia đình, nhé!” - Con cún hình như hiểu ý hai người, vui vẻ vẫy đuôi. Còn 'gâu' một tiếng bằng cái giọng non nớt cực kì đáng yêu.
- “Anh đặt tên cho nó đi.”
- “Gọi nó là Rain, nhé!”
- “Sao lại gọi là Rain?”
- “Em thích mưa, không phải sao?”
- “Vậy tại sao không đặt tên nó là Wind?”
- “Em nghĩ sao, nếu lấy tên anh đặt cho nó?”
- “... “ - Ngày trước có ai đó từng nói, sau này con chúng ta sẽ tên là Thiên Vũ. Vậy anh nghĩ sao nếu lấy tên con đặt tên cho nó?

Cái này tất nhiên là Thiên Nhi không nói ra. Cuối cùng con cún ấy vẫn tên là Rain.

- “Hình như nó đói, em đứng đây đợi anh, nhớ không được chạy lung tung đâu đấy, anh đi mua thức ăn cho nó.”
- “Vâng.”

Thiên Nhi đứng bên lề đường, chăm chú quan sát con cún.

Thiên Phong đi được mấy mét, thì không hiểu sao, trong tim anh, dấy lên một dự cảm bất an.

Tiếng động cơ xe, vang lên bên tai làm anh giật mình, quay đầu lại...

- “Thiên Nhi...” - Một tiếng hét chói tai vang lên làm Thiên Nhi giật mình, định thần lại, một chiếc xe đang lao rất nhanh về phía cô, cách cô một khoảng rất rất ngắn, một lần nữa, lại đứng trước cánh cửa của tử thần.

Ông trời có lẽ luôn luôn bắt công với cô như thế chẳng?

Chiếc xe đó vẫn tăng tốc lao về phía cô, tựa như lưỡi hái của tử thần.

Một tiếng “Bịch!” nặng nề vang lên, Thiên Nhi rơi vào một vòng tay ấm áp, rơi vào một hơi ấm mà cô quen thuộc, quen thuộc hơn bất cứ thứ gì. Hoàn toàn không có đau đớn, chỉ có sự ấm áp, chỉ có cảm giác bình yên khi được vòng tay của người ấy che chở.

Người tài xế say rượu sau khi biết mình gây tai nạn vội vàng bỏ chạy.

Thiên Nhi biết, cô không sao, hoàn toàn không sao cả, nhưng tiếng đụng xe nặng nề ấy, chẳng lẽ?

Chống tay xuống mặt đường, một chất lỏng ấm ấm, nóng nóng dính vào tay cô, là máu!

Vội vàng ngồi dậy, cô nhìn thấy, anh ở đó, yếu ớt đến kì lạ, đôi mắt xanh đen tràn ngập lo lắng, máu thấm ướt chiếc áo sơ mi đen của anh, Thiên Nhi hốt hoảng đến cực độ, bàn tay cầm điện thoại gọi xe cấp cứu run lên.

- “Anh...”
- “Thiên Nhi ... em...”
- “Em không sao... không sao hết...”

Nghe câu đó, anh nở nụ cười, nụ cười đẹp đến mê hồn, đôi mắt tràn ngập sự yêu thương cùng che chở.

- “Không sao là tốt rồi... anh mệt quá... anh ngủ một lát... nhé.” - Đôi mắt xanh đen tuyệt đẹp đó, yếu ớt khép lại.
- “Không... không được... mở mắt ra nhìn em đi... Phong...”

Thiên Nhi khóc, lần đầu tiên cô biết được cảm giác đau đến không thở được, đau hơn cả lúc cô nhìn mẹ ra đi trong vòng tay mình, thứ cảm giác này, đau, thật sự đau lắm!

Mới vài phút trước, người ấy còn cười với cô, còn nắm tay cô, tại sao, tại sao bây giờ lại như thế này?

.....

Ngày hôm ấy, có một người con trai từ từ khép chặt đôi mắt.

Ngày hôm ấy, có một người con gái, điên cuồng rơi nước mắt, điên cuồng gọi cái tên ấy, không dưới trăm lần.

Ngày hôm ấy, có tiếng xe cấp cứu vang vọng cả một khu phố.

Ngày hôm ấy, máu nhuộm đỏ cả một góc đường.

Ngày hôm ấy, là ngày thứ 2 của tuổi 17... ?

Ngày hôm ấy, là một ngày buồn!

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: ㄟ Ở một nơi nào đó phía cuối con đường anh bước, em sẽ đợi anh! ㄟ

Hành lang bệnh viện tràn ngập mùi thuốc sát trùng khó chịu.

Bệnh viện luôn là nơi ngập tràn màu trắng tang thương, mang nhiều hương vị của sự buồn thương, chia ly và chết chóc.

Thiên Nhi ngồi thẫn thờ trên chiếc ghế chờ trước cửa phòng cấp cứu. Chiếc váy trắng nhuộm đầy màu đỏ của máu, đỏ đến chói mắt!

Khác với tâm trạng điên cuồng lúc nãy, bây giờ cô im lặng là thường. Chỉ là ngược đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng cấp cứu, không hề chớp mắt.

Nghe tin, Thiên Lâm, Thiên Vy, Thiên Duy và cả Minh Châu cũng vội vàng chạy đến bệnh viện.

Họ lo lắng hết nhìn vào phòng cấp cứu rồi lại nhìn Thiên Nhi. Muốn hỏi tình hình nhưng lại không thể, bởi hơn ai hết, họ đều hiểu tâm trạng của Thiên Nhi lúc này. Không rơi nước mắt, nhưng đôi mắt xanh đỏ, bây giờ đỏ hoe. So với những người dễ dàng rơi nước mắt, thì những người luôn tỏ ra kiên cường, khổ sở hơn rất nhiều.

Một lúc sau, ba mẹ Thiên Phong cũng đến bệnh viện.

Đôi mắt Lâm phu nhân đã sớm đỏ hoe. Thiên Phong là đứa con duy nhất của bà ấy, là niềm hạnh phúc, là tất cả những gì quan trọng nhất trong cuộc đời bà ấy. Nếu như nó xảy ra chuyện gì, thì bà ấy biết phải sống như thế nào?

Đưa tay gạt đi những giọt nước mắt, Lâm phu nhân bước lại bên cạnh Thiên Nhi, nắm lấy tay cô.

Thiên Nhi quay đầu nhìn bà ấy, đôi mắt trống rỗng vô hồn, giọng nói xa xăm như vô định

- “Anh ấy... sẽ không sao đâu... đúng không bác...”

- “Không sao... nó sẽ không sao đâu... nó sẽ không bỏ chúng ta lại một mình...”

- “Tất cả là lỗi của con... nếu không phải vì con... anh ấy sẽ không bị như thế...” - Giọng nói Thiên Nhi nhỏ dần, đôi mắt vô hồn tiếp tục hướng về cánh cửa phòng cấp cứu.

- “Đừng tự trách mình nữa. Ai cũng có một số phận của riêng mình, số phận của nó là như thế, Thiên Phong nó mạnh mẽ lắm, nó sẽ không sao đâu.” - Lời an ủi Thiên Nhi cũng là lời an ủi chính mình. Nhất định sẽ không sao.

***

Mười mấy tiếng trôi qua, có lẽ là mười mấy tiếng dài nhất trong cuộc đời Thiên Nhi.

Cuối cùng, đèn phòng cấp cứu vụt tắt, bác sĩ bước ra. Là một vị bác sĩ trung niên, có khuôn mặt phúc hậu.

- “Bác sĩ, con trai tôi, thế nào rồi?”

- “Gia đình đừng lo lắng quá, tạm thời bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch. Nhưng vụ tai nạn khá nghiêm trọng, có thể sẽ để lại di chứng sau này. Ở đây, điều kiện khoa học kĩ thuật còn rất kém, tôi khuyên gia đình, nên chuyển cậu ấy ra nước ngoài, ở đó, khoa học tiên tiến hơn rất nhiều, sẽ điều trị tốt hơn.”

- “Vâng, cảm ơn bác sĩ, vậy, bây giờ chúng tôi có thể gặp con trai mình được chưa ạ?”

- “Bệnh nhân chỉ mới qua cơn nguy kịch, vẫn còn rất nguy hiểm, chúng tôi đã chuyển bệnh nhân xuống phòng chăm sóc đặc biệt. Qua 24h, gia đình có thể vào thăm, nhưng...”

- “Sao ạ?”

- “Bệnh nhân vẫn đang trong trạng thái hôn mê sâu. Tạm thời vẫn chưa tỉnh lại...”

- “VẬY... bao giờ nó mới có thể tỉnh lại?”

- “Chuyện này, chúng tôi cũng không nói trước được, có thể là một ngày, hai ngày, một tuần hay cũng có thể một năm, nhiều năm, tất cả dựa vào ý thức của bệnh nhân.”

- “Không thể nào... sao lại như thế?”

- “Đó là phản xạ tự nhiên của cơ thể mà thôi, khi bị một tổn thương mạnh nào đó, não bộ sẽ hình thành nên cơ chế tự bảo vệ, dẫn đến hôn mê sâu, để tránh được những đau đớn về thể xác. Nếu như ý thức của cậu ấy đủ mạnh thì cậu ấy sẽ tỉnh lại sớm thôi, mọi người đừng lo lắng.”

- “... Cảm ơn bác sĩ...”

***

Phòng chăm sóc đặc biệt

Thiên Nhi đứng nhìn anh qua lớp cửa kính dày cộm

Trên giường bệnh trắng tinh, anh nằm đó, yếu ớt kì lạ, đôi mắt tuyệt đẹp khép chặt, khuôn mặt tĩnh lặng mà yếu ớt nhưng vẫn phảng phất một chút gì đó là yên bình.

Trên người anh, dây nhựa, băng gạc chằng chịt.

Cảnh đó, như một mũi dao đâm xuyên vào tim Thiên Nhi. Đau, đau lắm! Nếu như anh không ngốc nghếch, nếu như người nằm ở chỗ đó, là cô, thì sẽ không đau như thế này, đúng không?

Nhưng con người ấy, luôn luôn ngốc nghếch như thế.

24 giờ chậm chạp trôi qua.

Người nhà được phép vào thăm bệnh nhân.

Thiên Nhi ngồi bên cạnh giường bệnh của anh, nắm lấy tay anh, đan mười ngón tay vào nhau, hai bàn tay, hai chiếc nhẫn ở ngón áp út sáng lấp lánh trong ánh sáng yếu ớt của phòng bệnh, đẹp đến lạ.

Thiên Nhi chỉ là ngồi yên lặng như thế, nhìn anh, khóc cũng không khóc, nói cũng không nói một câu. Chỉ ngồi như thế. Mặc cho bao nhiêu người khuyên bảo, ép uống hay dọa nạt cũng không chịu rời đi. Cứ như thế, 3 ngày trôi qua.

Thiên Phong hôn mê suốt ba ngày ba đêm, và hình như cũng chưa có ý định tỉnh lại. Anh giống như đang chìm trong giấc mộng yên bình của chính mình, bình yên mà ngủ, không hề ý thức có bao nhiêu người lo lắng cho mình, bao nhiêu người rơi nước mắt vì mình.

Hôm nay, bác sĩ lại đến khám cho anh.

- “Tình hình sức khỏe của cậu ấy đã khả quan hơn rất nhiều, tạm thời không còn nguy hiểm nữa, gia đình hãy yên tâm...”

- “Bác sĩ, vậy con trai tôi, khi nào có thể tỉnh lại?”

- “Cái này, chúng tôi cũng không biết, nhưng có vẻ cậu ấy vẫn chưa muốn tỉnh lại. Khuôn mặt cậu ấy rất bình yên, có lẽ não bộ đã tạo ra cho cậu ấy một giấc mộng rất đẹp, đắm chìm vào đó, nên tạm thời cậu ấy vẫn chưa muốn tỉnh lại.”

- “Bác sĩ... có khi nào nó sẽ không bao giờ tỉnh lại hay không?”

- “Chuyện này cũng rất có khả năng, viễn cảnh mà cậu ấy vẽ nên trong mơ quá đẹp, cậu ấy đắm chìm trong đó quá, thì rất có khả năng sẽ không tỉnh lại nữa. Ý thức sinh tồn không còn nữa, rồi dần dần sẽ chết đi cùng giấc mơ của mình, trường hợp đó cũng không phải là hiếm.”

Thiên Nhi nhìn bác sĩ rồi lại quay đầu nhìn người con trai đang say ngủ trên giường bệnh.

Không tỉnh lại nữa sao? Sẽ chết sao? Không, không thể nào!

- “Lâm Thiên Phong, em nói cho anh biết, anh sống thì em sống, anh chết thì em chết, anh đi đâu, em sẽ theo đó, đừng mơ mà bỏ em lại một mình.”

Đó là câu nói đầu tiên, Thiên Nhi nói, trong suốt mấy ngày qua.

Những người có mặt trong phòng đều nhìn cô, muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy nụ cười cố chấp trên môi Thiên Nhi, họ lại thôi. Bởi con người đó, từ nhỏ đến lớn, luôn luôn rất cố chấp, chỉ thích làm theo ý mình, khuyên bảo mấy, cũng chỉ là vô dụng.

Cứ như thế, 2 ngày nữa trôi qua.

***

Ngày thứ 6

Đêm khuya

Trên giường bệnh trắng tinh

Đôi mắt của chàng hoàng tử đang say ngủ kia, từ từ mở ra.

Khẽ nheo mắt, để thích nghi với ánh sáng.

Muốn đưa tay lên che mắt, nhưng lại cảm nhận được một sức nặng ở bàn tay anh, khiến nó không thể nào di chuyển được.

Sau khi đã thích nghi với ánh sáng, đôi mắt xanh đen tuyệt đẹp ấy, đảo qua một vòng.

Giường trắng, rèm cửa trắng, đồ vật trắng, chói mắt quá!

Kháng định đầu tiên là đây không phải nơi anh thích, bởi nó không có màu đen.

Bình truyền nước, máy điện tâm đồ, dây nhựa chằng chịt, bệnh viện? Ừ thì là bệnh viện, anh còn chưa chết mà!

Bây giờ Thiên Phong mới cảm nhận được nỗi đau, đau khắp toàn thân, còn lạnh nữa.

Chỉ riêng ở bàn tay trái, có một hơi ấm, bình yên và thân thuộc.

Đưa mắt về phía bên trái, ở đó, có một người con gái, đang gối đầu lên giường bệnh của anh, say ngủ. Không biết cô mơ thấy gì mà lông mày nhíu chặt, môi mím lại.

Muốn đưa tay, chạm vào cô, nhưng cánh tay phải như vô lực, muốn nhấc lên cũng không cách nào nhấc được.

Thiên Phong khẽ lắc đầu cười khổ, yếu ớt thế sao?

Cuối cùng cũng chỉ nhìn cô, nhìn thật lâu, hình bóng người con gái khắc sâu trong tim anh. Khoảnh khắc anh ôm lấy cô, che chở cho cô khỏi chiếc xe ấy, khoảnh khắc chiếc xe ấy đâm vào anh, là bao cảm xúc lẫn lộn. Vui vì cô không sao, vui vì bảo vệ được người yêu, nhưng lại cực kỳ sợ hãi. Sợ đó là lần cuối cùng anh nhìn thấy cô, sợ không thực hiện được lời hứa trọn đời, đem lại hạnh phúc cho cô, sợ cô buồn, cô khóc, và đặc biệt, sợ nhất chính là nếu anh có chuyện gì, cô sẽ làm ra chuyện đại dột. Ai chứ Hoàng Thiên Nhi nhất định có thể!

Vì thế, khoảnh khắc nhìn thấy cô, khoảnh khắc biết mình vẫn sống, anh rất vui!

Trên môi vẽ nên một nụ cười yếu ớt nhưng rất dịu dàng.

Tầm mắt di chuyển xuống tay trái, nơi hai cánh tay đan vào nhau, nhìn hai chiếc nhẫn trong tay hai người, mỉm cười.

***

3 giờ sáng, Thiên Nhi giật mình tỉnh giấc, bởi một cơn ác mộng.

Ngước nhìn lên, chàng trai trên giường bệnh đó vẫn khép chặt đôi mắt, mãi không chịu tỉnh lại, khóe môi hình như hiện hữu một nụ cười như có, như không.

Mơ thấy cái gì mà vui vậy không biết?

Nhìn nụ cười trên khóe môi anh một lúc, bỗng thấy bình yên hơn, sợ hãi từ con ác mộng vừa nảy dường như tiêu tan.

- “Cười cái gì mà cười? Nói cho anh biết, nếu không chịu tỉnh lại, em sẽ bỏ rơi anh cho xem.”

- “Anh cứ việc ngủ đi, đến khi tỉnh dậy, anh muốn hỏi hận cũng không kịp đâu...”

Thiên Nhi cứ thế, ở bên tai anh, nói những câu không đầu không đuôi, tựa như những lời nói của một cô gái đang giận dỗi người yêu.

Cuối cùng, cô không nói nữa, chuyển sự chú ý sang cánh tay anh, nhẹ nhàng nâng cánh tay lên, nhìn thật lâu.

Bây giờ cô mới phát hiện ra, tay anh rất đẹp, những ngón tay thon dài thẳng tắp, hơi gầy một chút, nhưng lại rất hài hòa. Ở ngón áp út là một chiếc nhẫn sáng lấp lánh, để ý kỹ, sẽ nhìn thấy trên đó, một bông hoa hồng bé bé được khắc rất tinh xảo, hai chữ P và N khắc uốn lượn vào nhau, trên đó đính những hạt kim cương bé bé màu đen, nhìn qua có vẻ rất đơn giản, nhưng thực chất lại cực kì tinh xảo.

Thiên Nhi hết xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay anh, rồi lại nghịch ngợm những ngón tay anh, còn dùng tay vẽ vẽ mấy vòng tròn, hoặc mấy hình thù kì quái lên bàn tay anh. Cứ như thế, chơi mãi không biết chán.

- “Em đang ngược đãi bệnh nhân đấy!”

Một giọng nói yếu ớt nhưng mang đầy ý cười vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Thiên Nhi sững sờ, ngay lập tức quay đầu nhìn về phía giường bệnh, đôi mắt xanh mở thật lớn, như không thể tin vào mắt mình.

Ở đó, người con trai vừa nảy còn nhắm chặt đôi mắt bây giờ đang giương đôi mắt đầy thích thú nhìn cô, trên môi là một nụ cười tinh nghịch.

- “Hừm, sao thế?” - Thấy cô cứ mở to đôi mắt nhìn mình, Thiên Phong thoáng nhú nhú mày.

- “Sao không nói gì? Không phải em thất vọng vì anh tỉnh lại đấy chứ? Anh tỉnh lại thì em không thể bỏ rơi anh nữa, không thể rời xa anh nữa, không thể tìm người khác nữa, nên em thất vọng chứ gì?” - Lời nói lúc nảy của cô, anh nghe không thiếu một chữ, giỏi lắm! Dám nhân lúc anh hôn mê, dỏ trò dọa nạt, còn dám có ý định bỏ rơi anh nữa cơ.

Thiên Nhi đột nhiên bật cười, nhưng những giọt nước mắt kìm nén bao ngày qua, giờ lại cứ thế tuôn rơi. Đây không phải chỉ là một giấc mơ thôi đúng không? Chàng hoàng tử của cô, cuối cùng cũng chịu thức giấc rồi đúng không?

- “Sao thế? Sao em lại khóc?” - Muốn nhắc cánh tay lên, lau nước mắt cho cô, nhưng hình như đụng phải vết thương, khiến anh khẽ cau mày.

- “Sao thế? Đau ở đâu? Để em gọi bác sĩ” - Thiên Nhi cực kì hốt hoảng, toan đứng dậy, lại bị cánh tay anh kéo lại.

- “Không sao, anh không yếu đến mức đó đâu. Ngồi xuống đây, để anh nhìn một lát.”

Thiên Nhi phải ngoan ngoãn nghe lời anh, ngồi xuống. Nhưng đôi mắt vẫn tràn ngập lo lắng.

- “Đừng lo lắng, không phải là anh vẫn ổn rồi sao? Người đáng lo lắng là em đấy!”

- “Em?”

- “Lại không nghe lời, gầy đi mất rồi. Anh ngủ bao lâu rồi?”

- “6 ngày.”

- “6 ngày? Lâu vậy sao? Và 6 ngày đó, em ở đây, không chịu rời đi?”

- “... “

- “Biết ngay mà! Không phải anh tỉnh lại rồi sao, sao lại khóc thế kia?”

- “Bởi vì em rất nghe lời anh.”

- “Nghe lời?”

- “Anh nói, chỉ được khóc khi có anh ở bên cạnh, vì thế, bây giờ em mới khóc...”

- “Ngốc nghếch...” - Thiên Phong nở nụ cười, cánh tay trái, nương theo cánh tay cô đưa lên, chạm nhẹ vào khuôn mặt, lau đi những giọt nước mắt.

- “Sao anh lại ngủ lâu như vậy?”

- “Anh mơ thấy một giấc mơ rất đẹp. Trong mơ, anh thấy mình được trở về những năm tháng khi còn bé.”

- “Vậy tại sao anh lại tỉnh lại?”

Anh hơi nhíu mày một chút

- “Em không muốn anh tỉnh lại?”

- “Anh biết câu trả lời!”

Thiên Phong cười

- “Những năm tháng đó rất bình yên, rất đẹp, nhưng không có em. Nếu như là anh của năm 8 tuổi thì sẽ rất thích những năm tháng đó, nhưng anh của năm 18 tuổi chỉ thích cuộc sống như hiện tại, có em!”

***

Sáng sớm

- “Thiên Thiên, con mệt thì...”

Lâm phu nhân đứng ngây ngốc trước cửa phòng bệnh, câu nói đang nói dở cũng im bật, tròn mắt nhìn vào phía trong phòng bệnh, hốc mắt chột cay cay, nước mắt thì nhau rơi xuống

- “Mẹ, mẹ làm gì đấy?” - Thiên Phong cười nhìn mẹ mình.

Lâm phu nhân lúc này mới tỉnh lại, chạy như bay vào phòng bệnh, ôm chăm lấy con trai.

- “Phong, con vẫn còn sống! Huhu, mẹ tưởng sẽ không gặp lại con nữa...”

- “... Mẹ, thay vì tưởng tượng mấy thứ đó, mẹ có thể cầu mong cho con sớm tỉnh lại.”

- “Thằng nhóc này! Con còn dám nói, hôn mê liền 6 ngày, có biết mẹ lo lắng như thế nào không hả?”

- “Trước hết mẹ buông con ra đã, con vừa bị tai nạn đấy!”

- “Mẹ xin lỗi, con đau ở đâu? Mẹ đi gọi bác sĩ nhé!”

- “Con không sao, chỉ là mẹ ôm chặt quá, có thể con không chết vì đau mà chết vì ngạt thở đấy!”

- “Đồ độc ác! Con chẳng thương mẹ chút nào!” - Lâm phu nhân đưa tay chấm nước mắt.

- “Vậy con ngủ tiếp nhé!”

- “Này, mở mắt ra, ai cho con ngủ, khó khăn lắm mới dậy được...”

- “Mẹ à, con là bệnh nhân, sao mẹ cứ mắng con thế?”

- “Mẹ mắng đâu nào? Mẹ chỉ nói thôi. Tóm lại con không được ngủ, mau mở mắt ra.”

Thiên Phong lười biếng mở mắt ra. Thiên Nhi từ nãy tới giờ chỉ ngồi nhìn hai mẹ con họ, không hề lên tiếng.

- “Mẹ, con buồn ngủ.”

- “Kệ con, cấm con ngủ.”

Ngay lúc đó, cửa phòng bệnh bật mở.

- “Như Nguyệt...” - Tình trạng của Lâm Thiên Long bây giờ cũng không khác gì vợ mình, chỉ là không rơi nước mắt, nhưng trong đôi mắt nghiêm nghị của ông ấy như phủ một màn nước mỏng.

- “Ba, ba mau kéo mẹ đi chỗ khác, con buồn ngủ.” - Thiên Phong như tìm được cứu tinh.

- “Không được! Ai cho con ngủ?”

- “... “ - Thiên Phong dở khóc dở cười, hai người này...

- “Nhưng mà con buồn ngủ thật mà, con tính lại từ 12 giờ tối qua đấy!”

- “Kệ con, ai bảo dậy sớm, ngoan ngoãn nằm đó, mở mắt ra đi.”

Thiên Phong lại một lần nữa không biết nên cười hay nên khóc

Sau đó, thêm một đám người nữa vào, phản ứng y hệt, câu nói cũng y hệt.

- “Mấy người quá đáng vừa thôi, con là bệnh nhân đấy!”

- “Kệ con/anh/mày/cậu.” - Đồng thanh!

- “Không có chuyện con ngủ không dậy nữa đâu mà...”

- “... “ - Trực tiếp làm ngơ.

Sau đó, không có sau đó.

Lâm Thiên Phong chưa bao giờ thấy tội nghiệp bản thân như lúc này!

Mãi cho đến khi bác sĩ vào, Thiên Phong mới chính thức được giải thoát khỏi mây cặp mắt của mấy người đó.

Sau khi kiểm tra toàn diện, bác sĩ bước vào phòng bệnh, sắc mặt hơi nặng nề.

- “Con trai tôi có sao không bác sĩ?”

- “Sức khỏe của cậu ấy thì không sao, sau 1 tuần hồi phục rất tốt. Nhưng mà phần xương bị tổn thương khá nghiêm trọng, nếu không điều trị cẩn thận sẽ để lại di chứng sau này...”

- “... “

- “Trước đây tôi đã từng nói, gia đình nên chuyển cậu ấy ra nước ngoài, ở đó điều kiện khoa học kỹ thuật tốt hơn, sẽ có lợi cho việc điều trị của cậu ấy hơn.”

- “Nhưng...” - Thiên Phong.

- “Con/anh/mày/cậu phải đi. Không nhưng nhị gì hết!”

Thiên Phong tiếp tục cứng họng lần thứ 2, anh còn chưa nói gì hết mà!

- “Em đi với anh!” - Thiên Nhi nói.

Thiên Phong bây giờ đã được ngồi dậy, tựa vào chiếc gối đầu giường.

Anh nhìn cô một lúc, rồi trầm tư suy nghĩ gì đó.

- “Không được! Em ở lại!”

- “Không được! Anh đi đâu, em sẽ theo đó.”

- “Lần này em nghe lời anh đi, em ở lại.”

- “Em nói rồi, em phải đi!”

- “Nếu em không nghe lời thì anh sẽ không đi nữa.”

- “Anh...”

- “Phong, con để con bé đi cùng con...”

- “Mọi người ra ngoài đi, con nói chuyện riêng với cô ấy một lát.”

Trong phòng bệnh bây giờ chỉ còn lại hai người.

- “Tại sao không muốn cho em đi cùng?”

- “Nghe, nghe lời anh đi, anh đi rất nhanh sẽ quay về, em ở lại đây đi.”

- “Cho em lý do!” - Thiên Nhi trưng ra biểu cảm không thể thỏa hiệp.

Với Thiên Phong, lý do duy nhất, tất nhiên là không muốn làm cô lo lắng, tình hình sức khỏe của anh thế nào, anh hiểu rõ nhất!

- “Coi như... cho tình cảm của chúng ta... một thời gian thử thách, được chứ?”

Thiên Nhi thoáng sững sờ, nhưng chỉ một giây sau liền trở lại trạng thái ban đầu.

- “Tình cảm của chúng ta còn cần thử thách? Em biết anh không muốn làm em lo lắng, nhưng anh đi như vậy, để em lại đây, em càng lo lắng nhiều hơn.”

- “Đừng lo lắng, anh sẽ trở về, giao bản thân nguyên vẹn cho em, chịu không?”

- “Nhất định không cho em đi cùng?”

- “Anh không nữa.”

Hai người họ đều là những người thông minh, đều có thể dễ dàng hiểu ý đối phương.

Thiên Nhi trầm mặc một lúc, rồi khẽ gật đầu. Thiên Phong thở phào nhẹ nhõm.

- “Nói cho anh biết, nếu anh không về nhanh lên, em sẽ bỏ rơi anh thật đấy, đến lúc đó anh muốn hối hận cũng không được đâu.”

- “Giờ lại còn công khai đe dọa cơ đấy! Em giỏi lắm!”

- “Em... sẽ nhớ anh lắm!”

Thiên Phong vươn tay, ôm cô vào lòng, xoa đầu cô.

- “Anh sẽ trở về sớm. Nhớ, ngoan ngoãn ăn uống đàng hoàng, không được làm việc quá sức, trời lạnh thì mặc nhiều áo vào, ít nghịch mưa lại, và đặc biệt là không được tiếp xúc với con trai.”

- “Nhưng...”

- “Rồi, ngoại trừ Thiên Lâm.”

- “Anh Duy thì sao?”

- “Được rồi, miễn cưỡng thêm cả nó.”

- “Sẽ... không quên em chứ?”

- “Quên được sao? Từ năm 7 tuổi, số phận của anh đã gắn với em rồi!”

- “Rain đâu rồi?”

- “Anh muốn gặp nó?”

- “Ừ, có cái phải dặn dò nó.”

- “... “- này, nó chỉ là một con cún con thôi mà.

Hôm xảy ra tai nạn, Rain được một y tá đem về bệnh viện, rồi được Thiên Vy đưa về nhà, cũng từ hôm đó, Thiên Nhi chưa gặp lại nó.

***

Cuối cùng, vẫn là Thiên Lâm về nhà đón nó vào.

Vừa nhìn thấy Thiên Nhi, con cún ngay lập tức vẫy cái đuôi ngắn cũn, tai hơi cụp xuống, giống như là đang cười thật tươi.

Thiên Nhi đưa tay đón lấy nó, xoa xoa đầu nó một cái, gần 1 tuần trôi qua, hình như nó đã mập hơn đôi chút.

Nhìn thấy Thiên Phong, biểu hiện của nó còn vui vẻ hơn, cái chân ngắn cũn vươn ra.

Thiên Phong cười, vươn tay xoa đầu nó.

- “Rain, nghe cho kỹ đây, ba phải đi xa một thời gian, vì thế, con phải thay ba quản lý mẹ con, không được để mẹ con thân thiết với người đàn ông khác, nghe không?”

- “ ... “

- “ ... “

- “ ... “ Những người trong phòng bệnh đồng loạt câm lặng.

Thiên Nhi bật cười, còn con cún, sau một hồi ngu ngơ, hình như nó cũng hiểu ý, 'gâu' một tiếng rất đáng yêu.

- “Ngoan lắm!” - Lại xoa đầu.

***

Sân bay

Trước giờ lên máy bay, Thiên Nhi vẫn nắm chặt tay anh không buông

- “Trước đây anh từng nói...” - Ngập ngừng một lúc, Thiên Nhi lên tiếng. - “'Ở nơi cuối con đường vẫn có một người đợi em, và người đó chính là anh' bây giờ em muốn nói lại câu đó với anh, ở một nơi nào đó phía cuối con đường anh bước, em sẽ đợi anh!”

Thiên Phong thoáng sững sờ.

Trước khi phải qua cửa an ninh, anh nói

- “Được, vậy, đợi anh nhé!”

- “Em đợi anh! Anh còn nợ em rất nhiều lời hứa!”

- “Anh biết! Nhớ lời anh dặn, anh sẽ nhanh trở về.”

Thiên Nhi mỉm cười, bế con cún nhìn theo cho đến khi bóng anh khuất hẳn sau cửa an ninh

Ngước mắt nhìn lên bầu trời, chiếc máy bay đem theo người cô yêu bay về một nơi xa xôi nào đó, đem theo cả... trái tim cô.

Sẽ rất nhanh thôi, đúng không...?

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: ㄟ Màu của nỗi nhớ ㄟ

2 năm sau

Trên cánh đồng ngoại ô thành phố

Có một người con gái đứng lặng nhìn cảnh vật trước mắt.

Hôm nay cô mặc một bộ váy màu xanh nhạt, điểm xuyến một vài bông hoa bồ công anh trắng muốt, tựa như muốn hòa hợp vào cảnh vật nơi đây.

Mái tóc đen dài buông tự do, đôi khuyên tai tinh xảo hình bông hoa hồng thoát ẩn thoát hiện. Một làn gió thổi qua, làm tung bay làn tóc cô.

Đôi mắt xanh nhẹ nhàng khép lại, tận hưởng làn gió cùng mùi hương tinh khiết của hoa cỏ.

Trong suốt 2 năm qua, bao giờ cũng vậy, nơi đây luôn cho cô cảm giác bình yên nhất.

Mỗi lúc buồn, mỗi lúc nhớ ai đó, cô thường đến nơi đây, để làm bạn với gió, để gió mang theo mùi hương tinh khiết mà thân thuộc đó đến bên cô, và cũng để vui đi nỗi nhớ về một người.

Xung quanh cô, thảm cỏ xanh mướt vẫn rung rinh trong gió, những cánh hoa bồ công anh mỏng manh rời khỏi mẹ, nương theo con gió, bay về một miền trời xa xôi nào đó.

Những dòng kí ức vụn vặt chợt ùa về trong cô, lấp đầy những yêu thương nhưng nhớ nơi trái tim

- “Thoải mái đi, nơi này dành cho em”

- “Nơi này trước kia chỉ thuộc về riêng tôi, nhưng bây giờ nó thuộc về chúng ta.”
- “Vậy nếu bây giờ tôi nói tôi thích em thì sao?”
- “Tôi không coi tình cảm của mình là một trò đùa, em là người đầu tiên khiến tôi rung động, là người đầu tiên cho tôi cảm giác bình yên, tình cảm của tôi là nghiêm túc.”
- “Có thể em không tin, nhưng giây phút gặp em, đó là định mệnh. Em là cô gái đầu tiên cho anh những cảm xúc lạ lẫm, lo lắng, đau xót, vui vẻ, là cô gái đầu tiên làm anh cười. Em có thể cho rằng anh vội vàng, nhưng đừng coi tình cảm của anh là trò đùa. Em không tin vào tình yêu, nhưng hãy cho anh một cơ hội, anh sẽ chứng minh cho em thấy, tình yêu của anh rất đáng tin cậy.”
- “Ngốc quá, sinh mạng của em, em phải biết quý trọng chứ. Lần sau không bao giờ được có suy nghĩ như thế nữa.”
- “Em từng nói, chúng ta gặp nhau chưa lâu mà đã yêu nhau, tình yêu như thế liệu có phải nhanh quá? Nhưng đối với anh, nó không nhanh một chút nào, bởi vì, gặp em ở đây, không phải là lần đầu tiên.”
- “Em nhớ cũng được, quên rồi cũng không sao, chỉ cần anh còn nhớ là được.”
- “Lần đầu tiên gặp em là vào năm anh 7 tuổi, hôm đó là một ngày mưa rất lớn. Anh còn nhớ, Thiên Nhi của ngày đó, dù rất lạnh nhưng vẫn sẵn sàng nhường lại cây dù cho anh, Thiên Nhi của ngày đó, đôi mắt đẫm nước nhưng vẫn cười với anh, vẫn quan tâm anh. Có lẽ em không biết nhưng đó là lần đầu tiên anh tiếp xúc với con gái. Đó cũng là lần đầu tiên anh kiên nhẫn đến vậy, kiên nhẫn lắng nghe em kể truyền thuyết về loài hoa hồng xanh. Ngày đó, ngoài cái tên em ra, anh không biết chút gì về em cả. Giống như hai con người xa lạ vô tình lướt qua đời nhau.”
- “Lần thứ 2 gặp em là 5 năm sau đó, hôm đó cũng là một ngày mưa, cũng là ở con đường đó, chúng ta gặp nhau. Nhưng lần đó thì ngược lại, em bước trong màn mưa, còn anh làm người che mưa cho em. Anh nhận ra em ngay từ cái nhìn đầu tiên, chỉ là so với 5 năm trước, em không còn là một cô bé ngây thơ với nụ cười trong sáng như trước nữa mà mang một nét lạnh lùng, khó gần. Em biết không, hình như từ giây phút chúng ta nói chuyện với nhau lần đó, anh đã thích em.”
- “Lần thứ 3 gặp em, anh đã biết chúng ta dành cho nhau.
- “Lần thứ nhất, anh buông tay vì khi đó còn quá nhỏ, lần thứ hai anh ngu ngốc để em rời đi vì anh chưa nhận ra tình cảm của bản thân, nhưng lần này, anh sẽ không bao giờ ngu ngốc buông tay lần nữa. Bởi vì... hơi ấm của anh và cả bản thân anh, thuộc về em.”
- “Hoàng Thiên Nhi, anh yêu em.”
- “Ngốc quá, nghe này, từ bây giờ đã có anh bên em, khó khăn của em, mối thù của em cũng là của anh. Từ bây giờ trở đi, nỗi đau anh sẽ cùng em vượt qua, khó khăn anh sẽ cùng em vứt bỏ, đau đớn hãy để anh thay em gánh vác, chỉ cần em bước bên anh thế là đủ, được không?”
- “Ừ, anh ngốc thế đấy, vì chỉ có đồ ngốc mới yêu được em.”
- “Vì con và cô ấy sinh ra dành cho nhau.”
- “Vì bây giờ em còn có anh, lúc yếu đuối, anh sẽ là người cho em dựa vào.”
- “Em nhớ anh từng nói thế nào không? Định mệnh đã trói chặt hai chúng ta lại với nhau. Sẽ không có ngày chúng ta rời xa nhau đâu.”
- “Anh không phải là một người dễ yêu. Anh nói được thì sẽ làm được, cuộc đời anh chỉ yêu duy nhất một người.”
- “Vì thế nên không được suy nghĩ lung tung nữa đấy. Cứ yếu đuối đi vì em cũng có quyền được yếu đuối. Cứ khóc nếu như em muốn. Nhưng chỉ được khóc khi có anh ở bên thôi.”
- “Có thể sau này anh không thể mãi bước cùng em trên con đường em chọn, có thể anh sẽ phải buông tay em ra trên một đoạn đường nào đó, nhưng hãy nhớ, ở nơi cuối con đường vẫn có một người đợi em và người đó chính là anh. Dù có bất cứ chuyện gì, anh vẫn luôn đợi em ở đó, đợi em gạt bỏ nỗi buồn, đợi em mỉm cười nắm lấy tay anh, cùng anh bước tiếp quãng đường đời còn lại. Cứ mạnh mẽ bước tiếp rồi em sẽ thấy anh.”
- “Hoàng Thiên Nhi, lớn nhanh lên, anh đợi em.”
- “Những năm tháng đó rất bình yên, rất đẹp, nhưng không có em. Nếu như là anh của năm 8 tuổi thì sẽ rất thích những năm tháng đó, nhưng anh của năm 18 tuổi chỉ thích cuộc sống như hiện tại, có em!”
- “Quên được sao? Từ năm 7 tuổi, số phận của anh đã gắn với em rồi!”
- “Đợi anh nhé!”

***

Những dòng kí ức ấy, tưởng như chỉ là những câu nói thoáng qua, nhưng lại khắc sâu trong cô hơn bất cứ thứ gì khác.

Màu của những nhớ nhung, trong sáng và đẹp đẽ.

Nhớ lại, làm Thiên Nhi bật cười.

Con người ấy, vẫn cứ luôn trẻ con như thế!

Đôi mắt xanh đảo qua một vòng, lại bắt chợt làm cô nhớ.

Thiên Nhi như nhìn thấy, ở nơi này, có một người con trai, đáng vẻ lười biếng, tựa mình trên thảm cỏ xanh.

Có một người con trai, dịu dàng vuốt tóc cô, nhẹ nhàng khoác cho cô chiếc áo khoác vào những ngày mưa.

Và ở nơi này, có một người từng nói với cô hãy tin vào tình yêu.

Thiên Nhi đưa tay vuốt nhẹ lên một tấm ảnh, đó là hình chụp lên anh ở một ngày rất xa trong quá khứ.

Trong hình là một chàng trai, đáng vẻ lười biếng đang nằm ngửa trên bãi cỏ, trên môi thấp thoáng một nụ cười, có chút tinh nghịch.

Cảnh vật ở đây vẫn y nguyên như ngày đầu tiên, nhưng người ấy giờ đang ở nơi nào?

Suốt 2 năm qua, thông qua ba mẹ Thiên Phong, cô mới biết anh vẫn ổn, vẫn cố gắng điều trị.

Chỉ trong suốt 2 năm, chưa một lần anh chịu liên lạc với cô.

Thiên Nhi xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón áp út, chiếc nhẫn đã trở thành một phần của cô, không rời cô một giây phút nào. Khẽ lẩm bẩm

“2 năm rồi đấy, bao giờ anh mới chịu về...”

Thiên Nhi không làm gì cả, chỉ đơn thuần là ngồi yên ở đó, rất lâu, rất lâu...

Đến khi trời dần về chiều, đến khi những đám mây đen từ đâu kéo đến, phủ kín cả bầu trời. đến khi những hạt mưa lạnh buốt tí tách rơi, cô mới luyến tiếc đứng dậy, xoay người rồi đi trong màn mưa lạnh buốt.

Mưa lạnh như thế, mưa buồn như thế, âm thanh của mưa ảo não, thê lương đến như thế, có sao vẫn có người thích đắm chìm trong cơn mưa?

Lúc này đây, không phải cô yếu đuối, không phải cô lấy mưa làm lá chắn, mà đơn giản chỉ vì cô thích thế. Cũng không hiểu bản thân nghĩ gì nữa, chỉ là nhớ lắm những lúc nắm tay anh bước trong màn mưa. Chỉ là nhớ, thế thôi!

Phía sau lưng vang lên tiếng bước chân, cùng lúc đó là một cây dù vươn ra, che đi những hạt mưa lạnh buốt đang xối xả rơi, chỉ còn lại âm thanh lộp bộp của tiếng mưa.

Thiên Nhi thoáng sững người trong giây lát, nhưng rồi lại bước tiếp, trên môi vẽ nên nụ cười thê lương.

Lại nhớ người ta quá rồi!

Người phía sau vẫn bước theo che mưa cho cô.

- “Cô gì ơi, cô mà cứ đi như vậy thì sẽ bị bệnh đấy!”

Một giọng nam trầm ấm vang lên.

Thiên Nhi dừng bước, xoay người lại.

Trước mắt cô là một người con trai, có thể nói là đẹp, với mái tóc đen vuốt ngược. Ồ anh ta toát lên khi chất cao quý, vương giả.

- “Cảm ơn, nhưng làm ơn cách xa tôi ra một chút.”

Giọng nói của cô trở về với vẻ lạnh nhạt vốn có. Nói xong câu ấy, cô quay lưng bước đi.

Chàng trai kia, này giờ vẫn đang đứng tròn mắt nhìn theo bóng lưng cô, biểu cảm có phần ngơ ngác.

Không thể phủ nhận nhưng trong một khoảnh khắc nào đó, anh thật sự bị mê hoặc bởi gương mặt ấy.

Khóe môi khẽ nhếch lên, anh vội đuổi theo cô gái đó, nhưng vẫn biết điều giữ một khoảng cách nhất định.

***

Thiên Nhi cũng không rảnh rồi để ý đến người phía sau, tâm trí lại rơi vào những dòng kí ức xa xăm.

Có một chiếc xe thể thao màu đen đỗ xuống bên cạnh Thiên Nhi, làm cô dừng bước.

Từ trong xe, Thiên Lâm bước ra, biểu cảm đầu tiên là cau mày, nhìn cô ướt như chuột lột.

- “Thiên Thiên, anh dặn em bao nhiêu lần rồi hả? Sao lại đi giữa trời mưa thế này?”

- “Anh!”

- “Rồi, không nói nữa!”

Thiên Lâm khẽ thở dài, lắc đầu buồn bã, lấy một chiếc áo khoác khoác lên cho cô.

- “Anh, không cần...”

- “Yên nào, cái áo này cũng không phải của anh đâu.”

- “Hả?”

- “Anh không cuồng màu đen.”

Thiên Nhi bỗng bật cười, cái áo này, hình như cô lấy về từ hồi mới quen, đến giờ cũng gần 3 năm rồi, không ngờ nó vẫn rộng như vậy.

- “Cười gì mà cười, cậu ta đúng là chiều em đến hư rồi.”

- “Anh à, anh cũng ướt hết rồi kìa.”

- “Lâu lắm rồi anh không được tắm mưa.”

- “Vậy chúng ta cùng đi như vậy về nhà đi.”

Thiên Lâm ngay lập tức mặt mày rạng rỡ, nhưng chỉ một giây sau, lại trở về với vẻ nhăn nhó.

- “Em đừng có mà dụ dỗ trẻ con. Em có biết ai đó nhà em ác độc như thế nào không hả? Anh không muốn trở thành đồng phạm của em đâu.”

Thiên Lâm đánh mắt ra phía sau, chợt nhìn thấy một chàng trai đang đứng nhìn hai người.

- “Ai vậy? Em quen anh ta?”

- “Không quen!”

- “Rồi. Lên xe đi, về nhà thôi. Lại ốm bây giờ.”

Chiếc xe từ từ lăn bánh, rồi lao vút trong màn mưa, bỏ lại phía sau một chàng trai với nụ cười thấp thoáng trên khóe môi.

***

Trong xe này giờ vẫn yên lặng, chợt Thiên Lâm lên tiếng

- “Cũng gần 2 năm rồi nhỉ?”

2 năm trôi qua, mọi thứ bây giờ đã đổi khác rất nhiều. Thiên Lâm năm nay đã 20 tuổi, đã trưởng thành hơn, chín chắn hơn, nhưng bản tính trẻ con muôn đời vẫn không đổi được.

2 năm, Thiên Vy và Thiên Duy xảy ra biết bao nhiêu chuyện, có nước mắt, cũng có những nụ cười.

Thiên Nhi quay qua nhìn anh, cô chỉ mỉm cười, không nói.

- “Rồi cậu ấy sẽ về thôi mà.”

- “Em biết!” - Trên môi Thiên Nhi hiện lên nụ cười yếu ớt.

Thiên Lâm nhìn cô rồi nở nụ cười buồn, khẽ lắc đầu

- “Nhóc, muốn khóc thì cứ khóc đi chứ, cười làm gì?”

Thiên Nhi bật cười

- “Em gái anh yếu đuối đến thế sao?”

- “Ừ, không yếu đuối! Chẳng biết Thiên Phong nó dạy em như thế nào nữa.”

Thiên Nhi chỉ cười không nói, trong đầu cô vụt qua một số hình ảnh.

- “Cứ yếu đuối đi vì em cũng có quyền được yếu đuối. Cứ khóc nếu như em muốn. Nhưng chỉ được khóc khi có anh ở bên thôi.”

- “Tại sao?”

- “Bởi vì anh cũng sợ. Khi em khóc là lúc em yếu lòng nhất, nếu lúc đó, có một người khác ở bên em thì...”

Cô vẫn luôn nhớ lời hứa đó. Không khóc trước mặt người khác, bởi con người ấy, vừa trẻ con lại vừa ích kỉ.

Trầm mặc một lúc, Thiên Nhi lên tiếng

- “Anh, sắp tới, em muốn nghỉ ngơi một thời gian, việc công ty, anh giải quyết nhé!”

Thiên Lâm quay qua nhìn cô một lúc rồi nở nụ cười

- “Ừ, thời gian qua em một rồi, dành thời gian nghỉ ngơi đi.”

Từ ngày Thiên Phong đi, Thiên Nhi càng ngày càng không nghe lời, lao đầu vào công việc như con thiêu thân, không kể ngày đêm, không màng sức khỏe của mình, báo hại anh và Vy Vy hết sức lo lắng, khuyên răn mãi không được. Mãi đến tận ngày hôm nay, con nhóc này mới chịu tỉnh ngộ ra sao?

- “Em muốn đến học viện Royal.”

- “Em đến đó làm gì?”

- “Đến chơi không được sao?”

Thiên Lâm lẩm bẩm

- “Tin được em đến đó chơi mới lạ ấy. Chỗ đó cũng đâu có nhiều kỉ niệm gì của hai đứa đâu chứ?”

- “Em đến đó tìm ý tưởng thiết kế, được chưa?”

- “Được, được, cái gì cũng được, em thích là được.”

Thiên Lâm buông tiếng thở dài.

“Lâm Thiên Phong, cậu đang ở chỗ quái nào hả?”

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: ㄟ TÔI MUỐN THEO ĐUỔI EM! ㄟ

Học viện Royal 2 năm sau cũng không thay đổi gì lắm.

Vẫn với cái quy mô đồ sộ của trường học đạt chuẩn, khuôn viên rộng rãi, cơ sở vật chất đầy đủ.

Nếu bỏ qua vấn đề cá nhân, đánh giá một cách khách quan thì đây quả là một môi trường đáng để mơ ước.

Bước xuống xe, ngược mắt quan sát ngôi trường, Thiên Nhi như nhìn thấy cái không khí của ngày đầu tiên cô đặt chân đến nơi này vậy.

Thật ra thì về nguyên nhân cô đến ngôi trường này, cho đến tận bây giờ cô cũng chưa giải thích được lý do.

Tại sao ngày đó về nước lại không đến thẳng công ty, giải quyết nhanh vấn đề của Minh Dương, rồi nhanh chóng quay về nước Anh.

Mà lại dành ra cả một khoảng thời gian rất dài chỉ để đến đây tiêu khiển. Quả thật là rất buồn cười.

Nhưng tất cả lại cứ như là duyên số vậy. Nếu ngày đó, cô không đến đây, mà nhanh chóng quay trở về thành phố xa hoa kia, có lẽ sẽ không bao giờ gặp được người ấy.

Bước từng bước thật chậm trên hành lang dài, lúc này đã bắt đầu giờ học từ lâu, nên xung quanh tĩnh lặng đến kì lạ.

Đánh mắt ra phía sân trường, những cánh hoa bằng lăng tím nương theo con gió, nhẹ nhàng rơi xuống, tạo nên một khung cảnh lãng mạn mà đẹp mắt.

Nổi bật trong khung cảnh lãng mạn ấy, có một chàng trai, đứng dưới gốc bằng lăng, những cánh hoa rơi xuống, đậu lại nơi mái tóc, hoặc nơi vạt áo, đẹp như một khoảnh khắc thần tiên.

Thiên Nhi nhất thời ngẩn ngơ mất 1 giây rồi bật cười quay đi.

Lâm Thiên Phong của cô, chẳng thích hoa gì cả, chỉ cuồng màu đen!

Mà trong một khoảnh khắc ấy, chàng trai ấy cũng chú ý đến cô. Sững sờ nhìn theo bóng dáng cô gái khuất dần trên hành lang, rồi khoe môi cong cong lên. Hóa ra trên đời vẫn tồn tại cái gọi là duyên số.

***

Học viện Royal có thể coi là một trường học đa chức năng.

Ngoài việc giáo dục kiến thức cấp 3 thông thường, còn có thêm các lớp dạy nghề, hoặc dạy năng khiếu.

Lúc này đây, Thiên Nhi đang ngồi trong một lớp học chuyên ngành thiết kế thời trang.

Nghe đi nghe lại những kiến thức mà cô đã thuộc lòng từ lâu.

Có chút chán nản, Thiên Nhi bế con cún đặt lên bàn, rồi chọc chọc vào bộ lông mềm mại của nó, xem như là trò tiêu khiển.

Rain vẫn đang trong trạng thái ngái ngủ, chỉ ngóc đầu dậy một cái, rồi mặc cho mẹ nó muốn làm gì thì làm.

2 năm trôi qua, Rain bây giờ đã thành một cục bông tròn quay với bộ lông trắng mềm mượt. Chỉ là chiều ngang thì có tăng nhưng chiều dọc thì chẳng lớn hơn được chút nào. May ra chỉ có 4 cái chân ngắn cùn dài ra được một chút.

2 năm nay, Thiên Nhi ở đâu thì nó ở đó, chỉ trừ lúc ngủ là để nó tự do tranh giành địa bàn với con Mark.

Chỉ tội nghiệp cho Mark, mặc dù lớn hơn Rain một chút, nhưng lần tranh giành địa bàn nào cũng thua.

Rain là giống cái, Mark là giống đực, nên Mark phải nhường nhịn một chút cũng không sao. Chắc chắn nó đã suy nghĩ như thế, nên lần nào tranh giành địa bàn thua, đều chạy vào phòng mẹ Vy Vy gào khóc ầm ĩ. Cuối cùng vẫn bị mẹ nhấc tâm nào đó đá bay ra ngoài, không chút thương xót.

Thêm vào đó, vì chiều cao có hạn, với mãi không nhảy lên được ghế sofa nên vẫn là úy khuất ngủ ở một góc nhà lạnh lẽo.

Cuối cùng, sau bao ngày tháng, Rain chính thức trở thành con cưng của cả nhà, còn nó cũng chính thức bị xem là con ghê. Sau cùng, vẫn chỉ biết kêu oan với ba nó. Thật tội nghiệp!

Thiên Nhi có chút hứng thú với trò này. Chọc phá đứa con cưng của mình đến khi nó tỉnh ngủ cũng không biết chán.

Xung quanh, có bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về phía cô, một người đẹp như thế, xuất hiện ở nơi này đã là một chuyện rất đáng để chú ý, mà bây giờ, còn là người đẹp bên con cún. Cảnh này, thật là...

Nhận thấy sự mất tập trung của học viên, giáo viên bên trên cũng ngừng giảng dạy, hướng tầm mắt về phía cô gái đó, nhú mồm không vừa lòng.

- “Em kia, nếu em không muốn học, có thể ra về, không nên làm các bạn khác mất tập trung.”

Thiên Nhi thu lại nét mặt cứng chiều dành cho Rain, khuôn mặt trở về với vẻ hờ hững vốn có, ngược mắt nhìn lên, giọng nói lạnh nhạt vang lên.

- “Em có gây ra tiếng ồn cho người khác mất tập trung?”

- “Không, nhưng em... nếu như em không muốn học, em có thể ra về, đây cũng không phải là lớp học tính thành tích...”

Thiên Nhi vừa vuốt bộ lông mềm mại của Rain, vừa lạnh nhạt trả lời

- “Sao cô biết em không muốn học.”

- “Nếu như thành tâm muốn học, em đã không như thế.” - Chỉ vào Rain.

- “Em phải biết, muốn trở thành một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp, trước hết em phải nắm vững các kiến thức cơ bản của chuyên ngành thiết

kể...”

- “Kiến thức cơ bản? Cô nghĩ rằng chỉ dựa vào những lý thuyết trên sách vở đó là có thể trở thành nhà thiết kế hay sao? Thời trang là đam mê, là nghệ thuật, thiết kế thời trang dựa vào niềm đam mê, dựa vào tài năng thiên bẩm, và dựa vào sức sáng tạo của mỗi người. Cô nghĩ, chỉ cần học hết những kiến thức của chuyên ngành thiết kế thì ai cũng có thể trở thành nhà thiết kế hay sao?”

Khuôn mặt giáo viên thoáng chốc sững sờ.

- “Cô không có ý đó, tất nhiên là phải ứng dụng những kiến thức đã học vào thực tế. Học lý thuyết đi đôi với thực hành.”

- “Vậy tại sao cô không cho học viên thực hành? Theo em biết thì đây chỉ là một lớp học thiết kế, không phải một ngôi trường chuyên về thiết kế thời trang. Tại sao cô không cho học viên bộc lộ khả năng của mình, để xem họ có phù hợp với nghề này không? Việc học lý thuyết, em nghĩ nên dành cho những người dự định đi sâu vào ngành này thì hơn.”

- “Em...” - Không chỉ giáo viên mà đến cả những học viên trong lớp cũng sững sờ nhìn Thiên Nhi.

- “Cô là giảng viên hay là nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp?”

- “Cô... là giảng viên.”

- “Hóa ra là thế. Em nghĩ ở những lớp học như thế này, nên để những nhà thiết kế chuyên nghiệp có nhiều kinh nghiệm phụ trách sẽ tốt hơn chứ.”

- “Em...”

- “Ý kiến rất hay, chúng ta sẽ xem xét.”

Ngoài cửa lớp, một giọng nữ mang đầy ý cười vang lên.

Tất cả mọi người chỉ biết tròn mắt nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong bộ váy công sở trang nhã mà cao quý từ từ tiến vào lớp.

- “Bác?”

- “Thiên Thiên, sao con lại lưu lạc đến tận chỗ này rồi? Lúc nãy nghe giọng con, bác còn tưởng nghe nhầm ấy chứ.”

Lâm phu nhân mỉm cười, bước đến chỗ Thiên Nhi.

Đám đông xung quanh lại được dịp bàn tán. Phu nhân của Lâm thị từng một thời cùng chồng làm mưa làm gió trong thị trường thời trang, nổi danh ai cũng biết. Mặc dù mấy năm gần đây, bà ấy xuất hiện không nhiều trên sóng truyền thông nữa, nhưng uy danh vẫn còn rất nhiều người biết đến.

- “Con đến học thiết kế mà bác.”

- “Sao rồi? Con nỡ bỏ rơi Hoàng Thiên rồi sao?”

- “Cũng gần như thế. Sao bác lại ở đây? Bác trai đâu ạ?”

- “Bác trai con đang ở London, giải quyết mấy vấn đề của Lâm thị.”

- “London ạ?”

- “Ừ, trụ sở chính của Lâm thị giờ đặt ở London, công việc phải giải quyết cũng nhiều hơn.”

- “Đặt ở London? Bác và bác trai quyết định đến London sống ạ?”

- “Bác đâu có phiền phức đến mức đó. Sự nghiệp Lâm gia bây giờ đâu đến lượt bác lo liệu nữa. Với lại, già cả rồi, bây giờ dành thời gian bên nhau thôi, đâu có phí tâm huyết để làm những việc đó.”

- “Vậy là...”

- “Thằng nhóc đó, nó không nói cho con biết sao? Nó làm việc này lâu lắm rồi mà.”

Nhìn thấy khuôn mặt ngơ ngác của Thiên Nhi, Lâm phu nhân bật cười.

- “Bỏ qua đi, hôm nay bác đến đây có chút chuyện, với lại cũng muốn xem xem lớp học thiết kế như thế nào, dù gì đây cũng là đề xuất ban đầu của bác. Bác rất thích ý kiến lúc này của con.”

- “Con nghĩ tổ chức lớp học để tìm kiếm những tài năng thật sự sẽ tốt hơn là những giờ học nhàm chán như thế này.”

- “Rất đúng! Vậy con nghĩ sao về việc để một nhà thiết kế chuyên nghiệp của tập đoàn thời trang cao cấp Hoàng Thiên đứng lớp giảng dạy?” - Lâm phu

nhân mỉm cười đầy hứng thú.

- “Việc này bác nên hỏi qua ý kiến của cô Marina - trưởng phòng thiết kế. Con không có ý kiến thì hơn.”

- “Hừm, biết ngay là lại dính đến cô ta mà. A, Rain...” - Lâm phu nhân nhìn con cún đang ngái ngủ trên bàn học, cười vui vẻ.

- “Lại đây, cho ta bế một lúc nào.”

Rain không nói một lời, trực tiếp nhảy thẳng vào vòng tay Thiên Nhi, ngoảnh mặt làm ngơ.

Thiên Nhi dờ khóc dờ cười, 2 năm nay, Rain cực kì không thích người lạ, may ra chỉ có Thiên Lâm và Thiên Vy mới đụng được vào nó.

- “Này, đồ vô tâm kia, dù gì ta cũng được gọi là bà con đấy.”

Trực tiếp nhắm mắt ngủ, coi người ta là không khí.

- “Hừ, giống ai mà lại như thế không biết.”

- “Con đảm bảo nó không giống con.”

- “Bác thấy tính nó giống cả hai đứa như đúc thì có.”

Thiên Nhi lại tiếp tục dờ khóc dờ cười, nó chỉ là một con cún thôi mà.

Mà lúc đó, ở ngoài hành lang lớp học, có một chàng trai, chăm chú quan sát khuôn mặt cô, mỉm cười.

***

Tiền Lâm phu nhân đi, Thiên Nhi lại tiếp tục lâm vào tình trạng buồn chán.

Bé Rain đi ra phía sau khuôn viên của nhà trường, nơi này rất rộng, lại có nhiều cây xanh, đúng là một địa điểm trốn học lý tưởng.

Ngồi xuống dưới một gốc cây, Thiên Nhi lại nghĩ về câu nói trước lúc Lâm phu nhân rời đi “Yên tâm đi, nó vẫn ổn.” Vẫn ổn là như thế nào mới được cơ chứ?

Có một người ngồi xuống gốc cây bên cạnh cô, sau đó, một giọng nói trầm ấm vang lên

- “Xin chào, gặp lại nhau rồi.”

Thiên Nhi giật mình quay qua, đối diện với cô, là một chàng trai, khuôn mặt điển trai với mái tóc đen vuốt ngược, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt màu cafe đậm mang theo chút ngỗ nghịch, đôi môi mỏng cong cong lên, ở anh ta, có nét phá cách nghịch ngợm của một bad boy, cũng có nét trưởng thành, chín chắn của một chàng trai trưởng thành.

- “Anh là ai?”

- “Chúng ta đã từng gặp nhau, em còn nhớ tôi không?”

- “Không quen!”

- “Không quen cũng tốt, vậy bây giờ tôi có thể làm quen với em được chứ?”

- “Tôi không có hứng thú làm quen với anh.”

- “Chỉ là phép lịch sự tối thiểu giữa người với người thôi mà. Xin chào, tôi tên là Hoàng Huy, năm nay tôi 21 tuổi, rất vui được làm quen với em. Còn em, em tên gì?”

Thiên Nhi hờ hững liếc nhìn anh ta một cái

- “Tôi đã nói là không có hứng thú làm quen anh.”

- “Không sao, em không muốn nói tôi cũng biết, chào em, Thiên Thiên.” - Nói rồi, anh ta trưng ra một nụ cười lãng tử vô cùng đẹp.

- “Em học thiết kế hả?”

- “Không phải việc của anh.”

- “Từ ngày mai, tôi cũng học chuyên ngành đó, chúng ta sắp trở thành bạn học rồi.”

- “Nhàm chán!” - Thiên Nhi buông một câu rồi định đứng dậy rời đi.

- “Dù gì bây giờ em cũng đang chán, tôi cũng vậy, ở đây nói chuyện với tôi một chút. vào trong kia, em cũng không tìm được cái gì vui đâu.”

Thiên Nhi suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống, vuốt lông Rain, dù gì chỗ này cũng là nơi cô đến trước, tại sao phải nhường lại cho anh ta?

- “Em bao nhiêu tuổi?”

- “... “

- “Tôi biết, em 19 tuổi.”

- “... “

- “Em cũng là một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp hả?”

- “... “

- “Này, ít nhất em cũng nên nói chuyện với tôi vài câu chứ.”

- “... “

Sau một lúc lải nhải đủ thứ chuyện mà cô gái bên cạnh không hề có một chút phản ứng, anh chuyển sự chú ý sang khuôn mặt cô, rồi sang cục bông cô đang bế trong vòng tay.

Nụ cười nơi khóe môi vẫn không tắt, trong đôi mắt màu cafe sự thích thú ngày một nhiều.

- “Con cún đáng yêu quá, tôi có thể bế nó một chút không?” - Vừa nói vừa vờn cánh tay qua.

- “Nếu như không muốn bị cắn thì đừng động vào nó.”

Cánh tay đang vờn ra chợt dừng lại trên không trung.

Mà lúc này, Rain hình như cũng cảm thấy có người lạ.

Nó ngoi dậy từ vòng tay Thiên Nhi, nhìn ra xung quanh, thấy chàng trai bên cạnh, ngay lập tức rũ bỏ bộ mặt ngái ngủ của mình, thay vào đó là bộ mặt cực kì dữ tợn. Những tiếng sủa vang lên bằng cái giọng non nớt nhưng lại làm người khác phải lùi bước. Quả thật rất dữ!

Chàng trai bên cạnh còn trong trạng thái ngơ ngác, không hiểu mình làm sai chuyện gì?

Thiên Nhi mỉm cười, xoa xoa đầu Rain, rồi đứng dậy, bế nó rời đi.

Không hiểu lý do có phải vì nó nghe lời ai kia không, mà từ đó trở đi, chỉ cần có người lạ tiếp xúc với Thiên Nhi, trong phạm vi 1m sẽ nghe tiếng sủa cùng bộ mặt dữ tợn của nó. Nếu là nữ, cùng lắm chỉ bị sủa thôi. Còn nếu là nam, bất kể già trẻ lớn bé, chỉ cần ở phạm vi trong tầm với của nó, sẽ bị ngoạm một miếng. May ra chỉ có Thiên Lâm là ngoại lệ.

***

Sáng sớm hôm sau, Thiên Nhi đến lớp học, đã nhìn thấy anh chàng ngày hôm qua, bây giờ đang ngồi ở bàn ngay dưới bàn cô, nở nụ cười.

Thiên Nhi cũng không có hứng thú quan tâm đến anh ta, dồn hết sự chú ý vào cho Rain.

Hôm nay, quả thật là đã đổi người dạy, giáo viên bây giờ là một nhà thiết kế của Lâm Thị.

Bắt đầu giờ học, cô ấy yêu cầu mỗi người hãy dùng sự sáng tạo của mình để thiết kế một bộ trang phục, nếu như có đủ sự độc đáo, sáng tạo trong đó, sẽ được chính tay Lâm phu nhân tuyển chọn và đào tạo, tương lai sẽ được làm việc ở Lâm thị.

Tất nhiên, đây là một phần thưởng vô cùng có giá trị. Chỉ là không đem lại nhiều hứng thú cho Thiên Nhi.

Chán nản vẽ vài nét lên tập giấy phác thảo, một bông hoa hồng xinh đẹp dần dần hiện lên.

Nếu như nói rằng người chính tay tuyển chọn là tổng giám đốc tập đoàn thời trang Lâm thị - thiếu gia nhà họ Lâm có lẽ cô sẽ có hứng thú hơn nhiều.

- “Này, sao em không thiết kế đi.” - Phía sau vang lên một giọng nói.

- “Không thích!”

- “Đây không phải là phần thưởng rất hấp dẫn à? Sao em lại không thích?”

- “Không phải việc của anh.”

Cuối giờ, tất cả học viên đều háo hức nộp tác phẩm của mình, chỉ còn lại Thiên Nhi và anh chàng phía sau không là không nộp.

Khi bị hỏi, Thiên Nhi lạnh nhạt buông ra một câu.

- “Phiền cô nói với Lâm phu nhân rằng, nếu tổng giám đốc của Lâm thị là người đánh giá các bài thi thì tôi sẽ thiết kế.”

Rồi bỏ lại các con mắt ngạc nhiên nhìn mình, bước ra ngoài.

Chàng trai ấy, hứng thú dành cho cô, chỉ có tăng, chứ không hề giảm.

Cứ như thế, 2 tuần nữa trôi qua rất nhanh.

Bên cạnh Thiên Nhi từ bao giờ lại xuất hiện một cái đuôi. Chính xác là cái đuôi đầy phiền phức.

Thiên Nhi ở đâu, anh ta sẽ theo đến đó, nhưng vì luôn có Rain bên cạnh nên vẫn biết điều giữ một khoảng cách nhất định.

Cái ngày cô mới đặt chân vào ngôi trường này, cũng có một người phiền phức như thế. Nhưng bây giờ Thiên Nhi mới nhận ra, anh chàng tên Hoàng Huy này không phiền phức bằng Thiên Duy, chỉ có phiền phức hơn gấp 10 lần mà thôi.

***

Hôm nay, tiết trời lại mang theo cái không khí se se lạnh.

Học viện Royal từ trước đến nay vẫn có một nơi được coi là cấm địa.

Không có học viên nào dám đặt chân lên đấy.

Mà bây giờ, Thiên Nhi lại đang có mặt ở trên cấm địa ấy.

Đó chính là sân thượng - nơi dành riêng cho Hoàng tử của học viện Royal.

Đã lâu lắm rồi, không nghe lại cái danh xưng này.

Hoàng tử và công chúa.

Nghe có vẻ rất trẻ con, nhưng lại là những kỉ niệm cực kì đẹp.

Nơi này sau 2 năm vẫn chẳng thay đổi chút nào, một nơi đón gió rất tốt, lại mang đến cảm giác bình yên và thân thuộc.

***

Lớp học thiết kế hôm nay hình như có nhiều thành viên hơn.

Thiên Nhi vừa vào lớp, đã nhận được những ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa ngưỡng mộ hướng về mình.

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì có một cô gái đi đến trước mặt cô

- “Chào chị, không ngờ chị vẫn quay lại ngôi trường này.”

- “Tôi có quen cô?”

- “Chị không biết em, nhưng em biết chị. 2 năm trước chị rất nổi tiếng.”

- “Tôi?”

- “Đúng vậy ạ. Công chúa của học viện Royal, chẳng lẽ chị quên nhanh như thế.”

Biểu cảm của Thiên Nhi có vài phần ngu ngơ, làm cô gái kia bật cười.

- “So với 2 năm trước hình như chị bớt lạnh lùng một chút rồi.”

- “Không ngờ vẫn có người còn nhớ mấy chuyện này.”

- “Sao lại không ạ? Chị đánh đàn rất hay, em rất hâm mộ chị.”

Đám đông xung quanh bắt đầu tò mò, cô gái ấy khẽ cười rồi kể lại.

- “Học viện Royal vẫn lưu truyền câu chuyện về Hoàng tử và công chúa, các bạn không biết sao? Năm đó mình mới vào trường này, danh xưng của hoàng tử đã nổi danh ai ai cũng biết. Học viện Royal từ trước đến giờ chỉ có duy nhất một người được bầu làm Hoàng tử, anh ấy rất đẹp trai, rất tài giỏi, đặc biệt là cực kì khó gần, lạnh nhạt xa cách. Công chúa cũng có duy nhất một người, chính là chị ấy. Ngày đó, trước mặt tất cả mọi người, Hoàng tử còn tỏ tình nữa cơ.”

Đám đông xung quanh bắt đầu trầm trồ kinh ngạc, Thiên Nhi cũng bật cười, nhớ lại chàng hoàng tử của ngày đó.

- “Chị biết không, em cực kì hâm mộ chị, hâm mộ câu chuyện tình đẹp như mơ của chị. Hoàng tử của chị bây giờ ở đâu rồi ạ?”

Thiên Nhi chỉ mỉm cười cho qua. Cô cũng rất muốn biết hoàng tử của cô đang ở đâu.

Chàng trai ở phía dưới mặt mày có chút xám xịt.

Hoàng tử - công chúa? Đúng là quá trẻ con!

***

Kết thúc giờ học, Thiên Nhi ngồi xuống chiếc ghế đá ở dưới gốc cây bàng lẳng, thần thờ nhớ lại những kỉ niệm của ngày ấy.

Một lúc sau, có một người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô.

Khác với vẻ mặt lúc nào cũng có một nụ cười trên môi như mọi ngày, hôm nay anh ta khá nhăn nhó.

Qua một thời gian, nhìn những biểu hiện của anh ta, Thiên Nhi biết anh ta không phải người xấu cho nên cô cũng rất muốn nói chuyện đàng hoàng với anh ta một lần.

- “Thật ra thì anh đến lớp học thiết kế để làm gì?”

- “Tất nhiên là đến học thiết kế.”

- “Tôi nghĩ, anh không phải dân làm thời trang.”

- “Em sai rồi. Tôi làm trong ngành thời trang.”

- “Hoặc có thì anh làm ở bộ phận kinh doanh, không liên quan gì đến thiết kế, đúng chứ?”

- “Sao em biết?”

- “Bởi vì trên người anh không có tố chất của dân thời trang, ở cách phối quần áo có thể dễ dàng nhìn ra.”

- “Đúng thế, tôi không đến đây để học. Còn em thì sao, chắc em cũng không phải đến để học đâu nhỉ?”

- “Tất nhiên, chắc anh có nghe câu chuyện về hoàng tử và công chúa của học viện này?”

- “Tôi có nghe.”

- “Vậy thì anh biết rồi đó, tôi đến đây để nhớ về một người.”

Anh ta mỉm cười lại thành một đường thẳng.

- “Nếu tôi nói tôi đến đây vì em thì sao?”

- “Vì tôi?”

- “Đúng thế! Vì tôi rất thích em.”

- “Anh tên Hoàng Huy đúng không?”

- “Em vẫn nhớ?”

- “Trí nhớ tôi vẫn rất tốt. Hoàng Huy, tôi chỉ muốn nói rằng, anh rất tốt, vì thế đừng có phí phạm thời gian dành cho tôi nữa. Lời khuyên chân thành tôi dành cho anh là đừng bao giờ yêu tôi.”

- “Tại sao?”

“Anh ngốc thế đấy, vì chỉ có đồ ngốc mới yêu được em.”

Trong đầu Thiên Nhi bất chợt vụt ra câu nói này, vì thế, cô trả lời trong vô thức.

- “Vì chỉ có đồ ngốc mới yêu được tôi.”

Hoàng Huy sững người trong giây lát, rồi bật cười.

- “Nếu như thế, tôi tình nguyện trở thành tên ngốc để yêu được em.”

Khóe môi Thiên Nhi khẽ nhếch lên

- “Nhưng trên thế gian này, tôi chỉ yêu được duy nhất một tên ngốc mà thôi. Tôi có bạn trai rồi.” - Đồng thời cô giờ chiếc nhẫn ở ngón áp út lên để chứng minh.

- “Em... Nhưng bây giờ anh ta đâu có ở cạnh em. Tôi còn có cơ hội...”

- “Tôi chỉ muốn nói rằng, đừng phí phạm thời gian cho tôi. Giành thời gian đó để tìm kiếm người anh thật sự yêu thương đi. Bởi vì cả đời này, tôi cũng không thể yêu anh đâu.”

- “Không ai biết trước được tương lai của mình cả. Tôi tin vào khả năng của mình.”

- “Tùy anh vậy.”

- “Từ hôm nay, tôi muốn theo đuổi em!”

- “Theo đuổi là chuyện của anh, từ chối là quyền của tôi. Tôi chỉ khuyên anh như thế thôi, anh nghe hay không nghe là việc của anh.”

- “Tôi tin mình sẽ làm được. Bây giờ anh ta là bạn trai em, biết đâu sau này sẽ không phá.”

- “Đúng! Bây giờ anh ấy là bạn trai tôi, sau này, anh ấy không còn là bạn trai tôi nữa, mà sẽ là chồng tôi.”

Nói rồi, bé Rain rời đi, để lại một chàng trai với bao nhiêu thứ cảm xúc đan xen...

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: ㄟ Lời tỏ tình của hoàng tử ㄟ

Sau ngày hôm đó, Thiên Nhi rút cuộc cũng biết thế nào là theo đuổi.

Đó chính xác là những chuỗi hành động vô cùng nhằm chán của một chàng trai siêu cấp phiền phức.

Từ những hành động lớn lao, vô cùng khoa trương như tặng hoa, tặng quà, cho đến những hành động nhỏ nhặt như đưa cho cô một hộp sữa vào mỗi sáng, hay liên tục lải nhải bên tai cô khi đến bữa trưa.

Nhìn từ góc độ khách quan, với một chàng trai phong độ ngời ngời như thế, quả thật, những hành động đó là vô cùng lãng mạn, là ước muốn của biết bao cô gái.

Nhưng đối với Thiên Nhi, chỉ có phiền phức và phiền phức.

Cho nên

Tặng hoa, cô đem cho Rain nghịch.

Tặng quà, cô trực tiếp tặng cho mấy bạn nữ ở lớp học thiết kế.

Đưa sữa cho cô, trực tiếp bay vào thùng rác, có trời mới biết Hoàng Thiên Nhi cực kì ghét sữa.

Khi anh ta liên tục lải nhải bên tai cô, chỉ cần Rain ra mặt, găm gù mấy cái, anh ta rất biết điều ngậm chặt miệng.

Tò tình, cô mặc kệ anh ta.

Vì thế, 3 tuần nữa trôi qua.

Đồng chí Hoàng Huy, sau bao nhiêu cố gắng, thất bại vẫn hoàn thất bại.

Mấy ngày bị đeo bám đó, làm Thiên Nhi bất chợt nghĩ đến những kỉ niệm ngày xưa.

Hồi đó Thiên Phong theo đuổi cô thế nào nhỉ?

Nghĩ đi nghĩ lại.

Hình như là... không có.

Đúng vậy, không có, ngày đó, chỉ cần một lời tỏ tình của anh, đã trực tiếp xác nhận mối quan hệ, không có bất kì một hành động phiền phức nào gọi là theo đuổi.

Gặp anh ở học viện Royal đúng 5 lần, mà lần nào cũng chỉ là lạnh nhạt lướt qua nhau, bởi vì Lâm Thiên Phong của ngày đó rất thu hút, nhưng lại cực kì xa cách.

Sau đó, trên cánh đồng ở ngoại ô thành phố, anh nói thích cô, nói cô hãy tin vào tình yêu, chỉ cần có như thế, và họ yêu nhau.

Nghĩ lại mới thấy, chuyện tình của họ, đơn thuần đến đáng yêu.

Thiên Nhi xoa đầu Rain, mỉm cười.

Rain giương ánh mắt kì quái nhìn mẹ nó, tự nhiên lại đi cười với nó? Đúng là kì quái!

Hoàng Huy ở bàn dưới cũng âm thầm cảm thấy kì quái, nhưng chỉ 1 giây sau, ánh mắt liền mang theo tia u ám. Cô ấy cười vì người được gọi là bạn trai đó?

***

Suốt 3 tuần nay, anh đã làm đủ mọi cách, thử đủ mọi lời tỏ tình, nhưng cô gái bàn trên vẫn không có chút gì gọi là động lòng.

Hoa anh mua, cô đem cho con cún đáng ghét đó cắn nát, ok, anh không có ý kiến.

Quà anh tặng, cô trực tiếp ném cho người khác mà không thèm mở ra xem nó là gì, ok, cái này anh cũng miễn cưỡng không có ý kiến gì.

Sữa anh đưa, cô ném vào thùng rác, cái này anh chấp nhận.

Tốt bụng nhắc nhở cô ăn cơm, tất cả chỉ vì sức khỏe của cô, vậy mà cô nhẫn tâm đem con cún siêu cấp đáng ghét đó ra đe dọa anh, ok, cái này anh cũng cố gắng chấp nhận được.

Nhưng mà những lời tỏ tình mà anh bỏ bao nhiêu công sức ra để nghiên cứu lại bị từ chối một cách phũ phàng, 10 lần như một. Cái này, anh nhất định không cách nào miễn cưỡng bản thân chấp nhận được.

***

Cụ thể, những lần tỏ tình đáng để ghi vào lịch sử của bạn Hoàng Huy như thế này.

Lần thứ nhất - lời tỏ tình đơn giản nhất.

- “Thiên Thiên, tôi rất thích em, tôi nghiêm túc đấy.”

- “Tôi không thích anh, rất nghiêm túc!”

- “... “

Lần thứ hai - lời tỏ tình của một bad boy.

- “Trước kia, tôi đã từng được mệnh danh là công tử đào hoa, 3 ngày thay bạn gái một lần, nhưng đó chỉ là chơi đùa nhất thời. Từ khi gặp em, tôi đã biết, em là người đầu tiên và cũng là người duy nhất làm cho trái tim của tôi thật sự rung động. Làm bạn gái tôi nhé!”

- “Tôi đã có bạn trai, anh ấy là người đầu tiên và là người duy nhất làm tôi rung động.”

- “Em không thể quên anh ta đi sao?”

- “Tất nhiên là không.”

- “... “

Lần thứ 3 - lời tỏ tình của một chàng trai si tình.

- “Thiên Thiên, tôi biết em còn yêu anh ta rất nhiều, nhưng tôi thật sự rất thích em, mong em hãy cho tôi một cơ hội được ở bên em, yêu thương em, chăm sóc em, tôi sẽ không miễn cưỡng em phải quên anh ta đi, chỉ cần em cho tôi một chỗ đứng rất nhỏ trong trái tim em thôi cũng được, như vậy là tôi đã mãn nguyện lắm rồi.”

- “Xin lỗi, trái tim tôi chỉ đủ chỗ cho một người duy nhất, không thể giành ra chỗ trống cho anh.”

- “Một chút thôi cũng được.”

- “Bao nhiêu cũng không được.”

- “... “

Lần thứ 4 - lời tỏ tình của một thiếu gia nhà giàu.

- “Trở thành bạn gái của tôi, em muốn cái gì sẽ được cái đó, muốn tiền có tiền, muốn danh tiếng có danh tiếng, muốn trang sức, váy vóc hàng hiệu gì đó, tôi đều có thể cho em, vì vậy, đồng ý trở thành bạn gái của tôi nhé!”

- “Tiền tôi không thiếu, danh tiếng tôi có thừa. Trang sức, váy vóc? Xin lỗi anh, tôi là nhà thiết kế. Cho nên, tôi từ chối.”

- “... “

Lần thứ 5 - lời tỏ tình của một chàng trai thiếu vắng tình thương.

- “Từ nhỏ, tôi đã vắng đi tình thương của người mẹ, lớn lên một chút, vây quanh tôi chỉ là những thứ tình cảm giả tạo của những con người ham hư vinh. Thế nên, mong em hãy giành cho tôi một chút tình cảm chân thành. Hãy tội nghiệp cho một con người đáng thương như tôi.”

- “Xin lỗi anh, tôi không biết thứ gì gọi là tình cảm chân thành.”

- “Em...”

Lần thứ 6 - lời tỏ tình mang đậm phong cách xã hội đen.

- “Thiên Thiên, tôi thích em, vì thế em chỉ có thể là của tôi.”

Thiên Nhi chán nản thả Rain xuống.

- “Rain, ra dẹp loạn cho mẹ.”

Vì thế, Hoàng Huy chỉ có thể là buồn bã mà chạy đi.

Rồi đến lần thứ 7, thứ 8, thứ n, vẫn cùng một kết quả.

Hoàng Huy, rất muốn bắt chước hình tượng mà gào lên thật lớn, nhưng cuối cùng vẫn quyết định nhịn xuống, tiếp tục nghiên cứu phương pháp tỏ tình, anh không tin, trái tim cô gái này làm bằng sắt.

***

Mấy tuần này, thỉnh thoảng Thiên Lâm, Thiên Vy, Minh Châu hay đến cả Thiên Duy cũng đến học viện Royal.

Vì thế, thông tin có một chàng trai theo đuổi Thiên Nhi họ đều biết.

Hôm nay, Thiên Lâm đến trường, sau một lúc nói chuyện với Thiên Nhi, anh quyết định tìm Hoàng Huy nói chuyện.

- “Anh hình như rất kiên trì.” - Thiên Lâm tựa người dưới gốc cây bằng lăng, chậm rãi nói.

- “Tất nhiên rồi, tôi nghiêm túc.”

- “Tôi biết, anh nghiêm túc, nhưng thành thật khuyên anh, đừng lún sâu vào tình cảm đó quá.”

- “Tại sao?”

- “Tôi nghĩ Thiên Thiên đã nói cho anh lý do rồi nhỉ? Không có kết quả đâu.”

- “Tôi không tin.”

- “Tôi hiểu con bé. Nó sẽ không thích anh được đâu. Tình cảm của anh, ngay từ đầu đã định sẵn là không có kết quả.”
- “Vì bạn trai cô ấy?”
- “Đúng vậy.” - Thiên Lâm gật đầu, khóe môi cong cong lên.
- “Tại sao cứ phải là anh ta.”
- “Bởi vì chỉ có cậu ấy mới là người xứng đáng.”
- “Tôi có gì không xứng đáng?”
- “Duyên phận của anh không giành cho nó. Giống như câu chuyện lưu truyền trong ngôi trường này vậy, công chúa chỉ thuộc về hoàng tử.”
- “... “

Mấy ngày sau Thiên Vy cũng tìm Hoàng Huy nói chuyện.

- “Tôi khuyên anh nên từ bỏ đi.”
- “Tại sao tôi phải từ bỏ? Tôi có niềm tin mình sẽ thành công.”
- “Anh Lâm nói đúng, anh rất cố chấp. Đã biết trước không có kết quả, việc gì anh phải như thế?”
- “Tôi tin chắc chắn sẽ có kết quả.”
- “Haha, tôi chỉ khuyên anh đừng thích cậu ấy, thật lòng đấy.”
- “Cũng là vì anh ta?”
- “Đúng vậy, vì anh ấy là người duy nhất Thiên Thiên yêu.”
- “Nếu như thế thì bây giờ anh ta ở đâu? Anh ta có yêu Thiên Thiên không?”
- “Theo như tôi biết, trên thế gian này, sẽ không có người thứ hai yêu Thiên Thiên hơn anh ấy. Vì thế, từ bỏ đi. Lời khuyên này cũng chỉ vì anh thôi.”
- “... “

Mấy ngày sau, vì tò mò, và cũng vì thằng bạn thân nhất, Thiên Duy cũng tìm gặp Hoàng Huy.

Sau khi nhìn thấy Hoàng Huy, Thiên Duy lại vô cùng ngạc nhiên.

- “Hoàng Huy?”
- “Cậu là ai?”
- “Hân Thiên Duy. Chắc anh vẫn chưa quên tôi chứ.”
- “Hân thiếu? Không ngờ cậu vẫn còn nhớ tôi.”
- “Không ngờ một thiếu gia như anh lại lưu lạc đến nơi này?”
- “Đó là chuyện của tôi. Cậu tìm tôi có chuyện gì?”
- “Anh thích Thiên Thiên?”
- “Cậu cũng thích cô ấy.”
- “Không, tôi sắp kết hôn rồi.”
- “Vậy mục đích cậu gặp tôi hôm nay là gì?”
- “Chỉ là tò mò thôi. Tôi chỉ muốn xem ai có bản lĩnh theo đuổi Thiên Thiên mà thôi. Nếu là người khác, tôi sẽ đưa ra lời khuyên chân thành, nhưng nếu là anh, tôi sẽ chúc anh may mắn, cố lên nhé!”

Hoàng Huy nhún mày nghi hoặc nhìn Thiên Duy.

- “Bỗng nhiên cậu lại có lòng tốt chúc tôi may mắn? Thật sự cậu có phải Hân Thiên Duy không?”

- “Tất nhiên tôi là Hàn Thiên Duy. Chúc anh may mắn, đơn giản vì tôi biết trước sau gì anh cũng là người thua cuộc mà thôi. Lún sâu vào tình cảm đó, sau này người đau khổ nhất là anh, tất nhiên tôi rất cao hứng.”

- “Cậu có ý gì?”

- “Chẳng có ý gì cả, tôi rất mong chờ ngày anh biết mình thất bại dưới tay ai lắm đấy.”

- “Là ai?”

- “Anh sẽ sớm biết thôi. À, sắp tới là tiệc đính hôn của tôi, hy vọng hôm đó anh có thể đến tham gia.”

- “Tôi sẽ đến, xem cô dâu của cậu là người thế nào.”

- “Rất hoan nghênh.”

Thiên Duy mỉm cười đầy ẩn ý, rồi đi.

***

Hoàng Huy sau đó vẫn tiếp tục sự nghiệp theo đuổi Thiên Nhi và tất nhiên cũng không thành công.

Thật ra, từ lần gặp mặt đầu tiên, đối với Thiên Nhi, cũng như bao chàng trai khác khi đứng trước một cô gái đẹp, đó là sự thích thú, là khát khao muốn chinh phục.

Nhưng bắt đầu từ lúc quyết định theo đuổi, rồi những ngày tháng bên cô ấy, đã cho anh những cảm xúc chân thật nhất.

Anh biết được thế nào là sự rung động của trái tim. Biết được cảm giác bất lực, buồn bã khi bị từ chối.

Cái rung cảm ban đầu ấy, từ lúc nào đã phát triển thành tình yêu.

Mặc dù lúc này chưa thể thành công, nhưng anh luôn tin một ngày nào đó không xa sẽ làm cho cô gái ấy thích anh.

Mấy ngày này, Hoàng Huy lại bắt đầu có hứng thú trong việc tìm hiểu câu chuyện tình của hoàng tử và công chúa của học viện này.

Muốn biết chuyện này quả thật rất dễ dàng, bởi vì nghe nói câu chuyện tình năm đó của bọn họ, là một chuyện tình cực kì lãng mạn, cực kì đáng nhớ.

Chỉ bằng vài câu hỏi, anh đã biết được câu chuyện năm đó, thậm chí họ còn kể rõ cho anh lời tỏ tình của người được xem là hoàng tử ấy.

Siết chặt bàn tay.

Khóe môi Hoàng Huy khẽ nhếch lên

Trong đôi mắt màu cà phê mang theo chút suy tính.

“Nếu như em thích anh ta? Được! Tôi sẽ tặng em lời tỏ tình của anh ta.”

Vì thế, lời tỏ tình tiếp theo, chính là lời tỏ tình mang đậm dấu ấn của chàng hoàng tử trong huyền thoại của học viện Royal.

***

Thời tiết miền Nam đầu tháng 7 mang theo chút se lạnh.

Hôm nay là bữa tiệc đính hôn của Thiên Vy và Thiên Duy.

2 năm trải qua biết bao thăng trầm của niềm vui và nỗi buồn, cuối cùng cũng đã đến lúc tình yêu của họ đơm hoa, kết trái.

Bữa tiệc đính hôn này thực chất là một bữa tiệc giới thiệu con dâu của nhà họ Hàn.

Ngoài vợ chồng chủ tịch Hàn, vợ chồng chủ tịch Lâm, Cô Marina, Thiên Lâm, Thiên Nhi, và Minh Châu ra chỉ có những người họ hàng của Hàn gia đến tham dự.

Nhưng nhân vật mà Thiên Nhi không ngờ tới nhất chính là Hoàng Huy. Sao anh ta lại ở đây?

Hôm nay, Hoàng Huy vô cùng lịch lãm trong bộ vest màu xám bạc.

Anh bước đến chúc mừng vợ chồng mới Thiên Duy và Thiên Vy, sau đó đến chào hỏi các vị trưởng bối tựa như đã quen biết từ lâu. Cuối cùng dừng lại bên cạnh Thiên Nhi.

Thiên Nhi hôm nay mặc một bộ váy dạ hội màu đen, dài, hở một bên vai, tôn lên làn da trắng muốt cùng dáng người tuyệt đẹp của cô.

Bông hoa hồng đen xinh đẹp trên vai tạo nên một nét mị hoặc vô cùng quyến rũ.

Làm cho cô có khi còn nổi bật hơn cả cô dâu.

Thật ra, bộ trang phục này là thiết kế mới nhất của Lâm thị.

Tông màu đen làm chủ đạo bắt mắt làm cô nhớ đến ai đó. Màu đen và hoa hồng, đó là một sự kết hợp rất đặc biệt, cho nên không chút do dự chọn ngay bộ này.

Hoàng Huy, tất nhiên cũng vô cùng sững sờ trước bộ dạng này của cô.

Anh luôn biết Thiên Nhi rất đẹp nhưng không ngờ có thể đẹp đến như vậy.

Âm thầm nắm chặt bàn tay, một lần nữa quyết tâm nhất định phải làm cô gái này yêu anh.

***

Bữa tiệc bắt đầu trong không khí vui tươi ấm áp.

Thiên Duy và Thiên Vy đứng trên sân khấu, vui vẻ nắm tay nhau trong lời chúc phúc của tất cả mọi người. Tiếng nhạc du dương vang lên hòa trong niềm hạnh phúc của cả hai.

Ở phía dưới, Thiên Nhi cũng mỉm cười chúc phúc cho họ.

2 năm qua, nhìn những nụ cười, những giọt nước mắt của Thiên Vy, cuối cùng cũng đến một ngày cô thật sự yên tâm về cô ấy.

Vậy còn hạnh phúc của riêng cô thì sao?

Mãi đắm chìm trong những suy nghĩ của riêng mình, Thiên Nhi không để ý đến một người tiến đến trước mặt cô.

Hoàng Huy ôm theo bó hoa hồng đỏ thắm đến trước mặt Thiên Nhi, chất giọng trầm ấm vang lên

- “Em từng nói, chúng ta gặp nhau chưa lâu mà anh đã yêu em, tình yêu như thế liệu có phải nhanh quá? Nhưng đối với anh, nó không nhanh một chút nào, bởi vì, gặp em ở đây, không phải là lần đầu tiên.”

Thiên Nhi nháu mày nhìn Hoàng Huy, cô từng nói như thế bao giờ?

- “Em nhớ cũng được, quên rồi cũng không sao, chỉ cần anh còn nhớ là được.”

Tiếng nhạc du dương chợt tắt hẳn theo từng lời nói của Hoàng Huy. Tất cả mọi người đều tập trung dành sự chú ý vào anh.

- “Lần đầu tiên gặp em là vào năm anh còn rất nhỏ, hôm đó là một ngày mưa rất lớn. Anh còn nhớ, Thiên Nhi của ngày đó, dù rất lạnh nhưng vẫn sẵn sàng nhường lại cây dù cho anh, Thiên Nhi của ngày đó, đôi mắt đắm nước nhưng vẫn quan tâm anh. Có lẽ em không biết nhưng đó là lần đầu tiên anh tiếp xúc với con gái. Đó cũng là lần đầu tiên anh kiên nhẫn đến vậy. Ngày đó, anh không biết chút gì về em cả. Giống như hai con người xa lạ vô tình lướt qua đời nhau.”

Câu nói này đã thành công làm sững sờ những người có mặt trong bữa tiệc, bao gồm cả Thiên Nhi. Bởi những lời nói ấy, chính là lời thổ lộ của Lâm Thiên Phong trong đêm thi hoa khôi năm đó, hơn ai hết Thiên Nhi là người nhớ rõ nhất. Mặc dù những lời nói của anh ta không hoàn toàn giống hệt, nhưng cũng đã thành công kéo cô vào dòng kí ức xa xăm.

- “Lần thứ 2 gặp em là rất lâu sau đó, hôm đó cũng là một ngày mưa, cũng là ở con đường đó, chúng ta gặp nhau. Em biết không, hình như từ giây phút chúng ta nói chuyện với nhau lần đó, anh đã thích em.”

Vợ chồng chủ tịch Lâm, Thiên Lâm, Thiên Vy, Thiên Duy và cả Minh Châu cũng đang lâm vào trạng thái sững sờ. Nhưng chỉ vài giây sau, khúc môi Lâm phu nhân khẽ nhếch lên.

“Giỏi lắm! Dám tranh giành người yêu với con trai ta. Xem cậu có bao nhiêu bản lĩnh.”

- “Lần thứ 3 gặp em, anh đã biết chúng ta dành cho nhau. Vì thế, đồng ý trở thành bạn gái của anh nhé!”

Thiên Nhi hiện tại vẫn chưa thoát khỏi trạng thái sững sờ. Bởi vì những lời nói ấy. Người này, thật ra là ai?

Không gian rộng lớn lại vô cùng tĩnh lặng, tất cả mọi yên lặng người dõi theo từng hành động của cô gái.

Bất chợt, có một giọng nói vang lên, phá tan sự tĩnh lặng.

- “ Sai lời thoại rồi kia!”

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Anh về rồi! 3

- “ Sai lời thoại rồi kia!”

Giọng nói ấy, có năng lực dọa người hơn gấp trăm lần lời tỏ tình của Hoàng Huy.

- “ Lần đầu tiên gặp em là vào năm anh 7 tuổi, hôm đó là một ngày mưa rất lớn. Anh còn nhớ, Thiên Nhi của ngày đó, dù rất lạnh nhưng vẫn sẵn sàng nhường lại cây dù cho anh, Thiên Nhi của ngày đó, đôi mắt đẫm nước nhưng vẫn cười với anh, vẫn quan tâm anh. Có lẽ em không biết nhưng đó là lần đầu tiên anh tiếp xúc với con gái. Đó cũng là lần đầu tiên anh kiên nhẫn đến vậy, kiên nhẫn lắng nghe em kể truyền thuyết về loài hoa hồng xanh. Ngày đó, ngoài cái tên em ra, anh không biết chút gì về em cả. Giống như hai con người xa lạ vô tình lướt qua đời nhau.”

- “ Lần thứ 2 gặp em là 5 năm sau đó, hôm đó cũng là một ngày mưa, cũng là ở con đường đó, chúng ta gặp nhau. Nhưng lần đó thì ngược lại, em bước trong màn mưa, còn anh làm người che mưa cho em. Anh nhận ra em ngay từ cái nhìn đầu tiên, chỉ là so với 5 năm trước, em không còn là một cô bé ngây thơ với nụ cười trong sáng như trước nữa mà mang một nét lạnh lùng, khó gần. Em biết không, hình như từ giây phút chúng ta nói chuyện với nhau lần đó, anh đã thích em.”

- “ Lần thứ 3 gặp em, anh đã biết chúng ta dành cho nhau. Gặp nhau một lần là tình cờ, gặp nhau lần thứ 2 có thể là trùng hợp, nhưng gặp nhau lần thứ 3 thì đó là định mệnh.”

- “ Lần thứ nhất, anh buông tay vì khi đó còn quá nhỏ, lần thứ hai anh ngu ngốc để em rời đi vì anh chưa nhận ra tình cảm của bản thân, nhưng lần này, anh sẽ không bao giờ ngu ngốc buông tay lần nữa. Bởi vì... hơi ấm của anh và cả bản thân anh, thuộc về em.”

Chất giọng lạnh lùng nhưng vẫn mang một nét dịu dàng khó tả vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Theo đó, một hình bóng từ ngoài cửa tiến vào, dần dần hiện rõ trước mắt mọi người.

Ly rượu trên tay Thiên Nhi, rơi xuống đất, vỡ tan.

Mảnh vỡ thủy tinh văng tung tóe, rượu bắn lên tà váy của cô.

Nhưng Thiên Nhi không có bất kì một phản ứng gì hết. Cứ mở mắt thật lớn nhìn về hình bóng trước mắt cô.

Cô rất sợ, sợ đây chỉ là một giấc mơ, rất sợ chỉ cần chớp mắt một cái, người ấy lại biến mất khỏi tầm mắt cô.

Chàng trai đang đứng trước mặt cô sau 2 năm hình như đã trưởng thành hơn rất nhiều. Ở anh vừa có nét quyến rũ của chàng trai 20, vừa có chút trẻ con của chàng trai 18.

Phong cách ăn mặc vẫn giống như trong trí nhớ, một cây đèn từ trên xuống dưới.

Vẫn ăn mặc không chút đàng hoàng với chiếc áo sơ mi đen mở tới 2 cúc, nửa kín nửa hở tạo nên nét quyến rũ chết người.

Chiếc áo khoác màu đen dài, khoác bên ngoài tạo nên một vẻ phong lưu mà xa cách.

Chiếc khuyên tai bạc hình thánh giá thoát ẩn thoát hiện.

Đôi mắt màu xanh đen nhìn thẳng vào cô, mang theo nét dịu dàng không hề che dấu.

Người ấy trước mặt cô tựa như chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, đẹp như một giấc mơ vậy.

Thiên Nhi nhìn thấy người ấy khẽ nhàu mày, rồi vài giây sau, khóe môi cong lên, tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp.

- “ Anh về rồi!”

Giọng nói ấy, ánh mắt ấy, nụ cười ấy, đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của cô.

Một câu nói của anh, thành công kéo Thiên Nhi ra khỏi đồng suy nghĩ hỗn loạn.

Cô mặc kệ là thực hay là mơ, nhất định phải giữ chặt lấy hình bóng ấy.

Vì thế, xoay người chạy thật nhanh, lao vào vòng tay anh.

Hai cánh tay siết chặt, vùi đầu vào ngực anh, tham lam hưởng thụ mùi hương thân thuộc ấy. Tham lam lưu giữ hơi ấm thuộc về riêng anh.

Cùng lúc đó, nước mắt cô tuôn rơi, rơi vì hạnh phúc, thấm ướt vạt áo sơ mi của anh.

Má cô vô tình lướt qua làn da anh, có chút nóng.

Một tiếng cười khê vang lên từ trên đỉnh đầu.

Thiên Phong cười, siết chặt vòng tay, trong đôi mắt màu xanh đen ánh lên nét yêu thương nồng đậm.

- “Anh nhớ em, rất nhớ em, Thiên Nhi.”

Đây hoàn toàn không phải một giấc mơ, bởi vì mùi hương ấy, hơi ấm ấy là chân thật.

Thiên Nhi ngước khuôn mặt đầy nước mắt nhìn anh.

- “Cuối cùng anh cũng chịu về.”

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua, lau đi giọt nước mắt của cô. Đôi mắt xanh đen tuyệt đẹp đan xen vô vàn thứ cảm xúc.

Nhìn vào đôi mắt cô thật lâu, Thiên Phong bật cười.

- “Hoàng Thiên Nhi của anh từ bao giờ lại hay khóc như thế này?”

Thiên Nhi buống bình vui đầu vào vòng tay anh

- “Từ khi có anh xuất hiện trong cuộc sống của em, Hoàng Thiên Nhi đã không còn là Hoàng Thiên Nhi của ngày xưa nữa rồi. Không phải mạnh mẽ, không phải cố gắng kiên cường nữa rồi.”

- “Anh xin lỗi, tất cả là lỗi của anh, 2 năm qua, có nhớ anh chút nào không?” - Vòng tay anh siết chặt hơn.

- “Không nhớ, một chút cũng không nhớ. Bởi vì nơi nào em đi qua cũng đều thấy hình bóng của anh hết, nơi đầu tiên chúng ta gặp nhau, nơi anh nói anh thích em, hay ngay cả trong giấc mơ em cũng nhìn thấy anh cười với em, vì thế nên em không hề nhớ, không nhớ chút nào hết.”

Thiên Phong nhìn người con gái trong vòng tay anh, cười chua xót.

- “Xem em này, 2 năm rồi, lại ngày càng gầy đi. Có phải em lại không nghe lời anh?”

Thiên Nhi bồng nờ nụ cười xinh xắn.

- “Em rất khỏe, thật đấy. Nhìn xem, dáng người chuẩn siêu mẫu rồi còn gì, không gầy chút nào.”

Thiên Phong nheo mắt nhìn cô.

- “Được rồi, em thừa nhận là em rất gầy, sau này sẽ ngoan ngoãn ăn uống đàng hoàng, được chưa? Còn anh thì sao? Anh nói rất nhanh sẽ quay về, tại sao lại mất tới 2 năm? Có phải bị tổn thương rất nghiêm trọng không?”

- “Không phải anh đã nói anh sẽ trở về, giao bản thân nguyên vẹn cho em rồi sao? Xem này, anh hoàn toàn bình thường.”

Thiên Phong nở nụ cười tinh nghịch.

- “Nói cho em biết, bác sĩ trị liệu cho anh chỉ toàn là bác sĩ nam, chưa có một cô gái nào có điểm phúc chạm vào anh đâu. Thấy người yêu em giỏi không?”

- “...Rất giỏi...”

- “Nhưng còn em...”

Thiên Phong hướng ánh mắt về chàng trai đang ôm bó hoa hồng phía xa, đôi mắt xanh đen thoáng chốc tối sầm.

- “Có phải em muốn chứng minh cho anh thấy lời đe dọa của em rất có nguy cơ sẽ thành sự thật không?”

- “Hả? Đe dọa?”

- “Còn không nhớ? Em từng nói nếu anh không về nhanh lên, em sẽ bỏ rơi anh. Có phải nếu như anh về muộn hơn một chút thì anh sẽ phải hối hận không?”

- “Không được, anh phải giải quyết triệt để vụ này, mầm mống gây họa không thể sinh sôi được nữa.” - Anh lăm bằm.

Thiên Nhi dờ khóc dờ cười. Này, đừng có trẻ con thế chứ?

Nhưng chưa đợi anh kịp giải quyết mầm mống gây họa thì một đồng âm thanh dọa người đã vang lên.

- “Lâm Thiên Phong/anh Phong/Phong/ con trai ...”

Thiên Phong xoa xoa lỗ tai nhìn những người trước mắt mình.

Mẹ anh khuôn mặt hớn hờ. Ba anh mặc dù vẫn nghiêm nghị nhưng không dấu được nụ cười hiền hòa.

Minh Châu và Thiên Vy rung rung nước mắt.

Còn lại cô Marina, Thiên Lâm và Thiên Duy đồng loạt nở nụ cười gian.

- “Từng người, từng người một gọi thôi. Con mới về, đừng hù chết người thế chứ.”

- “Rốt cuộc câu cũng về, tôi tưởng cậu chết ở xó xỉnh nào luôn rồi chứ?” - Thiên Lâm nói, trên môi không che giấu nụ cười tươi rói.

- “Nhiệm vụ của anh không hoàn thành, chúng ta sẽ nói chuyện đàng hoàng với nhau một lần.”

- “Này, cậu đừng có mà độc ác thế chứ! Cậu nghĩ con bé cứng đầu nhà cậu chịu nghe lời tôi sao?”

- “Đó là việc của anh.”

- “... “

Thiên Lâm khóc không ra nước mắt. Thân làm anh trai đúng là quá khổ!

Thiên Vy rung rung nước mắt.

- “Anh Phong, cuối cùng anh cũng trở về, được gặp anh một lần trước khi lên xe hoa thật là quá tốt.”

Thiên Duy ở bên cạnh lập tức mở miệng

- “Vy Vy, em đừng nói những lời như gặp lại người yêu cũ trước khi lấy chồng thế chứ.”

Thiên Phong cười cười, giống như ngày xưa, thản nhiên tảng đầu thẳng bạn thân một cái.

- “Nhảm nhí, mày toàn mở miệng là suy diễn.”

Rồi đưa tay xoa đầu Thiên Vy.

- “Cuối cùng cũng đến ngày này, chúc mừng hai người. Thiên Vy, sau này nó dám bắt nạt em thì cứ nói với anh.”

- “Chỉ có cô ấy bắt nạt tao, chứ tao lấy đâu ra dũng khí để bắt nạt cô ấy.” - Thiên Duy lăm bằm.

- “Vậy thì tốt, em cứ việc bắt nạt nó càng nhiều càng tốt. Hàn Thiên Duy sinh ra là để bị bắt nạt.”

- “Này, mày có phải là bạn thân của tao không thế?” - Thiên Duy bất bình mà gào lên.

Thiên Phong thờ ơ nhún vai, không thêm bận tâm.

- “Em biết rồi. Cảm ơn anh, 2 năm qua, nếu không nhờ có anh, có lẽ tôi em cũng không kiên cường để có được một ngày như hôm nay. Cảm ơn anh lần nữa vì anh đã về, vì Thiên Thiên nhà em cuối cùng cũng có thể sống vui vẻ.”

Thiên Phong chỉ cười không nói.

Bỗng nhiên có một sinh vật lạ kéo kéo ống quần anh.

Thiên Phong nhìn xuống đất, 'sinh vật lạ' đó chính xác là một cục bông màu trắng.

Phải, chính là cục bông tròn quay. Thiên Phong không hề nghi ngờ nếu như cuộn tròn nó lại, chắc chắn sẽ lăn đi được vài vòng.

Anh cúi người, bế cục bông đó lên.

Rain nhìn thấy ba thì vô cùng vui mừng, cái đuôi ngắn cũn ra sức vẫy, không biết trời đất gì nữa.

Đôi mắt long lanh to tròn như có nước. 2 cái chân trước mồm mồm vươn ra.

Thiên Phong cười cười, xoa đầu Rain

- “2 năm rồi, sao con không lớn hơn được chút nào, mà lại tròn ra thế này? Có phải bình thường con lăn đi chứ không phải chạy đi không hả?”

Rain rất vui mừng mà 'gâu' một tiếng.

- “Con có làm tốt nhiệm vụ ba giao không nào?”

Minh Châu mỉm cười lên tiếng.

- “Nó làm rất tốt. Trở thành con cún siêu cấp đáng ghét trong mắt người khác luôn ấy chứ?”

- “Sao lại đáng ghét?”

- “Nó giữ mẹ nó còn hơn vàng. Không ai dám đến gần mẹ nó trong phạm vi 1m, anh nói xem, có thể xem là siêu cấp đáng ghét không?”

- “Rất ngoan!” - Tiếp tục xoa đầu.

Thiên Nhi đưa tay đón lấy con cún từ tay anh, bật cười.

- “Nó chưa bao giờ vui mừng với em như thế, Rain, con xem con có phân biệt đối xử không?”

Thiên Lâm bắt bình lên tiếng.

- “Còn nói đến phân biệt đối xử? Anh là người cho nó ăn hàng ngày đây mà nó còn không thèm cho anh bế một cái nữa là.”

Thiên Duy cũng bắt bình không kém.

- “Đúng thế, tôi gặp nó vô cùng thường xuyên mà đến đụng vào nó một cái tôi cũng không đụng được. Còn mày, Lâm Thiên Phong, mày gặp nó mới có 2 lần, tại sao lại có sự phân biệt đối xử như thế?”

Thiên Phong nhướn mi đầy thích thú.

- “Mày muốn bế nó đúng không? Được thôi...” - Anh đón lấy Rain từ tay Thiên Nhi.

- “Rain, con qua bên đó, bám riết lấy cậu ta, đến khi cậu ta biết sợ thì thôi.”

Sau đó, thả Rain xuống đất, cười cười.

- “Đi đi.”

Rain rất phối hợp, vẫy cái đuôi ngắn cũn, chạy nhanh đến bên Thiên Duy, kéo kéo ống quần anh.

Sau đó thực hiện chính sách bám riết, đuôi cũng không đi, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay Thiên Duy, thậm chí còn ngoan hơn cả Mark.

Thiên Duy khẽ run, này, mày có phải chó ngoài địa cầu không thế?

Giải quyết xong thằng bạn thân phiền phức, Thiên Phong quay đầu, tiếp tục giải quyết mầm mống gây họa.

Anh bước đến trước mặt Hoàng Huy.

Tất cả mọi người trong phòng đều thích thú xem kịch hay, Thiên Nhi cũng hứng thú không kém.

- “Thiếu gia Hoàng Huy? Tôi gọi anh như thế được không?”

- “Lâm Thiên Phong? Không ngờ cậu vẫn còn nhớ tôi.”

- “Bao nhiêu năm rồi không gặp. Anh khỏe chứ?”

- “Tất nhiên là rất khỏe. Cậu muốn nói gì cứ nói đi, đừng vòng vo nữa.”

- “VẬY CHÚNG TA VÀO THẮNG VẤN ĐỀ LUÔN NHÉ. TÔI CHỈ MUỐN NÓI VỚI ANH, NẾU NHƯ MUỐN TRỞ THÀNH TÔI, THÌ ÍT NHẤT ANH CŨNG NÊN TÌM HIỂU KỸ MỘT CHÚT CHỨ. LỜI

tỏ tình của anh, không có một chút chất lượng gì cả.”

- “Tôi chưa từng muốn trở thành cậu.” - Đôi mắt màu cafe thoáng chốc u ám

- “Vậy anh chỉ muốn lợi dụng lòng tỏ tình mà chàng hoàng tử dành cho nàng công chúa ngày đó?”

- “... “

- “Như thế nào đi nữa thì anh cũng đã thất bại hoàn toàn. Nếu như chỉ dựa vào một lời nói mà giành được trái tim của cô ấy, thì cô ấy đã không phải là Hoàng Thiên Nhi.”

- “Nếu như tôi gặp cô ấy sớm hơn cậu, thì có lẽ người thua cuộc không phải là tôi.”

Thiên Phong nhíu mày ngẫm nghĩ.

- “Ừm, nếu anh gặp cô ấy trước khi cô ấy 6 tuổi, Thiên Nhi khi đó còn quá nhỏ, sẽ không nhớ được anh là ai. Vì thế, gặp trước hay gặp sau, anh vẫn mãi là người thua cuộc.”

Hoàng Huy bỗng nhiên bật cười.

- “Lâm Thiên Phong, cậu nói xem, có phải chúng ta rất có duyên làm đối thủ. Ngày bé đã từng, trong kinh doanh cũng đã từng, đến cả tình yêu cũng là đối thủ.”

- “Đúng, ngày bé từng đánh nhau, anh là người thua, kinh doanh từng cạnh tranh, anh cũng là người thua. Nhưng về tình yêu, anh có thể xem tôi là đối thủ. Nhưng tôi không hề xem anh là đối thủ.”

- “Cậu tự tin về bản thân quá đấy!”

- “Tôi có lý do để tự tin. Bởi vì căn bản anh chẳng hiểu chút gì về Thiên Nhi cả.”

- “Ví dụ như?”

- “Ví dụ như Thiên Nhi là người cực kì ghét ồn ào, mà anh, chắc có lẽ là người nói rất nhiều. Ví dụ như Thiên Nhi rất ghét những thứ hư vinh phù du. Ví dụ như, bó hoa trên tay anh...”

- “Sao?”

- “Anh không biết sao? Hoàng Thiên Nhi cực kì ghét hoa hồng đỏ.”

- “... “

- “Lý do quan trọng nhất để tôi không xem anh là đối thủ vì cô ấy không yêu anh, đơn giản thế thôi.”

Hoàng Huy trầm mặc trong giây lát rồi bật cười.

- “Tôi không hiểu chút gì về tình cảm của hai người, cũng không hiểu vì sao ai ai cũng ủng hộ cậu như thế. Nhưng mà biết bản thân mình thua cuộc trước cậu, quả thật có chút không cam lòng.”

- “Đó là việc của anh, tôi chỉ cảnh cáo anh, tránh xa cô ấy ra.” - Đôi mắt xanh đen tỏa ra hàn khí lạnh băng.

- “Cậu ghen?”

- “Tất nhiên tôi có cái quyền đó, nhưng mà tại sao tôi lại phải ghen với anh?”

- “Nếu vậy, tôi có thể ôm bạn gái cậu một lần được không? Xem như cái ôm tạm biệt.”

Khuôn mặt ai đó tối sầm lại.

Thiên Nhi mỉm cười. Cô không muốn ôm anh ta, nhưng chọc cho người nào đó ghen có lẽ cũng rất thú vị. Vì thế, Thiên Nhi tiến lên phía trước, đứng bên cạnh anh.

- “Em có thể ôm anh ấy một cái không?”

Thiên Phong đen mặt, trừng mắt nhìn cô một cái, rồi không nói gì, vòng tay kéo cô vào lòng mình.

- “Em muốn ôm thì ôm anh đi. Ai cho phép em ôm người khác? Ngoan ngoãn ở đó ôm anh đi, ôm đến khi nào chán thì thôi.”

Thiên Nhi dờ khóc dờ cười. này, bao nhiêu tuổi rồi mà còn trẻ con như thế?

- “Hahaha... Cậu trẻ con quá đấy! Lâm Thiên Phong.” - Hoàng Huy bật cười, nháy mắt với Thiên Nhi.

- “Tôi đi đây, tạm biệt hai người. Chúc hai người hạnh phúc.”

Nói rồi ném bó hoa hồng vào thùng rác, nghênh ngang đi về phía cửa.

Thiên Phong thở phào nhẹ nhõm, lẩm bầm

- “Cuối cùng cũng giải quyết xong.”

Thiên Nhi bật cười.

- “Cười cái gì mà cười, anh còn chưa trừng phạt em đấy! Muốn ôm anh ta lắm phải không?”

-”Ừm, anh ghen rất thú vị.”

- “Anh chẳng thấy có gì là thú vị cả.” - Giọng điệu giận dỗi.

Nói xong câu đó, nhận lại là một tràng cười từ mấy con người vô vị kia. Thiên Phong trừng mắt.

- “Mấy người cười cái gì?”

- “Con trai cưng của mẹ, năm nay con 20 tuổi rồi đấy! Con có thể bớt trẻ con được không?”

- “Con không có ấu trĩ.”

- “Này, mẹ đang nói con trẻ con, chứ ấu trĩ bao giờ?”

- “Không phải mẹ đều có cùng một ý à?”

Lâm phu nhân chính thức cầm nín. Có phải sau 2 năm, tư duy của con trai bà phát triển lên một bậc mà bà không thể với tới nữa không?

- “Nãy giờ không để ý, bây giờ hai đứa đứng chung mới thấy, hai đứa đang đi đám cưới hay đi đám tang vậy hả?” - Cô Marina nói.

Thiên Phong nhìn Thiên Nhi, khẽ nhíu mày

- “Anh nhớ bộ váy này còn một cái khăn choàng nữa mà, sao em không đeo lên?” - Khăn choàng công dụng chỉ để kín đáo hơn, che đi bờ vai trần.

- “Sao anh biết?”

- “Nhà thiết kế của Lâm thị không ai cuồng màu đen.” - Lâm phu nhân nói.

- “Anh thiết kế?” - Thiên Nhi tròn mắt nhìn anh.

- “Ừ, nhưng không nghĩ khi em mặc lên lại đẹp thế này.”

- “Này, Lâm Thiên Phong, mày không thể nể tình mà mặc mấy bộ quần áo tươi sáng hơn chút được à? Mày đi chúc mừng tao mà cứ giống như là đang đưa tiền tao vậy?” - Thiên Duy bất bình.

- “Tại sao tao phải nể mặt mày? Đám cưới tao thì mày ra.”

- “Đám cưới mày tao sẽ mặc đồ đen.”

- “Hoan nghênh!”

Thiên Phong kéo Thiên Nhi đến trước mặt ba mẹ Thiên Duy.

- “Chúc mừng hai bác có được cô con dâu tốt. Nhưng tại con xin lỗi, xin phép được về trước.”

Chưa để hai người lớn lên tiếng, Thiên Duy đã xen vào.

- “Hôm nay là ngày vui của tao, mày không thể ở lại đến cuối cùng được à?”

- “Tao cũng muốn ở lại, nhưng mà mệt lắm. Vừa xuống máy bay là tao chạy đến chỗ này ngay, mày cũng nên thông cảm cho tao chứ.”

- “Nhưng mà...”

Mà tác giả của tác phẩm ấy không ai khác chính là chàng trai đang đi bên cạnh cô đây.

Thiên Phong mỉm cười, không quan tâm đến ánh mắt bất bình của ai đó, bàn tay ấm áp bao phủ bàn tay cô, cho vào túi áo khoác, sưởi ấm.

- “Nơi này bao năm rồi vẫn như trong kí ức nhỉ?”

- “Hôm nay không mưa.”

- “Ừm, hôm nay là một ngày rất đặc biệt, tiếc là lại không có mưa.”

- “Ngày đặc biệt sao?”

Thiên Phong chỉ cười không nói, kéo Thiên Nhi ngồi xuống nơi mái hiên lần đầu họ gặp nhau.

- “Không ngờ cuộc gặp gỡ tình cờ ngày còn bé đó, lại là số kiếp cả đời của chúng ta.”

- “Chẳng phải anh từng nói, trên đời này luôn tồn tại duyên số rồi sao? Duyên phận cho chúng ta gặp nhau, duyên phận trói chặt chúng ta bên nhau.”

Thiên Nhi nhướn mi nhìn anh

- “Anh nói em nghe đi, thật ra 2 năm đó, anh sống như thế nào?”

- “Tất cả đã qua hết rồi. Chẳng phải bây giờ anh đang ở bên em rồi sao?”

- “Nhưng em muốn nghe.”

- “Không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ là một thời gian dài không thể đi lại. Lúc đầu anh cũng chỉ nghĩ là trần thương nhỏ thôi, không ngờ lại phải chữa trị lâu như vậy.”

- “Có phải là rất đau không?”

- “Không, không đau chút nào hết, thật đấy! Chỉ cần nghĩ đến em là anh có thêm rất nhiều động lực.”

Thiên Phong bật cười, nhéo má cô

- “Này, đừng có trưng ra bộ mặt buồn bã như thế chứ. Em muốn nghịch tuyết không?”

- “Muốn!”

Thế là chàng trai và cô gái của chúng ta kéo nhau ra đường nghịch tuyết.

Từ đập người tuyết, cho đến dùng quả cầu tuyết ném nhau, đùa nghịch không biết chán, trên môi hai người hiện hữu nụ cười hạnh phúc.

***

Chơi đùa đến khi hai tay Thiên Nhi đỏ lên vì lạnh, cô mới luyến tiếc dừng lại.

Hai người đứng dưới một gốc cây to phủ đầy tuyết trắng.

Cảnh cây trơ trụi lá trong mùa đông lạnh giá, trông kiên cường mà cô độc.

- “Thật ra xa nhau 2 năm cũng là hợp thức hóa vấn đề tuổi tác.”

- “Hợp thức hóa vấn đề tuổi tác?” - Thiên Nhi tròn mắt nhìn anh.

- “Pháp luật quy định 18 tuổi mới được kết hôn, không phải sao?”

- “... Phải.”

Thiên Phong nở nụ cười dịu dàng, xoay người nhìn thẳng vào mắt cô

- “Thiên Nhi, hôm nay anh có một chuyện rất quan trọng muốn nói với em”

Thiên Nhi bất giác cảm thấy căng thẳng.

- “Anh nói đi.”

- “Có rất nhiều người nói, anh đã thay đổi rồi. Ngày xưa anh là ngọn gió lạnh lẽo tự do bay lượn khắp đất trời, không thuộc về bất kì một ai. Gió vô định hình, tự do tự tại nên tự nhiên sẽ vô tâm, nhưng gió cũng cần một mái nhà, một nơi ấm áp để tìm về. Và khi đó, anh gặp được em”

- “Từ khi gặp em, em đã cho anh biết thế nào là kiên nhẫn, là chờ đợi, là lo lắng, là nhớ nhung một người. Em cho anh biết thế nào là yêu thương, là vui, là buồn. Ngọn gió vô tâm của ngày đó, từ bao giờ đã trở thành ngọn gió ấm áp của em, chỉ của riêng em mà thôi.”

- “Em có biết tại sao có những thứ người ta luôn sản xuất hai chiếc không? Bởi vì chúng là một đôi không thể tách rời, nếu như thiếu đi một trong hai thì sẽ chẳng còn ý nghĩa gì hết. Giống như chúng ta vậy, anh và em sẽ là một đôi không thể tách rời, nhé! Bởi vì thiếu đi em cuộc sống của anh sẽ chẳng còn ý nghĩa gì hết.”

Ngừng một lúc, anh nói tiếp, giọng nói chưa bao giờ nghiêm túc như thế

- “Con đường này là nơi đầu tiên chúng ta gặp nhau, và anh muốn cũng chính con đường này sẽ là nơi chúng ta bước cùng nhau đến hết cuộc đời. Tương lai còn rất dài, anh không hứa rằng chúng ta sẽ không bao giờ cãi nhau, sẽ không bao giờ làm em buồn. Nhưng anh hứa sẽ luôn ở bên che chở em suốt cuộc đời, anh hứa sẽ là người đứng ra thay em gánh vác những khó khăn. Anh hứa sẽ cố gắng mang đến cho em nụ cười hạnh phúc.”

- “Hãy cho anh được nắm lấy tay em đi đến cuối cuộc đời, dù tháng năm sau có ra sao đi nữa. Hãy để anh được làm con gió ấm áp, bên em mỗi ngày. Để anh được làm người đàn ông của đời em. Hoàng Thiên Nhi, lấy anh nhé!”

Thiên Phong quỳ xuống nền tuyết trắng xóa, nụ cười dịu dàng luôn hiện hữu trên môi.

Một giọt nước mắt rơi xuống, Thiên Nhi nở nụ cười hạnh phúc, gập đầu

- “Em đồng ý!”

Chiếc nhẫn cầu hôn ngự trị ngay ngắn trên ngón áp út.

Thiên Phong nhìn cô, mỉm cười.

- “Ngày hôm nay, cuối cùng anh cũng được tuyên bố với cả thế giới, em là của anh!”

Đầu đó xa xa vang lên tiếng nhạc như thật như ảo.

“Nhắm mắt lại đi, anh sẽ trao em những môi hôn ngọt ngào.

Và nói suốt kiếp, suốt kiếp, anh chỉ yêu mình em.

Hạnh phúc là đây được nắm đôi bàn tay của em đi đến cuối cuộc đời.

Dù tháng năm có ra sao, anh vẫn nguyện yêu em mãi mãi.

Chỉ một ngày mai thôi ta sẽ bên nhau suốt cuộc đời.

Nơi tiếng cười có em, tay trong tay với câu hứa ngày nào.

Thế giới này chỉ dành cho em.

Chỉ một ngày mai thôi sẽ không còn những cô đơn vây quanh.

Với anh chỉ cần thế thôi.

Nếu em cảm thấy mệt mỏi, bờ vai này sẽ mang cả thế giới đến nơi chỉ có em’

Nếu em cảm thấy mệt mỏi, bờ vai này sẽ mang cả thế giới đến nơi chỉ có em..

***

Thời gian sau đó là một chuỗi sự kiện quan trọng diễn ra.

Vợ chồng chủ tịch tập đoàn Lâm thị chính thức rửa tay gác kiếm, rút lui khỏi thương trường, giao lại chức chủ tịch cho con trai - Lâm Thiên Phong.

Chủ tịch Hàn cũng chính thức thoái vị nhường ngôi cho con trai - Hàn Thiên Duy.

Lâm thị và Hàn thị chính thức chuyển trụ sở đến thành phố London, nước Anh.

Lộ diện người đứng đầu tập đoàn thời trang cao cấp Hoàng Thiên - Hoàng Thiên Nhi.

Người mẫu nổi tiếng Nguyễn Ngọc Minh Châu chính thức rút lui khỏi giới giải trí, quay về làm vợ hiền dâu thảo.

Và đặc biệt tin tức chấn động nhất, làm xôn xao các mặt báo mấy ngày qua, chính là sự kiện kết hôn của chủ tịch tập đoàn thời trang Lâm thị và chủ tịch tập đoàn thời trang Hoàng Thiên.

Lâm Thị và Hoàng Thiên hợp nhất làm một, lấy tên là Thiên. Trở thành một tập đoàn thời trang cực kì lớn mạnh.

Thiên Nhi nhường lại chức vị chủ tịch tập đoàn cho chồng, còn mình chỉ ở vị trí trợ thủ.

Tổng giám đốc tập đoàn vẫn là Hoàng Thiên Lâm.

Hoàng Thiên Vy chính thức rút khỏi Hoàng Thiên, quay về tập trung phát triển sự nghiệp nhà chồng.

Thiên và Hàn thị hợp tác, thực hiện quan hệ liên minh, trở thành một tổ chức vô cùng lớn mạnh.

***

2 tháng sau, mùa xuân đã đến

Những cành cây đâm chồi nảy lộc.

Khí hậu đã ấm áp hơn rất nhiều.

Thánh đường được trang trí bằng những bông hoa hồng xanh tuyệt đẹp.

Lối đi chính giữa 2 dãy ghế trải đầy những cánh hoa hồng xanh.

Trong tiếng nhạc du dương trầm ấm, trong sự chứng kiến của họ hàng hai bên.

Cô Marina cầm tay Thiên Nhi tiến từng bước về phía chàng trai phía trước.

Thiên Nhi hôm nay là một cô dâu xinh đẹp nhất, với chiếc váy cưới trắng tinh được đính hàng trăm bông hoa hồng tinh xảo, chiếc khăn voan mỏng tôn lên nét kiều diễm tuyệt đẹp.

Thiên Phong đón lấy tay Thiên Nhi từ cô Marina, nắm tay cô từng bước tiến lên thánh đường.

Trên môi không tắt nụ cười hạnh phúc.

Ngày này, anh đã chờ đợi từ rất lâu, rất lâu rồi.

Tay cầm tay bước lên thánh đường.

Tĩnh lên ngôi đẹp như hẹn ước.

Cha xứ trong nụ cười hiền từ tuyên thệ lời chúc hạnh phúc cho cặp vợ chồng mới.

- “Lâm Thiên Phong con có đồng ý lấy Hoàng Thiên Nhi làm vợ, yêu thương, an ủi, tôn trọng, bảo vệ cô ấy như chính bản thân mình, bất luận là ốm đau hay khỏe mạnh, giàu sang hay đói khổ thì vẫn chung thủy với cô ấy, mãi đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

- “Con đồng ý!”

- “Hoàng Thiên Nhi, con có đồng ý lấy Lâm Thiên Phong làm chồng, yêu thương, an ủi, tôn trọng, bảo vệ anh ấy như chính bản thân mình, bất luận là ốm đau hay khỏe mạnh, giàu sang hay đói khổ thì vẫn chung thủy với anh ấy, mãi đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

- “Con đồng ý!”

- “Tình yêu thực sự là hai người biết hy sinh cho nhau, vì hạnh phúc của người kia, và vì hạnh phúc chung của nhau. Dưới sự chúc phúc của Chúa, ta tuyên bố hai con thành vợ chồng.”

Trong tiếng vỗ tay của tất cả mọi người.

Thiên Phong mỉm cười, cúi đầu xuống, đặt lên môi Thiên Nhi một nụ hôn.

Tiếng nhạc trầm ấm vang lên đầu đó tựa như thực mà cũng như hư ảo.

“Người đã đến bên anh một ngày

Suối ấm anh qua đêm đông dài

Từ ánh mắt đầu trao nhau

Lòng em đã thầm yêu anh.

Từ hôm ấy anh bỗng nhớ nhiều
Nhìn mắt ai nói lên bao điều
Dường như đã từ bao năm
Mình sinh ra dành cho nhau...
Em đã luôn nguyện cầu
Một người chở che cho em bình yên
Một người ấm áp,
Sẽ quan tâm biết em cần gì hơn nữa...
Anh đã thấy một người
Sẽ cùng với anh vượt ngàn bão giông
Và giờ là khoảnh khắc mình mãi mãi bên nhau.
Em chờ đợi, biết bao năm rồi
Anh đã sống những ngày đơn côi
Từ đây ngọt bùi sót chia
Hãy vững tin bờ vai anh nhé!
Em chỉ cần có anh trong đời
Ta cho nhau giấc mơ tuyệt vời
Hãy cầm tay em, hãy cầm tay anh!
Mình sẽ bên nhau
Mãi mãi không gì đổi thay..."

Đoạn đường phía trước còn rất dài, nhưng chỉ cần họ nắm tay nhau như thế, vững tin bước cùng nhau đến hết cuộc đời. Khó khăn tất cả rồi sẽ qua, chỉ còn lại những nụ cười hạnh phúc, những trang giấy trong cuốn sách về cuộc đời họ sẽ được viết lên bằng những hồi ức đẹp nhất.

“Hạnh phúc là được nắm đôi bàn tay của em đi đến cuối cuộc đời.

Dù tháng năm có ra sao, anh vẫn nguyện yêu em mãi thôi.

Với anh chỉ cần thế thôi.

Nếu em cảm thấy mệt mỏi, bờ vai này sẽ mang cả thế giới đến nơi chỉ có em”

Chỉ cần nắm lấy bàn tay nhau thật chặt

Chúng ta sẽ bên nhau

Mãi mãi không gì đổi thay ....

Vẫn có một người đợi em nơi cuối con đường...

----- Hoàn chính văn -----

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: ୨୯ Ngoại truyện: Hoàng Thiên Lâm ୩୨

Tôi sinh ra ở đâu? Cha mẹ tôi là ai? Tôi không biết.

Chỉ biết bắt đầu từ khi có ý thức tôi đã sống ở cô nhi viện.

Nghe nói, là vào một ngày nắng đẹp, tôi được ai đó đem đặt ở trước cửa cô nhi viện, khi đó tôi mới được vài tháng tuổi.

Cô nhi viện là nơi nuôi dưỡng những đứa trẻ mồ côi, giống như tôi vậy.

Ở đó có các mẹ, các sơ, là những người rất tốt bụng, họ bỏ ra cả nửa đời mình vì những đứa trẻ như chúng tôi.

Nhưng người chăm sóc thì ít mà người cần được chăm sóc thì nhiều. Thậm chí lên đến hàng chục đứa trẻ cần được chăm sóc. Vậy nên tình thương hay sự quan tâm đối với những đứa trẻ lớn hơn một chút như tôi thì ít đến thảm thương.

Ở đó, chúng tôi không có tên, cũng không biết tuổi của mình.

Tôi tự nhận mình cũng không phải là một đứa bé khó ưa.

Ngày nhỏ, tôi đã biết đánh nhau, bảo vệ những đứa bé nhỏ tuổi hơn mình khi chúng bị bắt nạt.

Thật ra tôi không phải người cao thượng, hay giàu tình thương. Ai lâm vào hoàn cảnh như tôi mà từ nhỏ đã không lo cho sự sống chết của mình chứ? Tôi cũng rất lo, nhưng cũng kì ghét những đứa i mình lớn hơn để tranh cướp đồ ăn của người khác.

Cô nhi viện nơi tôi sống quả thật không có ngày nào yên bình, nhưng cũng chẳng ai rảnh rang để quan tâm đến những vấn đề đó, các sơ còn phải lo chăm sóc cho những đứa bé mới có mấy tháng tuổi.

Năm tôi 3 tuổi đã bắt đầu ý thức được những gì đang diễn ra trước mắt mình. Cứ cách vài ngày hoặc mấy tháng, lại có một đứa bé đáng thương được đem đặt ở trước cửa cô nhi viện.

Bọn chúng rất đáng thương, có đứa không kịp chờ đến lúc có người phát hiện ra mình, đã chết vì lạnh, hoặc vì đói. Vì thế nên từ sâu trong tâm lý tôi đã hình thành sự chán ghét, căm hận cực điểm với những người được gọi là cha mẹ.

Tôi 3 tuổi, đã bắt đầu tò mò về việc học chữ, vì thế nên luôn lén lút đi theo các anh chị lớn hơn, đến lớp học tình thương, nhưng cũng chỉ dám đứng ngoài nghe lén.

***

Cô nhi viện của chúng tôi cũng có rất nhiều những nhà hảo tâm ghé qua, bọn họ quyên góp tiền bạc, đồ chơi, quần áo cho chúng tôi. Có những người còn đến chơi với chúng tôi, tặng quà cho chúng tôi.

Có rất nhiều gặp qua tôi, họ nói tôi có một gương mặt thật đẹp.

Tôi không biết, bởi vì ở đây không có cái gọi là gương soi, cho nên từ nhỏ đến lớn tôi không hề biết diện mạo của bản thân. Chỉ tự thấy mình gầy gò đến đáng thương.

Sau đó, một thời gian rất dài trôi qua, tôi cũng không biết chính xác là bao lâu.

Có một người phụ nữ nước ngoài đến cô nhi viện của chúng tôi, bà ấy muốn nhận nuôi một đứa trẻ, và không biết là may mắn hay xui xẻo bà ấy chọn đúng tôi.

Ngày đó tôi 6 tuổi, theo như các sơ nói thì thế, tôi không biết ngày sinh của chính mình.

Và cũng từ đó, cuộc đời tôi mở sang một trang mới.

Bà ấy đưa tôi đến nước Anh xa xôi, nơi mà người ta nói toàn thứ ngôn ngữ tôi không tài nào hiểu được.

Bất đồng ngôn ngữ, bất đồng văn hóa, tôi không cách nào hòa nhập được, nên chỉ biết thu mình trong vỏ bọc của chính mình.

Tuy vậy, người phụ nữ ấy rất thương tôi, bà ấy cho tôi ăn no, cho tôi mặc đẹp, bà ấy dạy tôi thứ ngôn ngữ khó hiểu, bà ấy còn cho tôi đến trường nữa.

Tôi không gọi bà ấy là mẹ, mà chỉ gọi bằng bác. Bà ấy tên là Jenny. Bà ấy có một người chồng, một người đàn ông mặt mày dữ tợn, ông ta không thích tôi lắm.

Bà ấy đặt cho tôi một cái tên là James. Tôi chẳng biết nó có ý nghĩa gì cả, cũng chẳng thấy nó hay ở chỗ nào cả, nhưng mà cái tên ấy cũng gắn liền với tôi 4 năm.

Từ bé tôi đã rất ham học, nên cũng không khó khăn để học được thứ ngôn ngữ này. Chỉ mất nửa năm, tôi đã có thể nói, hay nghe hiểu những gì người khác nói, chỉ là còn có một chút khó khăn.

8 tuổi, bà Jenny xin cho tôi học vượt cấp, học chương trình của những năm cấp 2.

Tôi rất thích vẽ, đặc biệt là có niềm đam mê kì lạ đối với quần áo, nhưng cũng chỉ dám lên lút vẽ mỗi lúc rảnh thôi. Tôi không nói cho ai biết việc đó cả.

Năm tôi 9 tuổi, bà Jenny mất, hóa ra bà ấy bị một căn bệnh nan y nghiêm trọng, không có cách chữa trị. Bà ấy không có khả năng làm mẹ, nên từ rất lâu đã muốn chăm sóc một đứa trẻ, trong một lần về thăm lại quê hương, bà ấy gặp tôi, và cũng vì thế, tôi đã hoàn thành cái ước mơ dang dở của bà ấy.

Sau khi bà ấy mất được mấy tháng thì chồng bà ấy cưới một cô vợ khác.

Ông ta vốn đã không ưa gì tôi, bây giờ lại có thêm một mụ vợ dữ dằn không kém, nên tôi liên tục bị bọn họ đánh đập, hành hạ, sai khiến như một người ở không hơn không kém.

Tôi không thiết tha gì với gia đình ấy, nhưng vì còn phải đi học, chỉ có bọn họ mới có khả năng lo cho tôi học hành nên đành nhẫn nhục ở lại.

Năm tôi 11 tuổi, tôi hoàn thành chương trình học cấp 2.

Cũng lúc đó, tôi nảy ra ý tưởng trốn đi, và thế là nhân một ngày bọn họ vắng nhà, tôi trốn đi, lang thang đến một khu ổ chuột của thành phố.

Nơi ấy có rất nhiều người, da đen, da trắng, da vàng gì cũng có.

Tôi lại bắt đầu lao vào cuộc sống đánh lộn để kiếm từng cái ăn, từng chỗ ngủ. Có khi bị mấy đứa to con hơn cùng đánh, đánh đến mức ngất đi, nhưng rồi tỉnh lại cũng vẫn phải lăn lộn như thế sống qua ngày.

Thân thể mới có da có thịt hơn một chút sau 3 năm sống với bà Jenny giờ lại gầy đến thảm thương.

Cuộc sống như thế, trôi qua gần 1 năm, có lẽ tôi luyện được kĩ năng đánh nhau hơn người cũng nhờ những ngày tháng ấy.

Năm tôi 12 tuổi.

Một ngày mùa đông lạnh đến thấu xương, ở nước Anh còn có tuyết rơi nữa.

Những ngày tháng mùa đông đúng là cực hình đối với những người như chúng tôi, bởi kiếm đâu ra quần áo mặc cho đủ ấm bây giờ, thế nên người chết vì lạnh cũng không phải là hiếm.

Một ngày mùa đông năm tôi 12 tuổi, đó là ngày mà tôi nhớ nhất trong cuộc đời này.

Ngày hôm ấy rất lạnh, tôi trong một bộ quần áo cực kì mỏng manh, lạnh đến mặt mũi tái nhợt đi, đang cầm trong tay chiếc bánh mà khó khăn lắm tôi mới có được, thì bị 4 tên da trắng, to con, dồn vào một góc, mục đích của bọn chúng là cướp cái bánh trên tay tôi.

Tôi mặc dù đánh nhau rất giỏi nhưng thân thể gầy gò thảm hại, lại đói suốt mấy ngày, làm sao đủ sức để đấu lại bọn chúng.

Bị đánh chác chấn sẽ rất đau, nhưng miếng ăn đối với những đứa như tôi cũng hết sức quan trọng, cho nên tôi nhất quyết không chịu giao ra cho bọn chúng.

4 đứa đó rất bức mình, tôi đang chuẩn bị bị đánh một trận thì có một giọng nói vang lên.

- “Dừng tay!” - Đó chính xác là một giọng nữ, còn rất ngây ngô, nhưng lại mang một vẻ lạnh băng.

4 đứa đó dừng lại, tôi cũng tò mò nhìn lên, cô bé ấy ném cho bọn họ mỗi đứa một cái bánh rồi bảo chúng biến đi.

Bọn chúng đi rồi, tôi không hiểu cô bé ấy định làm gì, còn đang ngơ ngác thì có một cánh tay trắng nõn chìa đến trước mặt tôi.

- “Đứng lên!” - Giọng nói lạnh lẽo ấy tiếp tục vang lên. Tôi rất ngạc nhiên cùng sợ hãi, nên rất lâu sau đó mới dám run run đặt bàn tay gầy gò của mình lên bàn tay đẹp đẽ ấy.

Cô bé ấy chỉ cần dùng chút sức là đã có thể kéo tôi đứng lên.

Tôi không dám nhìn vào cô bé ấy, nên chỉ cắm đầu nhìn xuống đất.

- “Nhìn thẳng lên! Nhìn xuống dưới làm gì?” - Bỗng nhiên bị quát, tôi sợ hãi ngẩng đầu lên.

Lúc đó mới nhìn được khuôn mặt cô bé ấy. Rất xinh đẹp! Từ nhỏ đến lớn tôi chưa gặp được ai đẹp như thế, cô bé ấy có đôi mắt màu xanh lá cây, rất lạnh lẽo. Cả người mặc một bộ quần áo đắt tiền, chiếc khăn lông dày quấn quanh cổ, mái tóc đen dài xõa ra, đẹp như một thiên sứ hạ phàm vậy!

- “Đói không?” - Tôi ngơ ngác gật đầu, rồi chợt nhớ đến chiếc bánh của mình.

Đang tính cầm lên ăn thì chiếc bánh bị cô bé ấy giật mất, ném đi.

Chiếc bánh mà tôi mất bao công sức kiếm được lại bị ném đi như thế.

- “Đừng ăn những thứ như thế! Bẩn rồi!”

Rồi cô bé ấy đưa cho tôi một chiếc bánh còn nóng hổi, tôi ngay lập tức ăn lấy ăn để, đó là chiếc bánh ngon nhất từ bé đến lớn tôi từng ăn.

Cô bé ấy rất kiên nhẫn đợi tôi ăn xong, mới hỏi

- “ Bao nhiêu tuổi?”

- “ Tôi ... mười... mười... mười hai”

- “ 12? Ừm, muốn sống cuộc sống khác không?”

- “ Tôi có thể sống cuộc sống khác sao?”

- “ Đúng thế! Muốn không?”

Tôi ngơ ngác gật đầu, tất nhiên là muốn, sống cuộc sống mà không biết hôm nay hay ngày mai sẽ chết như thế này thì sống làm gì? Nếu có cơ hội, tất nhiên là muốn sống cuộc sống khác.

- “ Ừm, đi theo tôi.”

Tôi ngơ ngác đi theo cô bé ấy. Đi được chừng vài bước, thì cô bé ấy bỗng dừng lại, quay đầu nhìn tôi, rồi bỗng nhiên lấy chiếc khăn lông dày đang đeo trên cổ mình, quàng qua cho tôi.

Ấm lắm, ấm đến mức tôi ngơ ngác. Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi nhận được tình thương từ một người, một người lần đầu gặp mặt.

Chiếc khăn này rất đắt tiền, còn mang theo hương hoa hồng thoang thoảng, mà cả người tôi lại dơ bẩn đến thảm thương thế này. Cô bé ấy không sợ tôi sẽ làm bẩn chiếc khăn ư? Kể từ ngày đó, tôi bắt đầu yêu thích hương hoa hồng.

Khóe mắt bỗng cay cay, lần đầu tiên trong đời, kể từ khi bắt đầu có ý thức, tôi muốn khóc!

- “Đừng có khóc!” - Tôi nhìn thấy cô bé ấy cười, nụ cười đẹp nhất trong kí ức.

Chúng tôi đi thêm một đoạn trong khu ổ chuột ấy nữa, lại gặp một người có hoàn cảnh tương tự tôi.

Nhưng đó lại là một cô bé gái, cô bé ấy cũng bị người ta đánh để dành đồ ăn, những chuyện như thế này cũng không phải là hiếm trong khu này.

Cô bé đi bên cạnh tôi cũng làm như vừa nãy, ném cho bọn chúng mấy cái bánh rồi bảo chúng biến.

Chỉ còn lại cô bé đang nằm trên mặt đất rất đáng thương ấy.

Sau khi kéo cô bé ấy lên, tôi mới nhìn rõ mặt mũi của cô bé ấy.

Có một đôi mắt màu nâu rất to, rất sáng.

Khuôn mặt nhem nhuốc gầy gò nhưng lại rất xinh xắn.

Cô bé ấy cũng rất giống tôi, gầy gò thảm thương.

Sau khi nói chuyện một lúc, cô bé tốt bụng cởi chiếc áo khoác dày mà mình đang mặc, khoác cho cô bé kia rồi dẫn chúng tôi về nhà, phải ngồi qua mất chuyến xe, đi rất xa khu ổ chuột ấy, chúng tôi mới đến được nhà.

Ngôi nhà mà chúng tôi đến rất lớn, rất rất lớn, có cỏ cây, có hoa, có lá.

Đối với những người lớn lên trong thành thị, có lẽ nó cũng không đến nỗi quá lớn, nhưng đối với những đứa trẻ lăn lộn trong nghèo khó từ nhỏ đến lớn như chúng tôi thì căn nhà này giống như cả một vương quốc vậy!

Cuộc sống của tôi, kể từ ngày hôm đó, bước sang một trang hoàn toàn mới.

Sau đó, tôi mới biết, cô bé tốt bụng ấy có một cái tên rất hay - Hoàng Thiên Nhi, tên tiếng Anh là Vanessa, nhưng chẳng bao giờ dùng đến.

Thiên Nhi 11 tuổi, cô bé kia cũng 11 tuổi, tôi lớn hơn 1 tuổi nên được làm anh.

Lúc đầu tôi tưởng Thiên Nhi sống cùng cha mẹ nhưng không ngờ căn nhà lớn như thế mà cũng chỉ có một mình Thiên Nhi sống, nghe nói mẹ nuôi Thiên Nhi vừa mới mất.

3 chúng tôi đều là trẻ mồ côi, nhưng hoàn cảnh không giống nhau, mỗi người một cảnh.

Thiên Nhi đặt cho chúng tôi một cái tên

Cô bé kia tên Hoàng Thiên Vy

Còn tôi tên Hoàng Thiên Lâm. Thiên Lâm - một cái tên rất hay, cái tên gắn với tôi suốt cuộc đời.

Kể từ ngày bước vào ngôi nhà ấy, tôi được ăn ngon, được mặc đẹp, được sống cuộc sống của những người nhà giàu, có riêng một căn phòng của mình, được ngủ trên một chiếc giường lớn, được khoác những chiếc áo ấm áp vượt qua mùa đông lạnh giá. Nhưng Thiên Nhi không biết nấu ăn, nên chỉ gọi đồ ăn bên ngoài, đó là lý do sau này tôi và Vy Vy lại nấu ăn ngon như thế.

Suốt 1 tuần đầu tiên đến căn nhà ấy, chúng tôi không ai nói với nhau câu gì, bởi vì Thiên Nhi rất kiêu kì, tính cách lạnh nhạt, không hay bắt chuyện, mà tôi và Thiên Vy thì còn quá sợ hãi, nên cũng không dám bắt chuyện.

Ngày thứ 5 của tuần thứ 2 chúng tôi ở đây

Sau khi ăn cơm xong, Thiên Nhi gọi chúng tôi lại nói chuyện.

- “3 chúng ta đều là trẻ mồ côi, đều có hoàn cảnh giống nhau, đúng chứ?” - Tôi ngơ ngác gật đầu.

- “Nếu như thế thì hãy là một gia đình thực sự đi. Từ nhỏ em đã sống trong tình thương của mẹ, nhưng sau khi mẹ mất, em thật sự rất cô độc, không phải vì không thích hai người, mà vì tính cách của em từ lâu đã như vậy, không giỏi bắt chuyện. Cho nên hai người đừng sợ em, được không? Hai người có thể gọi em là Thiên Thiên, còn Thiên Vy, gọi cậu là Vy Vy nhé, anh Lâm là anh trai, chúng ta sẽ là một gia đình thực sự, thương yêu nhau, được không?” - Nói xong, Thiên Nhi còn nở một nụ cười rất tươi.

Tôi và Vy Vy đồng loạt ngệt mặt ra vì nụ cười ấy, như ánh nắng rực rỡ trong ngày đông vậy, đẹp đến lạ.

- “Em... em..”

- “Anh có gì muốn hỏi sao?”

- “Em ngày nhỏ cũng từng có gia đình sao? Mẹ em.. mẹ em... vậy còn ba em đâu?”

Thiên Thiên ngập ngừng một lát rồi kể cho chúng tôi nghe câu chuyện của em ấy.

Nghe xong, Vy Vy đã nước mắt dần dụa. Tôi bỗng nhiên dâng lên một tình thương kì lạ đối với cô bé này. Thiên Thiên từ nhỏ đã lớn lên trong vòng tay bảo bọc của mẹ, chứ không như chúng tôi, lăn lộn từ nghèo khổ để sinh tồn. Mẹ mất, Thiên Thiên mất tất cả, từ một cô công chúa trong lâu đài xa hoa bị đẩy xuống làm một thường dân, cái đó còn khó khăn hơn là những người nghèo khổ từ nhỏ như chúng tôi.

Nhưng Thiên Thiên rất thông minh, lại kiên cường, cho nên tôi vừa thương, vừa khâm phục em ấy.

Sau đó, Vy Vy và tôi cũng kể câu chuyện về cuộc đời mình.

Nghe qua rồi mới thấy, cuộc đời Vy Vy còn bất hạnh hơn tôi nhiều. Em ấy từ nhỏ đã bị bắt nạt, bị cô lập, còn bị bệnh liên miên nữa.

Cũng kể từ hôm đó, khoảng cách của chúng tôi rút ngắn hơn rất nhiều.

Thỉnh thoảng tôi và Vy Vy còn vui vẻ đùa nghịch với nhau nữa,

3 tháng sau, dưới sự chăm sóc của Thiên Thiên, tôi và Vy Vy cuối cùng cũng có da có thịt hơn đôi chút.

Vy Vy ngày càng xinh, khuôn mặt có chút thịt trở nên bầu bĩnh đáng yêu, y như búp bê barbie vậy.

Ừm, tôi cũng tự nhận rằng mình rất đẹp trai.

Cái này là thật đấy! Không đùa đâu! Ai cũng nói thế, ngoại trừ con bé Vy Vy, tôi đoán là nó ghen ăn tức ở với tôi.

Kết thúc kì nghỉ đông, Thiên Thiên trở lại trường học.

Bất ngờ thay, 11 tuổi Thiên Thiên đã bắt đầu học cấp 3. Tôi 12 tuổi, cũng đã học hết chương trình cấp 2, còn Vy Vy, tuy rằng chưa học xong cấp 2, nhưng với trí thông minh hiếm có, cuối cùng tôi với Vy Vy cũng thi đậu trường mà Thiên Thiên đang học.

Thế là 3 chúng tôi học chung một trường.

Vì là học vượt cấp, nên 3 chúng tôi trở thành những đứa trẻ lạc loài trong đám thiếu niên ấy.

Đám con trai rất thích Thiên Thiên và Vy Vy bởi vì hai em ấy rất xinh. Còn tôi thì bị đám con trai ấy ghét, tôi đoán cũng vì ghen ăn tức ở, ai bảo tôi thông minh lại còn đẹp trai như vậy ^^

Aizz, nhưng chung quy lại, đẹp trai vẫn là một cái tội, bởi vì tôi từng bị chặn đánh mấy lần, từ bé đã lăn lộn, đánh nhau với cái đám nhà giàu ấy với tôi chỉ là trò vặt.

Tuy nhiên, bị đánh hội đồng thì không đơn giản như thế. Tôi từng mang theo đồng thương tích đầy mình về nhà.

Sau khi hỏi rõ chuyện xảy ra, Thiên Thiên nói em ấy sẽ xử lý.

Và quả thật, ngày hôm sau, tôi đã nhìn thấy Thiên Thiên dùng bàn tay bé bé xinh xinh của mình và một cái thẳng vào mặt thẳng cầm đầu, nghe bảo là đại ca gì đó. Sau đó nghênh ngang bỏ đi. Từ đó, bọn chúng chẳng có gan động vào tôi và Vy Vy nữa.

Sau khi tan trường về nhà, tôi vẫn giữ thói quen vẽ vời hồi nhỏ của mình, tôi vẽ quần áo, hoặc trang sức, đặc biệt yêu thích hình hoa hồng.

Một lần bị Thiên Thiên bắt gặp. Nó lôi đồng giấy đầy những nét vẽ nguyệt ngoạc của tôi ra nhìn ngắm một lúc, rồi từ đó nhất quyết lôi tôi đến lớp học thiết kế với nó. Cả Vy Vy cũng đi cùng bởi vì nó cũng có năng khiếu với bộ môn này.

Thế là bắt đầu từ đó, 3 chúng tôi sống cuộc sống mà chỉ toàn là học và học.

Buổi sáng học kiến thức ở trường.

Buổi chiều đến lớp học thiết kế.

Buổi tối lại đến lớp học về kinh doanh.

Rất mệt mỏi nhưng cũng đủ thời gian cho chúng tôi gây rối.

Từ ngày thân nhau hơn, tôi và Vy Vy bắt đầu như chó với mèo, cãi nhau suốt ngày, nhưng tôi cũng cực kì thương con bé.

Chúng tôi phối hợp cực ăn ý, nhất là ở lĩnh vực phá hoại, hay giả nai chọc giận người khác.

3 chúng tôi học cấp 3 mất 2 năm.

Trong 2 năm đó, không biết đã làm cháy biết bao nhiêu phòng thí nghiệm, đã làm mấy thầy cô nhập viện vì bức mình, đã làm Thiên Thiên bị mời lên phòng hiệu trưởng bao nhiêu lần, hay đã đánh nhau đến mức nhập viện đến mấy lần. Ai cũng nghĩ chúng tôi phá phách, nhưng không ai ngờ Thiên Thiên là người đứng sau vẽ đường cho chúng tôi đi.

Cho nên, phá phách ấy là do Thiên Thiên chỉ dạy hết đấy!

Tôi 14 tuổi, Thiên Thiên và Vy Vy 13 tuổi, chúng tôi chọn học một trường rất nổi tiếng chuyên về thiết kế thời trang, ngoài ra còn học thêm về quản trị kinh doanh.

Có lẽ vì tố chất thiên phú, sự thông minh bẩm sinh, hay do thật sự có duyên với thời trang, nên chúng tôi học rất nhanh.

Có một ngày, Thiên Thiên đề xuất với chúng tôi về việc mở một công ty nhỏ, thực hiện đam mê còn dang dở của mẹ Tâm Lan, cũng như của chúng tôi.

Việc mở công ty không phải chuyện dễ dàng gì, hơn nữa còn ở cái đất London xa hoa này, chuyện này quả thật còn khó hơn lên trời.

Số vốn của Thiên Thiên không nhỏ nhưng cũng không quá lớn.

Mạo hiểm thực hiện đam mê, nếu thành công thì tốt, nhưng nếu thất bại đồng nghĩa với việc chúng tôi phải ra đường ở.

Nhưng đời người có mấy lần được mạo hiểm, vì thế chúng tôi đánh cược một lần.

Bắt đầu thực hiện mới thấy, việc ấy còn quá nhiều vấn đề phát sinh.

Khởi đầu không thuận lợi, thiếu vốn, sức cạnh tranh quá lớn, không có thị trường đầu ra, stress liên miên.

Nhiều khi nhìn Thiên Thiên thức đến tận sáng, tôi cực kì thương nó. Bỏ cuộc cũng đã từng nghĩ đến, nhưng có những chuyện vẫn không thể cam long, vì vậy cố gắng gượng dậy.

Đúng vào thời điểm công ty đang khó khăn nhất, thì nhận được một nguồn đầu tư rất lớn, từ cô Marina, nghe nói là người từng cùng mẹ Tâm Lan gây dựng công ty ngày xưa.

Thời điểm ấy, Thiên Thiên tung ra một bộ sưu tập do chính tay em ấy thiết kế, đã đánh mạnh vào tâm lý người tiêu dùng. Vì thế tình hình Hoàng Thiên bắt

đầu đi lên.

Khó khăn liên miên, cạnh tranh kinh doanh không lành mạnh là việc thường thấy ở thương trường. Hoàng Thiên cũng vướng vào vài vụ như thế. Nhưng không thể phủ nhận hướng xử lý của Thiên Thiên rất tốt.

Thời trang Hoàng Thiên lấy hoa hồng làm chủ đạo, đặc biệt hạn chế màu sắc rực rỡ quá mức, ví như màu đỏ.

Thời trang Hoàng Thiên lấy chất lượng đặt lên hàng đầu, giá thành tuy rất đắt nhưng thiết kế độc đáo, chất lượng cực tốt, nên dần dần có uy tín trong ngành thời trang.

Năm tôi 17 tuổi, Hoàng Thiên đã có một chỗ đứng rất vững mạnh trong ngành thời trang.

Thiên Thiên quay về nước thực hiện kế hoạch của nó. Không lâu sau, Vy Vy và tôi cũng theo về, phần vì tôi nhớ nơi đó, phần vì sợ hai đứa em gái ngốc này không ai chăm sóc.

Nhưng chúng tôi cũng không ngờ, ở nơi đó, chúng tôi gặp được những người quan trọng nhất của cuộc đời mình.

Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ yêu, nhưng có lẽ gặp được cô ấy cũng là duyên phận.

Bây giờ, nhìn 2 cô em gái - 2 người quan trọng nhất của cuộc đời tôi lần lượt bước lên xe hoa, xây đắp hạnh phúc trọn đời.

Tôi ôm người con gái tôi yêu trong vòng tay, tự hứa rằng sẽ đem đến hạnh phúc cho cô ấy!

Mãi mãi ...

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: ୯ Ngoại truyện: Hạnh phúc bình yên ୯

Sau khi cưới

Cuộc sống hôn nhân của họ bình yên và hạnh phúc.

Thiên Phong và Thiên Nhi trở lại sống trong lâu đài nhỏ ngày xưa mà mẹ Tâm Lan và Thiên Nhi từng sống.

Hai vợ chồng già nhà họ Lâm mặc kệ con trai và con dâu, cùng nhau đi du lịch khắp nơi, bồi đắp tình cảm.

Thiên Phong và Thiên Nhi cùng nhau viết tiếp câu chuyện huyền thoại đang dang dở của những người đi trước, trở thành cặp vợ chồng nổi danh khắp chốn, làm mưa làm gió trên thị trường thời trang.

***

Thành phố London, nước Anh.

Một ngày mùa đông đẹp trời.

Thiên Nhi 22 tuổi

Sau khi từ bệnh viện trở về, Thiên Nhi ngồi thẫn thờ trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào tờ giấy xét nghiệm, rất lâu, rất lâu.

Lâu lâu lại xoa xoa bụng mình, cười ngây ngô.

Sau khi đã ngấm đủ, bàn tay run run cầm lấy điện thoại, ấn một dãy số.

Tập đoàn thời trang Thiên

Một tòa nhà sừng sững tọa lạc ở trung tâm thành phố, đẹp đẽ và hoa lệ.

Trong phòng họp.

Tập trung các nhân vật quan trọng, các nhân viên chủ lực của Thiên.

Hôm nay là buổi họp rất quan trọng, mỗi năm một lần.

Báo cáo về tình hình tài chính, kinh doanh, doanh thu, chất lượng, phản hồi của người tiêu dùng... trong một năm vừa qua.

Trưởng phòng kinh doanh đang báo cáo về doanh thu, lợi nhuận của tập đoàn, thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Thiên Phong liếc nhìn màn hình, ra hiệu dừng lại, rồi tiếp điện thoại.

- “Thiên Nhi?”

“Em đây.”

- “Sao vậy? Còn mệt không? Em đến bệnh viện chưa?”

“Em đi rồi.”

- “Bác sĩ nói sao? Sức khỏe của em có vấn đề gì không?”

“Không..”

- “Thế thì tốt rồi, trưa nay anh sẽ cố gắng về sớm, em ở nhà ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi.”

“Sức khỏe thì không sao, nhưng mà...”

- “Nhưng sao?”

“Em... em...”

Thiên Phong nhíu chặt lông mày.

- “Bình tĩnh lại, nói anh nghe có chuyện gì.”

Thiên Nhi hít sâu một hơi, chậm rãi nói

“Bác sĩ nói em có vấn đề rất lớn, trong bụng em có thêm một sinh linh...”

- “Hả?” - Mặt ngu ngơ.

“Em có thai rồi!”

Ai đó tạm thời vẫn chưa thể tiêu hóa được thông tin khủng khiếp vừa nhận được. Biểu cảm trên khuôn mặt lại thêm phần ngơ ngác.

- “Em... nói... lại ... lần nữa.”

- “Em có thai rồi, anh sắp được làm ba rồi.”

Cái chữ 'làm ba' đó quả thật có sức công phá cực kì lớn.

Dặn dò Thiên Nhi vài câu, anh cúp điện thoại.

Thông tin vừa nhận được khủng khiếp đến mức làm cho cái người lúc nào mặt cũng lạnh tanh đó, bây giờ đang ôm điện thoại cười ngây ngô.

Hại một đám nhân viên bị dọa chết khiếp. Có khi nào chủ tịch của bọn họ bị ma nhập?

Thiên Lâm ngồi ở vị trí bên phải Thiên Phong, không nghe rõ những gì người trong điện thoại nói, nên cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, khiếp sợ nhìn cậu em rể.

Thiên Phong phát tay ra hiệu cho người trưởng phòng kinh doanh tiếp tục báo cáo.

Nhưng báo cáo thì báo cáo, một chữ cũng không lọt vào đầu người khác.

Ngài chủ tịch thì đang mãi cười ngu ngơ không rõ lý do.

Nhân viên thì đang mãi mê sẫm soi ngài chủ tịch, xem thử có nên đưa ngài ấy vào bệnh viện hay không.

Trưởng phòng kinh doanh báo cáo xong, hỏi ý kiến của chủ tịch.

Thiên Phong nghe đến tên mình, mới nhớ đến mình đang ở cuộc họp.

Vốn muốn nói vài câu, chỉ đạo gì đó, nhưng lời thốt ra lại là.

- “Vợ tôi có thai rồi...”

Đám đông đồng loạt nghệt mặt ra.

- “À không, tình hình kinh doanh năm qua của tập đoàn chúng ta... Ash, hủy hết tất cả lịch trình ngày hôm nay của tôi, cả ngày mai nữa, cuộc họp này dời sang tuần sau sẽ tiến hành.”

- “Nhưng thưa chủ tịch, chiều nay có cuộc hẹn với một đối tác rất quan trọng...” - Thư kí nói.

- “Hủy, hủy hết, tôi phải về nhà bây giờ, vợ tôi có thai rồi, tôi sắp được làm cha rồi...”

Nói rồi, dùng tốc độ ánh sáng, rời khỏi phòng họp.

Bỏ lại một đám nhân viên mặt ngu ngơ n lẩn.

Thiên Lâm mặt mày cũng ngu ngơ không kém. Có phải cậu ta vừa nói Thiên Thiên có thai?

- “Tổng giám đốc, cuộc họp này...”

- “Hủy, hủy hết tất cả lịch trình của tôi hôm nay. Em gái tôi có thai rồi, tôi sắp được làm cậu rồi.”

Rồi dùng tốc độ nhanh không kém đuổi theo người kia.

Nhân viên tiếp tục nghệt mặt ra, này, đừng đùa chứ! Em gái anh có thai chứ có phải vợ anh có thai đâu!

Khi hai người đó trở về nhà, Thiên Nhi vẫn đang ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt ngu ngơ không kém.

Thiên Phong ngay lập tức ôm chầm lấy cô, rồi ghé đầu xuống bụng Thiên Nhi nghe ngóng.

- “Sao nó không có chút động tĩnh gì?”

Thiên Nhi dờ khóc dờ cười.

- “Bác sĩ nói cái thai mới được 2 tháng thôi mà anh.”

Thiên Phong gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, trên mặt duy trì nụ cười ngây ngô.

Thiên Vy sau khi nghe tin, lập tức bế đứa con trai cưng chưa tròn 1 tuổi chạy đến nhà Thiên Nhi, rồi nhất quyết cấm rể ở đó không chịu đi, lý do là ở lại để truyền thụ kinh nghiệm làm mẹ cho Thiên Nhi, làm cô dờ khóc dờ cười.

Ba mẹ Thiên Phong sau khi nghe tin cũng tức tốc chạy về, để chăm sóc con dâu và cháu nội.

Thiên Lâm cực kì buồn bã nhìn Thiên Duy rồi lại nhìn Thiên Phong, gục đầu vào vai Minh Châu.

- “Vợ ơi, chúng ta cũng nên có một đứa con đi chứ. Anh cũng muốn làm cha.”

Minh Châu mặt đỏ bừng ấp úng không nói nên lời.

Vậy mà nửa năm sau, tin vui cuối cùng cũng có.

Từ ngày Thiên Nhi mang thai, lập tức trở thành báu vật của cả nhà. Hằng ngày bị Thiên Vy giảng giải đủ thứ chuyện, rồi lại bị mẹ chồng cật lực bồi bổ. Cô đúng là khóc không ra nước mắt.

Thiên Nhi mang thai, bất ngờ hơn còn là song thai. Cũng may mắn là hai đứa bé không làm khổ mẹ, không ốm nghén đến mức xanh xao như những người khác.

Thiên Phong từ ngày biết mình sắp làm cha lại càng hào hứng hơn, vui vẻ thiết kế những bộ quần áo bé bé xinh xinh, dành cho con trai có, mà dành cho con gái cũng có. Ngoài ra còn tự tay trang trí căn phòng công chúa ngày xưa của Thiên Nhi thành một căn phòng cho trẻ con cực kì đáng yêu.

Một ngày mùa thu đẹp trời.

Hai đứa nhóc nhà họ Lâm cuối cùng cũng chào đời.

Một trai, một gái.

Đứa bé trai là anh, tên Lâm Thiên Vũ.

Đứa bé gái là em, tên Lâm Thiên Vân.

Thiên Vũ có đôi mắt màu xanh đen giống hệt ba.

Thiên Vân có đôi mắt màu xanh lá cây giống hệt mẹ.

Hai đứa nhóc là sự kết hợp về đẹp của ba và mẹ nên từ nhỏ đã rất rất đẹp, ai nhìn cũng thích.

Nhưng hai đứa nhóc nhà họ Lâm lại cực kì lạnh nhạt với người ngoài.

Từ bé đã không thích hóng chuyện, ăn no lại lăn ra ngủ, không quan tâm ai cả.

Tuy vậy, nhưng chúng nó lại rất được cưng chiều.

Ông bà nội thương như báu vật, lúc nào cũng giành nhau bế. Ông nội bế Thiên Vân, bà nội bế Thiên Vũ. Không lúc nào chịu rời hai đứa cháu.

Thiên Vy và Thiên Duy cũng cực kì cưng hai đứa nhóc, cưng hơn cả con trai nhà mình nữa kìa.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Vân, Thiên Vy đã tuyên bố một câu rằng sau này phải bắt nó về làm con dâu nhà họ Hàn.

Chỉ tội cho thiếu gia bé nhỏ nhà họ Hàn, luôn luôn bị ba mẹ bỏ rơi không thương tiếc.

1 tuổi, chỉ biết làm bạn với Mark và Rain.

Đứa bé trai nào đó, sau này lớn lên, luôn miệng gào thét bắt công, nhưng cũng chẳng có ích lợi gì.

Thiên Lâm, Minh Châu và cô Marina cũng rất thương hai đứa nhóc, lúc nào đến nhà cũng luôn miệng đòi bế cho bằng được.

Thiên Phong và Thiên Nhi dở khóc dở cười.

Này, tội nó là con chúng tôi đấy!

***

Thiên Vân và Thiên Vũ càng lớn càng đáng yêu, càng lớn càng hiểu chuyện.

Thiên Vũ càng lớn càng giống ba. Thiên Vân càng lớn càng giống mẹ. Và càng có nhiều nét giống nhau.

7 tháng bắt đầu bi ba bi bô gọi tiếng ba, tiếng mẹ đầu tiên, hại cặp vợ chồng nào đó, mừng suýt khóc.

10 tháng, chập chững tập đi từng bước.

Thiên Vũ biết đi sớm hơn Thiên Vân. Còn vô cùng hào hiệp dắt em gái tập đi nữa kìa.

Ừm, hai đứa nhóc có tố chất của dân thời trang từ nhỏ.

Điện hình là Thiên Vũ, 1 tuổi.

Nhìn thấy đồng bàn thiết kế ba Phong khó khăn lắm mới lựa chọn ra cho bộ sưu tập sắp tới, để ở trên bàn phòng khách.

Đại thiếu gia siêu cấp đáng yêu của nhà họ Lâm tò mò đến nhìn ngó, chăm chú nhìn rất kĩ, rồi nhân lúc ba không để ý, dùng bàn tay bụ bẫm đáng yêu, xé tờ giấy thành muôn mấy mảnh, rồi tung tăng trốn đi chơi. Làm cho người cha nào đó nộ khí xung thiên nhưng tìm mãi không ra đứa con cưng.

Thiên Vân thì ngoan hơn một chút, chỉ nhìn thôi, nhưng sau nhiều lần bị hấp dẫn bởi hành động của người anh trai nào đó, cũng tò mò làm theo.

Lâm Thiên Phong lừa giận giữ trời quyết tâm phải cho 2 đứa một trận, thế mà nhìn thấy ánh mắt long lanh long lanh giống hệt Rain của con trai và con gái, thì lại không nổi xuống tay.

Cuối cùng vẫn là bị mẹ Thiên Nhi mắng cho một trận, cả cha lẫn con.

Người cha nào đó vô cùng oan uổng mà chẳng làm được gì.

***

Thiên Vân và Thiên Vũ 3 tuổi

Một hôm Thiên Nhi đang mắng hai đứa con vì tội phá hư hết đồ chơi.

Thiên Vân từ nhỏ đã thích búp bê, ỉm, hình như là để tập may quần áo cho nó.

Còn Thiên Vũ, thì cái gì cũng chơi được, máy bay, ô tô, tàu hỏa, siêu nhân,... nhưng chơi cũng chỉ được đến lần thứ 2 thì hoặc là ném ra ngoài, hoặc là bẻ gãy hết, làm hai bạn ba mẹ cực kì khổ tâm.

- “Anh ngày xưa có nghịch như thế này không?” - Thiên Nhi hỏi.

Thiên Phong cực kì vô tội mà lắc đầu.

- “Anh đâu có phá đến mức này. Mà có phá cũng không ngốc như nó. Anh chỉ toàn phá đồ chơi của thằng Duy thôi...”

- “... “

- “... “

- “... “

Bà mẹ và hai đứa con nào đó đồng loạt câm nín.

- “Thiên Vũ, con nghe ba con nói chưa, sang nhà chú Duy, tìm đồ chơi của anh Huy mà phá, phá đồ chơi của mình là rất ngốc.”

Lâm Thiên Vũ cực kì có nghĩa khí, gật đầu.

Ngày hôm sau, nhà của Thiên Duy và Thiên Vy chính thức thành bãi rác.

Hàn Thiên Huy, vô cùng buồn bã tìm ba mẹ mình nói lý lẽ.

- “Lâm Thiên Phong, mày còn có thể quá đáng hơn được nữa không hả? Ngày xưa mày phá đồ chơi của tao, bây giờ mày xúi giục con trai phá đồ chơi của con trai tao là sao hả?” - Thiên Duy quạ bay đầy đầu, gọi điện thoại cho bạn nào đó chất vấn.

Bạn nào đó thông thả mỉm cười khiêu khích.

- “Duy ạ, ngày xưa là mày ngốc. Còn bây giờ, là vợ tao xúi chứ không phải tao, thế nhé!”

Bạn Thiên Duy cực kì âm ức, gục đầu vào vai vợ.

- “Vợ ơi, vợ chồng bọn họ bắt nạt chúng ta.”

Thiên Vy rất không có nghĩa khí mà vỗ vai chồng an ủi.

- “Ai bảo anh sinh ra để bị bắt nạt làm gì? Làm em và con liên lụy theo.”

- “... “ - Bạn nào đó bị tổn thương nghiêm trọng, trốn vào một góc tường tự kỉ.

***

Thiên Vũ 3 tuổi rưỡi

- “Ba, ba cho Thiên Vũ, giấy và bút chì đi.”

Thiên Phong cực kì tự hào vì đứa con từ bé đã có tinh thần tự giác, yêu thích nghiệp làm thòì trang.

- “Thiên Vũ muốn lấy giấy và bút chì làm gì?”

- “Vẽ ạ.”

Đưa giấy và bút cho con trai

- “Thiên Vũ về đi, để ba xem.”

- “Không được, ba đi ra chỗ khác đi con mới vẽ, nhìn mặt ba con không thể tìm ra chút cảm hứng nào.”

Người ba nào đó cực kì tổn thương đi tìm vợ, cuối cùng vẫn bị vợ phũ phàng buông một câu 'con trai chúng ta có con mắt rất tốt'.”

Tổn thương chồng chất tổn thương, Lâm Thiên Phong bế con gái cưng vào lòng.

- “Vân Nhi, con nói xem, ba như thế nào?”

Lâm Thiên Vân dùng bàn tay bé xíu sờ lên mặt ba mình.

- “Ba là người đẹp trai nhất con từng gặp.”

- “Đúng là con gái ba có khác, có mắt nhìn người rất tốt. Thế con nói xem, ba với anh Vũ thì ai đẹp trai hơn?”

Thiên Vân nghĩ nghĩ đôi chút

- “Tất nhiên là ba rồi. Anh Vũ nhìn đi nhìn lại còn chẳng đẹp bằng con nữa là so sánh với ba.”

Lâm Thiên Phong cực kì vui vẻ bế con gái cùng đi chơi. Từ đó, độ cưng chiều của người ba nào đó với con gái tăng lên một bậc, với con trai giảm xuống 2 bậc.

Lâm Thiên Vũ vẫn vô cùng vô tư, không biết mình đã bị phân biệt đối xử.

Thiên Vân ngày ngày nhìn thấy anh trai cầm cúi vẽ gì đó, một lần tò mò chui vào phòng anh trai, xem những bức vẽ.

Tâm trạng đầu tiên là ba chấm, xem tiếp tăng lên 4 chấm, xem đến khi hết thì lên đến mấy chục dấu chấm.

Anh Vũ vẽ hoa, vẽ lá, vẽ cỏ cây, vẽ chó, vẽ quần áo, họa tiết hình con chó.

Ừm, nếu là bình thường thì không sao, nhưng mà nét vẽ, phải gọi là thâm họa của nhân loại.

Lâm Thiên Vân 3 tuổi rưỡi, lần đầu tiên nhìn thấy tranh vẽ con chó mà y như con gà, à chỉ là nó có 4 chân.

Thế là bé gái xinh xắn đáng yêu của nhà họ Lâm, một buổi chiều nọ, tính cách trẻ con nổi lên, dùng bút nguệch ngoạc mấy nét, biến những bức vẽ người nào đó đầy công tâm hứng nghĩ ra thành một đồng hồ loạn không rõ hình thù, sau đó vui vẻ trốn sang nhà cậu Lâm chơi.

Lâm Thiên Vũ sau khi phát hiện sự lạ, lại không tìm thấy em gái yêu quý đâu cả, ủy khuất đi khóc lóc với ba mẹ.

Mẹ Thiên Nhi ra sức an ủi con trai, còn ba Thiên Phong thì ngược lại, ra sức bảo vệ con gái, ai bảo Thiên Vũ dám chê ba nó.

Kể từ hôm đó, anh Vũ chính thức giận bé Thiên Vân, mặc cho bé nịnh nọt, làm bao nhiêu thứ cũng không chịu bỏ qua. Cho đến khi, bé Thiên Vân thẳng thừng tuyên bố một câu

- “Anh cứ giận đi, em sang chơi với anh Huy, cả đời này cũng không thêm chơi với anh nữa. Anh Vũ là đồ xấu xa.”

Khi đó mới chịu hết giận.

Hai đứa nhóc nhà họ Lâm, ra ngoài thì cực kì lạnh nhạt, người lạ hỏi gì cũng chẳng thèm quan tâm. Chẳng thèm giao du với đám trẻ con khác ngoại trừ Thiên Huy - con trai Thiên Duy, và Thiên Tuyết - con gái Thiên Lâm. Nhưng về đến nhà là bắt đầu dỏ tính trẻ con, bám riết lấy ba mẹ, không tha.

Từ nhỏ, Thiên Phong và Thiên Nhi không hề nghiêm khắc với hai đứa nhóc, mặc cho chúng muốn làm gì thì làm. Thiên Phong thường xuyên chỉ dạy cho con trai mấy trò phá phách ngày xưa anh từng chơi, làm cho vô số người khóc không ra nước mắt.

Nhưng hai nhóc nhà họ Lâm cực kì hiểu lý lẽ, lại vô cùng thông minh, không phụ sự kì vọng của ba mẹ và họ hàng.

***

Thiên Vân và Thiên Vũ 5 tuổi, bắt đầu đi học.

Vì rất thông minh, từ bé lại hay tò mò nên học rất nhanh.

Một lần, ba Thiên Phong giảng giải về ý nghĩa của những cái tên cho 2 đứa con nghe.

Mẹ Thiên Nhi là bầu trời, ba Phong là gió, Thiên Vũ là mưa, Thiên Vân là mây.

Một gia đình quy tụ các hiện tượng của thiên nhiên.

Thiên Vũ nghe rất hăng say, gật gù một lúc, và từ đó, bé Thiên Vân được anh trai gọi bằng cái tên là Mây. Nhất quyết không chịu thay đổi.

Lúc nào cũng “Mây ơi, mây ơi, ra đây anh cho xem cái này.”

Hại bé Thiên Vân cực kì ảm ức.

***

Thiên Vân vốn rất xinh, nên từ bé đã là tâm điểm của mọi sự chú ý, được vô số đứa trẻ yêu thích.

Có những đứa còn chặn đường tỏ tình ngay khi tan học.

Thiên Vân cực kì không thích, nên về mếu với anh trai.

Ngày hôm sau, Lâm Thiên Vũ và cậu bé kia đánh nhau một trận.

Đánh nhau thì nhiều nhưng cậu bé rất thông minh, không để ba mẹ biết.

Tuy vậy, có một lần đánh nhau rất lớn, ba mẹ cậu bé kia hình như cũng là người làm lớn thì phải, yêu cầu Thiên Vũ phải mời phụ huynh đến xin lỗi mới bỏ qua.

Lâm Thiên Vũ cực kì bất cần, hừm, ba mẹ cậu rành rang lắm sao mà đến.

Thấy đứa nhóc mới được mấy tuổi mà thể hiện thái độ đó, phụ huynh của bên kia rất bức mình, quát nạt một lúc.

Lâm Thiên Vân trung ra vẻ mặt thách thức

- “Bác à, bác già rồi thì bớt nói một chút đi, cho con cái noi gương.”

Người phụ nữ ấy nhìn lại mình, chỉ mới có 30 tuổi, già sao?

Thấy thế lại tiếp tục mắng hai đứa nhóc không có lễ phép.

Lâm Thiên Vân cực kì chán ghét, nói với anh trai

- “Anh Vũ, anh xem, bà ta vừa già vừa xấu, còn nói nhiều nữa. Chẳng trách đứa con nhin đã thấy không thiện cảm chút nào. Cái mặt thế mà cũng đòi thích em, trèo cao quá rồi!”

Người phụ nữ ấy á khẩu ngay lập tức.

Thiên Vân rút điện thoại gọi mẹ yêu.

- “Mẹ ơi, có người mắng con và anh Vũ.”

Thiên Nhi ở bên kia đang làm dở một bản hợp đồng, ngay lập tức nhú mày. Có ai có gan dám mắng con cô?

- “Ai mắng con? Giờ con đang ở đâu?”

Thiên Vân sụt sùi nước mắt, giọng điệu vô cùng đáng thương.

- “Con đang ở trường, một bà cô vừa già vừa xấu, mắng chúng con không biết lễ phép. Mẹ ơi, Vân Nhi ngoan mà mẹ...”

- “Đứng yên ở đấy, ba mẹ đến ngay.”

- “Vâng ạ.” - Thiên Vân tắt điện thoại, cười với anh trai.

- “Mẹ nói ba mẹ sẽ đến ngay anh ạ.”

Thiên Vũ xoa đầu em gái

- “Giỏi lắm, Mây không sợ ba mẹ mắng sao?”

Thiên Vân bĩu môi.

- “Ba thương em lắm, không mắng đâu, mẹ mà mắng thì ba sẽ bảo vệ em.”

- “Vậy anh thì sao?”

- “Anh Vũ yên tâm Thiên Vân sẽ bảo vệ anh.”

Thiên Vũ phì cười.

20' sau, mẹ Thiên Nhi vội vàng chạy đến, nhìn thấy 2 đứa con cưng của mình không làm sao mới thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Vân sụt sùi đến gần mẹ.

- “Ba đâu hả mẹ?”

- “Ba con đang tìm chỗ đậu xe, lát nữa sẽ vào. 2 đứa làm sao vậy? Ai mắng hai con?”

Thiên Vân chỉ vào người phụ nữ kia

- “Bà ấy mắng tụi con không biết lễ phép.”

Thiên Nhi nhủ thầm nhìn người phụ nữ ấy, ừm, vừa già vừa xấu trong con mắt của Vân Nhi nhà cô hình như cũng.. khá đúng, bởi vì tụi nhóc luôn lấy cô làm hình mẫu để đánh giá người khác nên cũng có thể xem như thế. Bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông, và một người con trai, chắc lớn hơn Thiên Vũ, nước mắt nước mũi tèm lem.

Người phụ nữ ấy cũng ngạc nhiên tròn mắt nhìn Thiên Nhi.

Thiên Nhi năm nay 28 tuổi, nhưng khuôn mặt chỉ như 18, 20, cùng với bộ váy màu xanh nhạt cực cá tính, nhìn chỉ như một cô nhóc ở tuổi thiếu niên, vậy mà đã là mẹ của 2 đứa trẻ?

- “Xin hỏi chị là?”

- “Chào cô, hai đứa bé này là con cô?”

- “Đúng vậy!”

- “Vậy thì tôi nói thẳng luôn, con trai cô đánh con trai tôi ra nông nổi thế này, mà không chịu mở miệng xin lỗi. Cô dạy con kiểu gì đây?”

Thiên Nhi nhủ thầm

- “Ừm, tôi nghĩ trình độ giáo dục của tôi tốt hơn gấp trăm lần của chị.”

- “Cô...”

- “Thiên Vũ đánh nhau sao?”

- “Vâng ạ.” - Thiên Vũ không hề sợ sệt nhìn mẹ.

- “Vì sao lại đánh nhau?”

- “Không vừa mắt thì đánh thôi ạ.”

Thiên Nhi nhủ thầm, thằng nhóc này

- “Vân Nhi, nói cho mẹ nghe lý do anh hai con đánh nhau.”

- “Tại cậu ta cứ bám lấy con, phiền phức chết đi được nên anh Vũ mới đánh ạ.”

Khóe môi Thiên Nhi khẽ cong lên.

Quay sang đứa bé đang mặt mũi tèm lem đó

- “Con bị đánh có đau không?”

- “Có... đau... đau...một chút ạ.”

Thiên Nhi nhướn mi

- “Thiên Vũ có bị đánh không?”

- “Mẹ nghĩ con là ai? Con mà dễ bị đánh à?”

Thiên Nhi xoa đầu con trai

- “Con chẳng có chút đáng yêu nào con trai ạ.”

- “Chẳng phải mẹ luôn khen Thiên Vũ đáng yêu nhất nhà sao? Đáng yêu hơn ba nữa mà.”

- “Hừm, con nhìn bạn kia xem, sao con lại đánh người ta như thế?”

Người phụ nữ kia tưởng Thiên Nhi đang giáo dục con trai nhưng câu nói tiếp theo của cô chính thức làm cô ta á khẩu.

- “Con có biết đánh như thế làm tổn thời gian của mẹ lắm không hả? Mẹ dặn này, lần sau con có muốn đánh nhau ấy, thì đánh cho mạnh vào, ít nhất cũng phải nhập viện để không phí thời gian của ba mẹ, nghe không?”

- “Nghe ạ.” - Thiên Vũ cười nhìn mẹ.

- “Sau này ấy, nếu như có ai có gan bám theo em gái con, thì cứ việc đánh, nhưng nhớ điều kiện tiên quyết là phải đánh đến mức nhập viện, nhớ rõ chưa?”

- “Rõ rồi ạ.”

- “Lâm Thiên Vũ!”

- “A, baaaaa...”

Thiên Vân chạy nhanh, lao vào lòng ba, Thiên Phong bế con gái cung tiến về phía vợ và con trai.

- “Ba tính mắng con chứ gì?”

- “Đúng thế! Ai dạy con đánh nhau thế hả?”

- “Con...”

- “Nói cho con biết, lúc bằng tuổi con, ba đánh nhau, một là cho đối phương nhập viện, hai là cho nó bò về nhà luôn. Chứ ai như con, nhìn đi, con đánh nhau kiểu gì mà chỉ làm con người ta ra như thế hả? Con còn chưa bằng được chú Duy của con ngày xưa nữa kia.”

Thiên Vũ cực kì ủy khuất nghe ba mắng.

- “Ba, ba đừng mắng anh Vũ, anh ấy sợ làm phiền ba mẹ thôi.”

- “Hừm, hôm nay về ba sẽ dạy con đánh nhau, nếu muốn con có thể tập cùng Thiên Huy, ba ngày xưa cũng thế đấy!”

Thiên Vũ phì cười, ba à, ba có thể bắt ăn hiếp người ta được không?

- “Ba, ba, bé.”

- “Lâm Thiên Vũ, con 6 tuổi rồi còn đòi bé gì nữa?”

Lâm Thiên Vũ bĩu môi.

- “Mây cũng 6 tuổi kìa, con nhẹ hơn em ấy nhiều. Ba mau bế con đi.”

Thiên Phong dờ khóc dờ cười, một tay bế con trai, một tay bế con gái.

Hai vị phụ huynh nhà kia bị đá kích nặng nề, bây giờ mới lên tiếng.

- “Con trai hai người phải xin lỗi con trai chúng tôi đi chứ.”

Lâm Thiên Phong trung ra vẻ mặt bất cần.

- “Nếu hôm nay, con trai anh chị nhập viện, chúng tôi sẽ xin lỗi.”

- “Các người... chúng tôi sẽ kiện các người.”

- “Vợ à, luật sư của tập đoàn chúng ta dạo này cũng đang rảnh rồi, đảm nhận mấy vụ này cũng không khó đâu nhỉ?”

Thiên Nhi bật cười.

- “Vợ à, em chẳng thương anh gì hết vậy? Đưa danh thiếp cho bọn họ đi rồi chúng ta về, hai tiểu quỷ này nặng muốn chết.”

Thiên Nhi rút tám danh thiếp, đưa cho bọn họ

- “Chúng tôi sẽ đợi nói chuyện với luật sư của anh chị.”

Nói rồi, gia đình 4 người vui vẻ rời đi.

Bỏ lại cặp vợ chồng đang đứng chết sững khi nhìn vào tám danh thiếp.

Lâm Thiên Phong - Chủ tịch tập đoàn thời trang cao cấp Thiên...

***

Một câu chuyện nhỏ: Nụ hôn đầu của Lâm Thiên Vân

Thiên Vân 18 tuổi, bắt đầu dần thân vào con đường nghệ thuật.

Là một cô gái đa tài, một tài nữ của giới giải trí.

Vừa là người mẫu, là diễn viên, vừa là ca sĩ, rất nổi tiếng.

Thiên Vân đam mê thời trang, nhưng cũng có ước muốn dần thân vào sự nghiệp giải trí để thử sức.

Quyết định ấy, bị anh trai Thiên Vũ cất lực phản đối, ba mẹ không cấm nhưng cũng có ý ngăn cản, bởi giới giải trí, hào quang thì ít mà thị phi thì nhiều.

Thiên Vân bướng bỉnh không nghe lời. Từ đó, Thiên Vũ nhất quyết không nhìn mặt cô nữa.

***

Hôm nay, là buổi họp mặt bàn về kế hoạch cho video ca nhạc sắp tới của Thiên Vân.

Thiên Vân dần thân vào giới giải trí, không lấy tên thật, cũng không với thân phận là con gái nhà họ Lâm, mà mọi người chỉ biết cô qua nghệ danh Vanessa.

Buổi họp bàn kế hoạch, có rất nhiều thành viên trong ekip, đến cả giám đốc công ty giải trí mà cô đang đầu quân cũng có mặt.

Ừm, đặc biệt, có một nhân vật không ai ngờ tới. Hàn thiếu - Hàn Thiên Huy.

Tình cò gặp Thiên Vân mấy ngày trước, và giờ chỉ có bám theo.

Ekip đang ra sức thuyết phục nhân vật phong vân, nổi danh này tham gia làm nhân vật nam chính trong video ca nhạc mới của Vanessa. Trong khi ý định ban đầu chính là ngài tổng giám đốc công ty giải trí, đồng thời cũng là một nam ca sĩ nổi danh nhất hiện nay. Người đang vương tin đồn tình ái với Vanessa.

Thiên Vân hồ hởi không thèm quan tâm, Thiên Huy cũng mặc kệ bọn họ, nhưng đắn đo suy nghĩ một lúc, anh hỏi

- “Trong video ca nhạc đó có cảnh hôn chứ?”

Ekip đồng loạt câm nín, điều kiện tiên quyết mà Vanessa đặt ra cho kịch bản là không có cảnh hôn.

- “Không có!” - Thiên Vân nói.

- “Viết lại kịch bản đi, có cảnh hôn thì tôi đóng.”

- “Còn lâu!” - Thiên Vân.

- “Vanessa, cô cân nhắc một chút được không? Mời được Hàn thiếu đóng thật sự rất có lợi.”

- “Không phải tôi đã nói không hy sinh nụ hôn đầu tiên cho màn ảnh rồi sao? Không được.”

Thiên Huy bỗng nhiên cười cười.

- “Vân Nhi, anh cũng là nụ hôn đầu mà.”

- “Quý mới tin được anh.”

- “Thật đấy, từ bé đến lớn, anh giữ thân như ngọc vì em, chưa từng hôn qua ai khác, thật đấy!”

- “Kệ anh!”

- “À mà khoan, nụ hôn đầu của anh... mất rồi.”

Thiên Vân bĩu môi. Cầm lấy ly nước từ từ uống.

- “Biết ngay mà.”

Thiên Huy trung ra về mặt ủ rũ khuất.

- “Không phải là em cướp nư hôn đầu của anh sao?”

Lâm Thiên Vân chính thức phun ra số nước vừa uống. Ho sặc sụa.

- “Anh... anh đừng có mà vu oan cho em, em hôn anh hồi nào chứ?”

- “Còn không nhớ sao? Từ nhỏ em đã thông minh lắm cơ mà.”

- “Không có thì lấy gì mà nhớ chứ?”

- “Vây để anh nhắc lại cho em nhớ. Năm đó em 4 tuổi, anh 5 tuổi. Hôm đó anh bị ba mẹ đuổi sang nhà em chơi để dành không gian riêng cho họ. Anh sang chơi cùng em và Thiên Vũ. Nhớ chứ?”

- “Anh sang chơi biết bao nhiêu lần, làm sao mà em nhớ được?”

- “Ok, để anh kể tiếp. Hôm đó Thiên Vũ đang vẽ vôi cái gì đó. Em kéo anh đi xem tivi. Đó là một bộ phim tình cảm rất nổi tiếng, trong phim có một cảnh nhân vật nam hôn nhân vật nữ. Em xem xong, liền chạy đến chỗ Thiên Vũ, hỏi họ đang làm gì. Cậu ấy nói họ hôn nhau, em nói em cũng muốn thử. Nhưng với Thiên Vũ thì không được, nên em kéo anh đi làm vật thử nghiệm.”

Lâm Thiên Vân tròn tròn mắt vì ngạc nhiên, cô có lần quá đáng đến thế sao?

- “Ngang nhiên cướp đoạt nư hôn đầu của anh, hôn xong em còn dám nói, toàn mùi dẫu, con trai mà lại ăn kẹo dẫu. Trong khi cây kẹo dẫu đó là em ép anh ăn cho bằng được. Em đúng là đồ quá đáng, cướp nư hôn đầu của anh rồi, giờ phải chịu trách nhiệm với anh đi.”

Lâm Thiên Vân há hốc mồm vì ngạc nhiên, cô... cô... từng làm ra loại chuyện mất mặt đó sao?

Toàn bộ ekip và những người có mặt ở đó cũng ngạc nhiên không kém.

- “Em... em không tin.”

- “Hừm, biết ngay mà, may mắn là khi đó có Thiên Vũ làm chứng, cậu ta còn vô cùng thông cảm cho anh nữa kia. Vây cho nên, mau viết kịch bản có cảnh hôn đi, nư hôn đầu của em mất từ lâu lắm rồi.”

Lâm Thiên Vân tạm thời vẫn chưa tiêu hóa hết những gì vừa nghe được.

Tạm thời đang trong trạng thái dờ dẫm, không kịp phản bác.

Thế nên, cuối cùng kịch bản vẫn theo hướng mà chàng trai gian ác nào đó mong muốn.

.....

***

Cuộc sống của gia đình 4 người ấy, tuy rằng có rất nhiều chuyện, vui có, buồn có, nhưng khó khăn tất cả cũng qua.

Hạnh phúc bình yên là được nắm tay nhau đi đến hết cuộc đời...

----- Vẫn có một người đợi em nơi cuối con đường -----

----- Hoàn -----

Lời tác giả: Cuối cùng 'Vẫn có một người đợi em nơi cuối con đường' cũng đi đến hồi kết thúc. Viết xong chữ 'hoàn' mà tâm trạng của mình đủ loại đan xen, vui nhưng cũng buồn.

Lúc đầu có ý tưởng viết câu chuyện này, chưa từng nghĩ là sẽ hoàn thành nó.

Nhưng cuối cùng cũng có một ngày viết ra được chữ hoàn.

Câu chuyện này là câu chuyện đầu tay mình viết, văn phong còn non nớt lắm. Nhưng mình hy vọng sau này sẽ trưởng thành hơn :3

Cuối cùng, cảm ơn vì đã đọc đến đây! Have a nice day!

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

